

ДЖИМ БЪЧЪР ФУРИЯТА НА КАПИТАНА

Част 4 от „Кодексът на Алера“

Превод от руски: Пламен Панайотов, 2020

chitanka.info

ПРОЛОГ

Амара плавно се рееше в бавно, постепенно спускане през студените, тежки струи дъжд, приближавайки към лагера на Легиона на короната.

Сирус, въздушната ѝ фурия, я държеше на плещите на миниатюрна буря и макар тя да беше в кожената си летателна униформа, която всеки летящ намираше за необходима, имаше чувството, че студът се просмуква в нея и я кара да се тресе.

Три въоръжени фигури излетяха и се насочиха към нея, носени от собствените си фурии. Амара забави и увисна на място, за да ги изчака. Това беше третият и последен периметър около лагера. Един от рицарите с ръце показва условните сигнали, докато другите двама заеха позиции над нея, готови да я нападнат във всеки един момент.

Амара разпозна мъжете по лице, точно както и те нея, но в тези смутни времена дружеското лице не беше гаранция за дружеско отношение. Тя им отговори с условния сигнал и едва тогава тримата рицари Аери свалиха ръце от оръжията си и се престоиха около нея като дружески ескорт, докато тя уморено летеше последната миля до лагера.

Амара се приземи не на стандартното място за кацане, разположено недалеч от оградата на лагера. През последните три дни беше прелетяла повече от три хиляди мили и самата мисъл да върви през лагера можеше да я изпрати в безсъзнание.

Тя се спусна до командната палатка, въпреки забраняващите правила и вдигнатата от Сирус пушилка. Омекналите ѝ от умора крака затрепериха, след като тя прехвърли тежестта върху тях и спря да се поддържа с помощта на Сирус.

— Графиньо — посрещна я дребен, строен мъж с рядка сива коса, подстригана в стила на легионите. Изглеждаше доста елегантно в изисканата си туника, но Амара знаеше, че Енос, самият той бивш курсор, беше един от най-смъртоносните ножове на Алера. Мекото неодобрение в гласа му не можеше да отслаби неговата усмивка.

— Долетяхте тук за собствено удоволствие, както виждам.

— Съжалявам, че ви създадох допълнителна работа, Енос — отговори Амара, когато влязоха в най-близката палатка и се скриха от дъжда.

— Глупости. Ще изпратя някой от нашите подтрибуни по снабдяването да почисти. Ние, камериерите, сме твърде значими за подобни задачи, знаете.

Той ѝ предложи топла кърпа и след като тя я използва, за да избърше лицето и ръцете си, ѝ пъкна димяща чаша в ръцете. Амара отпи глътка от гъстия бульон и изстена от удоволствие. Дългите полети винаги я оставяха ужасно гладна, а през последните няколко дни тя имаше много повече полети, отколкото храна.

— Ти си светец, Енос.

— Съвсем не, графиньо — отговори той. — Това е най-малкото, което мога да направя за някой, който току-що е подобрил с цял ден предишния рекорд за скоростен полет от столицата до тук.

— Първият лорд няма да ми плати за скоростта — каза Амара и му се усмихна. — Колко спечелихте?

— Четиринадесет сребърни бика — отговори Енос и тонът му беше безсрамно самодоволен. — Старшият камериер на лорд Акватайн просто не може да се контролира, когато стане въпрос за хазарт.

Амара довърши бульона и Енос веднага ѝ пъкна друга чаша в ръката, този път с чай. Тя го опита. Възхитителен. Може би дори ще успее да измине целия път до топлото легло, преди да рухне от изтощение.

— Свободен ли е?

— Капитанът е на среща с лорд Акватайн — каза Енос. — Но каза да ви заведе при него веднага щом пристигнете.

— Акватайн — промърмори Амара. — Страхотно. Благодаря ви, Енос.

Енос леко ѝ се поклони с нова усмивка и Амара влезе в палатката на командира. Зимите тук на юг не бяха толкова мразовити, колкото в по-северните райони на Алера, но въпреки това бяха студени, влажни и дъждовни.

Палатката беше двойна, като външната беше малко по-голяма и така се създаваше слой топъл въздух между вътрешното и външното

пространство. Амара отметна едно платнище, после второ, и влезе в палатката на капитан Майлс.

Това беше доста просторно помещение, осветено от три ярки магически лампи, висящи на централен стълб. Самият стълб беше част от голяма пясъчна маса в центъра на палатката, изобразяваща релефа на местността между лагера на легиона от едната страна и град Калар от другата, с малки фигурки, представлящи различни родове войска, разпръснати около него.

В допълнение към пясъчната маса обстановката включваше бюро, няколко походни стола, самотен малък сандък и сгънато спално бельо върху походното легло, единствените лични вещи на Майлс.

— А аз ви казвам, че това е единственият начин — изръмжа Майлс. Той беше мъж със среден ръст, но по телосложение приличаше на каменна стена, мощен и набит. Бронята му беше покрита с вдлъбнатини, драскотини и неизличими следи от сажди от бойните действия, които бяха видели от началото на бунта на Калар.

В късата му тъмна коса се виждаха сиви косми, а когато крачеше покрай пясъчната карта и я изучаваше, той се движеше с леко, но очевидно накуцване.

— Ако не се придвижим съгласувано, рискуваме да претърпим поражение.

— Не бъди такъв паникьор — каза вторият мъж в палатката. Той беше много по-висок от Майлс, с дълги крайници, и седеше на походния стол с безгрижна увереност, която го караше да изпълва палатката повече, отколкото Майлс. В него имаше нещо лъвско — от тъмната златиста коса, падаща върху раменете му, и тъмните, прикрити очи, до небрежната сила, видима в раменете и краката.

Атис Акватайн, Върховен лорд Акватайн, беше облечен в червена копринена риза, тъмни кожени панталони и очевидно не смяташе за нужно да носи броня.

— Ако двете години тук са ни показали нещо, то е, че Калар не може да маневрира през блатата по-лесно от нас. Шансовете той да успее да прихване твоята войска навреме са минимални.

Майлс погледна към другия мъж.

— Искам да отбележа, че ако следваме този план, вашите собствени войски ще бъдат напълно изолирани от опасностите.

— Ако сработи — отвърна Акватайн, — ще атакуваме мобилните сили на Калар преди разгара на лятото и след две седмици ще обсадим града.

— А ако не сработи, моите хора ще се сблъскат с всички, които ще изведе Калар.

— Това е война, капитане — с мек тон каза Акватайн. — От време на време трябва да се рискува.

Майлс промърмори нещо под носа си, а ръката му легна на дръжката на меч.

Акватайн оголи зъби в бавна, котешка усмивка.

— Капитане, не мислите ли, че трябва да изслушаме любезната графиня, преди да продължим обсъждането?

Едва тогава Майлс погледна през рамо и забеляза Амара. Бузите му се зачервиха, а очите му заискриха от гняв. Той сърдито погледна Амара, после поклати глава със съдържано изражение на лицето, кимна ѝ и каза:

— Добре дошла, графиньо.

— Благодаря, капитане — тя кимна на Акватайн. — Ваша светлост.

Акватайн ѝ отвърна с изучаващ поглед и любезна усмивка. Амара се постара да не се издаде, че ѝ е неловко да усеща погледа на мъжа върху себе си.

Акватайн най-вероятно бе ненадминат призовател на фурии в Империята и лично бе спасил Първия лорд — а тогава Гай вече не бил юноша. Въпреки че никога не го беше виждала да използва фурии, тя знаеше, че Акватайн притежава огромна сила. Това я караше да се чувства неудобно, ставайки обект на натрапчивото му внимание.

— Какви са новините от короната? — попита Майлс.

— Съветът на Военния комитет се събира, за да определи хода на настоящата кампания — отговори Амара. — Първият лорд моли и изисква вашето присъствие, капитане, както и вашето, лорд Акватайн.

Майлс грубо изръмжа.

— Първо комитет. А сега съвет.

— Това е комитет за Комитета — промърмори Акватайн, като тонът му подсказваше, че тази тема е една от малкото, по която е напълно съгласен с капитан Майлс. — Нелепо е.

— Кога? — попита Майлс. — И къде?

— След три седмици, броено от вчера, милорди, в Елинарх.

— Елинарх, а? — каза Майлс. Той се подсмихна. — Добре ще е да се срещна с този млад виртуоз, който води Първи алерански. Чух много приказки за него.

Акватайн издаде приглушен звук.

— Ако Калар реши да нападне позициите ни, докато ние... — Амара осъзна, че има предвид самия себе си. — ... сме далеч, нашите войски ще се окажат в голяма беда.

Майлс сви рамене.

— Според докладите от разузнаването слуховете за неговото осакатяване са верни. Доколкото разбрах, той е получил сериозни наранявания при падането, благодарение на граф Калдерон. Може да са го направили недееспособен.

— А може би той точно това иска да си мислим — отбеляза Акватайн, — да не говорим за неговия наследник. На младия Бренсис му липсва опит, но има значителен талант в призоваването.

— Първият лорд ни даде заповед, ваша светлост — каза Майлс.

Акватайн завъртя очи и въздъхна, след което се изправи на крака.

— Да, разбира се. Старецът поръчва музиката, а всички останали са длъжни да танцуват на нея. Капитане, при тези обстоятелства вярвам, че можем да продължим обсъждането на този въпрос по-късно.

— Устройва ме — каза Майлс.

Акватайн кимна на двамата и излезе.

Майлс изпроводи с поглед Акватайн, после взе тенекиеното войнишко канче, което стоеше на пясъчната маса, и изгълта остатъците от течността, която миришеше на бира.

— Високомерно магаре — промърмори той и погледна Амара. — Отново го прави.

— Прави какво? — попита Амара.

Майлс посочи пясъчната маса.

— Причинява загуби във войските на верните на Гай хора.

Амара примигна.

— Как?

— Не мога да докажа нищо в съда. Легионите на Акватайн се бият редом с нас, но винаги се придвижват или малко по-бавно, отколкото е необходимо, или прекалено бързо. И когато започне битката, на Легиона на короната му се пада най-трудното — той със

сила тръсна канчето на пясъчната маса. Песъчинките подскочиха от удара. — Моите хора умират, а аз, враните да го вземат, не мога да направя нищо по въпроса.

— Той е много добър в подобни неща — каза Амара.

— А аз не — отвърна Майлс. — Той иска да ни принуди да се сражаваме срещу Калар, което ще ни направи твърде слаби, за да се противопоставим на легионите му в мига, в който всичко тук приключи.

— Затова ли спорите за стратегията? — предположи Амара.

Майлс изсумтя и кимна.

— Достатъчно трудно е да се сражаваш с противника пред себе си и без още един, маршируващ редом — той разроши и без това стърчащата си коса. — И Комитетът оказва твърде голямо влияние върху нашите стратегически планове. Комитетите не печелят войни, графиньо.

— Знам — тихо каза Амара. — Но вие знаете положението на Първия лорд. Има нужда от подкрепата на Сената.

— Има нужда от тяхното финансиране — каза Майлс с гневен тон. — Сякаш не е в правото си да очаква лоялност от тях по време на криза, просто въз основа на това кой е той.

Той се обърна и удари празното канче в пясъчната маса.

— Две години. Две години упорита борба с психарите на Калар наред тези от враните забравени блата. Трябваше да дойдем при Калар веднага след като той нападна. Сега максимумът, на който се надяваме, са тежки кървави битки в блатата и обсада на града, която може да се проточи няколко години. На всеки паднал в битка имам трима, умрели от болести. И преди съм виждал лоши кампании, графиньо, но от тази направо ми се повдига.

Амара изгълта чая и кимна.

— Значи мога да предположа, че искате да съобщите на короната, че желаете да бъдете освободен от командването?

Майлс шокирано я погледна. После каза:

— Разбира се, че не.

— Добре.

— На кого можете да разчитате тук, ако не на мен? — сърдито попита Майлс.

— Просто си помислих...

— Какво? Че няма да издържа — изсумтя Майлс. — Не. Ще измислим нещо.

Той се обърна към пясъчната маса.

— Но имаме основен проблем, който трябва да бъде решен.

Амара пристъпи към масата до него и се приготви да слуша.

— Калар и неговите сили не са трудни за удържане. Ако се отдалечи твърде далеч от крепостта, ще го смажем или дори ще превземем града. Имаме достатъчно сили за това — той кимна към „северната“ страна. — Но канимите са съвсем различна работа. Когато бяха отблъснати при Елинарх, те не взеха страната на Калар, но и не воюват с него. И самото им присъствие вече защитава северния му фланг.

— Докато присъствието му защитава техния южен фланг.

— Точно така — каза Майлс. Само по себе си това е достатъчно лошо. Но ако те наистина започнат да поддържат Калар, това веднага ще промени значително баланса на силите.

— Това е една от причините да съм тук — каза Амара. — Гай ме изпрати, за да разбера какво ви трябва, за да приключите с Калар.

— Едно от две неща. Или да концентрираме по-солидни сили на южния фланг и да тръгнем за решителна победа, или да неутрализираме канимите на северния фланг, така че да можем да ударим Калар от две страни едновременно.

Амара направи гримаса и кимна.

— Подозирам, че знам в по-голяма или по-малка степен каква ще бъде темата за обсъждане на съвета в Елинарх.

Майлс мрачно кимна и се намръщи, гледайки към миниатюрните войски, разгърнати на пясъчната маса.

— Проклети бунтовници. Трижди проклети каними. Ако всички слухове за този нов капитан Руфус Сципио са верни, човек би си помислил, че вече е натикал тези кучета обратно в кървавото море. Най-вероятно е просто късметлия.

— Може би — каза Амара, опитвайки се да запази неутрално изражение на лицето. От известно време тя очакваше реакцията на Майлс за личността на новия капитан и не искаше сега да му дава подсказки. — Мисля, че времето ще покаже.

— Късметлия — промърмори Майлс.

* * *

— Ти си човек с късмет, алеранецо — отсече Кайтай съвсем сериозно. — Всяка друга жена вече щеше да ти е счупила врата и да приключи с теб. Защо не ги оставиш на мира?

Тави вдигна поглед от мястото, където седеше на земята, задъхан от усилието.

— Още не е достатъчно добре — отговори Тави. — Все още не съм направил това, което искам. И все още не мога да осъществя нито едно от техните проявления.

Кайтай завъртя очи и пъргаво скочи от клона на дървото върху пролетната трева на малката долина. Момичето-марат носеше кожени панталони на кавалерист заедно с една от резервните туники на Тави — не нещо, което би позволило на всеки с очи да я обърка с мъж.

Тя беше обръснала разкошната си бяла коса по начина на Конския клан на своя народ — напълно, с изключение на дълга ивица през центъра на главата си, която беше оставила да расте, за да наподобява конска грива.

Косата и бледата ѝ кожа рязко контрастираха с искрящите зелени очи — очи със същия цвят като тези на Тави — като придаваха на ярките ѝ черти оттенък на варварска свирепост. На Тави никога не му омръзваше да ѝ се люби.

— Алеранецо — каза тя намръщено. — Вече можеш да правиш повече, отколкото някога си се надявал. Защо продължаваш да натискаш?

— Защото способността да материализираш фурии е първата стъпка към най-сложните магически техники — отговори той. — Нематериалната магия е нещо чудесно, но всичко най-впечатляващо се основава на материализацията. Огнени взривове. Изцеление. Манипулиране на времето. Летенето, Кайтай. Замисли се за това.

— Защо ти е да летиш, когато можеш да яздиш кон? — попита тя, сякаш това е един от въпросите, които трябва да бъдат казани на глас само заради глупостта на събеседника. Тя се намръщи, приклепна до Тави и го погледна в очите.

Веждите на Тави литнаха нагоре: това беше едно от движенията, които тя използваше, когато беше сериозна. Той я погледна,

приготвяйки се да слуша.

— Искаш твърде много от себе си, чала — каза Кайтай. Тя докосна бузата му с тънките си пръсти. — Тази война. Твоята работа за Гай. Тези практически упражнения. Ядеш много малко. И прекалено рядко спиш.

Тави затвори очи и за миг се разтвори в топлината на докосването ѝ. Тялото го болеше, а в очите му сякаш бяха посипали пясък. Безмилостното главоболие беше неизменна последица от практическите му занятия и му пречеше да се храни и да спи известно време след това.

Но той нямаше друг избор, освен да пожертва съня или храната. Командването на Първи алерански само по себе си беше достатъчно отговорно занимание, за да погълне цялото му внимание, а задълженията му като курсор изискваха събиране на информация от всякакви достъпни източници и изпращането ѝ към непосредствените му началници, в допълнение към задълженията му като капитан на легиона.

Единствено необяснимата издръжливост, дошла, както той подозираше, в резултат на връзката му с Кайтай, му даваше достатъчно време и енергия да се обучава на толкова незначително призоваване на фурии, колкото беше в състояние да разбере.

Въпреки това той осъзнаваше, че такова темпо го изтощава.

Изглежда Кайтай беше права.

— Може би — предаде се Тави. — Но в момента нямам много варианти. Ще са нужни години практика, за да развия уменията си на призовател, а вече съм закъснял с петнадесет години.

— Аз все още мисля, че трябва да кажеш на някого. Нещата щяха да вървят по-бързо, ако имаше учител.

Тави поклати глава.

— Не.

Кайтай раздражено изсумтя.

— Защо не?

— Защото още не съм способен на много — отговори Тави. — Като цяло. Нека малкото, което имам, да бъде изненада, ако някога трябва да го използвам.

Кайтай поклати глава.

— Не си струва риска, на който се подлагаш, като се занимаваш без надзор.

— Обучавах се в Академията. Знам теорията — каза Тави. Всеки скучен, унижителен, погубен час от онези уроци гореше в паметта му заедно с детските кошмари. — Изминаха само две години; помня всичко.

— Прекалено отдавна, вероятно — каза тя. — Знам малко за магията, алеранецо, но знам достатъчно, за да преценя колко опасна може да бъде. Както и всички други хора. Нима това няма да спира потенциалните ти врагове, ако знаят, че си силен призовател?

— Да, но... но въпреки това няма да кажем на никого — упорито настоя Тави.

— Защо не? — попита Кайтай.

Той откъсна погледа си от нея и дълго гледа в нищото.

— Не съм сигурен — прошепна тихо. — Времето още не е дошло. Усещам го. Знам го — той поклати глава. — Не съм сигурен, че мога да ти го обясня по-добре. Просто те моля да ми се довериш.

Кайтай се намръщи, но след това се наведе, целуна го нежно и притисна слепоочие към него.

— Ти си луд. И аз съм луда, щом ти обръщам внимание. Но добре.

Тави нежно се притисна към главата ѝ.

— Благодаря.

— Но, разбира се, си запазвам правото да променя мнението си.

— Разбира се — каза Тави и изкриви уста в уморена усмивка. Пое си дълбоко дъх и събра сили. — Отлично. Още един опит да призовем тази фурия на камъка и можем да кажем, че денят не е минал напразно.

— Не — каза Кайтай абсолютно непоколебимо. — Достатъчно практика за днес. Има много по-належащи проблеми, които се нуждаят от твоето внимание.

Тави примигна.

— Какви?

С едно грациозно движение Кайтай се измъкна от бялата си туника и притисна голата си кожа към гърдите на Тави. Ръцете ѝ се увиха около врата му, а устните ѝ се притиснаха към устните му в изгаряща целувка.

Тави издаде слаб протестиращ звук, но миризмата ѝ — на смачкани диви цветя, детелина и сапун — се разнесе наоколо и изпълни всичките му сетива, а всепоглъщащият, страстен пламък на целувката, топлината на устните и настойчивостта на ръцете ѝ не му оставиха друг избор, освен да отговори със същото.

Внезапно Тави разбра, че няма никакви основателни причини да разубеждава момичето и можеше само смътно да предполага защо смята, че е трябвало да се опита да го прави. Ръцете му се плъзнаха по талията ѝ, галейки нежната бяла кожа на голия ѝ гръб и изследвайки грациозната сила на мускулите, криещи се под горещата ѝ кожа, и той я целуна в отговор с все по-нарастващ плам.

Кайтай издаде нисък страстен звук и едва не разкъса туниката на Тави. Тя го бутна, но той се обърна и се озова отгоре, притискайки гръба ѝ към гъстата трева. Тя издаде къс чувствен смях и се надигна, за да посрещне новата му целувка.

После плъзна ръце по раменете и гръба му, като сладно прекара нокти по кожата му — усещането беше толкова дълбоко и опияняващо, че той не забеляза конника, който се приближи толкова близо до тях, че ботушите му бяха на една ръка разстояние от неговия нос.

Тави извика и почувства, че започва да се изчервява от корените на косата до върховете на пръстите си. Напипа туниката си и седна, твърдо убеден, че ще умре от целомъдрен срам.

Кайтай известно време лежа мълчаливо на тревата, очевидно безразлична към голотата си, след което изпусна кратка тъжна въздишка, преди да седне по абсолютно същия начин.

— Здравсти, Ена.

— Добър ден, Кайтай — отвърна ездачката. Ена носеше ботуши и панталони в алерански стил, точно като Кайтай, но коженото ѝ яке беше скроено по образец на легионерските брони. Подобно на Кайтай, косата ѝ беше подстригана и дългата грива спокойно се стичаше по гръба ѝ, но за разлика от нея, тя беше боядисана в яркосин нюанс.

Жената-марат, ветеран от Конския клан, държеше в една ръка обичайното за кавалеристите копие и се усмихваше, гледайки надолу към тях.

— Знаете ли, не е нужно да спирате заради мен. Имам време да се полюбувам на алеранеца, който си избрала.

Кайтай отвърна на усмивката ѝ.

— Гледането е всичко, което ти остава.

Ена наведе глава встрани, открито изучавайки Тави с абсолютно непоносима непосредственост, карайки го да се чувства още по-смутен, отколкото беше.

— Винаги ли е толкова розов? — попита Ена. — Или просто прави така, за да те забавлява?

— Кървави врани — промърмори Тави, пъхайки ръце в туниката си.

Кайтай избухна в смях и каза:

— Той постоянно ме забавлява, братовчедке.

Ена се намръщи и каза:

— Но той не е кон.

— Никой не е съвършен — спокойно парира Кайтай.

Тави прочисти гърло и си напомни кой е капитанът на легиона.

— Центурион — каза той, заставяйки гласа си да звучи премерен и спокоен, както винаги, когато беше зает със задачите на легиона. — Искате нещо да доложите ли?

Веселите искри и заинтересуваността останаха в очите на Ена, но тя се съсредоточи и отдаде чест, удряйки с юмрук в гърдите.

— Капитане. Сър Сирил ви изпраща най-добрите си пожелания и смята, че ще искате да знаете, че Ерен се е върнал.

Тави рязко я погледна и си пое дълбоко дъх. Сърцето му подскочи в гърдите и някак замръзна едновременно от радост и безпокойство. Ерен се беше завърнал жив от опасната си мисия в окупираните алерански територии. Сега те се владееха от безмилостните каними и Тави изпита огромно облекчение, че Ерен е невредим. Но от друга страна, мисията му не предполагаше, че ще се върне толкова скоро, и това беше причината за притеснението на Тави.

Ако Ерен е прекъснал мисията си толкова рано, това ще е, защото е попаднал на нещо, нетърпящо отлагане. Тави имаше няколко отвратителни мисли за това кое би могло да се окаже толкова важно, че да принуди неговия приятел и колега курсор да действа незабавно, и най-малко приятните от тях обещаваха повече от просто безпокойство.

— Кайтай — тихо каза Тави и я погледна.

Момичето-марат вече беше направило няколко крачки, докато издърпваше туниката по грациозните извивки на гърба си. Тя отиде до конете и ги развърза.

— Ена — каза Тави, — избързайте напред. Кажете на трибун Максимус всичките му четири крила да бъдат готови за потегляне и предупреди трибун Красус, че неговите рицари също е желателно да са готови за тръгване.

Ена рязко кимна.

— Да, сър. Какво да предам на Първото копие?

— Предайте му да строи Бойните врани — каза Тави. — Освен това, нищо друго. Валиар Маркус знае по-добре от мен какво трябва да се направи.

В това време Кайтай се върна с конете и Тави скочи на седлото. Беше нарекъл дългокракия и широкогърдест черен жребец Актеон. Конят беше подарък от лелята на Кайтай Хашат.

Е, всъщност не точно подарък, тъй като Кланът на конете не смяташе своите тотемни животни за собственост. Както разбра Тави, той беше поверен на коня, за да има грижата да му осигури бързина в случай на необходимост, а конят беше поверен на него за всички останали въпроси. Докато споразумението не бъде прекъснато.

Тави рязко обърна Актеон, когато Кайтай скочи на своя маратски кон — петниста сива кобила, която можеше да бяга по-неуморно от всеки алерански кон, който Тави някога беше виждал. Ена се обърна и с широки крачки бързо се върна при своя чала, оседлан с почти нямащо ремъци недоразумение, което маратите наричаха седло, и от място го пришпори в галоп.

Безсмислено беше да се опитва да я настигне — нито един ездач в цяла Карна не можеше да се сравни със скоростта на ездачите от маратския Клан на конете.

Нямаше нужда да казва нищо на Кайтай. И двамата бяха яздили толкова често до тук, че за тях беше обичайно да подгонят и двата коня в галоп още на мига — и те препуснаха обратно към укрепленията на Първи алерански при Елинарх.

* * *

— Знам, че все още няма заповеди — гръмогласно заяви Валиар Маркус, докато намръщено гледаше собственика на конюшнията. — Дори и никога да не дойдат, това ще е добра практика за моите хора.

Така че ти, враните да те вземат, перфектно ще подготвиш тези коне за Бойните врани и ще го направиш веднага, или ще заповядам да нашибат мързеливия ти задник на позорния стълб.

Собственикът на конюшните на първата в Алера кохорта конна пехота навъсено отдаде чест на Първото копие и забърза нататък, като веднага се развика на конярите, които се грижеха за допълнителните коне. Маркус се намръщи, гледайки в гърба на мъжа.

Всъщност трябваше да срита човека, който цял живот вършеше тази работа, за да го принуди да изпълни задълженията си, но беше твърде стар, за да изразходва толкова много енергия за глупаци. Изглежда, че добрите помощници ставаха все по-трудни за намиране, въпреки факта, че Империята се бореше срещу най-голямата заплаха за своята цялост от поне четиристотин години.

Маркус гордо премина през Първи алерански, чиито палатки се простираха в подредени редици зад стените на града, и по Елинарх — огромният мост над широката река Тибър.

По пътя той спря да каже на няколко старши центуриони, че нещо се случва в офицерския щаб. Така или иначе, смутът сред офицерите означаваше, че на обикновените легионери е заповядано да бързат и да чакат едновременно, но винаги беше добре центурионите да наблюдават подготовката и да не проявяват безпокойство, независимо колко неочаквани или спешни бяха новините.

Маркус се движеше през града. През двете години, откакто Първи алерански го използваше за оперативна база, той беше нараснал значително.

Всъщност южната част на града беше възстановена от камък и превърната в крепост, която издържа на две свирепи атаки на елитните канимски воители и два пъти повече нападения от техните виещи рейдъри — преди капитанът да поеме инициативата и да започне решаваща битка с канимските нашественици, преподавайки им жесток урок, който да ги научи да стоят по-далече от Елинарх.

Улиците бяха претъпкани с бежанци от окупираните територии на юг, а на пазарите цените на хранителните стоки се повишиха до скандални нива — просто нямаше достатъчно храна, а търсенето повиши цените до невиджани висоти.

Маркус премина през всичко това, без да забавя крачка. Никой не пречеше на движението му. Въпреки че не бе висок мъж и не

изглеждаше много по-заплашително от всеки друг легионер, тълпата сякаш усещаше неговата воля и решителност. Хората просто се отдръпваха от пътя му.

Маркус стигна до командните помещения точно когато копитата започнаха ритмично да тропат по калдъръма. Половин дузина маратски оксиларии^[1] от Първи алерански се движеха по улицата, разчиствайки пътя на капитана и посланика на маратите, които се бяха върнали по-рано от ежедневната си разходка, а шестима други затваряха шествието.

Откакто смъртоносните канимски убийци, които станаха известни като Ловците, се опитаха да пробват късмета си срещу капитана и неговата жена, младият човек никога повече не оставаше без надзор.

Маркус се намръщи. Сингуларът на капитана, неговият личен телохранител, който по правило рядко можеше да се види на повече от няколко крачки зад гърба му, все още отсъстваше от лагера. Липсваше каквото и да е обяснение защо или къде е изчезнал този човек. Маркус обаче нямаше намерение да пита капитана по този въпрос. Като Първо копие — старши центурион на легиона, той имаше практически неограничен достъп до командната структура в сравнение с всеки друг обикновен войник от Първи алерански, но дори сравнително широките му правомощия си имаха граници и той не възнамеряваше да ги надвишава.

Това можеше да накара хората да задават опасни въпроси.

Маркус изхвърли неприятния ход на мислите си и притеснения трепет, свил стомаха му, когато си позволяваше да мисли за това.

— Маркус — каза капитанът. Те си размениха бързи поздрави. — Какво чухте?

— Току-що пристигна, сър — отговори Маркус.

Капитанът кимна.

— Изпратих заповед оксилариите да се подготвят за тръгване, както и Бойните врани.

— Вече е направено, сър — каза Маркус.

— Bravo! — отвърна капитанът с кратка усмивка, поразително приличаща на момчешка.

Две години по-късно дори Маркус понякога забравяше колко млад е капитанът им в действителност. Неговото достойнство,

мъжество и ум поведоха опитния вече легион през смъртоносна война на маневри с безпощаден враг, и той беше застанал отпред и в центъра, пред лицето на опасността, редом до своите хора на всяка стъпка по този път.

Те го обичаха заради това. Младият капитан зае поста командир толкова естествено и толкова умело, сякаш беше роден за това.

Което беше съвсем естествено, защото всъщност беше точно така.

Стомахът на Маркус отново се сви.

По-лесно му беше да мисли за него като за капитан. Каквото и да стане младият човек с времето, сега той беше капитан — и то капитан, достоен за предаността на Маркус.

Достоен за уважението му. „Достоен за твоята честност“ — прошепна отровен глас в сърцето му.

— Да вървим — каза капитанът, а погледът и мислите му бяха насочени към командния щаб. — Ако Ерен се е върнал толкова скоро, значи има нещо неотложно. Хайде да разберем какво точно.

Валиар Маркус, чието истинско име не беше Валиар Маркус, последва капитан Руфус Сципио, чието истинско име не беше Руфус Сципио, в укрепената каменна сграда на командира, борейки се с внезапното предчувствие, че дните, когато трябва да се преструва на някой друг, са практически преброени.

* * *

Исана, холтър от долината Калдерон, направи гримаса, когато фургонът подскочи от неравност на пътя и това я накара да зацапа цифра в колоната с числа, която изписваше на малка масичка.

Тя направи пауза, за да си поеме дъх и да се успокои, решително напомняйки си, че нейното недоволство е предизвикано от дългите седмици усилен труд и пътувания, а не от бездарността на строителите на фургона, управляващия животните каруцар или инженерите, които първоначално са построили пътя.

Тя посегна към нов лист чиста хартия, но откри, че дървената кутия е празна.

— Майра — обърна се тя към дъщерята на каруцаря, — имаш ли още хартия?

— Да, милейди — раздаде се млад женски глас. Фургонът изскърца, когато някой се размърда на предната седалка, след което платнището, закриващо входа откъм гърба на фургона, беше отметнато и се появи слабо и мило къдраво момиче, която протегна нова пачка хартия.

— Благодаря, дете — каза Исана и взе хартията.

— Няма за какво, милейди — каза сияещата Майра. — Знаете ли, че сега сме на територията на бежанците? Охраната показва на мен и татко мястото, точно тук, на пътя, където е станало това страх-жение с канимите.

— Сражение, скъпа — поправи я Исана. — Да, знам, че от време на време има битки от двете страни на реката.

Майра кимна, тъмните ѝ очи станаха внимателни, а младото ѝ лице — сериозно.

— Този керван е много важен, нали, милейди?

Исана започна наново зацапаната страница. Ентусиазмът, който усещаше в момичето, беше подкопан от чувството за бавно нарастваща тревога. Исана чувстваше тези емоции толкова ясно, колкото и своята собствена уморена раздражителност, благодарение на постоянното, тихо присъствие на своята водна фурия Рил.

— Да, така е — отговори тя, запазвайки уверен и спокоен тон, за да успокои детето. — Затова сме толкова добре защитени. Храната и провизиите, които караме на бежанците, ще им помогнат да преживеят зимата.

— А без тях те щяха да гладуват — каза Майра. — Ние им помагаме.

— Точно така — съгласи се Исана.

— И всичко това благодарение на вас! — възкликна момичето.

Степента на такова опростяване беше огромна, но нямаше смисъл да се опитва да обяснява това на дъщерята на каруцаря.

— Доставките и парите идват от голям брой знатни и щедри граждани — обясни тя. — От водачите на Дианическата лига. Аз само организирам всичко това.

Майра се намръщи.

— Но татко казва, че без вас всички тези стари кокошки не биха направили нищо!

Това отчасти беше вярно, въпреки че тя едва ли би назовала, да кажем, лейди Плацида, стара кокошка. Но Исана успя да превърне публичните изяви, на които трябваше да присъства като постоянен съюзник на лейди Акватайн в Дианическата лига, в нещо далеч по-полезно от просто хранилка за жадната за власт своя покровителка.

Лейди Акватайн не беше особено доволна от това как Исана използва своето лично влияние, но ако се опиташе да прекъсне изпълнението на хуманитарния проект на Исана, това би обърнало много умове в Лигата срещу нея и лейди Акватайн го осъзнаваше.

Оттенькът на слабо раздразнение, което напоследък присъществаше всеки път, когато Исана разговаряше с лейди Акватайн, беше напълно достатъчна причина да издържи на безкрайните часове усилия, които ѝ бяха необходими за събирането на средствата и създаването на хуманитарния керван.

Вярно, както признаваше пред себе си, че тази малка победа не беше нищо в сравнение с негодите и страданията, които керванът трябваше да облекчи.

Исана помагаше. Тя правеше нещо добро, нещо, с което можеше да се гордее — нещо, с което Септимус би се гордял.

Исана потисна усмивката и в същото време слабия блясък на сълзата.

— Всеки искаше да направи нещо, за да помогне на бежанците, дете. Просто имаше нужда някой да им даде начин да го направят.

Майра гризеше нокътя си и внимателно я гледаше.

— Татко казва, че вие сте важна.

Исана се усмихна на момичето.

— Всеки е важен.

— Майра — чу се гласът на каруцаря от предната част на фургона. — Ела тук и остави холтъра да работи.

— Идвам, тате — каза момичето. Тя се усмихна на Исана и изчезна.

Исана се върна към инвентаризацията и не вдигна поглед от нея, докато керванът не спря за обедна почивка. Тя продължи да работи, докато всички други обядваха. В крайна сметка не беше вървяла цяла сутрин, не беше управлявала коне и не беше се занимавала с товарене.

Предупредителен вик се раздаде от един от конните пазачи на кервана и Исана почувства напрежение. Керванът, въпреки че не караше очевидни богатства, все пак беше натоварен със значително количество полезни и ценни материали.

Той беше прекалено голяма мишена за бандити, но тук винаги имаше шанс канимите да опитат да намерят храна и провизии, за да хранят своите собствени, безспорно гладни войници.

Но не започна паника и Исана се отпусна, връщайки се към описите, докато чаткането на копитата на приближаващ кон не стигна до фургона и замря.

Исана вдигна очи и леко се намръщи, докато се съсредоточаваше над връзката си с Рил, след което изведнъж скочи от мястото, където седеше, разливайки мастило по последната страница, но без изобщо да се притеснява за това. Сърцето ѝ се разтуптя по съвсем момичешки начин, абсолютно неуместен за някого на нейната възраст, положение или отговорности, и изведнъж осъзна, че нервно сресва косата си и си оправя роклята.

После притеснено погледна изцапаните си с мастило пръсти. Току-що бе опипала всичко наоколо — сигурно и лицето си в добавка. Усети как руменина залива бузите ѝ.

Ботуши удариха в земята отвън, конят пристъпи от крак на крак. Някой почука отстрани на фургона.

Чувствайки се леко нелепо, Исана отдръпна завесата и излезе от фургона под обедното слънце на един от първите пролетни дни в долината на Амарант.

Среден на ръст мъж я чакаше отвън, тъмната му коса беше подстригана на дължината, предписана от устава на легиона, бронята му беше проста и износена. Едната страна на лицето му беше грубо издялана. Другата беше обезобразена от изгаряне — клеймо, с което легионите клеймяваха страхливците, до самата скула. Носеше обикновен меч на кръста и ален плащ на сингулар на легиона.

Сърцето на Исана заби още по-бързо и тя му се усмихна:

— Арарис.

Лицето му се озари от рядка, мимолетна усмивка, а очите му грейнаха отвътре.

Внезапната топлина на неговите емоции заля Исана и тя се почувства така, сякаш буквално ще полети над земята. Усещаше

щастieto и вълнението му от това, че я гледа, неговата привързаност и някаква сдържана и потисната страст към нея, от което, както тя знаеше, бузите ѝ порозовяха.

— Исана — тихо каза той. Тя протегна ръка. Той я взе и се наведе, докосвайки с устни пръстите ѝ. Исана усети топлината на дъха му, от който приятно усещане се разля нагоре по ръката ѝ и затанцува във всяка клетка на тялото ѝ.

Той се изправи, очите му сияеха, а пръстите му нежно стискаха китката ѝ.

— Ти изглеждаш... — той присви очи, в ъгълчетата им се появиха бръчки. — Залята с мастило.

Исана отметна глава назад и се засмя.

— И прекрасна — добави той. — Липсваше ми.

— И ти на мен — отговори тя, покривайки дланта му със своята. — Какво правиш тук? След два дни ще пристигнем в Елинарх.

Усмивката на Арарис угасна.

— Нося ти съобщение. Можем ли да говорим тук?

Исана се огледа. Каруцарите и техните помощници бяха седнали и обядваха в кухненския фургон по-надолу по пътя. Наоколо нямаше никой друг.

— Предполагам, че да.

Арарис кимна.

— Изпратен съм, за да те предупредя да помниш, че макар да си кръвна роднина на Тави, никога не си се срещала с Руфус Сципио. Трябва да вземеш всички предпазни мерки да не разкриваш неговата самоличност.

— Разбира се — отвърна Исана. — Не съм отчаяна стара жена. Какво друго?

Арарис я гледа известно време, без да сваля поглед. После каза:

— Когато той беше дете, беше справедливо и правилно ти да вземаш решения за него — той се наклони напред, стискайки пръстите ѝ и нежно подчертавайки думите си. — Но той вече не е дете.

Исана почувства как раменете ѝ се сковават.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — каза той със същия нежен тон, — че има право да знае, Исана. Има право да знае истината. Сега той има право да взема самостоятелни решения.

Исана рязко вдигна брадичка, обичайните за последните две десетилетия безпокойство и предпазливост прераснаха в изблик на ярост и гняв.

— Да? А кой си ти, че да решаващ?

Лицето на Арарис не трепна.

— Неговият сингулар, Исана. Неговият телохранител и защитник. Аз защитавам неговото благополучие и пазя живота и свободата му — с цената на моя собствен, ако е необходимо. И според мен невежеството може да бъде опасно за него. Дори смъртоносно.

Исана прехапа устни и сведе очи, неспособна да срещне погледа си със спокойните, немигащи очи на Арарис, да се потопи в неговата безкрайна, силна любов, ясно осъзнаваща загрижеността му за нея, неговото уважение и неговата абсолютна искреност.

Той докосна брадичката ѝ с върховете на пръстите си, принуждавайки я да го погледне.

— Исана — каза той. — Той е твой син. Трябва да му кажеш. И трябва да го чуе от теб — той поклати глава. — Но ако не можеш или не искаш, аз ще го направя вместо теб.

Исана леко трепна при тези негови думи, сякаш не бяха казани със спокоен, овладян тон.

— Вече дотам ли се стигна? Наистина ли?

— Да.

Простият отговор не оставяше абсолютно никакво място за съмнение. Исана отново прехапа устни.

— Той... дали ще разбере? Защо е трябвало да постъпя така? Да го лъжа... — тя поклати глава. — Той порасна толкова бързо, Арарис.

— Той ще разбере — каза той тихо. — Или няма да разбере. Но така или иначе заслужава да знае. Той трябва да знае.

Исана потрепери и без да чака молбата ѝ, Арарис пристъпи напред и я прегърна.

Тя с благодарност се притисна в него и затвори очи. Бронята му беше топла от нежните слънчеви лъчи и тя го чувстваше като нещо стабилно, неподвижно, като упорит камък в бърз поток. Да, той наистина беше такъв.

Той винаги беше до нея, до Тави, винаги се грижеше за тях, помагаше им, защитаваше ги, неговото присъствие и неговата надеждност бяха нещо толкова познато и естествено, че тя едва ли се

замисляше над това повече, отколкото това трябва ли да пипне огъня, за да се увери, че пари, или водата, за да се увери, че тя е мокра.

Но въпреки всичко мисълта беше плашеща. Да каже на Тави истината, след като толкова години я беше крила от него. От всички.

— Не искам да му казвам — каза тя тихо.

Арарис кимна, мълчалив и неподвижен.

— Но ти си прав.

Той отново кимна.

— Ще му кажа.

[1] — от латинското *Auxilia* — помощни войски или отряди в древния Рим. Съставът им бил от покорени от римляните народи — бел. прев. ↑

ГЛАВА 1

— Задникът ме боли — каза Антилар Максимус, трибун на спомагателните войски на Първи алерански.

— Задникът ме боли, сър — поправи го Тави.

— Хей. Самата истина.

Тави се ухили, докато лежеше и гледаше внимателно през жълто-кафявата трева към долината под тях.

— Само си представи, ако трябваше да вървиш до тук, а не да яздиш.

— Благодаря, не, сър — отговори Макс. — Прекалено съм зает да си представям, че съм решил да взема още няколко семестъра в Академията, за да имам възможност да практикувам земна магия с богати и красиви млади гражданки, сър, а не да обикалям по затънтени места, търсейки възможности за битка с големи, страшни чудовища.

Двамата лежаха в тревата и гласът на Макс беше съвсем малко по-силен от шепот, докато те през цялото време се дразнеха един друг. Накрая, когато вече бяха достатъчно далеч, за да ги забележат, те се надигнаха и огледаха вражеските сили, които маршируваха през живописната долина долу.

— Аз преброих четири хиляди — промърмори след малко Тави. — А ти?

— Четиридесет и две стотици — незабавно отговори Макс.

Въпреки всичките му оплаквания, високият антиланец беше обучен да наблюдава не по-лошо от Тави. Всъщност Тави се доверяваше на оценката на своя приятел повече, отколкото на своята собствена.

Тави се намръщи, размишлявайки.

— Мисля, че една кохорта за охрана на лагера...

— ... и още по една за разузнаване отпред и зад техния строй — продължи мисълта Макс.

— Кървави врани — въздъхна Тави. — Цял легион.

Макс издаде мрачен звук на съгласие.

— Май да.

Тави почувства студени, малки мравки да пробягват по корема му.

В долината под тях армията на канимите уверено маршируваше през гъсталаците суха трева. Вълкоглавите воители се движеха със спокойна решителност, поне три хиляди от тях се бяха разпръснали в свободен, подковообразен ред около ядрото от сплотени, облечени в тежки брони отряди, маршируващи в плътен строй.

Три хиляди суетящи се рейдъри не можеха да провокират Тави да атакува. Рейдърите, новобранците на канимите, бяха с минимална военна дисциплина и бяха опасни само с числеността и огромните си размери и сила.

Редовите им войници бяха високи от седем до осем фута и се движеха по обичайния си начин — полуприведени. Застанали изправени, те щяха да са с още фут по-високи, а скоростта и силата, скрити в тънките им тела, бяха ужасяващи.

Независимо от това канимската армия сега заемаше по-голяма част от територията на Церес и Калар и можеше да си позволи да загуби три хиляди от своите рейдъри. Ядрото от дисциплинирани войски маршируваше в центъра на строя — членовете на елитната каста на воините при канимите, и точно те бяха изкарали Тави извън укрепленията.

Хиляда от тези закалени, дисциплинирани, във висша степен опасни войници представляваше една десета част от общата численост на канимската тежка пехота. Във всички свои стълкновения с канимите Първи алерански беше убил относително малък брой представители на кастата на воините. Загубите на канимите почти изцяло се състояха от рейдъри.

Насаг, водачът на канимските сили, никога не използваше най-добрите си войски, с изключение на една невероятно разчетена атака, и огромна част от загубите на алеранците беше от ръцете на канимската каста на воините.

Ерен докладва за хиляда воители, извършващи преход, което предоставяше благоприятна възможност да се нанесат сериозни щети на войските на Насаг. Хиляда не бяха толкова много, че да бъдат непобедими, но бяха повече от достатъчно, за да представляват значителна загуба за елитния корпус на противника.

Щом Тави разбра през каква местност се придвижват, той незабавно заповяда на своите най-мобилни и опасни подразделения да заемат позиции.

Канимските воители вървяха право към смъртоносен капан.

Конкретно тази долина се отличаваше с отвесни стени и мрежа от малки потоци, минаващи през нея, осигуряващи вода за буйния растеж на тревите, на които тепърва им предстоеше през следващите няколко седмици да се превърнат в буйно море от зеленина.

Но в момента долината беше просто кутия с дължина десет мили и широчина — миля, пълна със суха трева и хиляда от най-добрите воители на Насаг.

Рицарите на огъня на Първи алерански вече бяха на позиции, заедно с много по-многобройните рицари Аери. По сигнал на Тави рицарите на огъня щяха да накарат долината да пламне, а рицарите Аери щяха да използват своите фурии, за да предизвикат буря и да насочат унищожителната стена на огъня към враговете.

Бойните врани стояха в края на долината, готови да изпратят обратен огън и блокираха единствения изход, докато конницата на Макс беше заела противоположната страна в готовност да смаже и убие всеки каним, успял да се спаси от огъня.

Което обясняваше защо вторият легион, маршируващ рамо до рамо с групата каними, беше проблем.

Те бяха алеранци.

Над четири хиляди алеранци, с всички атрибути на легион, крачеха редом до най-опасния враг в историята на Империята под знамена, които не принадлежаха на нито един от великите градове на Алера. И още по-лошо — те се движеха в идеален строй.

Преди две години Тави никога не би разбрал колко трудна е всъщност тази маневра, изглеждаща толкова проста. Постигането на таква премерено движение изискваше впечатляваща дисциплина и свидетелстваше за плашещата компетентност на този, който е обучавал тези войски.

— Създай ми обектив, ако обичаш — помоли тихо Тави.

Високият антиланец леко се надигна, наведе се над Тави и сложи ръце от двете страни на лицето му, след което разпери пръсти.

Въздухът между дланите на Макс се сгъсти и изведнъж войските под тях сякаш прескочиха стотици ярда, когато фурията на Макс

изкриви въздуха така, че ги приближи до Тави.

— Това не са каларански знамена — промърмори Тави след няколко секунди.

Макс скептично изсумтя.

— Може би Калар не иска да бъде открито свързан с тях.

— Той вече нападнa съседите си без предупреждение, отвлече няколко члена на семейства на равни на него Върховни лордове и уби десетки и стотици граждани със своите побъркани манияци — каза Тави. — Наистина ли мислиш, че ще се притеснява и ще крие връзките си с канимите в тази ситуация?

— Ако така поставяш въпроса — каза Макс, — не.

Тави изсумтя слабо и издиша.

— Обърни внимание на тяхното снаряжение.

Макс постави вдигнатите ръце пред лицето си. Миг по-късно заговори.

— Старо е. Искam да кажа, че всичко изглежда добре запазено, но този дизайн на броните излезе от употреба още преди години. Има много липсващи части. Наколеници от други комплекти, копия с нестандартна дължина и други подобни — Макс изсумтя. — Никога досега не съм виждал такива знамена. Кафяво и зелено? Кой използва кафяво и зелено за знаме? Знамената трябва да бъдат ясно забележими. Това е тяхната задача.

— Именно — каза Тави тихо, гледайки по продължението на вражеската колона.

— Почти са на позиция — каза Макс и отпусна ръце. — Щом техните предни отряди пресекат онова старо корито, няма да имат никаква възможност да се оттеглят навреме.

— Виждам — каза Тави.

Макс кимна и замълча за минута. Тави гледаше как дисциплинирания, но частично екипиран легион уверено марширува в крак с много по-многобройните каними.

— Сър — каза Макс, — те са на позиция. Време е да сигнализираме на Красус, сър.

— Това няма смисъл, Макс — каза Тави. — Това може да бъде само легион от доброволци от окупираните територии. Защо са решили да се бият рамо до рамо с армията на нашествениците?

— Кой знае? Може би Насаг ги е принудил. Държи семействата им като заложници или нещо подобно.

— Не — отвърна Тави. — Насаг е твърде умен за това. Не отнемаш дома и семейството на човек, изисквайки той да ти служи и да ти се подчинява, а след това му слагаш в ръцете оръжие и му даваш четири хиляди приятели, също толкова гневни и добре въоръжени като него.

— Сър — каза Макс, — колкото по-дълго отлагаме атаката, толкова по-голяма част от авангарда на канимите ще стигне до Бойните врани в устието на долината.

— Защо? — попита Тави, без да се обръща към никого. — Защо те са там?

В гласа на Макс се прокрадна нетърпение.

— Капитане, сега това е чисто академичен въпрос. Трябва ли да заповядам атака?

Тави гледаше към долината пред себе си. Да се сражаваш с каними е едно. Вече му се беше налагало да го прави. Той ги уважаваше достатъчно, за да съжالياва за необходимостта да ги убива, макар да знаеше колко малко реален избор има по този въпрос. Това беше война. Ако алеранците не убият канимите, канимите веднага ще убият алеранците — и това беше точно толкова просто, колкото звучеше.

Освен факта, че легионът, който маршируваше долу, не се състоеше от каними. Бяха алеранци. Хора, които Тави се беше клел да пази и защитава.

Но те също така бяха врагове. Последните две години го научиха, че колкото и да е опитна армията или колкото и да е надарен командирът, изходът от войната винаги се свежда до една неизменна константа: смърт.

Повече от четири хиляди алеранци трябваше да умрат и то да умрат ужасно, въпреки че изобщо не трябваше да са там. Тави не можеше да допусне такава изкусителна мишена като уязвима колона канимски воители да си отиде, дори ако единственият начин да ги убие е да унищожи странния легион с тях, които и да бяха те.

Дългът му беше пределно ясен.

Четири хиляди алеранци. Той трябваше да убие повече от четири хиляди сънародници-алеранци.

— Кървави врани — прошепна тихо.

Тави потисна внезапното желание да зареже всичко, когато вдигна ръка и започна да подава сигнала, който щеше да тръгне по линията на легионерите, заповядвайки на неговите хора да започнат атаката.

Но преди да успее да вдигне ръка, за да подаде сигнал, Тави изпита странно, неоснователно слабо усещане на шок и изненада. За миг той се замисли, преди да осъзнае, че емоциите не са негови. Той ги усещаше много смътно, излъчваха се от друг източник наблизо, и Тави панически завъртя глава.

Вражеският разузнавач носеше свободни дрехи от обикновена тъкан, умишлено се беше намазал с кал и растителни сокове. Беше масивен човек, нисък, но с гротескно развити рамене и шия, която беше буквално по-дебела от черепа му.

Въпреки окъсаните дрехи, той носеше автентични легионерски ботуши и макар коженият му колан да плачеше от старост, на бедрото му висеше истински гладиус, а в късия мощен ловен лък, който беше опънал, нямаше нищо старо. Той се показа от високата трева и храсталаците на върха на хълма на не повече от десет фута от тях.

Тави сви крака под себе си и измъкна ножа от колана си, като хвърли тежкото острие почти директно от ножницата. Нямаше време да хване ножа правилно, нито да се изправи за хвърляне или прицелване.

Ножът се завъртя във въздуха и Тави си помисли, че дори да улучи, вместо просто да удари с плоското по рамото на вражеския разузнавач, той няма да причини нищо по-сериозно от драскотина.

Но това не беше точно хвърляне. Разузнавачът пусна неволно стрелата и отскочи от въртящия се нож, а стрелата му прелетя покрай него.

Тави се хвърли след ножа с наведена глава и заби облеченото си в броня рамо в корема на разузнавача. Сътресението от удара неприятно се предаде към рамото и шията му, а разузнавачът болезнено изхриптя и падна.

Тави се наведе над него, хвана с две ръце туниката му и го удари с шлема в лицето. Почувства сътресението от удара през стоманата и чу как носът на човека под него се счупи със зловещо хрус.

В отговор разузнавачът вдигна здрава като стомана ръка и стисна гърлото на Тави. Тави почувства, че фурията увеличава силата на хватката му и разбра, че ако не направи нещо, призователят на земни фурии ще му счупи врата.

Затова нанесе яростен удар с бронираното си коляно и улучи между краката на разузнавача, при което за миг силата в смъртоносната ръка потрепна. Тави отново заби шлем в лицето му, после още веднъж, и мъжът безжизнено се отпусна на земята.

Цялата битка отне три-четири секунди.

Тави се отдръпна от мъжа, гърлото му гореше.

Беше му трудно да диша с уста и той се уплаши, че вражеският разузнавач е повредил трахеята му, но след няколко секунди успя да си поеме дълбоко въздух.

Макс беше извадил меча си и вече се обръщаше, но реакцията на Тави се оказа по-бърза и лицето на високия антиланец преbledня.

— Кървави врани — промърмори той. — Капитане?

— Добре съм — задъхано каза Тави. — Видяха ли ни? Успяха ли да чуят нещо?

Макс се надигна на колене и бавно се огледа, после отново се просна в тревата.

— Щеше да има някакъв шум, а няма — той срещна погледа си с Тави. — Капитане. Трябва да дадем сигнал за атака сега.

Тави погледна безчувствения млад мъж, проснат в тревата. Протегна ръка, за да докосне предния ръб на шлема си, а пръстите му се намокриха с кръв.

— Знам — каза Макс, гласът му беше дълбок и твърд. — Знам, че не обичаш да убиваш. Знам, че те са от нашия собствен народ. Знам, че това е тежко и ужасно. Но това е война, капитане. Трябва да дадете заповед за атака.

— Сигнализирай на Красус — тихо прошепна Тави.

Макс облекчено въздъхна, кимна и се надигна.

— Не за атака. Нека се оттеглят до сборния пункт и да ни чакат там.

Макс се взря с широко отворени очи в Тави.

Тави продължи, докато бършеше ръцете си от кръвта със суха трева.

— Предай на Бойните врани да напуснат позицията си и да се оттеглят.

За няколко мига Макс остана безмълвен.

— Капитане — каза той тихо. — Възможно е повече да нямаме такава възможност.

Тави примигна към приятеля си.

— Тръгваме си, трибун. Получихте заповед.

— Да, сър — веднага се отзова Макс, но много тихо.

След това закричи по тревата до мястото, където смяташе, Тави знаеше това, да започне да предава сигнали с ръце по линията на ездачите.

Макс се върна минута по-късно и се загледа как вражеските сили долу се измъкват от зоната на засадата, както и от техния обсег.

— Кървави врани, Калдерон. Защо?

— Защо не изгорихме четири хиляди наши сънародници? — попита Тави. Той посочи поваления разузнавач. — Виж го, Макс. Какво виждаш?

Макс се загледа в изпадналия в безсъзнание човек. После се намръщи и се приведе по-близо, след което дръпна туниката на мъжа леко настрана, преди да се надигне.

— Мускулите са изкривени, деформирани. Сигурно е бил прикован към колело или плуг, за да ги развие така — каза той тихо. — Има белези от камшик — дясната му буза потръпна в тик, за който, както Тави си мислеше, Макс не знаеше. — Те покриват раменете му. Има няколко и на корема. Белези от яка на врата. Той е роб.

— Той е бил роб — спокойно отвърна Тави. — В момента няма яка — той кимна към армията долу. — Искахме да знаем какво може да накара алеранци да се бият заедно с каними, Макс.

Макс направи гримаса и каза:

— Това са освободени роби.

Тави бавно кимна.

— Колко? — попита Макс. — Колко мислиш, че имат?

— Не би трябвало да са прекалено много — отговори Тави. — Снаряжението им е малко, ако можем да приемем въоръжението на тези хора за показател. И ако бяха наети в наистина голям брой, шпионите на Ерен щяха да чуят нещо за тях. Което има смисъл.

— Какъв? — попита Макс.

Тави кимна към легиона роби долу.

— Тези хора знаят, че ако загубят, са мъртви, Макс. Някои роби го намират за лошо, но болшинството — не. Мисля, че има много по-малко желаещи да се бият от тези, които просто искат да си седят кротко и да не се показват до края на битката.

— Но това ще ги накара да се бият, като врани, когато опре до тях — каза Макс мрачно.

— Да — тихо отговори Тави.

Макс замълча за минута. А после каза:

— Още по-голямо основание да заповядаш атака. Знам защо не го правиш. Великите фурии знаят, че съм съгласен с твоите принципи. Но много мъже ще трябва да умрат, за да ги спрат сега. Ти можеш да го направиш без загуби. В противен случай това ще ни струва скъпо.

— Не толкова скъпо, колкото да се създаде легион от мъченици — каза тихо Тави. — Ако съм прав, то точно в този момент четири хиляди роби са взели оръжие. Ако ние ги унищожим, Макс, ако се откажем от всеки роб в окупираната територия, за чийто живот никой в Алера не би дал и перо от врана, Насаг няма да има четири хиляди души свежа войска, готова да се бие. Той ще има четиридесет хиляди разгневени, възмутени доброволци. Научи историята, Макс. Канимите са я научили — Тави поклати глава. — Хората се бият най-яростно за живота си и за свободата си.

Дишането на Макс стана бавно, грубите му привлекателни черти придобиха замислено изражение.

— Това е било капан — каза той тихо. — Подхвърлили са ни тези воини като стръв.

— Може би е капан — каза Тави и кимна. — Но Насаг не планира операции само с една цел, ако успее да постигне няколко. Мисля, че е и нещо друго.

— Какво? — попита Макс.

— Съобщение — Тави се надигна и кимна към лежащия разузнавач. — Да вървим. По-добре да се махаме, преди неговите приятели да забележат отсъствието му и да започнат да го търсят.

Тави се наведе и преобърна на една страна припадналия човек.

— Какво правиш?

— Уверявам се, че няма да се задуши в собствената си кръв — каза Тави. — Да вървим.

Те се отправиха пълзешком към мястото, където бяха оставили конете, скрити в гъстите вечнозелени растения.

— Тави? — попита Макс.

— Да?

— Наистина ли заради това не заповяда атака? Наистина ли смяташ, че това е капан?

Тави внимателно погледна приятеля си.

— Мислиш, че изпитвам съчувствие към тях.

— Не — каза Макс. — Проклятие, в това съм абсолютно сигурен, Калдерон. Познавам те. Но ние сме във война. Не съм сигурен дали можеш да си го позволиш. Не съм сигурен, че твоите хора ще ти го позволят.

Тави спря до Актеон, като държеше седлото с едната ръка, а юздите с другата, и се загледа в нищото.

— Струва ми се — каза той тихо, — че имам дълг пред Алера, Макс. Пред всички алеранци.

Пое си дълбоко дъх и се метна на седлото. А после каза с много спокоен и далечен глас:

— И да. Точно затова не ги убих всичките.

Миг по-късно Макс скочи на коня, настигна Тави и двамата продължиха заедно към мястото на сбора.

— Това ми е достатъчно.

Той погледна назад към хребета и сподавено се изсмя.

— Какво? — попита Тави.

— Твоят сингулар те следва като сянка в продължение на две години. И в първия ден, в който не е тук, ти излизаш на полето и едва не те удушават до смърт. Ще е бесен. Както и Кайтай.

Тави дрезгаво се засмя, което предизвика болка в гърлото му.

— Не се тревожи, Макс. Ще се оправя с това.

Усмивката на Макс избледня.

— Сенатор Арнос се надяваше да постави голямо ново перо в своята шапка за това събрание с Първия лорд. Той и Военният комитет няма да са доволни, че остави канимските воители да си тръгнат.

Тави почувства как очите му се присвиват, а усмивката му се превръща в озъбване.

— Не се тревожи, Макс — каза той. — Ще се оправя и с това.

ГЛАВА 2

— Първо копие! — прогърмя гласът на легионера.

Валиар Маркус беше прекарал в легионите повече години, отколкото болшинството доброволци в Първи алерански бяха живели. Въпреки че стоеше трета стража и беше спал по-малко от час, краката му се спуснаха от леглото и стъпиха на евтиния килим, който беше сложил на пода на малката си, но самостоятелна палатка. Вече беше навлякъл туниката и ботушите си, когато легионерът приближи до палатката му.

— Центурион — дишайки тежко, каза Вилиус, млад легионер от Трета центурия на кохортата. — Получихме съобщение за движение на изток. Голяма армия.

— Кървави врани — изруга Маркус. — Колоната с подкрепленията — той се опита да обобщи, но замъгленият му от съня мозък отказваше да помогне. С ръмжене тръсна глава, принуждавайки я да започне да работи. — Капитанът е на път с кавалерията, рицарите и Бойните врани. Той ще се опита да задържи канимите, докато колоната не се озове зад градските стени.

Фиделиас се обърна към бронята и я облече, като затегна поредицата брекети, закрепващи централната му част, с бързи движения на пръстите, подсказващи дълга практика.

— Първа кохорта ще се разположи на земните укрепления от другата страна на бежанския лагер. Кажете на трибуни Мартинус и Келус, че им препоръчвам да поставят Седма и Девета кохорти по фланговете на Първа. Започваме след пет минути.

Вилиус удари с юмрук по бронята над сърцето и изтича навън.

Веднага след като си тръгна, Маркус се намръщи и свирепо разтърка обхванатия от спазъм участък от едната страна на врата си. Сигурно е разтегнал мускул, когато рязко се надигна и седна, събуден от дълбок сън, но нека враните да го отнесат, ако позволи на някой от тези младоци да го забележи.

Може би вече е прекалено стар за подобни неща.

Пет минути по-късно Първа кохорта, двойно по-силна от която и да е друга кохорта за сметка на своите осемстотин легионера, излезе от силно укрепената градска порта от северната страна на Тибър. Те преминаха на бегом, ботушите им удряха в унисон по каменната настилка, след това техният тътен стана приглушен, когато стъпиха върху мека земя. Маркус поведе колоната под бледото, едва надничачо иззад облаците сутрешно слънце, като тичаше до първата редица, задавайки темпото. Те преминаха през изпълнения с палатки и бараки лагер, разпрострял се на половин миля във всяка посока около град Елинарх.

Земните укрепления от другата страна на бежанския лагер не бяха обикновени стени от чували с пръст, които легионите използваша от незапомнени времена. Вместо това те бяха издигнати от глина, взета от коритото и бреговете на река Тибър, а след това изпечена до състояние, по-твърдо от повечето камъни, добивани с помощта на призователи на фурии. Тези стени бяха високи петнайсет фута и дебели двадесет фута и дори да нямаха огромната неописуема сила на каменните стени, изградени от фурии, все пак бяха значително по-ефективни от конвенционалните земни укрепления или дървени огради.

Маркус поведе кохортата на стените над широко отворената порта, където мъжете заеха позиции с обичайната скорост. Той навика няколко, допуснали леки пропуски, и миг по-късно цялата Първа кохорта беше на позиция и готова преди още легионерите от Седма и Девета да излязат извън градските стени и да се затичат към тях.

Половин час мина в нервно мълчание, докато зад тях бежанците започнаха бавно, хаотично да се оттеглят към безопасността на градските стени. Няколко рицари Аери прелетяха отгоре, движени от потоци вятър, в посока на изток и обратно. Маркус почувства познатия трепет напрежение от страха, който винаги идваше с подготовката за битка. Защитата на града от атака конкретно на този фланг беше най-лошият сценарий и никой не мислеше, че наистина ще се стигне до това — но ако канимите пресекат реката, тогава на него и другите хора тук, които бяха първата линия на отбраната, скоро им предстоеше много лоша сутрин. По-лошото беше, че всеки от тях го знаеше.

Така че Маркус си убиваше времето, като монотонно крачеше нагоре-надолу по стената и от време на време ругаеше някой войник ту

за хлабаво закопчан колан с меч, ту за малкото петно ръжда върху него. Ругатните му бяха творчески, безпричинно сквернословни — и обичайни. Те бяха единственият начин да ободри хората си, който можеше да предложи. От своя страна бяха и всичко, с което той можеше да се ободри.

Трибунът по тактика Келус, който беше центурион, когато отначало се присъедини към Първи алерански, бързо се качи по стената от позицията на Девета кохорта и кимна на Маркус.

— Центурион.

Въпреки че като Първо копие Маркус командваше Първа кохорта, състояща се от най-добрите легионери, Келус все още го превъзхождаше в ранг. Маркус отдаде чест и кимна.

— Сър.

— Някакви идеи какво става?

Маркус сви рамене.

— Съобщиха за неизвестни сили източно оттук.

Келус направи гримаса.

— Това го знам.

— Тогава вашите предположения няма да са по-лоши от моите.

— Мислите ли, че това е поредната учебна тревога?

Маркус сви устни.

— Не, не мисля, сър. Знам, че капитанът е достатъчно вманиачен в тях, но сега не изглежда да е така.

Келус изсумтя.

— Може ли да са каними? Никога не са успявали да пресекат Тибър в голяма група.

— Може би са измислили начин — каза Маркус. — Както и да е...

— На стената! — чу се вик отдолу.

Маркус се обърна, за да види подвижен, нисък възрастен мъж в ливрея на камериер на легиона, който стоеше долу.

— Добро утро, Магнус.

— Ще разрешите ли да се кача и да поговоря с вас? — отзова се мъжът.

— Разрешавам — махна му с ръка Маркус и камериерът забърза нагоре по стълбите. Когато се озова горе, дишаше тежко.

— Центурион, трибун — задъхано кимна Магнус. — Току-що пристигна пратеник от капитана. Иска да предам на вашите хора да се разпръснат.

Маркус вдигна вежди.

— В крайна сметка наистина е било учебна тревога — каза Келус.

Маркус се намръщи и се обърна, за да погледне внимателно пътя, който идваше от изток.

— Не — каза той тихо. — Не мисля така.

За момент там нямаше нищо, освен мъглата, затулила ранното утро, което все още не беше достатъчно топло, за да я изпари. После от изток се появили редици маршируващи войници. Две дълги и широки колони се движеха от двете страни на пътя, оставяйки по средата място за колоната фургони и товарните животни на снабдяването. Маркус се намръщи и започна да брой, преди да осъзнае какво вижда пред себе си.

— Два легиона? — промърмори той.

— Да — тихо отговори Магнус.

— И над тях се развяват сини и червени знамена — каза Маркус. — Като нашите.

Старшият камериер присви очи към приближаващите войници.

— А-а, както си и мислех. Това са новите сенаторски играчки. Сенаторската гвардия.

Маркус изсумтя.

— Любимият проект на Арнос, нали?

— Сенаторът е свикнал да получава това, което иска — каза камериерът. — И с напредването на войната неговите аргументи получават все по-голяма подкрепа в Комитета, Сената и сред гражданите.

— И сега Сенатът също получи собствени легиони.

Старият камериер кимна.

— Две трети от бойната мощ на Върховен лорд, водена от някой толкова амбициозен като Арнос. Той ги контролира напълно.

Маркус затаи дъх.

— Значи добрата новина е, че канимите не са преминали реката — той каза следващите думи по-гръмко с ясното съзнание, че веднага ще се разпространят по стената. — Днес няма да има битка.

— А лошата новина — каза тихо камериерът — е, че...

— Военният комитет замисля игрички в Елинарх — каза Маркус с мрачен тон.

— Нека великите фурии ни помагат. Да.

— Благодаря ти, Магнус — каза Първото копие. — Изглежда, че това се превръща във ваш вид борба.

Старшият камериер на легиона въздъхна.

— Да. А сега, ако ме извините, ще отида и ще се опитам да измисля къде да ги настаним — той им кимна и си тръгна.

Келус стоеше до Маркус, намръщено гледайки към приближаващите легиони.

— Тук нямаме нужда от помощта им — каза той. — Ние сами удържахме града в течение на две години.

— А също така проливахме кръв през тези две години — каза Маркус спокойно. — Нямам нищо против да оставя някой друг да поеме тази част за кратко, сър.

Келус изсумтя и се върна при хората си, където по мнението на Маркус трябваше да бъде от самото начало. И все пак младият трибун беше прав в едно. Присъствието на Арнос тук — начело на два пълни, не по-малко, легиона — със сигурност не беше добър знак.

Маркус знаеше на кого всъщност принадлежи верността на Арнос.

Час по-късно Валиар Маркус и хората му се върнаха в онези квартали на града, в които живееха, а Маркус се отправи към палатката си, за да поспи. Спусна тежкото платнище на палатката, привърза го и започна да сваля снаряжението си.

— Мога ли да ви помогна, милейди? — каза той възможно най-тихо.

Тих звук на задоволство се раздаде откъм походния стол — парче плат, опънато върху дървена основа. Въздухът затрептя за минута и там се появи чинно седнала жена, облечена в обикновена червено-кафява рокля. Роклята не съответстваше на чертите ѝ повече, отколкото стара въжена юзда на расов жребец. Тя беше прекрасна, малко жени можеха да ѝ съперничат по красота, комбинацията от тъмна коса и светла кожа беше сравнима с цвете в късен период на цъфтеж.

Маркус знаеше повече. Инвидия Акватайн не беше млада и не си струваше да се сравнява с цвете. В нея нямаше нищо крехко или деликатно. Всъщност, помисли си той, тя беше един от най-опасните хора, които някога е срещал.

— Не използвах парфюм — каза тя с кадифено-гладък алт. — Бях достатъчно внимателна да не разместя нищо в палатката. Абсолютно съм сигурна, че не можеш да ме видиш под моя воал и не издадох никакъв звук. Как разбра, че съм тук?

Маркус довърши свалянето на снаряжението и го остави настрана. Вълна от облекчение мина през раменете и шията му, когато тежестта изведнъж изчезна. После той внезапно я погледна и каза:

— О, това си ти.

Лейди Акватайн дълго го гледа, преди устните ѝ да се разтегнат в усмивка и тя тихо да се засмее.

— Липсваше ми, Фиделиас. Много малко хора имат достатъчно нерви, за да ми дарят малко безгрижност в наши дни.

— А Арнос? — попита той. — Доколкото чух, той никога не затваря от враните проклетата си уста.

— Арнос носи известни ползи — възрази лейди Акватайн. — Но искрящото остроумие и интеллигентните разговори не са неговото нещо. Макар да признавам, че е доста опитен в... други светски занимания.

Устата ѝ се изкриви в доволна безсрамна усмивка — като забавляваща се игрива ученичка.

Фиделиас не ѝ повярва нито за миг, разбира се.

— Милейди, не бих искал да изглеждам груб...

— Но снощи си си легнал късно и не си спал достатъчно, знам — каза тя, тонът ѝ стана делови. — Аз, разбира се, имам и други проблеми.

Тя го гледа известно време, след което каза:

— Това лице, което носиш. Знаеш ли, не ти подхожда. Всички тези белези. Месестият нос. Това е лице на безмозъчен бандит.

Маркус-Фиделиас седна на ръба на леглото и започна да сваля ботушите си.

— Получих това лице като Маркус.

— Точно за това говоря — каза тя. — Валиар Маркус наистина е герой на короната — погледът ѝ стана много твърд. — От време на

време си задавам въпроса дали не си забравил, че Фиделиас определено не е такъв.

Фиделиас замръзна за миг и внезапно безпокойство накара сърцето му да забие бързо. Той се прокле за грешката. През последните две години бе основно войник, така че беше загубил предимството си за интриги. Лейди Акватайн четеше реакциите му толкова бързо и лесно, сякаш гледаше карти за игра. Той се застави да скрие емоциите си едновременно с приключването на събуването си.

— Знам кой съм и какво правя — каза тихо на глас.

— Намирам за странно — продължи тя, — че не ми каза нищо за този млад капитан Руфус Сципио.

Фиделиас изсумтя.

— Казах ви. Млад командир, природен талант. Той поведе легиона през нещо, което трябваше да ги убие, а те след това дори не искат да чуят да бъде заменен от по-опитен командир. Той провежда кампания срещу канимите, която трябва да влезе в учебниците по история.

Лейди Акватайн вдигна вежди.

— Удържал е един град и е отблъснал нашествениците на по-малко от петдесет мили. Това едва ли звучи впечатляващо.

— Защото не знаете кой и какво му се противопостави — каза Фиделиас.

— Военният комитет не изглежда впечатлен от това.

— Военният комитет не се е изправял срещу петдесет хилядна армия каними с полуподготвен легион, плюс неокмплектован корпус рицари за подкрепа.

Лейди Акватайн оголи зъби във внезапна блестяща усмивка:

— Така е по-армейско. Мисля, че ти подхожда — очите ѝ се плъзнаха по него, — а и изглежда упражненията са ти от полза.

Фиделиас напълно се сдържа от реакция, както на думите ѝ, така и на внезапния пламък дълбоко в очите ѝ, или слабите вълни от земна магия, които се стичаха от нея, предизвиквайки тихо, настойчиво привличане в трептящото му тяло.

— Милейди, моля. Вашето мнение.

— Моето мнение — каза тя тихо и всяка дума звучеше по-остро — се заключава в това, че се носят слухове, че този млад Сципио командва легиона, сякаш е роден за това. Слуховете казват, че той е

показал доказателства за елегантно и мощно призоваване на фурии, в такава степен, че е издържал на атаки, унищожили офицерите на целия легион. Слуховете казват, че има поразителна прилика с младия Гай Септимус.

Фиделиас сви рамене, когато ново схващане скова врата му.

— Младите мъже в легионерски доспехи и с прическа на легионер изглеждат еднакво, милейди. Той е висок, да. Както и огромен брой млади мъже. Той има природен талант за командване. Но той е по-лош призовател от мен. Едва е покрил минималните изисквания преди първия си мандат в легионите. Можете да го намерите в документацията на Рива.

Лейди Акватайн скръсти ръце и намръщено го погледна.

— Ще трябва сама да го видя, Фиделиас. Но честно казано, той има твърде благоприятна позиция, за да бъде игнориран. В крайна сметка цял легион му е предан — легион, в който служат не един, а двама синове на Антилус Рокус, като и двамата притежават таланта на баща си. И действията му демонстрират пълна лоялност към Гай. Не съм готова да оставя без внимание някое протеже на Дом Гай свободно да обикаля с такава сила, и то готов да го подкрепи. Не и сега — усмихна се тя и това беше студена, много студена усмивка. — Почти сме на финала. Гай ще падне. Нямам намерение да оставя някакво си парвеню да обърка плановете ми.

Фиделиас бавно си пое въздух, държейки чувствата си под строг контрол. Ако лейди Акватайн почувства сега внезапното объркване на емоциите му, той беше все едно мъртъв.

— Разумна предпазна мярка — каза на глас той. — Какво искате да направя?

— Остани там, където си сега — каза тя и стана.

Лениво плесна с ръце и чертите ѝ се размиха, промениха и се трансформираха в нещо съвсем различно от собственото ѝ лице. Косата ѝ промени цвета си и започна да сивее, тялото ѝ драстично измършавя, сякаш остаря с няколко години в рамките на няколко секунди. Тя вдигна купчината дрехи, които държеше в скута си, и започна да изглежда точно като всяка от стотиците перачки, работещи за легиона — с изключение на твърдия блясък в очите ѝ.

— И скоро — продължи тя, — когато дойде моментът, скъпи мой шпионино, ще те уведомя.

— За какво? — тихо попита Фиделиас.

Тя замръзна на входа на палатката и го погледна през рамо.

— Кога трябва да го убиеш, разбира се.

След това тя си тръгна, разтваряйки се в нарасналата суматоха на лагера. Фиделиас-Маркус отново затвори входа на палатката и видя, че ръцете му треперят. Върна се при леглото и легна в него.

Да убие капитана.

Ако не го направи, дните му са преброени. Охотно насърчавайки предателството сред чуждите слуги, Акватайн не го търпяха сред своите. Фиделиас го знаеше много добре. Самият той беше убил половин дузина по заповед на лейди Акватайн. Той се обърна срещу Гай Секстус, своя господар. Той предаде колегите си курсори. Той се обърна срещу собствената си ученичка и знаеше, че Амара никога няма да му прости. Той направи всичко това по заповед на Инвидия, защото вярваше, че тя и съпругът ѝ са най-малко пагубния избор за бъдещето на Алера.

Но това беше преди да срещне капитана, преди младият мъж някак да изтръгне живота им и победата от пепелта хаос и отчаяние и лично да рискува своя живот, за да спаси живота на Маркус по пътя.

А сега Инвидия Акватайн му заповяда отново.

Да убие капитана.

Костите на Маркус стенеха от умора, но той лежеше, втрещен в наклоненото платнище на палатката си, неспособен да заспи.

ГЛАВА 3

— Капитане — каза Валиар Маркус. — Те ви очакват.

Тави се изправи, поправи края на луксозната си пурпурна туника под бронята и се увери, че униформеният му полуплащ му стои както трябва.

Всъщност досега не беше имал възможност да носи парадна униформа и след две години редовна употреба очуканата му броня изглеждаше доста невзрачно, обрамчена от великолепната тъмночервена тъкан.

— Мечът, сър — каза Маркус.

Обветреното лице на стария центурион беше сериозно, но Тави видя веселите искрици в очите му.

Тави погледна надолу и въздъхна. Правилата предписваха мечът да виси строго надолу по шева на панталона, но той, по подобие на Маркус и няколко други ветерани, го носеше под лек ъгъл. Промяната улесняваше изваждането на острието, а умният войник се възползваше от всички възможни предимства.

Но уставът си е устав и Тави се задържа, за да нагласи оръжието правилно. После кимна на Първото копие и влезе в конферентната зала.

Конферентната зала беше построена в подземната каменна част на командната сграда, веднага след като Първи алерански отблъсна първоначалния натиск на канимите. Стаята с голяма каменна пясъчна маса и напомнящи на училище дъски за писане по стените беше проектирана така, че да побира командния състав на два легиона — два пъти повече, отколкото някога се бяха събирали всъщност.

Сега обаче помещението беше задушно и тясно, препълнено с четиридесет от най-могъщите мъже и жени в Алера.

Тави разпозна по лице само няколко, въпреки че можеше да определи кои са повечето от останалите по техните цветове и репутация.

Гай, разбира се, седеше в предната част на залата на малка платформа, издигаща се на няколко инча над пода. Той беше заобиколен от двама гвардейци на короната и сър Сирил, който като домакин на срещата седеше до него, а на крака металната му протеза блестеше в светлината на магическите лампи.

Из цялата зала стояха други забележителни представители на Империята: Върховен лорд и Върховна лейди Плацида бяха в центъра на първия ред, седнали до престарелия Върховен лорд Церес. Сър Майлс, капитан на Легиона на короната, седеше до него, въпреки че Тави нямаше представа защо устата на Майлс е толкова широко отворена. В крайна сметка без съмнение някой е казал на Майлс за ролята на Тави като Руфус Сципио. По-близо до задната част на залата, мързеливо подпрян на стената като отегчен ученик, стоеше мъж, който можеше да бъде само Върховен лорд Акватайн. Няколко души, чийто език на тялото ги определяше като близки приятели на Акватайн, стояха близо до него. На срещуположния на Акватайн край на залата стоеше графиня Амара, заемайки абсолютно същата поза, вероятно като тънка насмешка над втория по могъщество човек в Империята — и, разбира се, в позиция, която ѝ позволяваше да следи всичко, което правеха Върховният лорд и неговите съратници.

Сенатор Арнос, ръководителят на Военния комитет, заедно с дузина помощници и съюзници заемаха целия втори ред и Тави усети как студеният, пресметлив поглед на мъжа го преценява при влизането му.

— А-а — каза Гай. Дълбокият му, кадифен глас изпълни стаята, когато заговори. — Добре дошъл, капитан Сципио. Благодаря ви, че дойдохте.

Тави се поклони ниско пред Първия лорд.

— Разбира се, сър. С какво мога да ви служа?

— Ние бихме искали да чуем за всички последни развития в хода на кампанията — отговори Гай. — Сър Сирил ме увери, че вие сте най-подходящ да разкажете накратко за случилото се тук — Гай посочи предната част на залата. — Ако нямате нищо против.

Тави още веднъж склони глава и отиде в предната част на залата. Той се поклони на събраните благородници и капитаните на легиони, пое дълбоко въздух, подреди мислите си и започна.

— Както всички знаете, Първи алерански удържа Тибър срещу нахлуването на канимите, още откакто те акостираха тук в нощта на червените звезди преди две години. Оттогава сме имали няколко големи сблъсъка с тях, както и множество малки схватки. Не беше лесно...

— Не би могло да е чак толкова трудно — прекъсна го сенатор Арнос. Сенаторът беше дребен мъж, модната му дълга коса беше сресана назад и събрана в опашка. — В крайна сметка начинаещ командир задържа нашественици, които превъзхождат собствения му полуобучен легион десет към едно или повече, ако вашата оценка на силите е точна.

Тави почувства проблясък от безпокойство и тревога при суровия, раздражен тон в гласа на сенатора, и усети как те бързо се сливат във вълна от гняв към това, за което намекваха думите му. Тави си напомни, че ако някой иска да го дискредитира, провокирането на емоционална реакция би било идеалният начин да го постигне, и затова сдържа емоциите си.

— Редица фактори бяха в наша полза — отговори Тави със спокоен и равен глас. — Най-важният от тях беше разколът в командването на канимите, между водача на кастата на воините Насаг и водача на кастата на шаманите Сари. Успяхме да ги настроим един срещу друг и да осуетим първите атаки. Въпросът за техния брой не подлежи на съмнение, сенаторе. За тези две години той бе потвърден от множество източници.

— Да, да — нетърпеливо се отзова Арнос. — Въпросът, на който, сигурен съм, че всички искат да получат отговор, капитане, е защо все още не сте изхвърлили кучетата в проклетото от враните море. Числено превъзходство или не, вашите рицари превъзхождат всичко, което канимите имат.

Тави за миг просто гледаше мъжа. После си пое дълбоко дъх и каза:

— Центурион.

Маркус влезе, носейки Т-образно метално устройство с големина на хомот за товарен кон. Спря до Тави и вдигна предмета така, че всички да могат да го видят.

— Това — каза Тави — е канимско оръжие. Това е развитие на обикновения лък и го нарекохме балиста. Способно е да изстреля

здрава стоманена стрела на почти две трети миля при благоприятен вятър, и удря с достатъчна сила, за да пробие нагръдника, човека в него и да излезе от другата страна.

Арнос завъртя очи и издаде лек звук на насмешка.

— Имам повече рицари, убити от това оръжие, сенаторе, отколкото от всяко друго в арсенала на канимите — продължи Тави. — Те използват отлични специалисти и почти винаги през нощта. Когато нашите рицари Аери опитат да се приближат, изглежда сякаш във всяка група каними има поне един от тези стрелци, и канимите са готови на всичко, за да ги защитят. Това оръжие е единственото, което успяхме да заловим в течение на две години, а канимът, който го използва, успя да избяга.

— Капитане — каза Върховен лорд Плацида със своя спокоен, мек глас, — можете ли да ни дадете представа колко ефективни са тези техни стрелци?

— Те нямат точността на опитен рицар на дърво, ваша светлост — отговори Тави. — Но са много близко до нея. И грубата сила на това оръжие с лихвите я компенсират. Като се има предвид, че очевидно имат заповед да изчакват появата на рицарите, скривайки присъствието си преди стрелбата, те се утвърдиха като ефективно тактическо противодействие.

— Дори ако предположим, че тази... играчка... позволява на канимите да се сравняват с бойната ефективност на рицарите на дърво — каза Арнос, а тонът му подсказваше, че той изобщо не вярва в тази възможност, — просто трябва да предприемете аналогични тактически мерки, за да им попречите да я използват ефективно.

— Ако забравим, че Насаг има огромен брой каними, които може да обучи в стрелба с балиста — каза Тави. — А ние имаме строго ограничен брой рицари и не можем да си позволим да ги загубим или заменим — Тави се обърна към останалата част от стаята. — Разбира се, това оръжие само по себе си не определя хода на конфликта. Просто го използвах, за да покажа, че канимите са по-хитри, по-находчиви, по-изкусни и по-добре оборудвани врагове, отколкото мислехме преди.

Арнос издаде изразяващ отвращение звук.

— Трябва да повярваме, че за толкова векове конфликти с тези животни, ние сме били просто прекалено слепи, за да видим това,

което се е намирало точно под носа ни?

Тави поклати глава.

— Канимите, с които Алера се е сражавала преди, никога не са нападали толкова добре организирано или в такива количества. Освен това, преди това нашествие, ние никога не сме срещали забележим брой представители на тяхната каста на воините.

— Просто изобщо не разбирам тази ситуация — обади се Върховен лорд Церес. Той прокара твърдата си, покрита с тъмни петна ръка по оплешивяващата си глава. — Поведението на тези същества изобщо не е това, което очаквах. Собствените ми благородници и войници ми докладваха, че тези каними просто позволили на алеранците да напускат окупираните територии безпрепятствено, при условие че си отидат мирно.

— Което очевидно е индикатор за липсата им на контрол над ситуацията — каза сенатор Арнос, надигайки се — и също така говори по отношение на стратегическата им глупост. Никой истински командир не би си позволил да загуби такъв потенциално ценен ресурс, камо ли да го даде на врага — той се обърна към залата. — Всъщност неумелото командване в целия този регион беше...

— Извинете ме, сенаторе — прекъсна го Тави, запазвайки тона си любезен. — Ще се радвам да отговоря на всякакви въпроси, които вие или други граждани може да имате — той посрещна погледа на Арнос без усмивка. — Но предполагам, че протоколът изисква да говоря аз.

Арнос се обърна към Тави, кръв нахлу в бузите му.

— Абсолютно вярно, капитане — промърмори Гай от мястото си.

Въпреки че формулировката остана учтива, а гласът му спокоен, твърдото ударение на думите му не оставяха никакво съмнение, че на Първия лорд не му е весело.

— Сенаторе, моля за вашето търпение по този въпрос. Всеки ще има възможност да се изкаже, уверявам ви. Капитане, моля, продължете мисълта си за неочакваната щедрост на военачалника на канимите относно освобождаването на алеранци от окупираните територии.

Тави наклони глава.

— Нямаше нищо щедро в това, сър. Беше гениално.

Гай кимна, без да откъсва поглед от Арнос.

— Обяснете.

— Това не му дава нищо друго освен предимства — отговори Тави. — Най-големият проблем, пред който е изправена цялата зона на конфликта, е храната. Бойните действия доведоха до унищожаването на много полета, други бяха увредени и това намали способността на целия регион да даде стабилна реколта. Добавете към уравнението над сто хиляди гладни каними и в резултат получаваме, че всички сили тук се опитаха да гарантират безопасността на цялата храна, която им е на разположение.

Лейди Плацида вдигна ръка.

— Извинете, капитане. Сто хиляди? Разбрах, че нашите изчисления се основават на около приблизително двойно по-малка цифра.

— Сто хиляди е много скромна оценка, ваша светлост — каза Тави, учтиво свеждайки глава към Върховната лейди. — Каните, които пристигнаха тук, не дойдоха просто като военно нашествие. Докараха и своите семейства. Жени и деца. Казах, че са сто хиляди, но не знам реалното число. Никой не го знае. Те се събират в огромни стада, за да се защитят.

Приглушен ропот премина през залата.

Тави прочисти гърлото си и започна да говори малко по-силно.

— Освобождавайки алеранци от окупираните територии, Насаг решава редица свои собствени проблеми и създава няколко нови за нас.

Живеещите в определен район алеранци са много добре запознати с местните фурии и са в състояние да предприемат мерки срещу неговите войски. Като се отърве от тях, той едновременно премахва всякаква съпротива на териториите на по-голяма част от силите си, запазва хранителните си запаси, намалявайки броя на гладните усти, и в същото време ни обременява с бежанци. Сега ние сме принудени да търсим някакъв начин да ги нахраним, а също така да държим тук нашия ограничен военен контингент, разположен по такъв начин, че да ги предпазим от евентуална атака на противника, което пречи на самите нас да го атакуваме. Това е умен ход. Типичен за неговото мислене. И определено работи. Не сме имали загинали от глад, но липсата на достатъчно количество храна вероятно е причина за редица фатални заболявания миналата зима. Колоната с провизии,

организирана от Исана, холтъра от Калдерон, може да ни подкрепи до прибирането на реколтата, но този бежански лагер е само един от многото, разпръснати в покрайнините на окупираната от канимите територия.

Настъпи миг на замислена, дори загрижена тишина.

— Капитане — попита Гай и дълбокият му спокоен глас прекъсна вселяващата страх пауза. — Предполагам, че сте се опитали да приложите обичайната доктрина на легиона в битките си срещу канимите.

— Да, сър — отговори Тави.

— И как бихте определили нейната ефективност?

— Тя има ограничена стойност, сър.

Гай огледа залата.

— Защо?

— Канимите не играят по правилата, сър — каза Тави.

В първия ред капитан Майлс явно се беше възстановил достатъчно, за да се изсмее дрезгаво.

Гънките в ъгълчетата на устата на Гай леко се задълбочиха.

— Пояснете.

— Те не разчитат на призоваване на фурии, сър — каза Тави. — Не могат да го използват и не се нуждаят от него. В резултат на това не разсъждават стратегически като нас. Например те нямат особена нужда да използват пътищата, както прави един алерански легион, ако иска да се движи бързо. Те ги избягват, когато могат, принуждавайки легиона да марширува пеша, което от своя страна им дава значително предимство на бойното поле. Те се придвижват по-бързо от нас. Ние компенсирахме това до известна степен чрез въвеждане на обучение за обикновени маршове, освен за спомагателните кавалерийски части.

В далечната част на залата Акватайн промърмори нещо. Тави улови само израза „голи варвари“, но мъжете, стоящи до него, избухнаха в нисък, дрезгав смях.

— Също така — невъзможно продължи Тави, — допълнихме кохортата с конна пехота.

— Конна пехота? — попита Върховен лорд Церес.

— Те яздят до бойното поле, след което се спешават, ваша светлост — поясни Тави. — Това създава солидна бариера от легионери

на полесражението, които да подкрепят нашата конница и нашите рицари, и ни осигурява голяма тактическа гъвкавост в битката.

Арнос подигравателно се изсмя.

— Това са само думи, Гай, и всички тук го знаем. Благодарение на тактиката на капитан Руфус Сципио и стратегията на сър Сирил, признавам, те са успели да удържат региона и да задържат канимската заплаха. Възможно е, имайки предвид колко малко са били, те дори да са се справили напълно със задачата. Но сега с тази ситуация е приключено.

Сенаторът стана и се обърна към цялата зала.

— Имам два огромни легиона в Сенатската гвардия, свежи и съставени само от опитни легионери, които сега са разположени на лагер отвън. С помощта на тях и остатъците от Първи алерански ще пометем тези животни обратно в морето и ще сложим край на този унизителен фарс — той се обърна по-специално към лорд Акватайн. — Очаквам, че до средата на лятото ще приключим войната на този театър на военните действия и после ще можем да увеличим натиска върху останалите войски на Калар и да възстановим реда в Империята.

Тави известно време недоумяващо гледаше Арнос. Този човек луд ли беше? Действително двата легиона от Сенатската гвардия се състояха от почти десет хиляди души всеки, но ако преподавателите по математика в Академията не бяха направили на Тави сериозна мечешка услуга, това все пак означаваше, че силите на канимите числено превъзхождаха алеранските повече от два пъти.

Което не само правеше шансовете им за победа невероятно малки, колкото и да е човек оптимист, но обезкуражаваше — и не вземаше предвид никакви войски, състоящи се от бивши роби, които канимите можеха да формират.

— Такъв вид замисъл може да бъде... преждевременен, сенаторе — каза на глас Тави. — Докато не разберем повече за допълнителните сили, събрани от канимите.

Всички очи в стаята се обърнаха към него.

— Какво? — попита сър Майлс.

— Канимите са въръжили поне един легион от бивши роби — отговори Тави. — Изхождаме от факта, че те предлагат свобода в замяна на...

— Това важно ли е? — настоятелно попита Арнос, сега в тона му прозираше презрение.

— Те са наши сънародници, алеранци — парира Тави. — Много хора, които останаха, вероятно защото са нямали избор...

— Това няма значение — заяви Арнос и смръщи вежди. — Както вие сам посочихте, всички верни на Алера вече са напуснали окупираните територии.

— Не това казах... — започна Тави.

Добре поставеният баритон на Арнос го прекъсна без особени усилия.

— Тези, които са останали у дома — независимо дали са вдигнали оръжие срещу Империята или просто подкрепят канимите заради собствена изгода — са предатели — усмивката му беше злобна и жестока. — За предателството си те не заслужават нищо друго освен смърт.

Няколко мъже повишиха глас при тази забележка. Тави щеше да се присъедини към тях, но изведнъж почувства присъствие до себе си, обърна се и видя Първия лорд, застанал до него.

— Мълчи — спокойно каза Гай.

— Но, сър — започна Тави.

— Мълчи — изшътка Първият лорд. Очите му се насочиха към Тави и го премериха със строг поглед, толкова властен, че младият курсор дори не си помисли да направи или каже нещо друго.

— Да, сър.

Гай кимна късо, докато нетърпеливите възбудени гласове ставаха все по-силни.

— Нужен си ми там, където си в момента — начело на Първи алерански. Не му давай повод да се отърве от теб.

Тави, без да каже и дума, се загледа в Гай.

— Съжалявам, че не мога да направя нищо повече за теб тук, момче — продължи Първият лорд. — Страхувам се, че моята подкрепа вече не е толкова значима, колкото преди. Днес аз не съм нищо повече от председателя на събранието.

— Дори не успях да разкажа за това, което научихме от Ерен и какви изводи бяха направени от това.

Гай сви устни.

— Той не иска да ги чуе. Арнос и неговите слуги имат план за това какво трябва да се случи тук в бъдеще и в тези планове няма място за такива дреболии като факти.

Тави скърца със зъби.

— Той е идиот.

— Той е идиот, подкрепян от Сената — поправи го Гай. — И, трябва да добавя, между другото той е пълноправен главнокомандващ на Гвардията и Първи алерански. Така че ще поеме командването в тази област със сър Сирил като старши съветник.

Тави си пое дълбоко дъх.

— Какво ще заповядате да правя?

— Всичко, на което си способен — отговори Първият лорд. — Сътрудничество със Сирил. Балансирай идиотизма на сенатора. Запази колкото се може повече животи.

— Ако Арнос се държи така, както каза, Насаг ще ни нанесе загуби. Значителни.

— Три месеца — каза Гай. — Постарай се да издържите три месеца.

— Какво? — объркано попита Тави. — Защо три месеца?

— Защото дотогава войната с Калар ще приключи, бунтът му няма да го има и ще разполагаме с достатъчно командири на легиони. Щом „извънредното положение“ на Сената приключи, Арнос ще се върне да управлява войници на пясъчната маса, където му е мястото.

Тави примигна.

— И как ще стане това, сър?

Първият лорд вдигна сивите си вежди и го погледна. Тави си отбеляза, че очите им сега са на едно ниво.

Очите на Гай за миг светнаха в опасна веселост.

— Засега не мога да ти кажа — той хвърли поглед към безпорядъка, породен от изявленията на Арнос. — Задачата, която ти поставям, е незавидна. Ще се справиш ли?

Тави хвърли поглед към царството на раздора, развихрило се около сенатора, и присви очи. Прекалено добре знаеше колко скъпо ще трябва да платят легионерите за грешките, допуснати от техните водачи, дори и да са сравнително малки и непреднамерени.

Това, което Арнос предлагаше, не беше далеч от безумието. А страданията, на които действията му можеха да изложат мирните

жители в окупираната територия, младият капитан дори в кошмарите си не беше сънувал. Трябваше да се направи нещо.

— Да, сър — тихо каза Тави. — Ще се справя.

ГЛАВА 4

— Е — промърмори Амара, обръщайки се към Първия лорд, когато напуснаха командната сграда. — Можеше да мине и по-добре.

— Всъщност — каза Гай — всичко мина според очакванията.

Той крачеше енергично към квадратната площадка, обикновено използвана от рицарите Аери за излитания и кацания. Тази част от лагера винаги се поддържаше чиста и подредена, за да се сведе до минимум количеството боклуци и отломки, които могат да бъдат вдигнати от въздушния поток.

Амара ускори крачка, за да поддържа темпото на много по-високия от нея Първи лорд.

— Надявах се, че младият капитан ще може да се контролира.

— Той дори се престара — раздражено отговори Гай. — Фуриите са ми свидетели, някой трябва да свали егото на Арнос до приемливо ниво, но тази задача не е за Сципио. Имам нужда от него там, където е сега.

Амара поклати глава.

— Вчера прекарах известно време в местни питейни заведения, за да събера информация.

— Амара, сега си тук като мое аташе, а не като разузнавач — упрекна я Гай.

— Навик, сър — отговори Амара. — Неговите хора свято вярват, че в отпечатъците на ботушите му започва да никне свежа трева, а цветята цъфтят там, където плюе. Те никога няма да искат уволнението му.

Гай замислено изсумтя.

— Сериозно? Толкова високо ли го ценят?

— Вчера станах свидетелка на три сбивания между легионерите от Сенатската гвардия и Първи алерански. Причината за всяко от тях бяха изказвания срещу Сципио.

— Е, и как са хората му?

— И трите пъти бяха на висота — Амара поклати глава. — Те държат един на друг, сър.

— След две години тук без никаква подкрепа, оставени сами на себе си — промърмори Гай. — Искрах да им изпратя подкрепления, но напрежението във всички области е прекалено високо. Особено на Защитната стена.

Амара се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой.

— И това предпазва Сципио от всичко останало, което се случва в Империята.

Гай рязко я погледна.

Амара сви рамене.

— Има слухове, сър.

— Слухове — каза Гай.

— За Сципио. За това кой може да е баща му — Амара си пое дълбоко дъх. — Казват, че той има поразителна прилика с принцепс Септимус, сър. И казват също, че човек на име Арарис, който може би е самият Арарис Валериан, е негов личен сингулар.

— Слухове, графиньо — каза Гай.

— И аз така си мислех — отговори тя. — Докато не видях лицето на капитан Майлс, когато Т... когато Сципио влезе вътре — тя погледна Първия лорд. — Сякаш видя призрак.

Гласът на Гай стана малко по-твърд.

— Слухове, графиньо.

— Слухове, които вие по-скоро бихте раздули — тихо прошепна тя. — Ето защо организирахте Съвета тук, вместо да извикате всички обратно в столицата. Тук, където е заобиколен от своите хора, където е уверен в себе си, особено в своя екип, и където никой от призованите от вас не може да има власт над него, и тук можете да наблюдавате ситуацията. Вие ги подготвяте да го приемат като някой по-голям.

Първият лорд я погледна и ъглите на устата му потрепнаха, въпреки че гласът му остана твърд.

— Вече знам, че сте умна, графиньо. Няма нужда да ми го доказвате. Счита се за добър тон да мълчим за подобни неща.

Амара сдържа усмивката си и ниско сведе глава.

— Разбира се, сър. Ще го имам предвид.

Гай погледна през рамо към командната сграда.

— Те наистина ли мислят така за него?

— Те го обичат — каза тя.

Гай пристъпи към старателно изметените камъни на летателната площадка.

— Знаеш ли, точно същото беше и със Септимус — тихо каза той.

Амара мълчаливо слушаше, свела глава настрани.

— Той имаше същите качества. Хората го обожаваша. Той им даде... — Гай поклати глава. — Нещо. Което ги караше да почувстват, че могат да направят повече от всякога. Което ги въодушевяваше. Правеше ги по-значими. Той им даде...

— Надежда — подсказа Амара.

— Да — отвърна спокойно Гай, а гласът му стана озадачен. — Това не беше някакво призоваване на фурии. Това беше той. Никога не разбрах как успява — Първият лорд сви рамене. — Сигурно се е предало от майка му.

— Сър — започна Амара.

Гай вдигна ръка в уморен жест.

— Аз не съм като Септимус. Или Сципио. Все още се радвам на уважението на някои. На повечето обаче вдъхвам само страх — погледът му беше разсеян, а гласът замислен. — Не съм толкова добър човек, Амара. Аз се радвам на известен успех като Първия лорд, но... не предизвиквам съчувствие в тях. Само решимост.

Амара само гледаше Първия лорд, продължавайки да мълчи. Той рядко говореше за своите чувства.

В моменти като този Амара усещаше истинската разлика в годините им, защото въпреки че Гай изглеждаше като мъж на средна възраст, който рано се е прошарил, неговата реална възраст всъщност беше почти осемдесет. В живота си беше видял интриги и предателства и беше преживял много лични трагедии.

Тя вече бе свикнала с образа, който той беше създал — мъж с фантастична мощ, нечовешка воля и нехаещ за личното си и политическо благополучие.

И само в такива моменти тя си спомняше кой всъщност е той — изтощен и почти жесток самотен старец.

В младостта си Амара беше правила достатъчно грешки, които я бяха обременили с малка, но постоянна тежест съжаления. От

решенията на Гай страдаха много повече хора, отколкото от нейните. Колко ли съжаления носеше на болните си рамене този старец?

Колко ли по-мрачни бяха сънищата му, дошли да го преследват? Колко ли пъти, в продължение на десетилетия, в коварния свят на алеранската политика, той е копнял да се обърне към някого, за да поговори, да се облегне — знаейки, че там няма никой и никога няма да има. Никой, след смъртта на съпругата и сина му, последният от древната династия на Дом Гай.

Всички гледаха Първия лорд и виждаха точно каквото той искаше да видят: лидерът на Империята, неговата власт и богатство.

Едва през последната година работа с него Амара разбра колко убийствено самотен е Гай в действителност.

Изискваше се изключително мъжество, за да водиш живота, който той живееше, сблъсквайки се с всички тези проблеми, врагове и изисквания, предявени към него. Дори и да беше толкова способен призовател на фурии, Амара не би желала да стане Първи лорд дори за всички богатства на Алера.

Тя се изправи, обърна се с лице към него и каза:

— Щастлива съм да ви служа, сър.

Гай внимателно я погледна, след което за кратко сложи ръка на рамото ѝ.

— Графиньо — каза той, — напълно е възможно да не съм достоен за такава преданост. Извикайте каретата.

— Да, сър.

Амара вдигна ръка и даде знак на група рицари Аери от Гвардията на короната, които чакаха на съседната стена.

Мъжът провери ремъците на въздушната карета и се издигна във въздуха, като се насочи към площадката за кацане с екипажа на Първия лорд и ескорта от рицари Аери в алено-сините цветове на короната.

Гай размени няколко думи с командира на рицарите, след което влезе в каретата. Амара го последва.

Вятърът изрева и екипажът се устреми нагоре, далеч от укрепения град. Амара използва момента, за да разгледа Елинарх, който се простираше с изящни арки над сиво-зелените води на тихия, дълбок и величествен Тибър.

Някога Амара си мислеше, че нищо не може да я вкара във въздушна карета, освен директна заповед. В крайна сметка защо да се

вози, когато може сама да се наслаждава на мощта и свободата на полета?

Разбира се, това беше преди Първият лорд да поиска от нея да лети надлъж и нашир из цялата Империя почти две години подред. След като отново и отново се носеше до припадък, Амара трябваше да признае, че може би малко почивка, когато някой друг свърши тежката работа за теб, не е чак толкова лош вариант.

Тя нямаше намерение да го превръща в навик, но работеше достатъчно усилено, за да си спечели правото да се възползва от възможността.

Особено като се има предвид колко отдавна не беше виждала Бърнард.

Амара въздъхна. Бърнард, нейният таен съпруг. Курсорите трябва да се посвещават само на своите задължения. Курсорите служат на Първия лорд и короната и се очаква тяхната преданост да бъде безкористна и неделима, въпреки че, подобно на действащите легионери, които трябва да бъдат несемейни, курсорите обикновено имат любовници.

Единственото нещо, което беше забранено, беше бракът.

Разбира се, точно това направи тя.

Амара никога не би трябвало да си позволява да се влюби в страхотния граф Калдерон. Независимо от това колко мил и грижовен беше, колко силен, колко красив, колко търпелив и любящ, колко страстен и опитен. Сърцето на Амара заби по-бързо и тя спря потока от мисли, докато не е започнала да се изчервява.

Ако любовта толкова лесно се предава — значи това не е любов.

— Мислиш за хубавия граф Калдерон, Амара? — попита я Гай. Очите му искряха развеселено.

— Не можете да знаете, че той е този, за когото мисля — отговори Амара. — Може би имам дузина нови любовници?

Устните на Първия лорд трепнаха. После той се разтrese в искрен смях. Това продължи, докато не се успокои, гледайки през прозореца на паланкина.

— Не — каза той. — Не, само не и при теб.

Амара се насили да се успокои. Тя често забравяше, че Гай е опитен призовател на фурии на вода, както впрочем и на огън, земя и метал. Нещо повече, той беше проникателен човек, който е имал

работа с хора два или три пъти повече, отколкото Амара изобщо беше живяла. Всичко това означаваше, че му беше твърде лесно да различи неловки, потенциално опасни особености.

Връзката ѝ с Бърнард беше опасна тема за обсъждане с Гай.

Особено като се има предвид, че сякаш са минали десет хиляди години, откакто съпругът ѝ за последно я докосна, или целуна, или я накара да крещи... Враните да го вземат това.

Тя беше голяма жена. И беше абсолютно нечестно, че само мисълта за Бърнард я превръщаше в мечтаеща ученичка.

Амара се прокашля, извади бележника си от отделението, вградено в основата на седалката, и пристъпи към промяна на темата за обсъждане.

— И така, сър. Би трябвало да пристигнем в столицата приблизително утре рано сутринта. След пристигането ви трябва да ви очакват отчетите от Върховен лорд Антилус, а окончателните заповеди за придвижването на Родезианския легион трябва да са в сила в момента, когато...

Платформата влезе в гъсти облаци и тя спря, за да заповяда на фурията на лампата да оживее.

— Графиньо — меко произнесе Гай, преди тя да продължи. Първият лорд протегна ръка, затвори бележника и го остави настрана. — Елате с мен, ако обичате.

Амара примигна.

Без предисловие Гай се обърна и отвори вратата на каретата. Вятърът внезапно изрева и започна да развява дрехите им, а платформата леко се завъртя, тъй като внезапното съпротивление направи движението ѝ неравномерно.

Първият лорд прекрачи в празното, издигайки се до екипажа така плавно, сякаш се движеше по твърда земя.

Амара вдигна вежди, но го последва, призовавайки Сирус да я подхване, когато излезе от каретата в студената, лепкава, тъмносива влажност на тежките облаци. Известно време те летяха с каретата и Гай си размени кимания с командира на придружаващите рицари Аери.

После той забави темпото и след няколко секунди въздушният екипаж изчезна в облаци, оставяйки Гай и Амара да се реят в унилата сива пелена.

Гай направи движение с ръка и ревят на вятъра изведнъж изчезна. За секунда Амара се изплаши, че поддържащият я въздушен поток ще изчезне и тя ще полети надолу към земята, но подкрепата на Сирус си остана.

Косата ѝ продължаваше да се развява около главата, както ставаше винаги, особено при извисяване — само звукът изчезна, стихна и не остана нищо друго, освен полъх на лек бриз. Амара чу далечен тътен на гръмотевици, явно на около миля сред гъстите облаци започваше гръмотевична буря.

— Сър — каза тя смутено. — Каретата.

Гай поклати глава.

— Съжалявам, че не можех да ти кажа по-рано, Амара, но поверителността беше абсолютно необходима. Никой не може да знае къде отиваме, ако излезем в пустошта.

Тя се намръщи и скръсти ръце, прикривайки се от пронизващия вятър. Не беше облякла коженото си облекло за полети и се изненада колко бързо студът започва да прониква през кожата ѝ.

— Както разбирам, не се връщаме в столицата — каза тя тихо.

— Не се връщаме — потвърди Гай.

Тя кимна.

— Защо съм тук?

— Имам нужда от някой, на когото имам доверие, да дойде с мен.

— Къде, сър? — попита Амара.

— В Калар — невъзмутимо отговори Гай.

Амара почувства как очите ѝ се разширяват.

— Защо там?

Гласът му остана спокоен и равен.

— Защото седя в столицата и се преструвам на дипломат твърде дълго време, Амара, и този хаос — той посочи с ръка, визирайки Империята като цяло — е резултатът. Съюзниците, както и враговете, са забравили кой съм аз. Какво представлявам. Не мога да позволя това да продължи.

Някъде в далечните облаци блеснаха светкавици, изпращайки потоци сребърна светлина през мъглата, кълбяща се зад Първия лорд.

— Смятам да им припомня, курсор — погледът му стана суров.

— Отивам на война. И вие идвате с мен.

ГЛАВА 5

Исана се увери, че качулката надеждно скрива лицето ѝ, и благодари на необичайно острия студ, задържал се във въздуха на пролетното утро. Той послужи като очевидно обяснение за качулката на главата ѝ. Тя не се опитваше да скрие посещението си при капитан Руфус Сципио, защото като началник на колоната тя съвсем естествено трябваше да говори с някой от командването на Първи алерански. Но Тави смяташе, че ще бъде по-добре, ако тя остане неразпозната и не привлече внимание или въпроси, и Исана искрено подкрепяше неговата предпазливост.

Както бе обещано, Арарис чакаше на парадната врата и я ескортира покрай двамата легионери, които бяха на пост там.

— Добро утро — промърмори тя, когато той я вкара в сградата.

Това беше свръх укрепена почти до абсурд сграда, изцяло изградена от омагьосан камък, който по правило се използваше само за крепостни стени.

Коридорите бяха по-тесни от обичайното, а таваните — пониски, и Исана с изненада отбеляза, че стигайки до първото стълбище, Арарис я поведе надолу, а не нагоре, където беше прието да са разположени апартаментите на командирите.

— Добро утро — отговори той.

Позата и гласът му бяха учтиво официални, но тя усети топлината, която се криеше зад тях, и това я стопли.

Беше сигурна, че той е разбрал, когато тя разгада истинските му емоции, и внезапното чувство на удовлетворение от това неизказано доверие беше като приятно малко трептене, нещо като усещане как пръстите му се преплитат с нейните.

— Трябва да се спуснем две нива, за да стигнем до неговия кабинет.

— Сенаторът ли го е стеснил така? — попита Исана.

Арарис поклати глава.

— Магьосничеството на канимите нагледно демонстрира изключителната си смъртоносност. Нещо подобно на мълния унищожи всички първоначални офицери на Първи алерански. Когато инженерите на легиона строиха тази сграда, те искаха да се уверят, че много ярдове усилен камък обграждат капитана от всички страни, за да избегнат повторение на нещо подобно.

Исана трепна. Тя беше чула за нападението. Ако Тави не бил изпратен да достави съобщенията на тогавашния капитан Сирил...

— Разбирам — отговори тя.

Арарис изсумтя.

— Нашите камериери обслужват Арнос на най-високото ниво. Подозирам, че за себе си се надяват, че канимите отново ще изпробват мълнията си и ще озарят деня за всички нас.

Исана сподави усмивката си.

— Сър Арарис — упрекна го тя. — Това не е най-доброто изказване.

— Арни не е добър — отговори Арарис.

Исана почувства слаба нотка на презрение в думите му.

— Ти го познаваш — констатира тя.

— Заедно постъпихме в Академията — отговори Арарис.

— Не сте се разбирали?

— О-о, той клюкареше зад гърба ми всеки път, когато не бях в стаята — каза той. — Арнос никога не е имал какво да ми каже в лицето.

Арарис вдигна ръка и несъзнателно разтърка знака, издълбан на бузата му.

— Той винаги е бил простоват и егоист. И не се е променил.

— Той е опасен — каза Исана. — Нали така?

— Тук? Сега? Много.

Той спря пред тежка затворена врата и се обърна към Исана.

Тя срещна погледа му и изведнъж усети как устата ѝ пресъхва.

Той се наклони към нея и нежно взе ръцете ѝ в своите. Стисна ги здраво.

— Можеш да го направиш.

Тя прехапа устни и кимна.

— Ами ако...

Той леко притисна два пръста към устните ѝ и спокойно се усмихна.

— Не си пълни главата с проблеми. Просто поговори с него. Той те обича. Всичко ще е наред.

Тя силно стисна очи за секунда и леко докосна пръстите му с призрачна целувка. После успокои дишането си, кимна и каза:

— Е, добре.

Арарис се обърна и отвори вратата пред нея.

— Капитане — обяви той тихо. — Холтър Исана иска да ви види. Звучен, басов глас отговори с тон на разсеяно внимание.

— Благодаря ти, Арарис. Пусни я, моля.

Арарис подари нова лека усмивка на Исана и отстъпи настрана, а Исана влезе в кабинета на Тави. Арарис затвори вратата зад нея.

Кабинетът беше изключително утилитарен, дори аскетичен. Имаше стара дървена маса, покрита с драскотини от употреба, няколко стола и няколко рафта, пълни с книги, хартии и писмени принадлежности. Няколко обикновени килима покриваха студения каменен под, а сандъкът до горящата камина беше пълен с дърва за огрев. Имаше и врата, водеща към друга стая, както и обикновено огледало със средна големина, окачено на същата стена.

Той седеше зад масата, с перо в ръка и бързо надраска нещо размито в долната част на страницата. На масата бяха сложени няколко купчини документи, нагледно доказателство, че тази работа ще отнеме няколко часа. Той приключи с писането, остави перото настрана и се надигна с широка усмивка.

Исана замръзна на място. Мъжът, който се изправи, беше огромен, дори по-висок от брат ѝ Бърнард, въпреки че фигурата му беше по-стройна и гъвкава, като на юноша. Тъмната му коса беше късо подстригана и той носеше очукана броня и меч на легиона от едната страна. Чертите му бяха остри, решителни, привлекателни, въпреки тънката бяла линия през бузата му — напомняне за рана, твърде сериозна, за да зарасне, без да остави белег.

Очите на Тави обаче не се бяха променили. Бяха зелени и ярки, светещи от вътрешен интелект.

„Колко прилича на баща си“ — помисли си Исана.

— Лельо Исана — каза Тави и обви ръце около нея.

Тя смяташе да го предупреди да бъде по-внимателен, но той беше нежен и се увери, че нито един стоманен ръб от бронята не я притиска. Тя се притисна в него, стискайки го в обятията си с всички сили. Той беше истински, при това невредим.

Години наред не го беше виждала лице в лице, но нямаше никакво съмнение, че той е неин син, не криеше прилива на топлина, любов и радост, които се излъчваха от него, докато тя го прегръщаше.

Те замряха така за известно време, преди Исана да разтвори обятия. Тя вдигна ръце, за да обхване лицето му, очите ѝ се замъглиха от сълзи, а бузите ѝ вече я боляха от широката усмивка.

— Здравей, Тави.

Той я целуна по темето.

— Здравей, лелю. Отдавна не сме се виждали.

Тя се отдръпна на разстояние една ръка, оглеждайки го от горе до долу.

— Изглежда за някои повече, отколкото за други — подразни го тя. — Фурии, ти си пораснал още повече. Какво добавят в местната вода?

Той се ухили.

— Да. Това е едно от онези неща, които ме интересуват най-много. Но мисля, че най-накрая спрях да раста. Тези панталони са ми по мярка от почти година.

— Благодаря на фуриите. Ако беше станал още по-висок, ще трябва да вдигнат всички тавани тук.

Тави поклати глава.

— Глупости. Това е легион. Таваните са на точно регламентирана височина. Задължение на всеки легионер е да се увери, че той също е на регламентираната височина.

Исана се засмя.

— Радвам се да видя, че не си загубил чувството си за хумор.

— Няма за какво — каза Тави. — Мозъкът ми изпушва от време на време, но това не е повод да не се смея. Как е негово превъзходителство чичо?

— Бърнард е добре, както и всички други у дома. Това между другото ми напомни...

Тя развърза торбичката от колана си и я отвори. Разрови се в различни документи и извади сгънато запечатано писмо.

— Фредерик ме помоли да ти предам това.

Тави се усмихна и взе писмото. Той счупи печата и очите му бързо пробягаха по текста.

— Онова момиче, което той спаси, нали? Берита трябва да се е обидила. Как се случи това с тях?

— Точно както при повечето други бракове. Имаха много време да се научат как да си доставят удоволствие един на друг.

— Радвам се за него — каза Тави. — Ако намеря време, ще му напиша нещо, което да изпратя с теб, когато си тръгнеш обратно. Но ако не успея, ще му предадеш ли моите поздравления?

— Разбира се.

Тави ѝ се усмихна и посочи към камината, където на кука висеше чайник, достатъчно близо до огъня, за да поддържа течността вътре топла.

— Чай?

— Ако е възможно.

Тави придърпа два стола, сложи ги по-близо един до друг и задържа единия за нея. После взе от рафта две калаени чаши и ги напълни с горещ чай от чайника. Добави лъжица мед на Исана, както тя обичаше, а след това сложи още три в своята, преди да се върне при нея.

Заедно започнаха да пият чай и спокойно да говорят за хора и места у дома, в долината Калдерон. Говориха за задълженията на Тави в Елинарх и за пътя на Исана при събирането на помощната колона, докато Тави не стана, за да напълни чашите им с пресен чай.

Когато отново седна, Исана каза.

— Тави, надявам се, че знаеш колко се гордеем с теб. Чичо ти и аз. Ти се превърна в прекрасен млад човек.

Той примигна няколко пъти, погледна я, след което старателно заразглежда повърхността на чая си. Чувствата на Исана ѝ подсказваха, че този комплимент му е доставил удоволствие и гордост, заедно с голяма доза смут. Бузите му леко се зачервиха.

— Е — каза той. — Не бих могъл да направя нищо от това без теб и чичо. Вие ме учихте. Вие ме подготвихте.

Исана почувства леко пробождане от вината. Неговата подготовка вероятно беше едно от най-големите неща, които тя не

направи. Тя отпи малко чай, а после насочи поглед към повърхността му.

— Тави — каза тя. — Безопасно ли е да говоря тук?

Той наклони глава леко настрани и тя почувства прилива на любопитство, което се мярна в мислите му.

— Да — каза той с пълна увереност. — Тук никой не може да ни подслушва. Какво има, лельо Исана?

Исана си пое дълбоко дъх.

— Има нещо, за което трябва да поговорим — каза тя.

Лицето на Тави отново се зачерви.

— Виж, много от това са само слухове. Искам да кажа, че момчетата се събират на по питие и всяка малка история се разраства при преразказването.

Исана примигна изненадано.

— Искам да кажа, че не правя запои и други подобни. Всеки обича да дрънка такива глупости, въпреки че в действителност не е толкова забавно.

— Тави — каза Исана строго. — Велики фурии, за какво говориш?

За момент Тави замръзна с отворена уста. Пронизващо чувство на раздразнение изригна от него като вълна, която Исана почти можеше да види. Но той се опомни и каза:

— Ъ-ъ. За нищо.

Исана вдигна вежди.

Тави въздъхна и отново се изчерви.

— Говорех за Кайтай. Тя и аз...

— Аха — каза Исана. — Вие сте заедно.

— Хм. Да.

— Във всеки смисъл на думата, доколкото разбирам?

— Ами... да — най-накрая изплю той. — Но това не означава, че ние... Искам да кажа, някои марати, ъъ, са малко безразборни в това отношение, и много от техните ездачи са винаги с мен, когато съм пред всички, което неизбежно поражда желание в разни идиоти да разпространяват слухове за това, но изобщо не е така — Тави си пое дъх. — Кайтай и аз просто... сме заедно.

Исана въздъхна.

— Спри. И двамата не искаме да навлизаш в подробности — тя разсеяно завъртя чашата в ръцете си. — Но... С течение на времето може да стане още по-сложно. Трябваше да поговоря с теб за това по-рано.

— Хм — каза Тави.

Макар сега да беше напълно пораснал мъж, Исана беше запозната с неговата срамежлива притеснителност. Като дете винаги правеше така, когато го хванеха на местопрестъплението.

— Не е нужно да казваш нищо. Разбрах много неща още по времето, когато бях на около десет. Искам да кажа, че се грижех за овце и други...

Исана поклати глава и неочаквано за себе си тихо се засмя.

— Не, не, не за това — каза тя. — Не ме разбра...

Тя беше прекъсната от звука на отваряща се врата. Обърна се, за да види Арарис да стои на прага.

— Капитане — спокойно каза той, мръщейки се. — Току-що получихме съобщение от един от мъжете. Сингуларите на сенатор Арнос идват тук, за да се срещнат с вас.

Брадичката на Тави рязко се надигна.

— Защо?

Арарис сви рамене.

— Няма никакви подробности. В момента са горе, на парадната врата.

— Изглежда, че е време да поговорим с Максимус и Красус за тренировъчния график тази седмица. Изпрати да ги извикат.

Арарис удари с юмрук по сърцето и си тръгна. Тави прехапа устни, оглеждайки малката стая. Той отвори втората врата зад масата и каза:

— Лельо, мога ли да те помоля да ме изчакаш в моите покои? Просто не мога да обясня на лакеите на сенатора какво правиш тук.

— Разбира се — каза Исана и стана.

Тя бързо мина през вратата. Беше трудно да вижда без никакви лампи, но скромната по размер стая изглеждала толкова функционално и аскетично, колкото и кабинета му, с изключение на измачканото двойно легло.

Каквото и да е, легионът много силно му е повлиял, помисли си Исана. Всеки, който можеше да застави Тави да поддържа стаята си

чиста, не може да бъде безнадеждно лош.

Тави затвори вратата повече от половината, сложи пръст на устните си с напълно ненужен жест на предпазливост и след това се върна в офиса. Исана го чу да слага столовете обратно по местата им, чу и метален звън, когато той очевидно сложи една от чашите чай на рафта.

Сянката му мина покрай откренатата врата и той седна зад масата. Изшумоля хартия. Няколко секунди по-късно вратата отново се отвори и тежките стъпки на няколко души огласиха стаята.

— Просто оставете подноса със закуската на рафта — каза Тави с разсеян тон. — И без вашето мрънкане. Ще хапна, когато ми остане време.

Последва кратко тежко мълчание, нарушено само от звука на перото на Тави, драскащо по хартията.

— Моля? — каза женски глас.

Това беше тих глас, прозвучал с мек тон и шепот, но ушите на Исана уловиха толкова много злоба и едва сдържана ярост, че тя дори трепна.

— О — каза Тави. — Съжалявам. Вие не сте камериера.

— Не — каза женски глас. — Аз...

— А камериерът случайно не е ли изпратил закуската ми по вас? — попита Тави, тонът му беше невинен и дружелюбен. — Че направо умирам от глад.

— Не я изпрати — каза студен глас.

— Сигурен съм, че е искал — каза Тави. — Как мислите, не бихте ли извикали нагоре по стълбите и да видите дали той е там на...

Раздаде се силен, рязък звук на удар — ръце, плеснали по повърхността на масата, осъзна Исана. После шум, с което подредените на купчини документи падаха от ръба на масата на пода.

— Не е смешно — каза студен глас. — И по-скоро ще ти прережа гърлото, отколкото да оставя този цирк да продължи. Разбра ли ме?

Исана леко промени позицията си. Не можеше да види жената, с която Тави разговаряше, но можеше да види лицето му в профил. Той седеше на стола, с ръце на масата, и гледаше говорещата със спокойно, отчуждено изражение.

По лицето му нямаше и сянка на насмешка. Нищо дори не намекуваше, че животът му току-що е бил застрашен, и това успокои

Исана толкова много, че тя успя да разгледа изражението на лицето му. Беше спокойно и уверено и тя не можеше да улови дори намек за истинските му емоции.

— Разбирам — спокойно каза Тави, — че ако продължите да проявявате неуважение, неподобаващо на войник, игнорирайки дори елементарния военен етикет — като това да почукаш на вратата на старши офицер, преди да влезеш — и не спрете да говорите с мен с този тон, ще трябва да ви вържа за позорния стълб, докато мравките не започнат да пълзят по косата ви и да влизат в очите ви.

Последва още една пауза. После женски глас каза:

— Май не знаеш коя съм.

— Да, и не искам да знам, честно казано — каза Тави.

— Казвам се Наварис.

Изражението на Тави не се промени, но този път Исана почувства импулс на изненадано разпознаване, а после дълбок поток от строго контролиран страх.

Тави се наведе напред и каза с поверителен шепот:

— Изглежда, че ролята на сингулар на сенатора не ви е спечелила славата, на която сте се надявали. Никога не съм чувал за вас.

Очите му не се откъснаха от събеседничката за още един безмълвен напрегнат момент.

— Е, Наварис. Когато за първи път влязохте, предположих, че сте тук за подобряване на обстановката и за очарователна компания. Сега обаче мисля, че може би сте имали предвид нещо друго.

— Да — дойде отговорът.

— Колко интересно. Може би дори имате конкретна причина за посещението.

— Да — изръмжа Наварис.

Той погледна покрай Наварис, оглеждайки стаята.

— А тези четиримата. Предполагам, че са тук за помощ.

— Да.

Тави въздъхна и отново се облегна на стола.

— Наварис, мисля, че нещата ще тръгнат по-бързо, ако не си играем на гатанки — гласът му изразяваше отегчение. — Просто ми кажете какво ви трябва.

Отново настъпи дълго мълчание и Исана осъзна с внезапен изблик на паника, че когато Тави се облегна на стола, ръката му се плъзна зад него и пръстите му легнаха върху дръжката на кинжала, който беше прикрепен към гърба на стола.

В гласа на Наварис имаше нещо мазно, дори пияно, когато тя най-накрая отговори.

— Сенатор Арнос ме изпрати да взема вашите разузнавателни сводки за последните дейности в окупираната територия. Трябва да ми предадете всеки доклад, всяко копие, всеки списък с източници на информация за личен преглед от сенатора.

Тави сви рамене.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна.

— Това е заповед — отговори Наварис. — Ако отказвате да ѝ се подчините, това е предателство.

— Което е наказуемо със смърт — каза Тави. — Смътно си спомням, че четох нещо подобно, някъде.

— Дайте ни документите — каза тя. — Или ще бъдете арестуван. Сърцето на Исана блъскаше в гърдите.

— Не мисля така — каза Тави. — Виждате ли, Наварис, страхувам се, че от гледна точка на закона, ръцете ви са прекалено къси, за да стигнете до мен. Вие сте сингулар. Вие не сте офицер. За мен вие сте също толкова командир, колкото всяка врана, прелетяла наблизко. Всъщност изобщо не сте в моята верига за подчинение.

Гласът на Наварис изсвистя през зъбите ѝ:

— Това са заповеди на сенатора.

— О — отговори Тави, сякаш се радваше на неочаквания обрат, — в такъв случай те трябва да бъдат фиксирани на хартия. Позволете да ги разгледам. А също и вашите документи.

Той вдигна вежди.

— Имате официални заповеди, нали?

След кратка пауза Наварис каза:

— Вие видяхте всичко. Той оказва съпротива при арест.

Последваха отгласи от груби мъжки изказвания.

— Махнете ръката си от меча, сингулар — каза Тави с властен глас, който изплющя като камшик. — Насочете това оръжие срещу мен — и ще изсипя червата ви върху него.

Чу се звукът на няколко остриета, които излизат от ножниците си, и Исана скочи на крака от внезапния ужас, който я заля.

Нов глас се включи в разговора.

— На ваше място — каза Арарис с по-висок тон, — бих постъпил, както ви казва.

— Или не — каза грубоватия весел глас, пропит с жажда за насилие, на Антилар Максимус. — Ако още искате да потанцувате, аз съм в играта.

— Никой от тях няма да извади стоманата преди нас — каза трети глас, принадлежащ на млад човек, когото Исана не познаваше. — Ако нещо започне сега, те дори няма да имат възможност да извадят оръжието от ножницата му. Това не е много честно.

— Абсолютно вярно, Красус — каза Макс. — Абсолютно вярно.

Исана почувства прилив на убийствена ярост от страна на Наварис, тя се чувстваше уверена. Това беше изпепеляващ гняв, който така кипеше от злоба и омраза, че почти изглеждаше като отделна личност. Това беше ирационално, кръвожадно нещо, един вид лудост, с каквато Исана се бе сблъсквала само два пъти в живота си.

За момент Исана беше сигурна, че Наварис ще нападне, без да се съобразява с нищо. Но после свирепият пламък внезапно умря, превръщайки се в спокойствие. Угасна бързо като свещ, хвърлена в морето.

— Мислите, че сте постигнали нещо — тихо каза Наварис. — Грешите. С течение на времето ще се убедите в това.

Тави продължи да я гледа, сякаш изобщо нищо не е казала.

— Бъдете така любезна, предайте на сенатора моите извинения, че не мога да действам, без да видя заповедите му. Понякога регламентът е неудобен, но в крайна сметка на това се крепи легиона. Благодаря ви за визитата.

— Глупак — каза Наварис.

— Капитан Глупак — каза Тави. — Приятен ден, сингулар. Арарис, Красус, изпратете достопочтения сингулар и нейните помощници до вратата.

В течение на секунда нищо не се случи. После последва разбъркване, звук на затваряща се врата и — тишина.

Исана се облегна на стената и затвори очи. Сърцето ѝ бясно блъскаше, леко замаяно както от внезапното облекчение, така и от

собствения ѝ страх и силните емоции, които бяха препълнили малкия кабинет.

— Врани — изсумтя Максимус. — Това същата ли е, за която се сещам?

— Наварис от Фригия — каза Тави, кимайки.

— Какво правеше тя тук? — попита Макс.

— Слушаше обиди най-вече. Особено в самия край.

Макс пусна кратък, кашлящ смях.

— Не правиш нищо наполовина, нали така, Калдерон?

— Това ми спестява време, за да не се връщам да довършвам по-късно — Тави стана от стола си и пристъпи към вратата — И говорейки за Калдерон...

Исана я отвори, притеснена, че ръцете ѝ още треперят от напрежението през последните няколко минути. Сега стаята беше празна с изключение на Тави и Максимус.

Поглеждайки Исана, веждите на Макс литнаха нагоре, а изненадата му беше осезаема.

— Ох. Добро утро, холтър.

— Добро утро, Максимус — отвърна тя. Помисли си, че поне гласът ѝ звучи спокойно. Тя погледна Тави. — Тази жена опасна ли е?

Тави кимна.

— Тя е в най-добрите десет или дванадесет меча на Алера.

— По-скоро в най-добрите шест или седем — каза Максимус със сериозен тон. — И е извършила повече убийства от кои да са други два меча в списъка.

Исана поклати глава.

— Какво си мислеше, като я обиждаше така?

— Мислех как да спечеля време, за да могат Макс и брат му да успеят да стигнат до тук — каза Тави. Той я дари с момчешка усмивка. — Отпусни се, лельо. Всичко беше под контрол.

Макс изсумтя.

— Тя действа в интерес на сенатора? — попита Исана.

— Може би — каза Тави.

— Тогава защо не ѝ даде документите?

Тави въздъхна и започна да събира падналите документи.

— Документите ще кажат на Арнос това, което той не иска да чуе. Мисля, че той планира да организира изчезването им.

Той се изправи и се обърна към Максимус.

— Дай ги на Ерен. Искам копия за сър Сирил, за сенатора и за трибуните по стратегия и на трите легиона, както и за командира на градското опълчение.

Макс изсумтя.

— Да събера щаба?

— Да. Щом информацията бъде разгласена, Арнос вече няма да има възможност да я прикрие.

Исана внимателно го погледна.

— Какво е толкова ценно в нея?

Тави прокара ръка през късата си коса.

— От това, което успяхме да съпоставим, мисля, че имам отлична идея по повод действията на канимите. Мисля, че ако действаме правилно, ще можем да спрем тази война.

— Как?

— Тави — рязко и предупредително го спря Максимус.

Тави го погледна.

— Какво?

Максимус го изгледа, после поклати глава и хвърли извинителен поглед на Исана.

— Това е много важна информация. Знам, че тя е от семейството... но тя също така е представителка на лейди Акватайн. По-добре е да не я обсъждаме пред нея — погледна отново Исана и каза: — Като цяло това е въпрос на принцип, госпожо.

— Врани — изсумтя Тави. — Макс, тя е моето семейство. Ако не можеш да се довериш на семейството, тогава на кого изобщо?

Вината отново жегна Исана. Изказването беше типично за Тави. Той беше израснал до нея и Бърнард в сурово погранично селище, където тежкия труд и опасностите принуждаваха хората да се доверяват един на друг в много по-голяма степен, отколкото в по-проспериращите области на Алера.

И Тави беше свикнал с факта, че в долината Калдерон семейството винаги подкрепя, винаги защитава, винаги помага... винаги казва истината. Той вярваше в това.

Ох, ще бъде наранен, когато тя унищожи тази вяра. И на двамата ще им бъде непоносимо болно.

— Всичко е наред — бързо каза тя. — Във всеки случай това беше неуместен въпрос. Разбира се, че е добре да сте по-предпазливи.

Тави я погледна подозрително, но сви рамене и кимна.

— Разбързай се, Макс. Нямаме много време.

Максимус удари с юмрук по гърдите, отново погледна извинително, кимна на Исана и се насочи към изхода.

Тави се изправи и се намръщи замислено.

— Съжалявам, че трябваше да те прекъсна, лельо, но...

— Разбирам — тихо каза тя. — Имам отговорности, които също трябва да спазвам.

Тави се усмихна признателно.

— Ще вечеряме ли довечера?

— Би било чудесно.

Тави изведнъж присви очи.

— Ох — каза той. — Ако искаш, сега мога да отделя няколко минути. За какво искаше да поговорим?

Тя не можеше да го направи. Не можеше да се застави да му причини такава болка. Ако не можеш да се довериш на семейството, тогава на кого изобщо?

— Нищо особено — излъга тихо тя. — Може да почака.

ГЛАВА 6

— И така, капитане — каза сър Сирил.

Той леко се намръщи и се размърда на седалката, опитвайки се да нагласи по-удобно металния крак, който заместваше собствения му под коляното.

— Ако сте готов, защо не ни демонстрирате вашата ерудиция.

Тави кимна и излезе на подиума в залата за конференции. Въпреки че високопоставените лица си бяха отишли, помещението все още беше претъпкано, но този път от офицерите на двата легиона на Сенатската гвардия и Първи алерански.

С изключение на Макс, Красус и един или двама други трибуни от Първи алерански, Тави беше най-младият човек в залата.

— Благодаря ви, сър Сирил — каза Тави. — Първи алерански води активни бойни действия срещу войските на канимите на юг в продължение на почти две години, броено от Нощта на червените звезди. Ние отблъснахме техния първи и втори опит за превземане на моста. След допълнителния натиск, оказан от войските на Върховен лорд Плацида на източния им фланг, те бяха принудени да отклонят значителна част от пехотата си на изток и ние изтласкахме гарнизона им от неговата позиция във Фаундърпорт. Гражданското опълчение на Фаундърпорт държи града и ние винаги сме готови да му окажем необходимата помощ. Това е единствената ни крепост на юг от Тибър, но канимите не смеят да я атакуват от страх да не бъде хванати между Първи алерански и градските стени.

— Това вече го знаем, капитане — раздаде се гласът на Арнос.

Сенаторът, облечен във великолепна официална мантия от синя и червена коприна, седеше на първия ред.

Двамата капитани от Сенатската гвардия седяха от лявата му страна, а Наварис и един от нейните двама сингулари — отдясно.

— Може да не продължавате да ни напомняте за постиженията си. Всеки от намиращите се тук признава, че сте постигнали някои успехи.

Тави почувства, че е на път да започне да скърца със зъби, но успя да се сдържи. Да го отнесат враните, ако позволи на този надут паун, облечен в копринена роба, така лесно да го изкара извън нерви. Освен това инстинктите му подсказваха, че би било грешка да позволи на Наварис да го види как губи самообладание.

Наварис. Жената беше легенда сред курсорите, най-успешният и най-високоплатен убиец в Алера. Беше убила седемдесет и трима противници в законни дуели и около шестдесет-седемдесет в схватки, които бяха определени като самозащита. Носеха се слухове, че още около стотина загадъчни убийства могат да ѝ бъдат приписани с доста висока точност, а също така тя беше добра и в прикриване на престъпленията си, както и в избягване на отговорност за уменията си. Тави осъзнаваше, че тя сигурно е убила много повече, но успешно се е отървявала от трупове.

Наварис не изглеждаше толкова опасна, колкото всъщност беше. Жилава и стегната, един-два инча не ѝ достигаха до шест фута височина. Имаше безцветни сиви очи, косата ѝ с цвят на сол и пипер беше подстригана късо, както е прието в легионите, което убиваше всякакви намеци за женственост, също както и мършавото ѝ, мускулесто тяло.

Носеше черни кожени панталони за езда, а на бедрото ѝ се виждаше дълъг меч за дуели. Скучаещият ѝ поглед гледаше света наоколо, сякаш всеки в него е просто поредният спаринг-партньор в залата за тренировки. Ако беше нападнала Тави в кабинета му, той се съмняваше, че ще успее да ѝ устои повече от секунда или две.

Също така тя беше, ако Тави правилно я беше преценил, абсолютно откачена.

Той измести поглед от Наварис обратно към сенатора.

— Моля за извинение, сенаторе. Започнах с общ преглед на ситуацията.

Арнос му хвърли кисел поглед и нетърпеливо махна с ръка.

— Приключете с това.

Сър Сирил, седнал в самия край на първия ред, вдигна глава и каза:

— Започнете с Воксгард.

Тави кимна. Той се обърна към черната дъска зад себе си и с няколко бързи движения нахвърли груба карта на региона,

отбелязвайки Елинарх, Тибър и Фаундърпорт.

— Воксгард е холт, който се занимава с дърводобив, и се е разраснал до малък град — каза той, обръщайки се към залата. Бързо отбеляза местоположението му, примерно на около тридесет мили южно от Елинарх. — Когато изтласкахме канимите от позициите им във Фаундърпорт, те се сражаваха като бесни, за да задържат Воксгард.

Един от капитаните до Арнос, мъж на име Налус, промърмори:

— Стени?

— Не — каза Тави. — Там няма никакви сериозни укрепления. Също така нищо особено по отношение на терена. Но ние се сравахме с тях в продължение на два дни, преди най-накрая да отстъпят.

— Защо ви е отнело толкова много време, за да ги разбиеете? — попита Налус.

— Те не бяха разбити — каза Тави. — Всъщност отстъпиха много организирано, а след два дни сражения ние не бяхме във форма да ги питаме за това.

— Оттогава повечето ни стълкновения приличат по-скоро на тежки схватки, отколкото на генерално сражение, докато канимите укрепваха позициите си. Едновременно с това няколко курсора на короната, изпратени да помогнат на Първи алерански, проникнаха в окупираната територия и започнаха да събират информация.

— Какво научихте? — попита Арнос.

— Първо, сър, че канимите не са позволили на всички да си тръгнат спокойно, както си помислихме в началото. Те са задържали представителите на две професии — дърводелци и корабостроители.

Арнос силно се намръщи.

— Значи... тяхната защита на дърводобивния холт е имала определена цел.

Тави кимна.

— Те са събирали материал. Дървесината, която е отлежавала в складовете, основно.

— Отлежала дървесина? — трибунът по тактика Келус стоеше облегнат на страничната стена, недалеч от Тави. — Защо точно отлежала дървесина, сър?

— Защото, трибун — каза Арнос твърдо, — не можеш да строиш кораби от сурова.

Тави кимна, леко впечатлен въпреки нежеланието си. Мозъкът на Арнос работеше бързо, когато решише да го използва.

— Точно така, сър.

Той се обърна и маркира точка на грубата карта, долу ниско на дъската, може би на разстояние стотина мили.

— И ние мислим, че те ги строят тук, в град, наречен Мастингс. От морето към него води дълъг тесен залив и там вече е имало условия да се строят по дузина кораба едновременно. Предполагаме, че сега възможностите са разширени.

— Предполагате? — попита Арнос.

— Това е хипотеза, сър, но всичко се вписва много добре. Канимите поставиха отбранителни позиции на входа на залива и потапят или залавят всички кораби, насочили се към Мастингс. Патрулите им в този район са тройно повече от където и да е другаде, а основната част от техните войски е разположена някъде в този район. Трудно е да се установи точно, защото те забраняват на всички алеранци да влизат в града, с изключение на корабостроители или дърводелци, които са принудително взети да работят.

— Тогава как разбрахте, че основната част от войските им са там? — попита Арнос.

— Посредници в доставките на храни, сър — каза Тави. — Или Мастингс е населен с огромен брой каними, или жителите му са решили да изоставят живота на морско пристанище и да се заемат с търговия с едър рогат добитък.

— Кораби — промърмори капитан Налус отново. — Какво ще правят с проклетите кораби?

Тави отговори:

— Канимът Сари, който първоначално ръководеше инвазията, заповяда корабите им да бъдат изгорени веднага след като слязоха на брега. Сиянието на пожарите над Фаундърпорт се виждаше на пет мили наоколо.

Арнос се почеса по брадичката, докато изучаваше грубата карта.

— Корабите ще им дадат няколко възможности, които в момента нямат — каза той. — Те ще могат бързо да се движат нагоре и надолу по брега, кучетата могат да плават. Ако построят достатъчен брой, те ще могат да придвижат всичките си сили, за да подкрепят Калар на юг или да ни накарат да бягаме в кръгове тук.

— Или, сър — каза Тави. — Те могат... да се приберат у дома.

Арнос хвърли пълен с неверие поглед на Тави.

— Възможно е, сър. Повечето каними в Алера не искат да се установяват тук. Точно затова Сари трябваше да изгори корабите. С тях има деца и жени, за които също трябва да мислят. Те искат същото, което всеки от нас би искал в подобна ситуация — сви рамене Тави. — Те искат да се приберат у дома.

Арнос просто гледаше Тави, без да казва нищо.

Тави стисна зъби. Хитрият сенатор му осигури достатъчно въже, за да се обеси сам на него, и Тави го осъзнаваше, но също така знаеше, че трябва поне да опита.

Затова той си пое дълбоко дъх и продължи да настоява:

— Имайки предвид как конфликтът е спрял през последните няколко месеца, тук имаме възможност.

В стаята се възцари абсолютно мълчание, докато накрая Арнос учтиво не попита:

— Каква възможност?

Късно беше да спира сега.

— За преговори — каза Тави.

— Преговори — каза Арнос. — С канимите.

— Сенаторе, ние искаме канимите да си тръгнат. Има вероятност самите те да искат да си тръгнат. Аз мисля, че си струва да проучим тази възможност.

— Преговори — повтори сенаторът. — С канимите.

— Те имат посланик, сър — каза Тави. — Алера вече е преговаряла с тях преди.

— Посланикът, който командваше отряд канимски воители и обучени животни в самото сърце на столицата и се опита да убие Първия лорд, да — съгласи се Арнос. — Посланикът, който в момента е в затвора в очакване на екзекуцията.

— Съд — каза сър Сирил с много мек глас. — В очакване на съд. Вината му не беше доказана.

Арнос хвърли насмешлив поглед на Сирил.

— Неговите войници. Неговите хора. Дори и да не го е планирал, той е трябвало да знае за това и да го спре. Във всички случаи той носи вината.

— Все пак това може да е възможност, която си струва да се обмисли.

— Ясно — каза Арнос тихо. — След като канимите нахлуха, убиха хиляди алеранци, лишиха от домове стотици хиляди, изгориха няколко града и се съюзиха с бунтовника с цел да го издигнат на престола, ние трябва... какво? Да им дадем подслон и храна, докато сами строим кораби за тях? Да напълним тези кораби с храна и подаръци? И след това да ги изпратим у дома с най-добри пожелания?

— Сър — започна Тави.

— Дори виждам ползите — продължи Арнос. — Те се връщат у дома и разказват, че цялата раса алеранци е толкова страхлива и слаба, че ние не само не сме успели да защитим собствените си земи от тях, но и сме били толкова уплашени, че сме им платили, за да ни оставят.

— Това не е...

— А след година, или две, или пет, те ще дойдат отново, и този път в много по-голям брой. Ще поискват ново плащане — Арнос поклати глава. — Не, ние ще ги спрем тук. Сега. Ще ги изтрием от лицето на Алера. Всички до един. Ще им покажем каква цена трябва да платят за това, което направиха.

Няколко ниски, ръмжащи възгласи на одобрение преминаха през помещението. Нито един от тях, доколкото Тави можа да прецени, не принадлежеше на някой от Първи алерански.

— Ние можем да ги победим — намеси се Сирил. — Но това ще ни струва много хора. Хора, които ще ни бъдат необходими на юг, когато тръгнем в настъпление срещу Калар.

— Хората умират, независимо какво правим — парира Арнос.

— Разбира се — съгласи се Сирил. — Просто предпочитам да не умират без нужда. Това е професионален принцип.

Арнос присви очи към сър Сирил.

— Бих могъл също да посоча, сър — добави Тави, — че дори временното прекратяване на военните действия ще ни даде повече време за събиране на информация и получаване на най-голямо предимство.

— И повече време на врага да построи атакуващи кораби, което ще ги направи много по-мобилна заплаха. Повече време за робите-предатели да се подготвят и оборудват. Повече време за укрепване на

позицията им — Арнос насочи поглед към Тави и каза: — Няма да има никакви преговори, капитане.

— Сър — каза Тави, — ако ми дадете само малко време да се свържа с Първия лорд и...

Лицето на Арнос се зачерви, а гласът му стана остър и суров.

— Няма да има никакви преговори, капитане!

— Но...

— Още само една дума — изплю Арнос, — и ще ви освободя от задълженията ви и ще заповядам да ви набият с камшик. Разбрахте ли ме? Капитане?

Тави стисна челюсти, задържайки напълно неблагоприятния отговор, и вместо това рязко кимна на сенатора.

След като го гледа няколко секунди, Арнос кимна. Гласът му отново беше спокоен, когато се изправи.

— Благодаря ви за доклада, капитане — каза той и закричи в предната част на стаята. — Това е всичко.

Тави мрачно зае мястото си отдясно на сър Сирил.

— Враните да го вземат всичко това — промърмори той под нос.

— Това едва ли е изненада — отговори Сирил.

Тави гърлено изръмжа.

— По-спокойно — предупреди го Сирил. — Ти направи достатъчно за днес. Мисля, че успяхме да достигнем поне до Налус.

Тави се огледа, търсейки капитана на гвардията. Налус замислено се мръщеше на грубата карта, докато сенатор Арнос произнасяше кратката си реч в защита на Алера от канимския бич.

По гърба на Тави пробяга тръпка, когато погледна покрай Налус и видя Наварис да го гледа с празни очи. Сингуларът за миг задържа погледа му, след което му изпрати смущаваща усмивка.

Тави отмести поглед и потисна неприятното треперене.

— Господа — каза Арнос, — прекалено дълго време се защитавахме. Прекалено дълго време стояхме на стени и мостове. Настана време да излезем срещу тази заплаха и да покажем какво означава да заставаш на пътя на легионите.

Това предизвика нов одобрителен ропот от всички, които седяха в стаята, с изключение на офицерите от Първи алерански.

— И така — продължи Арнос, — нашата офанзива започва — той се обърна и начерта дебела линия върху дъската, от Елинарх право

в Мастингс. — Ще принудим техните основни сили да встъпят в битка и ще ги унищожим, преди да успеят да завършат изграждането на тези кораби. Тръгваме на разсъмване, след два дни. Подгответе хората си. Свободни сте.

Залата се изпълни с шум, когато мъжете станаха, продължавайки да разговарят, и започнаха да се придвижват към изхода. След минута-две Тави и Сирил останаха сами.

Сирил хвърли поглед към картата на дъската, а след това завъртя очи.

— Разбира се. Марш директно към целта по права линия — той въздъхна. — Колко силни точки^[1] може да разположи Насаг по този маршрут?

— Три, може би четири — каза Тави. — Плюс това те ще имат много възможности да грабят обозите ни с продоволствия, докато сме в движение. А после и самия град.

— Ще можем ли да се промъкнем през тях?

— Как да го кажа — отговори Тави. — Ако Насаг е готов да понесе тежки загуби, той може да ни спре и без подготовка.

Сирил поклати глава.

— Не. Той ще ни атакува колкото може по-яростно, но като сведе собствените си загуби до минимум.

Тави кимна.

— Ще ни пуска кръв по целия път до Мастингс. За да ни довърши накрая.

— Колко време ще отнеме?

Тави поклати глава, пресмятайки. Благодарение на работата на Ерен той разполагаше с подробни карти за разработване на своя собствен план и беше запознат с територията, през която им предстоеше да си пробиват път с бой.

— Около десет седмици, ако имаме късмет — Тави присви очи, гледайки към картата. — И нямам особено предчувствие за късмет.

— Много неща могат да се случат за десет седмици — отвърна Сирил.

— Трябва да говоря с него още веднъж — каза Тави. — Насаг. Може да се окаже по-възприемчив към идеята за преговори, ако не е заобиколен от хора.

— Той винаги е заобиколен от хора — каза Сирил. — И от това няма да излезе нищо добро, капитане.

— Но това е глупаво. Насаг е готов за диалог.

— Не го знаеш — каза Сирил. — Никога, с нито една дума не го е намеждал.

— Това не е техният начин — отговори Тави. — За канимите говоренето е безполезно. Действията говорят по-силно. И Насаг със своите действия ясно заяви намеренията си. Той е готов да си сътрудничи с алеранци, а не просто да ги убива — и иска да си тръгне.

— Възможно е — каза Сирил. — Възможно е да си прав. Ако аз командвах, щях внимателно да обмисля думите ти. Ти си го заслужил — той поклати глава. — Но командвам не аз и не ти. Ако отново повдигнеш тази тема, той ще има оправдание да те махне. Не му позволявай да го направи.

Тави проговори през стиснати зъби.

— Трябва да има начин.

— Тогава го намери — каза Сирил, надигайки се от стола. — Но го прави в свободното си време. Съсредоточи се върху това, което се случва тук и сега. Животът на много хора зависи от теб, въпреки че те може и да не го знаят.

— Да, сър — отговори Тави.

Те си размениха взаимни поздравии и Сирил, подпирайки се на бастуна си, закуцука навън. Миг по-късно Максимус провря главата си през вратата.

— Поздравии, капитане. Какви са новините?

— Потегляме — отговори Тави и тръгна към вратата. — Извикай трибун Цимния в моя кабинет, ако обичаш, за да обсъдим логистиката. И сложи момчета на стража.

Той огледа коридора отдясно наляво и се намръщи.

— Хм. Очаквах, че Маркус ще е тук. Виждаш ли си го?

— Днес — не.

— Когато ги видиш — каза Тави, — също го изпрати при мен.

— Да, сър — каза Макс.

Тави отиде при дъската и изтри всичко с влажна кърпа. Много небрежно бе от страна на Арнос да остави всички планове за придвижването така, че всеки идиот да може да дойде и да ги види.

— Добре, трибун — въздъхна той. — Да се заемем с работата.

[1] силна точка (strongpoint) — във военната тактика това е ключов елемент в отбраната, който укрепва цялостната отбранителна линия. Силната точка може да включва редути, бункери, насипи, окопи и укрепления, самостоятелно или в комбинация, основното е да бъде трудно преодолима или заобикаляна — бел. прев. ↑

ГЛАВА 7

Маркус огледа окаяната шатра на кръчмата, една от многото, израснали в бежанския лагер. Не беше идвал в това заведение преди, но през деня видя много подобни на него. Наистина, малко от тях бяха толкова трагични.

Брезентът на палатката беше леко намазан със смола, вместо да бъде обработен правилно. Подът, който можеше да бъде поне добре пометен и застлан с тръстика, тук беше заменен с обикновена кал. Краката на масите бяха потънали в нея цели шест инча и плотовете щяха да са прекалено ниски, ако пейките пред тях не бяха потънали по същия начин.

Маркус погледна халбата пред себе си. Бира с някакви парчета, плуващи в нея, най-вероятно беше зърно от ферментационните резервоари, но никой не би го казал със сигурност. Не миришеше на бира, както би трябвало. Миришеше на нещо като мръсна вода, но не толкова приятно.

Той плати за това със сребърен бик, а медните овни, които получи като ресто, бяха изсечени толкова зле, че рогата от лицевата страна почти изцяло ги нямаше.

Беше интригуващо в известен смисъл. Лагерът на бежанците правеше това, което несгодите винаги правеха с хората. В някои от тях откриваше величие на духа, което изглеждаше почти невероятно.

Фиделиас видя мъже, които буквално нямаха нищо, да дават плаща от гърба си на премръзнали деца. Видя семейства, едва имащи храна за собственото си оцеляване, да вземат друго бездомно дете, да намират начин да опънат одеяло върху още едно замръзващо тяло. Видя legioneri от Първи алерански, които, след като видяха страданията на бежанците по време на тренировките, харчат цялата си току-що получена заплата за храна и я разпределят на нуждаещите се в лагера.

В други обаче това предизвикваше само най-лошото. Той водеше отряди, които погребваха труповете на хора, убити заради парцаливите

си плащове и дрипите, с които увиват краката си. Видя мъже, които караха жените да плащат с телата си вместо с пари, видя как тези, които имаха нужното на други, да тъпчат и унижават, преди да го споделят.

Той видя ожулвания и счупени кости, появили се в резултат на страх и бурен гняв. Болести, причинени от въздействието на природата и липсата на храна, дори и тук — в най-плодородните земи на Империята. И всичко това, всички тези нещастни, жалки, отвратителни прояви на човешката природа се събраха в едно цяло, превръщайки се в почти видима мъгла, смрад, увиснала във въздуха, която миришеше като...

Ами да. Която миришеше като тази бира.

Маркус избута плесенясалата си дървена халба малко по-далече и положи всички усилия да игнорира миризмата. После извади миниатюрна лампа от торбата си, промърмори на фурията в нея да се събуди, постави я на грубата маса и зачака.

В безименната кръчма влезе перачка и леко се поколеба на входа, докато се оглеждаше. Вътре беше достатъчно тъмно, така че малката му лампа ѝ послужи за ориентир, тя тръгна по неравния под и седна на масата му.

— Добър ден — каза преобразената лейди Акватайн. Тя гнусливо огледа кръчмата. — Винаги съм знаела, че си скрит романтик.

Маркус ѝ бутна халбата.

— Ще пийнете ли?

Тя хвърли поглед на халбата, леко пребледня и го измери с високомерен поглед.

— Както желаете — каза той.

— Защо тук? — попита тя.

— Тук никой няма да ме разпознае.

— Аз едва те познах.

Маркус сви рамене.

— Без броня. В друг плащ. Покрит с качулка. Приличам на всички останали.

— Можехме да се срещнем навсякъде — отвърна тя. — Защо тук?

Маркус вдигна поглед и срещна нейния.

— Може би съм искал да видите това.

Перачката наведе глава встрани.

— Да видя какво?

Той направи всеобхващащ жест с ръка.

— Последствията.

Тя рязко вдигна вежди.

— По принцип хората, които вземат сериозни решения, никога не виждат какво може да се случи. Всичко това... и дори по-лошо от това тук, или това, което видяхте по пътя до тук — всичко това е резултат от такива решения.

Дълго време тя го гледаше, без да изразява никакви емоции.

— Това трябва да ме уплаши ли?

— Това? Това е нищо — отговори Маркус. — Това тук се случва при културни разногласия, каквито в една или друга степен имаме сега с канимите. Това се случва, когато всеки трябва да затегне малко колана, но все пак може да го направи. На юг всичко е много по-лошо. Върлуват болести. Глад. Разбойници, мародери, наемници. Беззаконие. Затова хората правят линчове.

Той кимна към кръчмата. Навън, зад мокрото, лепкаво платно, някой се опитваше да си поеме дъх между пристъпите на влажна кашлица.

— Това е цвете в сравнение с другото, което може да се случи.

Лейди Акватайн присви очи.

— Имаш предвид, ако съпругът ми и аз продължим да изпълняваме плановете си.

— Трябва да знам всичко за тях — отговори Маркус. — И съм сигурен, че не знам. Така че, кажете ми.

— Най-много от всичко аз постоянно се възхищавам на твоя професионализъм. Това не ти подхожда.

Маркус сви рамене.

— Тук е доста безопасно място. Трябваше да ви кажа някои неща. Направих го. Вие решавате как да постъпите.

Лейди Акватайн се намръщи. Няколко секунди тя гледа окаяната кръчма. После бързо тръсна глава, хвана халбата и плисна съдържанието ѝ на пода. Рязко постави халбата обратно на масата.

— Фокусирай се върху поставената задача.

— Бих го направил, ако той беше благоволил да дойде навреме.

Тя сви рамене.

— Свикнал е да бъде най-важната персона. Важните хора винаги закъсняват за срещи.

— Защо така го глезиш? — попита Маркус.

— Имам нужда от него — каза тя просто.

— Какво се случва, когато престане да бъде нужен?

Тя леко му се усмихна.

— Ще има възможност по-добре да усвои работни навици.

Точно в този момент платнената завеса на входа на кръчмата отново се отметна и половин дузина фигури влязоха вътре, всички в плащове и твърде добре облечени за обстановката наоколо. Маркус въздъхна. Най-лошото след напускането на курсорите беше недостигът на професионализъм и компетентни сътрудници.

Една от фигурите се обърна към мрачния на вид мъж зад евтината дървена маса, която служеше за тезгях. Тя вдигна ръце към качулката и я свали, разкривайки лицето си. Маркус леко се напрегна, разпознавайки Наварис от Фригия.

Наварис хвърли малка кожена кесия. Тя удари бармана в гърдите, отскочи и се приземи на мръсния бар. После погледна в упор мъжа и каза:

— Изчезни!

Маркус можеше да направи същото — но тогава мъжът първо щеше да преброи парите. Маркус не винеше бармана, че взе кесията и се изпари, без да си прави труда да погледне вътре.

Най-ниската фигура се огледа, после побърза и седна на масата срещу лейди Акватайн. Седна на наметалото си, смъкна качулката надолу, раздразнено промърмори, огледа се и чак след това я отметна назад.

— Тази дискретност — промърмори сенатор Арнос — е по-скоро безсмислена параноя. Трябваше ли да се срещаме в тази конюшня?

— Е, стига, бъди добро дете, Арнос — каза лейди Акватайн. — Уверявам те, че от тази страна на масата смърди също толкова лошо.

Маркус огледа сингуларите на сенатора. Наварис остана до входа, гледайки в нищото и показвайки емоции на замразен гранит. Останалите четирима се пръснаха из стаята, наблюдавайки платнените стени и хората, седнали на масата.

Маркус забеляза оръжията по бедрата на мъжете и лъка в потънката ръка. После се съсредоточи върху Арнос. Сенаторът от своя

страна се взираше упорито в Маркус.

— Свали си качулката — хапливо каза Арнос.

— Не мисля — отвърна Маркус.

Арнос се ухили. Той напомни на Маркус за ръмжащ чакал.

— Свали я веднага.

— Не.

— Наварис — каза Арнос, — ако той не махне качулката от главата си, махни и нея, и това под нея от раменете му.

— Да, сър — отговори Наварис. Тя дори не помръдна към Маркус, нито погледна към него. Но ръката ѝ се плъзна към дръжката на меча.

Лейди Акватайн възкликна нетърпеливо и махна с ръка. Въздухът внезапно стана по-плътен, усети се лек натиск от използването на фуриите на въздуха, за да се предотврати възможността за подслушване.

— Арнос, сдържай се. Качулката му остава там, където е.

— Защо?

— Защото вие сте блестящ политик, сенаторе — отвърна Маркус, — но сте новак в конспирациите. В момента аз съм скритият коз. Ако ви позволя да разберете кой съм, вашето незнание за цялостната ситуация несъмнено ще изпрати целия план на враните.

Челюстта на Арнос увисна и той замръзна за миг с отворена уста.

Маркус се възползва от възможността да се наслади на глупавия му вид.

— Това е грубо — каза лейди Акватайн, хвърляйки лукав поглед на Маркус. — Но по същество е точно.

Тя вдигна ръка в успокояващ жест.

— Вие сте политик и стратег, Арнос. А не шпионин. Ако всички бяхме еднакво квалифицирани във всичко, нямаше да има нужда от съюзи, нали?

Лицето на сенатора се наля с кръв.

— А този? С какви умения може да се похвали?

— Знам някои неща, сенаторе.

Арнос вдигна брадичка.

— Например?

— Например, че имате талант да намирате способни служители — отговори Маркус. Той кимна към един от мъжете с качулки, стоящи на пост. — Аресиус Флавис. Два пъти шампион на военния турнир на Зимния фестивал в Алера Империя. Човекът, който уби по-големия брат на сегашния Върховен лорд Родес в честен двубой на тревата край Сивата кула. Предполагам, че младата жена, която пази вратата, е Айрис Сокол. Тя беше доста известна със стрелбата си с лък на Защитната стена, както и с факта, че успя да убие шестима Безсмъртни убийци на лорд Калар, докато защитаваше лейди Вория в Нощта на червените звезди. Лейди Вория беше единствената, оцеляла след нападението над къщата ѝ за гости.

Обгърнатата с плащ фигура до вратата се обърна, за да погледне Фиделиас. После кимна късо. Той ѝ кимна в отговор.

— Човекът до отсрещната стена се казва Тандус. Той е ням. Служил е в шест различни легиона както като рицар на метал, така и като рицар на земя. Стана известен с това, че самичък щурмува портите на крепостта на лорд Гардус, когато Гардус отвлече дъщерята на един от почетните граждани на града. Уби тридесет души, за да я върне.

Лейди Акватайн не свалеше поглед от лицето на сенатора, но леката ѝ усмивка постепенно се разширяваше.

— А този — каза Маркус и кимна към последния човек от онези, които бяха по-близо до масата, — е Ривар Армениус. Той е млад рицар Аери и рицар на метала и се смята за най-бързия меч в Алера. Спечелил е единадесет двубоя срещу признати майстори, девет от тях със смъртен изход.

Увитият в наметало Армениус се обърна за миг към тях. После свали качулката от младото си красиво лице и каза:

— Десет. Маестро Питър почина от двустранна пневмония.

Маркус леко наклони глава.

— Десет — той погледна последния представител на сингуларите. — И, разбира се, Наварис от Фригия. Един от най-опасните живи специалисти. Много надеждна — при условие че не загуби самообладание.

Ръката на Наварис продължи бавно да гали дръжката на меча.

Арнос злобно погледна Маркус. Сложи ръце на масата и стисна устни в тънка линия.

— Няма да действам на сляпо, милейди. Покажете ми лицето на този човек.

— Или какво, Арнос? — попита лейди Акватайн, гласът ѝ беше пропит с отрова. — Ще си тръгнеш?

— А защо не?

— Може би защото знам какво се случи с първия капитан, назначен в Първи сенаторски. Мисля, че се казваше Аргавус. Толкова е странно, че той изчезна точно в нощта преди потеглянето ви — погледът на лейди Акватайн се насочи към Наварис. — Ще избухне скандал, ако някой намекне на гражданския легион за местонахождението на тялото му. По време на разследването могат да излязат много неприятни факти.

Арнос сви рамене спокойно.

— И преди са ме разследвали. Изморително, но се справих.

— Да. Много по-лесно е да убиваш времето, когато можеш да угаждаш на всичките си прищевки — погледът ѝ се върна към Арнос и въпреки сегашния ѝ външен вид усмивката ѝ стана сладострастна и хищна. — Не се уморявам да се чудя колко често изпитваш гнева на разярен съпруг. Ти, разбира се, помниш катастрофата на кея преди четири години?

Кръвта се оттече от лицето на Арнос.

— Няма да посмееш.

— Тази карта ще изиграя само веднъж. Предпочитам да не постъпвам така с теб, скъпи Арнос — очите ѝ не трепнаха. — Разбира се, ти можеш да пуснеш хрътките си, ако смяташ, че ще е от полза.

Под плаща Маркус вече държеше ножове в двете си ръце. Ще се погрижи за сенатора, а след това и за Армениюс, бързия меч, който стоеше най-близо до масата. Каквото и да направи лейди Акватайн, ще е мощно и ще въздейства основно върху по-далечните противници, докато той се оправя с тези до тях. Беше сигурен, че и тя мисли същото.

Разбира се, той вече не беше толкова бърз, колкото някога. Арнос нямаше да е проблем, но младият дуелист можеше да се окаже по-опасен. Маркус беше сигурен, че в честен двубой почти няма шанс срещу него. Това беше основната причина той да избягва подобни боеве, когато е възможно.

В течение на една дълга минута Арнос мълча, капчици пот избиха по челото му. Напрежението наоколо се покачи. Но тогава сенаторът отмести поглед, като гордо вирна брадичка.

— Безсмислено е да спорим в дадения момент, скъпа Инвидия, когато имаме толкова много работа.

Лека усмивка озари лицето ѝ.

— Радвам се, че стигнахме до съгласие.

Маркус потисна облекчената си въздишка и върна ножовете обратно в ножниците им.

— Дадох заповед на легионите да тръгнат срещу канимите. Коя, според вас, трябва да бъде следващата ни стъпка?

— Руфус Сципио — каза тя. — Той е опасен.

Арнос вдигна вежди.

— Сигурно се шегуваш. Той е само едно хлапе. Харесва се на публиката и има невероятния късмет да бъде на правилното място в правилното време, но нищо повече.

— Не се притеснявам за това кой е сега, а за това какво може да стане. Грешки се случват, Арнос, но ще е най-добре, ако той умре, преди легионът да потегли. Ще можеш ли да се погрижиш за това?

До долнопробния бар Наварис започна да гали дръжката на меча си.

— Милейди — каза Маркус, — ще позволите ли?

Тя го погледна и отново вдигна вежди.

— Говори.

— Прекалено късно е за открити действия — каза Маркус. — Вече имаше такъв опит и той се провали. Капитанът е нащрек, както и хората му. Още едно покушение може да се обърне срещу нас.

Лейди Акватайн направи гримаса и кимна.

— Твоето предложение?

Маркус заговори внимателно, запазвайки тона си абсолютно неутрален.

— Предаността на легиона към него заплашва плановете ви. Изключете го от легиона и напълно изключватے способността му да нарушава хода на събитията.

— Не мога просто да го освободя от командването — отвърна Арнос, — нямам причина.

— Досега — каза лейди Акватайн — той беше достатъчно умен, за да не се поддаде на манипулации.

— Няма да е трудно — каза Маркус. — Просто трябва да знаете къде да натиснете.

ГЛАВА 8

На Амара никога и през ум не ѝ беше минавало, че ще ѝ бъде трудно да е в крак с някого по време на полет. В края на краищата никой от онези, които беше виждала, с изключение на Върховна лейди Акватайн, не беше по-бърз и по-пъргав във въздуха от нея.

Амара печелеше състезание след състезание по време на престоя си в Академията. Никога не беше губила във въздушен двубой.

Но пък и никога не беше тествала своите умения с Първия лорд на Алера.

Първите минути Гай постоянно се издигаше пред нея, дори когато студеният северен вятър започна да ги отнася на юг с все по-голяма скорост. Гай бързо се издигна над облаците — със същото достойнство като всичко, което правеше. В течение на час тя едва успяваше да не загуби от поглед Първия лорд, дори с помощта на Сирус.

Амара се втурна с цялата скорост, на която беше способна, и за известно време съкращаваше разстоянието инч след инч — но само за известно време. После започна бързо да догонва Първия лорд, докато не се озова само на десетина ярда зад него.

Амара почувства удовлетворение от способността си да бъде в крак с него. Едва тогава тя осъзна, че силите на Сирус се поддържат от десетки малки вятърни фурии, които тя едва можеше да усети.

По времето, когато слънцето превали зенита си, тя беше разбрала, че в този специален вид пътуване грубата сила на Гай просто превъзхожда целия ѝ вроден талант за летене и с труд постигнатото майсторство.

Той не само, че не отслабваше, но и запазваше скоростта с мрачна решителност. На няколко пъти Амара поглеждаше надолу към земята и всеки път забелязваше, че тя се носи отдолу много по-бързо, отколкото би трябвало, особено при тяхната височина.

Вятърът, който духаше в гърба им, постоянно се усилваше и Амара разбра, че Гай е призовал една от големите вятърни фурии на

далечния север, за да ускори полета им — което можеше да има само неприятни последици за северните градове и села на Алера, в които арктическият студ сигурно отново се е завърнал — точно когато зимата започна да разхлабва хватката си.

Амара не можеше да прецени къде се намират — особено като се има предвид, че не знаеше накъде точно летят, освен че е „на юг“. Почти нямаше възможност да потърси някакви ориентири, които биха могли да ѝ подскажат къде отиват. Но Първият лорд изглежда нямаше такива проблеми при определянето на маршрута си и полетът му беше плавен и безспирен.

По времето, когато слънцето залезе, Амара вече не губеше енергия за подобни мисли. Това беше всичко, което можеше да направи, за да поддържа концентрацията, която ѝ беше нужна, за да остане във въздуха. Гай продължи да лети, без да се колебае и без да забавя скорост, сякаш самият той се бе превърнал в своеобразно безмилостно продължение на северния вятър.

Настъпи нощ и Амара нямаше представа как успява да се задържи във въздуха. Тя помнеше само ужасния студ, неописуемия глад и умората, граничеща с болка.

Най-накрая тъмният силует на Първия лорд — сега само черна сянка на фона на звездите — започна да се снижава.

По един или друг начин Амара успя да не изостане от него, когато те се гмурнаха в облаците, преминаха през тях и се озоваха в ситен, студен дъжд с лека мъгла. Те забавиха темпото, когато той прелетя около хълмиста местност, и тогава тя видя слаба светлина под тях — сред гъстите дървета висяха дълги, дълги ленти от някакъв жълто-зелен мъх.

Амара помнеше как кацнаха сред тези дървета, до горящ на земята огън, съвсем малък, даващ минимално количество светлина. Помнеше, че краката ѝ отказваха да ѝ служат след приземяването.

Гай застана пред огъня и се обърна към нея, а на лицето му едва се забелязваше загриженост. После той взе ръката ѝ и я заведе до огъня. Недалеч от огъня имаше одеяло и натрупани големи камъни, предназначен да отразяват топлината. Амара почти се разплака, когато усети внезапната топлина.

После някой сложи чаша с топла супа в ръката ѝ и тя я изпи толкова бързо, колкото можеше, без да се изгори. След това помнеше

как благословеното одеяло я обгърна и милостивата тъмнина я погълна.

* * *

Събуди се по-късно от обикновено. Беше сутрин. Златна слънчева светлина проблясваше през бялата мъгла над главата ѝ, като само от време на време горещите лъчи на изгряващото слънце успяваха да паднат на земята.

Наоколо всичко беше зелено, толкова много зелено и в толкова различни нюанси, че тя се чудеше защо хората смятат, че с обикновена дума като „зелено“ могат да бъдат описани всички те. За момент съсредоточи поглед, за да проучи цялата околност. Гора. Гъста, много гъста гора. Някои от дърветата бяха древни гиганти, чиито стволове бяха по-широки от височината ѝ. Повечето от другите бяха по-малки, борещи се за свободно пространство и слънчева светлина в сянката на по-големите си съседи. Навсякъде имаше гъста ниска растителност, предимно ниски храсти и папрати. Висящият мъх оформяше завеса на височина от няколко фута над земята. Никога не беше виждала нещо подобно, но имаше чувството, че всичко това ѝ е много познато.

Пееха птици, но само някои от тях пееха познато. Около минута тя спокойно лежа, вниквайки в детайлите. Няколко насекоми жужаха тук-там. Тя видя движение в близкото дърво и различи тъмната, мъглива форма на дива горска фурия, която веднага изчезна сред клоните.

Тя потърси с поглед Гай и го видя да седи на камък близо до огъня. Беше сменил алено-сините си копринени дрехи с туника и бричове на горски обитател и изглеждаше учудващо прилично. Седеше с чаша в ръце, със затворени очи и вдигната глава.

— Добро утро, графиньо! — промърмори той.

— Сър — каза тя. — Моля да ме извините за снощи. Не биваше да отпадам от умора.

— Напротив — каза Гай. — За първи път някой успя да поддържа същото темпо като мен, откакто заведох Септимус в...

Той внезапно млъкна, примигна и се загледа в небето.

— Очаквах, че през последните няколко часа ще трябва да те нося.

— Вие ми помогнахте — каза Амара.

Той сви рамене.

— Аз помагах на себе си, графиньо. Вие просто бяхте достатъчно близо, благодарение на вашите качества, за да се възползвате от преимуществото. Улучихме по-добро време, отколкото очаквах.

Тя стана и се протегна.

— Къде се намираме?

— На западния край на Плачещите хълмове.

Амара се намръщи.

— Но това... Това не е ли територия на Калар?

— Да, периферията ѝ — каза Гай. — Въпреки това в този район населението е изключително малобройно, а земята между мястото, където стоим, и морето, е непрекъсната пустиня. Всъщност се съмнявам, че освен нас самите има дори една друга жива душа в радиус от четиридесет или петдесет мили наоколо. Намираме се на триста мили югозападно от град Калар. Искате ли чай?

— Да, моля.

Тя взе чашата и я напълни от котлето, висящо до огъня. Чашата много приятно затопли замръзналите ѝ пръсти и Амара бавно отпи от нея.

— Триста мили?

— Да. И, се страхувам, пеша.

Амара почувства как веждите ѝ излитат нагоре.

— Сър?

— Това е единственият начин — Гай с жест посочи място при огъня до него. — Седни, седни. Ще обясня.

Амара се настани край огъня и внимателно разгледа имуществото на лагера. Имаше скромен, но пълен набор от походни принадлежности — одеяла, кухненски прибори, малък набор от инструменти и нещо като спасителна палатка. Гай сигурно беше подготвил всичко това предварително.

— Сър? — Амара се намръщи, гледайки чая си. — Не разбирам. Легионите се отправиха в поход насам.

Гай поклати глава.

— Те се сражават, за да стигнат до Калар. Това не е едно и също. Аз няма нужда да се бия за територия. Просто трябва да се озова там.

— Защо просто не летим?

Гай поклати глава.

— Калар е предвидлив. Със сигурност е разработил план за подобни случаи, още откакто взе титлата. Той е създал мрежа от фурии-пазачи — огромна до безумие.

Амара се намръщи.

— Фурии-пазачи... не разбирам.

— На фуриите е възложено да реагират на всяко присъствие — в случая на моето лично. Ако прелетя триста мили до Калар по въздуха, той ще научи.

— Не можете ли просто да ги премахнете?

— Разбира се, мога — отговори Гай. — Но внезапното им мълчание ще го предупреди за присъствието ми почти толкова ефективно, колкото и ако започнат да крещят за мен. Мога само да си представя, че поддържането на такава мрежа е постоянен дразнител. Вероятно това е отражение на неговата личност. Параноична, дяволски параноична. Обсебващо параноична. Опасно параноична.

Амара кимна.

— Все още не мога да разбера какво правим тук.

— Има недостатък в планирането на Калар — каза Гай. — Той ще забележи всяко приближаване по въздух, но на земята всичките му фурии са насочени да следят за мен, което на практика означава да внимават за моите фурии. Моята сила — Гай я погледна. — Така че ще заимствам метода на нашия млад капитан. Ще отида пеша. Без да използвам призоваване на фурии. Калар няма да очаква това. На него и за хиляда години никога не би му хрумвало да прави подобни неща, а той преценява другите единствено по себе си.

Амара вече отвори уста да говори, но вместо това се намръщи и задуха чая си, обмисляйки своите думи.

— Сър — каза тя след минута. — Това е дълъг път. Много дълъг път. Особено за... за...

— Мъж на моята възраст? — каза Първият лорд, гласът му прозвуча развеселено. — Боя се, че да — той погледна към слабия огън и усмивката му избледня. — Но ще трябва да се направи.

Амара поклати глава.

— Но защо, сър? Какво се надявате да постигнете?

— Смятам да прекъсна силата на Калар, графиньо. Смятам да сложа край на способността му да продължи бунта си.

— Как?

Той поклати глава.

— Засега ще го запазя за себе си. Достатъчно е да кажа, че има по-изкусни и фини методи за владееене на фуриите, които такива като мен и Калар се стараят да не афишират. И случаят сега е такъв.

— Но...

— Графиньо — каза тихо Гай. — С мен ли сте? Или не?

Тя се намръщи и погледна към огъня.

— Разбира се, че съм с вас.

— Добре. Твоята единствена задача ще е да ми помогнеш да стигна до Калар. Не мога да използвам фуриите си, без да издам присъствието си на Калар, а това е недопустимо. При всички възникнали проблеми ще разчитам само на теб, Амара.

Амара усети как веждите ѝ плъзват нагоре.

— Сър, не съм некомпетентна в тази област, но едва ли това е моето призвание. Изобщо не съм сигурна, че съм най-добрият човек за този вид работа.

— Аз ти се доверявам — просто каза Първият лорд.

Тя почувства прилив на гордост от тези думи, но поклати глава.

— Тогавя трябва да се доверите на съвета ми, сър. Не съм аз тази, който трябва да бъде до вас.

— Ще трябва да се опитам да направя всичко сам?

— Не — отвърна тя веднага, донякъде притеснена. — Не, сър. Не виждам защо трябва да го правите сам, но ако ще го правите, ще се намерят и по-добре подготвени да ви помогнат.

— Колкото по-голяма е групата ни, толкова повече внимание ще привлечем.

Нямаше спор за това.

— Но, сър...

— Стига — каза Гай. — Графиньо, на този свят има много малко хора, които заслужават доверие. И от тях край мен те са само няколко. Вие сте една от тези няколко. Доверявам се на вашата преданост. Доверявам се на вашата квалификация. Доверявам се на вашата

преценка. Според мен това ви прави един от хората, които са достатъчно подходящи за изпълнение на подобна задача.

— Но тук съм само аз, сър — каза тя. — И не съм сигурна, че ще съм достатъчна. Не мога да бъда на няколко места едновременно, в даден момент ще имам очи само за един проблем наведнъж. И моите умения на призовател на фурии не са най-полезните, когато става въпрос за такъв вид пътуване.

Гай остави чашата си и се изправи.

— Е, по тази точка не мога да възразя. Но се страхувам, че имам малък избор по въпроса. Тук сте вие — и може би и още някой.

Първият лорд я дари с кратка като проблясък на слънчев лъч усмивка и каза:

— Ще полегна за момент. Имаме малко време.

Амара известно време го гледа, преди внезапно да разбере защо почувства, че познава това място. Тя стана и пристъпи към постелата, където беше спала, наведе се, вдигна одеялото към лицето си и го подуши.

Клоните зад нея тихо прошумоляха и сърцето на Амара се разтуптя.

— Добро утро — промърмори нисък глас зад гърба ѝ. — Прекрасен ден за разходка.

Амара се обърна.

От гъсталака на гората излезе висок широкоплещест мъж, държащ две прясно уловени риби. Носеше зелено-кафяво наметало на горски обитател, сива риза и кафяви кожени панталони. В лявата си ръка стискаше ловен лък и Амара видя дръжката на брадва, висяща на ремък зад рамото му. Той се усмихна с блестящи зъби и остави лъка настрана.

— Бърнард — каза тя и се насочи към него. Обви ръце около врата му, придърпа го към себе си и звучно го целуна по устните. Той я хвана за талията и силно я притисна към себе си, отвърщайки на целувката с искрена жар.

Целувката беше толкова възхитително сладка, че Амара направо потъна в нея, пръстите ѝ се плъзнаха по тъмната му коса и тялото ѝ изведнъж избухна в пламъци от допира на ръцете и устните му.

— Мислех, че ще предпочетеш обилна закуска след дългия полет — промърмори той в устата ѝ. — Мога да ти я приготвя, ако си гладна.

Амара бавно се отдалечи от него и срещна погледа му.

— Направо умирам от глад — каза тя тихо. — Можеш да приготвиш проклетата риба след това.

Внезапно в очите му затанцуваха горещи пламъчета, но тонът му беше озадачен.

— След кое?

Тя му изръмжа, макар да знаеше, че собствената ѝ усмивка ще издаде лъжата ѝ, взе от ръцете му връвта с рибите, а след това го сграбчи за реверите на ризата. Пристъпи напред, направи му подложка и го бутна назад.

Той беше прекалено бърз и обърна движението ѝ срещу нея, така че тя падна първа и той я затисна с тялото си към земята. Устата му отново намери устните ѝ и тя почувства как се намества под него, раздвижвайки бедра — тялото ѝ искаше повече.

Той прекъсна целувката, дишането му беше накъсано.

— А-а-а — промърмори тихо. — След ТОВА.

Амара закачливо се засмя, с което отново прекъсна целувките на съпруга си, а после сама започна да го целува с нарастващ плам.

ГЛАВА 9

В долината извън градските стени на Елинарх Тави се съсредоточи върху камъка, откъсвайки се от абсолютно всичко наоколо. Нищо не съществуваше освен него и камъка — загладено от вятъра и дъжда парче гранит с размерите на ръчна количка. Пое си дълбоко дъх, съсредоточи се и произнесе с ясна и повелителна интонация.

— Ела.

Нищо особено не се случи.

Разочарованието се натрупваше вътре в него и се разрастваше като червен балон в гърдите му. Той се пребори с него, концентрирайки се върху дишането си и целта си, и отново се обърна към камъка, опитвайки се да достигне до фурията, която знаеше, че е вътре.

— Ела.

Неподвижността и безмълвието на камъка бяха повече от обидни.

— Враните да го вземат! — изръмжа Тави.

Той стисна зъби, опитвайки се да запази тона на гласа си равен и уверен, само леко изкриви думите, докато правеше последния си опит.

— Ел...

Не беше сигурен какво точно го предупреди. Може би едва доловим звук зад гърба му. Или полъх на възбуда и котешко очакване, пробягало по врата му. Или финото, звънящо напрежение, което сега можеше да почувства около всяко острие. Но най-вероятно това беше комбинация от всички тези незначителни фактори. Те се сляха в една единствената мисъл, преминала през мозъка му: опасност.

Тави се хвърли настрана, като едновременно с това извади меча си. Претърколи се по тревата, обръщайки се с лице към нападателя, с гръб към земята, и острието му прихвана меча, падащ отсечено върху него. Двете остриета се срещнаха, избивайки малък фонтан златистозелени искри.

Импулсът отхвърли Тави назад и голите му лопатки първи докоснаха тревата. Той загреба вятъра, който духаше в малката долина, набирайки достатъчно скорост, за да се групира, отскочи като топка от тревата и се претърколи на крака.

Олюля се, но запази равновесие, точно когато камък с големината на глава полетя към лицето му. Изненадан неприятно, Тави не успя да се отдръпне и вместо това вдигна длан пред себе си, черпейки сила от земята, и нанесе един-единствен рязък удар по приближаващия камък.

Камъкът избухна в облак от отломки и прах. Разлетелите се парчета оставиха половин дузина малки рани по голия му торс и разкъсаха панталоните на две нови места. Китката и ръката го боляха, като враните знаят какво, но той запази бдителността си и когато нападателят се втурна напред със скоростта на призовател на вятър, той посрещна урагана от ослепително бързи удари със своите собствени. Нанесе три или четири удара чисто рефлексно, прекалено бързо, за да си позволи да мисли, миниатюрни каскади от искри се пръскаха около него с всеки удар.

Той не „видя“ дупката в защитата на противника, по-скоро я почувства, почувства промяната, настъпила в бръмчащото усещане на фуриите на двете сблъскващи и преплитащи се остриета. Изхвърли ръката с меч си напред в змиевидна атака, принуждавайки острието на противника да последва неговото, и след като отведе върха достатъчно далеч встрани, пристъпи напред и хвана китката на противника с ранената си лява ръка, стискайки я със сила, увеличена от фурията.

— Ай! — извика Кайтай едновременно болезнено и доволно. — Достатъчно, достатъчно!

Тави пусна китката ѝ, а момичето-марат вдигна острието си в бърз поздрав, след което с едно движение го прибра в ножницата, без дори да си направи труда да погледне.

— Ти действаш подло — каза Тави. — Опитвах се да се концентрирам.

Кайтай изду долната си устна в недоволна гримаса.

— Бедният алеранец се нуждае от всички свои правила, за да остане в безопасност.

Тави замахна с ръка към нея. Кайтай се засмя и се изплъзна.

— Врани, Кайтай. Знаеш колко здраво работя. Още не мога да накарам фурията да се яви...

Тя вдигна ръце във въздуха.

— Преди две години той изобщо нямаше фурии и беше доволен. Днес има повече, отколкото някога се е надявал да има, и това не му е достатъчно.

Тави изръмжа и прибра меча си, също без да гледа. Не можеше да обясни как го направи. Той просто почувства, когато върхът на острието се оказа до процепа на ножницата, така както усещаше, че всичките му пръсти са в правилното положение, когато си слага ръкавицата.

— Няма да имам възможност да тренирам, когато сме на поход. Знаеш го. Това беше последният ми шанс да пробвам, следващият няма да е скоро.

— И ти опита — каза Кайтай.

Тя сложи ръка на бедрата си и се обърна към него, зелените ѝ очи бяха твърди.

— Не се получи и започна да губиш самообладание, след което беше още по-малко вероятно да успееш.

Изражението ѝ леко омекна.

— Така само се изтощаваш, чала.

Тя беше права, помисли си Тави, което ужасно го раздразни, но той чувстваше искрената ѝ загриженост към него, чувстваше я почти толкова добре, както ако това бяха собствените му емоции. Усиленото му от фуриите възприятие все още беше противоречиво и често доста размито, но по отношение на Кайтай то беше ясно и безпогрешно.

Или може би връзките, които ги свързваха, бяха по-отговорни за емпатията, която се разви между тях. Не беше сигурен.

Кайтай го погледна с яркозелените си очи и поклати глава.

— Мислиш твърде много, алеранецо. Винаги планираш. Винаги питаш. Винаги пресмяташ. Удивително е, че главата ти още не се е запалила отвътре — тя погледна слънцето, после надолу към порязванията на гърдите му. — Да тръгваме. И дай да те оправя. Той скоро ще е тук.

Тави примигна и се погледна. Почти беше забравил за раните. Той блокираше болката, преди още да я осъзнае, и я държеше подалече, без изобщо да мисли за нея. Разбира се, веднага щом си го

помисли, магията се отдръпна и драскотините започнаха да горят и неприятно да изтръпват.

Кайтай донесе плат и манерка с вода и започна да промива порязванията и драскотините. Тави успя да запази мълчание през целия процес, въпреки че едва ли можеше да го нарече приятен. Трябваше да затвори очи и да издиша бавно, когато Кайтай чистеше една от раните.

Момичето-марат леко трепна и се наведе, като го целуна нежно до болното място. После превърза две рани, които все още леко кървяха. Движенията ѝ бяха уверени. Такива и трябва да са, помисли си Тави. Великите фурии знаеха, че през последните две години имаха достатъчно възможности да практикуват един с друг.

Тави тъкмо навлече ризата си, когато конят на Ена бавно премина през входа на долината. Ездачката плътно беше прикрила очи с една ръка.

— Капитане? — извика тя. — Кайтай ми заповяда да не ви гледам, когато сте съблечени. Как да разбера дали сте облечени или не, без да гледам?

Тави награди Кайтай с безизразен поглед.

— О-о, милост.

Тя му се присмиваше. Всъщност го правеше доста често, помисли си Тави. Усмивката, която се появи заедно със смеха, беше съкрушителна и той почувства как ѝ се усмихва в отговор, въпреки всички усилия и всички провали през този ден.

— Всичко е наред, Ена — каза Тави. — Можеш да гледаш.

— Какво великодушие — каза Ена, свали ръка и се усмихна на Тави. После се намръщи малко разочаровано и въздъхна. — Пропуснах най-интересното.

— Центурион — напомни Тави.

Тя бързо му отдаде чест.

— Човекът, когото никой от нас не е виждал и когото никой от нас няма да запомни, иска да се срещне с вас, сър.

— Той ме познава — прозвуча гласът на младия мъж и Ерен се появи зад коня на Ена, като леко го погали, докато минаваше покрай него. Беше нисък, с ръст около пет и половина фута, но тънкият като тръстика младеж, който Тави някога беше срещнал в Академията, забележимо беше укрепнал.

Незабележимият Ерен с пясъчноруси коси беше грациозен — но това беше грациозността на котка, излязла на лов, или на острие за дуел, а не на перо за писане. Носеше износени дрехи, които не му пасваха по размер и изглеждаше като повечето бежанци в лагера.

Ена кимна на Кайтай и се отдалечи. Тави се обърна към младия човек и се ръкува с него, след което се намръщи на дрехите му.

— Ерен, никога не съм казвал, че ще те изпращам отново.

— Моля те — каза Ерен. — Аз съм професионален шпионин, Тави. Няма полза от мен, ако стоя тук — той се обърна с усмивка към Кайтай и галантно се наведе над ръката ѝ. — Да спиш със затворени очи не е толкова лошо, но започвам да губя тренинг.

— Но ти се върна само преди три дни — каза Кайтай.

— Това е напълно достатъчно — отвърна Ерен. Той заговорнически понижи глас и тайно склони глава към Тави. — Така или иначе не мога да работя, когато началниците ми надничат през рамото.

Тави се усмихна, въпреки че не се чувстваше развеселен. Ерен работеше в лагера в канимите — цяла година на риск в окупираната територия. Някои канимски командири полагаха огромни усилия, за да намерят и унищожат шпионите.

Много такива информатори бяха хванати и повече никой не ги видя. Тави разбираше, че Ерен изключително много рискува да бъде хванат, когато напуска окупираната територия, а на веждата си имаше пресен белег, който изобщо не обясни.

— Има ли нещо от Първия лорд? — тихо попита Тави.

Ерен поклати глава.

— Не ми даде време да задействам всички канали.

— Нямам време — каза Тави. — Утре потегляме.

— Знам — каза Ерен. — Но казват, че Гай със своите легиони е някъде на юг. И доколкото разбрах от тези, с които успях да се свържа, всички съобщения се изпращат на персонала му, дори и съобщенията от курсори. Така че или той е затънал в бюрократични забавяния...

— Или е недостъпен — каза Тави. — Защо сега?

— Дори и да не е така — каза Ерен, — от казаното от теб разбрах, че той е дал указанията си за настъплението. Може би не трябва да се опитваш да заобиколиш Арнос.

— Това беше преди да разберем за Мастингс — отвърна Тави. — Или за така наречения боен план на Арнос. Или какво мисли за цивилните. Трябва да намерим друг вариант, Ерен.

Ерен вдигна ръце.

— Точно затова съм облечен за път — каза той. — Искаш да видиш колко близо мога да стигна до Мастингс?

Тави си пое дълбоко дъх.

— Нещо подобно.

Ерен се намръщи и наклони глава.

— Искам да стигнеш до Насаг — каза Тави.

Ерен избухна в смях. Но веднага спря, когато видя изражението на Тави.

— О — каза той. — Ти си сериозен.

— Да.

Ерен поклати глава.

— Доверието ти е ласкателно, но дори и да успея да се доближа до него, в което се съмнявам, не съм сигурен, че мога да го преодоля. Видях го в битката при Елинарх.

— Не, врани, не — каза Тави. — Ако исках да го убия, щях да го направя лично — той се поколеба, обмисляйки думите си. — Или може би щях да изпратя Макс и Красус.

— Необикновено разумна мисъл за теб — каза Ерен, — жалко, че е закъсняла.

Тави за миг му се усмихна.

— Не това е задачата — каза Тави. Разкопча кожената чанта на колана си, извади сгънато писмо и го подаде на Ерен.

Младият мъж известно време гледа писмото, след което бавно издиша.

— Ох. Друго е предназначението на курсора — известно време той изучаваше лицето на Тави, а после тихо каза. — Ние сме куриерите на Първия лорд, Тави. А това не е едно от неговите послания.

— Ако той не искаше ние да поемем инициативата, нямаше да е толкова труднодостъпен — отговори Тави.

Ерен се ухили.

— Тук нямам какво да възразя. Какво е?

— Покана за среща — каза Тави. — Аз и Насаг.

Ерен въздъхна.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Ние, въъ. Ние не знаем как точно ще реагират на официален куриер. Никой нищо не е изпращал.

— Не се притеснявай — каза Тави. — Това няма да е официално.

— Ох — каза Ерен. — Врани.

— Не си длъжен — тихо каза Тави. — Мога да намеря някой друг вместо теб...

— О, я млъквай — каза Ерен раздразнено и взе писмото от Тави. — Мислиш ли, че Насаг ще иска да говорите?

— Ще иска — каза Тави. — Мисля, че можем да разчитаме, че той ще се държи цивилизовано.

— Те не са съвсем единна нация — отвърна Ерен. — Ами ако някой друг каним реши да не се придържа към мнението на Насаг.

— Съветвам те да ги избягваш — каза Тави.

— Не искаш много, нали? — Ерен се усмихна леко на Тави и скри писмото под безформената си риза. — Времева рамка?

— Колкото по-рано, толкова по-добре, но за сближаването загуби толкова, колкото е необходимо — Тави се поколеба, а после отново протегна ръка. Ерен я стисна, а Тави меко каза: — Бъди внимателен, Ерен.

— Не бива виновно да плачеш, че ме изпращаш на смърт — каза Ерен и намигна на Кайтай. — Посланикът никога няма да ми прости.

— Не — каза Кайтай. Тя направи крачка и целуна Ерен по бузата. — Не бих простила. Приятно пътуване.

— Мисля, че ще имам по-малко причини за безпокойство от вас. Грижете се за себе си — той им кимна, обърна се и изчезна сред дърветата, без да се сбогува.

Тави се взираше след него, хапейки устни.

— Той знае какво прави, чала — каза Кайтай.

— Знам.

— Той осъзнава риска.

— Знам.

— Ако това се получи — каза тя, — какво ще кажеш на Насаг? Какво искаш да постигнеш?

— Не знам — каза тихо Тави. — Засега. Но трябва да предприема нещо.

Известно време тя постоя до него, а после каза:

— Трябва да се връщаме.

Тави отново си пое дълбоко въздух и издиша.

— Така е — каза той. — Много работа. И на разсъмване потегляме.

ГЛАВА 10

Щом Тави стана, за да напусне кабинета си, Арарис затръшна вратата и каза с много тих глас:

— Трябва да говоря с теб.

Имаше да се уредят още стотици подробности, които бяха оформени от ясно подреден списък в главата на младия командир. Тави пристегна меча си към колана, като мислено подреждаше списъка в ума си, и посегна към плаща.

— Добре. Можем да говорим по пътя.

— Не — тихо каза сингуларът.

Тави наметна плаща на раменете си.

— Сенаторът няма да оцени, ако го забавим. Да вървим.

За секунда Аравис внимателно гледаше Тави. После заключи вратата и се облегна на нея със скръстени ръце.

— Сенаторът — каза той, — може да почака.

Тави рязко се изправи и погледна по-възрастния мъж, докато се опитваше да изхвърли списъка от главата си. Минута гледа Арарис, обръщайки внимание на неговата предпазлива поза и явна напрегнатост. Тави леко се концентрира и успя да почувства неясно безпокойство, приглушено от желязна решителност.

— Ох — тихо каза Тави. — Този разговор.

Арарис кимна.

— Дойде времето.

Над главите им се чуваха глухи стъпки, сигурно подтрибуните по снабдяването заедно с две копия пазачи местеха хазната на легиона.

— Защо сега?

Арарис кимна нагоре.

— Защото тръгваш на поход. Винаги има вероятност да не се върнеш от него. И понеже ти порасна, Тави. Тъй като слуховете се разпространяват и ти трябва да си готов. Трябва да знаеш. Ти заслужаваш истината.

Тави почувства как по тялото му пробяга познатото изгарящо раздразнение, но той отхвърли това чувство.

— Слушам.

Арарис кимна.

— Твърде много неща. Каж ми, че вече сам си се досетил.

Тави си пое дълбоко дъх.

— Знам, че си бил сингулар на принцепс Гай Септимус. Знам, че той е загинал в Първа калдеронска битка преди двадесет и две години. Смятало се, че сингуларите му са загинали заедно с него. Те бяха погребани с него в Калдерон в гробницата на принцепса.

— Знам — продължи Тави, — че ти се закле във вярност към мен. И Гай не изглежда притеснен от това, от години те държи до мен.

Арарис кимна.

— Точно така.

— Знам, че леля Исана не казва много за майка ми. Както и чичо Бърнард — Тави сведе очи. — За баща ми казаха само, че е войник.

Той се опита да се сдържи, но в гласа му прозвуча горчивина.

— Това означава, че съм просто едно легионерско копеле. Наоколо е пълно с тях.

Арарис рязко вдигна очи.

— Копеле? Не. Не, родителите ти бяха женени, Тави.

Тави усети как сърцето му заблъска. През цялото това време той живееше почти в неведение за майка си и баща си. Никой никога не беше готов да каже нещо за тях, освен неясни споменавания. Тави едва се насили да говори.

— Ти... Ти познаваше ли ги?

Очите на Арарис за миг се отдалечиха.

— О, да — каза той тихо. — Много добре.

— Как... — започна Тави, но гърлото му се стегна. — Кой...
Какво...

Арарис вдигна ръка.

— Първо — каза той, — трябва да ти разкажа за това. Но не искам да бъда този, който ще го направи. Това задължение по право принадлежи на Исана. Но тя... — той поклати глава. — Когато някой преживее толкова мъка и загуба и то толкова бързо, както се случи с нея, това оставя рани, не по-лоши от всеки меч. Можеш да излекуваш

някои от тях. Но понякога те остават за дълго. Осакатяват. И най-доброто, на което можеш да се надяваш, е да оцелееш с тях.

— Не разбирам — каза Тави.

— Исана... не мисли много ясно, когато става дума за теб. Не и тогава. Тя отчаяно те обича, Тави.

Тави захапа устни и кимна.

— Знам.

— Ужасно се страхува да не те загуби. Това засенчва нейната преценка, според мен. Нейната решителност. Вярвам, че тя отдавна е искала да ти каже истината. Но я държеше заключена толкова здраво, толкова дълго, че, струва ми се, вече просто не знае как да я освободи отново.

Тави поклати глава.

— Чакай. Арарис, каква истина?

— Истината за баща ти — каза тихо Арарис. — Истината за Гай Септимус.

Тави почувства как земята изчезва под краката му, когато чу тези думи.

Той знаеше — не, не знаеше, но предполагаше, анализирайки известните късчета информация и съединявайки ги в теория, когато курсорите го обучаваха на това. Беше безполезно упражнение, или поне той смяташе така, макар че може би по-правилно би било да се каже, че той просто е намерил нов начин да мечтае какво би било, ако в живота му действително присъстват родителите.

Той често правеше това като дете, рисуваше ги с часове, представяше си как изглеждат, как звучат, какво биха казали.

Какъв би бил животът му. Колко по-добър би могъл да бъде.

Разбира се, идеята за принципса като неизвестния баща на Тави имаше една огромна непреодолима пречка на пътя си — пълното отсъствие на фурии, което преследваше Тави през целия му живот, с изключение на последните две години.

Но това вече не беше проблем.

Всъщност, когато се замисли, това трябваше да му стане повече от очевидно. Тави като призовател все още беше силно ограничен от неспособността си да контролира отделни фурии, но ако беше в Академията, досега щеше да е спечелил по две или три мъниста във всяка дисциплина.

Въпреки че не е рядкост призователи, особено потомци на граждани, да са надарени в няколко области на магията, беше изключително рядко някой, с изключение на най-талантливите, да притежава умения, които да покриват целия спектър на призоваването на фурии.

Това трябваше да е съвсем очевидно, но той предположи, че може би не е искал да е истина. Ако Арарис не грешеше, ако принципът наистина беше женен за майката на Тави, това означаваше, че той е законният наследник на Дом Гай. Това означаваше...

Кървави врани. Това означаваше, че Първият лорд има наследник.

И това е той. Тави.

Кървави врани. Това означаваше, че най-опасните и безпощадни хора на лицето на Карна ще искат да го видят мъртъв.

Него. Тави.

Всички късчета застанаха на мястото си. Вече виждаше защо Гай го изпрати в Академията — да му даде качествено образование. Да го представи на децата на гражданите. Да тренира с курсорите, да се обучава на изкуството на интригите и измамата.

Настаниха го в една стая с Макс — друг отхвърлен от алеранското висше общество, същия като самия Тави. Събирането им почти неизбежно ще прерасне в приятелство и Тави изведнъж почувства увереност, че Гай съзнателно е планирал да осигури на Тави поне един съюзник с магически сили на ниво Върховен лорд.

И планът на Първия лорд не спря дотук. Тави беше изпратен в легион, за да се изучи на изкуството на стратегията, тактиката, логистиката и лидерството. Разбира се, Гай не е очаквал, че Тави ще се окаже въввлечен в командването на кървавите събития, но Първият лорд — неговият дядо — едва ли беше страшно недоволен от резултата.

Гай.

Неговият дядо.

Той има дядо.

Тави задиша начесто и главата му се замая, но в нея се блъскаха прекалено много мисли, за да обръща внимание на това.

Не беше сигурен какво иска: да крещи, или да чупи, или да бяга, или да се смее, или да ридае. Умът му беше препълнен с идеи, спомени

и варианти за бъдещето и само едно беше безспорно.

Всичко се беше променило.

Всичко.

— Аз... аз... — преглътна Тави и се застави да спре да заеква. — Знаех, че леля Исана не ми казва за родителите ми, но...

Арарис затвори очи и въздъхна. После ги отвори и погледна Тави.

— Не, Тави. Има много неща, които твоята майка не ти е казала за баща ти.

Тави се намръщи и отвори уста, за да зададе още един въпрос — и замръзна, защото изведнъж разбра с какъв тон Арарис каза думата „майка“.

Много неща, които майка му не му е казала.

Не леля Исана.

Неговата майка.

Исана. Исана беше неговата майка.

Сърцето на Тави внезапно заби и се сви, изгарящ пламък от шок и болка го прониза. Сякаш всяка мъничка рана, която сърцето му е получавало през всичките години, всяка малка мимолетна болка на самотното дете, всеки пристъп на отвращение към самия себе си, който изпитваше, когато другите деца го питаха за родителите му, всеки момент на страстен копнеж да запълни някак празнотата там, където би трябвало да са родителите му — всичко това се върна при него тук и сега, концентрираните страдания от целия му живот.

Тави извърна лице и се хвана с ръка за гърдите, пръстите му се плъзнаха по пластините на бронята. Разбира се, болката не беше физическа, но това не я правеше по-малко реална или по-малко ужасна.

— Сестра ѝ беше убита по време на нападението на маратите в Първа калдеронска — каза Арарис. — Почти всички бяха. Всъщност ти се роди същата нощ — лицето му потъмня от старата болка. — Исана смяташе, че Септимус е бил предаден от друг алеранец и ако враговете му разберат, че е възможно да има наследник, със сигурност биха го убили. Затова тя те скри. Излъга за твоята майка. С помощта на водни фурии по време на къпане тя забави растежа ти. Искаше всеки, който те види, да си помисли, че си прекалено малък, за да си дете на Септимус, че си роден много след смъртта му.

Арарис пристъпи напред и сложи ръка на рамото на Тави.

— Аз ѝ помагах — каза той тихо. После посочи белезите си от изгаряне по лицето. — Това го направих сам, Тави. Арарис Валериан го смятаха за мъртъв и ако някой ме познаеше, щеше да се заинтересува изключително много защо се грижа за едно най-обикновено момче. Затова станах Фейд. Прост роб. Белезите бяха част от маскировката. Никой никога не поглеждаше по-далеч от тях.

Тави можеше само да гледа по-възрастния мъж. После чу собствения си глас:

— За това е искала да говори онзи ден.

Арарис се намръщи и кимна.

— Опитва се. Но се уплаши от това, което може да се случи, ако ти каже.

Пред очите на Тави имаше пелена и сълзите сякаш само усилиха болката, разкъсваща гърдите му.

— През всичките тези години... тя ме е лъгала. Лъгала ме е.

Той вдигна глава и друга мисъл го прониза като светкавица.

— Ето защо не бях способен... тя ме е омагьосала. Тя е забавила растежа ми. Тя е потиснала способностите ми, а аз не знаех...

— Тави — каза Арарис със спокоен и грижовен глас. — Чакай. Трябва да разбереш, че всичко, което направи, го направи, защото те обича. Тя нямаше много варианти и направи всичко по силите си, за да те защити.

— Не — отсече Тави.

Тя му го беше причинила. Годините на унижение, болката от клеймото на изрод, неспособен да призове фурии, презиран и търпящ подигравки, където и да се появи. Той не се е родил изрод, без късмет по рождение, жертва на страшна случайност, както винаги е мислил.

Някой му го беше причинил това.

Неговата майка му го беше причинила.

Частта от Тави, която слушаше думите на Арарис, знаеше, че сингулярът е най-вероятно прав, но това беше малка и някъде далече намираща се част. Болката, възмущението и унижението оставяха много малко място за нещо друго.

— Тави — каза Арарис, — трябва да се успокоиш. Тя направи каквото трябваше.

— Не! — изплю Тави, яростта предаде на гласа му злобност. — Тя ме е лъгала. Тя ме е лишила от способността да призовавам — гласът му стана по-силен, извън контрол. — Знаеш ли колко нощи не съм спал, колко съм страдал, защото бях лишен от фурии изрод? Имаш ли и най-малката представа през какви унижения преминах? Колко самотен бях?

— Тави — каза Арарис с тих глас, както говорят с уплашен кон, — трябва да се вземеш в ръце. Помисли, момче. В момента тя се измъчва сама. Не знаеш какво ще се случи, когато започнеш участие в кампанията. Не знаеш дали ще се видите отново. Трябва да я видиш. Трябва да поправиш всичко, докато още е възможно.

Тави го погледна недоверчиво.

— Да поправя? Да поправя това? Тя ме е лъгала дори преди още да се науча да говоря, а аз трябва да поправя всичко?

Усети как ръката му трепери, докато изтрива сълзите от лицето си.

— Ти ми го стовари днес. Когато се подготвяме за тръгване и аз трябва да ръководя действията на пет хиляди човека. Ти ми хвърли това в лицето днес.

— Тави — каза Арарис. — Тя е твоя майка. Има нужда от това.

Не. Тави почувства как несъзнателно клати глава. Списъкът отново се изсипа в съзнанието му. Това беше вече прекалено.

Дори вече беше повече от прекалено. Едва успяваше да заспи през последните два дни. И вече се сблъска с чудовищна и най-вероятно неразрешима дилема в задачата, получена от Първия... от неговия дядо. Хиляди животи зависеха от него.

Ако той наистина е син и наследник на принцепса, това означаваше, че отговорността за милиони животи лежи или ще лежи върху него. И не само това — той току-що получи истински пантеон от врагове, които приличаха по-скоро на полубогове, отколкото на обикновени хора.

А неговата леля — неговата майка — го е лъгала цял живот.

Гласът на разума, на разбирането загуби битката за възможността да управлява решенията на Тави.

— Тя имаше двадесет години да разговаря с мен, ако толкова се е нуждаела — рязко каза Тави. — Имаше цял живот. А аз имам легион, който трябва да потегля.

— Тави... — започна Арарис, в гласа му звучеше мек протест.

— Капитан Сципио — изръмжа Тави. — Имам работа, която трябва да свърша. Или идвай с мен, или се махни от пътя ми. Или верността, в която ми се закле, беше още една лъжа?

При тези думи Арарис замръзна. Очите му проблеснаха от внезапен гняв. Без да каже нито дума, той отключи вратата, отстъпи назад и я отвори пред Тави, като решително се изпъна в стойка мирно.

Тави смяташе да излезе гневно през вратата, но се поколеба. Не поглеждаше, не можеше да погледне Арарис, но виждаше мъжа, грижещ се за него, с периферното си зрение. Тави спокойно излезе и се заслуша в тишината. Отгоре вече не се чуваха стъпки, нито гласове или хлопащи врати. Командният център изглеждаше плашещо пуст.

— Беше точно пред мен — каза Тави. — Всички парчета. Дори вътре в името ми.

Арарис не каза нищо.

— Не мога — каза тихо Тави. — Не... не сега. Твърде много ми идва.

Вулканът от смущение и болка отново заплаши да го изкара извън контрол и Тави с всички сили се постара да забави дишането си, за да го предотврати. Погледна към Арарис.

Лицето на сингулара оставаше безстрастно като камък.

— Ще говоря с нея, когато се върна.

Арарис не каза нищо.

— Аз имам дълг, който трябва да стои на първо място — каза той тихо. — Както и ти.

Арарис мълча един безкраен миг.

После някак забавено вдигна юмрук към сърцето си и леко докосна с кокалчетата на пръстите си бронята. Когато заговори, гласът му беше съвсем малко по-силен от шепот, но думите предизвикаха тръпка в гръбнака на Тави.

— Аве — каза той тихо. — Аве Гай Октавиан, принцепс на Алера.

ГЛАВА 11

— Кохорта-а! — изрева Маркус с глас, който всеки легионер от водещата кохорта можеше да чуе. — Стой!

Последва звук на още две крачки, направени от строя, и настъпи тишина — Първи алерански достигна върха на невисокия хълм, от който се виждаше първия отбранителен пост на канимите. Водещата кохорта, както винаги, зае централна позиция.

На четвърта ѝ трябваше само миг, за да се престрои на десния фланг. Седма, чийто трибун навремето прекара повече време в тренировки, нямаха нужда да изравняват редиците си.

— Три дни, за да се доберем до тук — промърмори един ветеран на друг, когато Маркус минаваше покрай тях. — Въпреки че можехме да го направим за ден. Сенаторска гвардия. Изнежени момиченца, без павиран път не могат и крачка да направят.

Маркус чукна с жезъла си по нагръдника на ветерана и изрева.

— Тишина! — той погледна говорещия и добави, — че момиченцата могат да се обидят.

Почти никой не се разсмя (и нека фуриите да помогнат на онези, които все пак не се сдържаха), но от водещата кохорта се дочу приглушено хихикане, след което Маркус усети, че легионът се потапя в обичайната напрегната тишина на очакване на битката.

Нито шегите, нито песните, нито огнените речи биха могли да прогонят страха от войниците. О, да, вдъхновяваща реч преди повратна точка в битката със сигурност краси добрата история. Но когато погледнеш в лицето на враг, който също като теб е решил да оцелее на всяка цена, разговорите стават излишни — и хората, стоящи пред него, знаеха това много добре.

Въпреки че шегата малко отслаби напрежението и помогна на хората да влязат в настроение, съответстващо на легионери-победители: те бяха професионалисти в своето поприще и сега беше време да се захващат за работа.

Маркус отново и отново минаваше пред първата редица, като се мъчеше да се преструва, че дисциплината го интересува много повече от битката, разразила се на не повече от петстотин ярда от него.

Звукът от битката стигаше до тях като шум от далечен прибой, леко приглушено, с отдалечен грохот на барабани, звук на рогове и океан от отделни стонове и викове. Маркус гледаше натам, докато крачеше пред първата линия, стъпките му бяха твърди.

Няколко мига по-късно се чу тропот на коне и пред първата линия се появи капитанът заедно със своя сингулар, един от рицарите Аери на Първи алерански и ескорт на маратски конници. Маркус се обърна и поздрави спрелият коня си капитан. Капитанът скочи на земята и му върна поздрава.

— Добро утро, Маркус.

— Сър — отвърна Първото копие.

Капитанът обърна поглед към битката в ниското. Маркус отбеляза какво гледа младият мъж и колко дълго. Прекрасно. Той обръщаше внимание точно на това, на което трябваше. Винаги е имал способността да стане опитен боен командир, но дори и така той беше изминал дълъг път, откакто Маркус го видя в първата безумна битка при Елинарх.

След кратко мълчание капитанът кимна и попита:

— Какво мислиш за това, Първо копие?

— Това е първият им танц, сър. Никой не може да каже как ще свърши.

Битката се водеше на пътя — прост селски път, а не тракт, създаден от фуриите. Леко хълмистият терен на долината се стесняваше там, където две стари отвесни скали се гледаха една друга през дълбоко дефиле. Малкото градче Отос изцяло заемаше дъното на прохода, но не можеше да се похвали със сериозни защитни съоръжения.

Градът напомняше на малък холт от височината на източната скала. Вездесъщите врани, които можеха да се намерят на всяко бойно поле в Алера, кръжаха отгоре в невероятни количества, подобно на огромно черно колело в небето над подготвящия се за обсада град.

Канимите доста се бяха постарали с отбраната, издигайки земни укрепления извън стените на Отос, и сега вълчеподобните същества

упорито се биеха за контрол над външната стена. Първи сенаторски атакуваше в центъра, придвижвайки се по пътя към земния вал.

Докато Маркус гледаше натам, първата атака започна да буксува, когато легионерите не успяха да се промъкнат покрай огромните защитници. Миг по-късно тръбите засвириха отстъпление и Първи сенаторски започна да се оттегля, разбивайки се на отделни колони.

Отново прозвучаха тръби и в пролуките между колоните нахлу Втори сенаторски и хвърли свежи сили срещу защитниците, като не им даде никакъв шанс да се възстановят от първото нападение. Втори веднага започна да надделява над защитниците, създавайки пролуки в земната стена на две места, преди канимите да успеят да ги запушат и да изблъскат Втори назад.

Веднага след това Първи сенаторски, вече с възстановени редици и поне малко отдъхнали легионери, се втурна напред и се вряза в уморените защитници като брадва в гнило дърво. Те пробиха защитата на половин дузина места още в първата минута, след което рогът на канимите започна да тръби отстъпление с нисък, дълбок рев.

— Не е лошо — каза на глас капитанът. — Този вид отстъпление не е лесно да се координира с контраатака.

Маркус изсумтя.

— Те имаха година и половина за тренировки, сър, докато в това време ние се блъскахме тук.

— Вярно.

Капитанът наблюдаваше как защитниците отстъпват обратно към градската стена под прикритието на истинска буря от метателни оръжия. Копията на канимите съответстваха на ръста им и бяха толкова дълги и дебели, че на тях можеше да се наниже крава.

Хвърлени с невероятната сила на воините-вълци, те можеха да пробият легионер — тялото, бронята и всичко останало, като същевременно запазят достатъчно сила, за да наранят и човека зад него.

И все пак по-лошо от копията беше внезапната буря от хвърлени камъни. Един канимски воин може да хвърли камък с размерите на човешка глава без никакви усилия и те ги хвърляха във висока дъга, така че да падат върху злощастната гвардия долу.

Доспехите и шлемовете от алеранска стомана не предпазваха особено добре при удари с камъни с такава тежест и размер. Дори

когато трибуните започнаха да крещят, заповядвайки на кохортите да се престроят в „костенурка“, градушката от камъни разрушаваше плътния строй и оставяше хората беззащитни, пробивайки щитовете и чупейки вдигнати ръце.

Примитивните снаряди бяха по-малко опасни в сравнение с премерената стрелба с лъкове, но пък имаха много по-голяма способност да нанасят сериозни наранявания — и редиците на Гвардията, намиращи се в най-близко до градските стени, доста пострадаха, преди да получат заповед да се оттеглят към земните укрепления, излизайки от обхвата на камъните.

Отстъпващите към земните насипи бяха уязвими и чакащите врани се гмурнаха към труповете им, но Маркус предварително успя набързо да оцени загубите. Гвардията беше загубила между седемстотин и осемстотин легионери, които останаха да лежат мъртви на бойното поле — неподвижни, оковани в броня фигури.

— Кървави врани — промърмори капитанът с такъв тон, че само Маркус беше достатъчно близо, за да го чуе. Отвращение се промъкваше в гласа на младия човек. — Битката не продължи и петнайсет минути, а той вече загуби една десета от своя легион.

Маркус изсумтя в съгласие.

— С такива темпове ще отидем сами в Мастингс, сър.

— Преди всичко трябва да отчиташ, че те числено ни превъзхождат — продължи капитанът. — За да използваш тактика на изтощаване, трябва да улучиш момента.

— Да, сър — каза Маркус.

Капитанът забарабани с върховете на пръстите си по дръжката на меча.

— Мразя да стоя и да гледам.

Маркус погледна настрани към профила на капитана.

— Вие получихте вашите заповеди, сър. Ние сме резерв.

Долу зад земните насипи легионите на Гвардията се окопитиха. Въжета с възли и стълби бяха подготвени да щурмуват стените, а половин дузина рицари на земя, въоръжени с абсурдно огромни чукове, се събраха в центъра, за да разбият градските порти.

— Врани — гласът на капитана прозвуча слабо и уморено. — Опитам се да го предупредя.

Маркус улови движение с крайчеца на окото си, погледна нагоре и видя строени в двоен клин рицари Аери, които се носеха в небето към града.

Капитанът също ги видя.

— Ето ги и тях.

— Всичко е като по учебник — съгласи се Маркус.

Отново прозвучаха тръби и Гвардията с рев се втурна напред. Топки с бял пламък се пръснаха над стените близо до портата, когато рицарите на огъня изпратиха фуриите си срещу защитниците.

Дъждът от камъни се възобнови, но две редици рицари Аери атакуваха бойниците и изпратиха в полет всеки каним, попаднал във вихъра, генериран от фуриите им. Легионерите се хвърлиха в атака, мятайки стълби и въжета, докато земните рицари се втурнаха към портата.

Главата на капитана кимна настрани и той посочи хълма на запад.

— Вижте.

Маркус погледна нагоре и видя тъмни фигури да се издигат над върха на скалата, миг по-късно точно същите се появиха и на изток. Маркус видя, че фигурите по скалите извършват странни движения, но не веднага разбра какво правят.

Те се въртяха на място.

Камъните, които канимите досега мятаха с помощта на ръчни инструменти, изглеждаха като камъчета в сравнение с тези, които започнаха да падат върху толкова удачно сгъстените редици на Гвардията. Късове с височина до кръста на човек падаха долу и носеха смърт на всеки, когото улучваха, както и раняваха всички наоколо, когато отскачаха от земята при падането.

Маркус гледаше в нямо изумление. Дори притежаващите земна магия трябваше да имат значителен талант, за да хвърлят камъни с такъв размер, а канимите нямаха призователи на земя. Но въпросът не беше само в това — дори и да бяха достатъчно силни да мятат такива камъни, те определено не биха могли да ги хвърлят с такава скорост и на толкова разстояние, а те точно това правеха.

Капитанът присви очи към хълмовете и неочаквано изръмжа.

— Прашки — каза той. — Кървави врани, те използват прашки.

Маркус хвърли поглед на капитана и се вгледа по-внимателно. Велики фурии, младият офицер беше прав. Канимите на скалите мятаха огромни камъни с помощта на дълги тежки вериги.

Всеки с прашка се навеждаше напред, вземаше камък и започваше да го върти в огромни кръгове, за да набере скорост, след което го пускаше към разположената в ниското Гвардия.

Роговете затръбиха с неистова сила, докато смъртоносният дъжд разрушаваше строя и сееше паника и объркване в редиците. Рицарите Аери се обърнаха и се разделиха на две групи, всяка от които полетя към една от скалите, за да смаже тези с прашките и да ги помете от позициите им.

Маркус не чувстваше нищо друго освен презрение към арогантността на командира, който беше изпратил тези хора в битката неподготвени. Това не беше грешка на хората на Арнос, но те умираха заради нея.

Щом рицарите Аери приближиха по-близо до скалите, започнаха да падат. Мъжете се преобръщаха и въртяха във въздуха, а след това започваха да падат от небето и да се разбиват на земята.

— Балисти — изсумтя Маркус.

Капитанът късо кимна. В същото време без рицарите Аери, които да попречат на обстрела от стените, канимите отново започнаха своя страшен дъжд от малки камъни, като ги хвърляха върху легионерите, които се катереха по стените. Те бързо възвърнаха позициите си над портите и около тях и започнаха да мятат камъни надолу върху рицарите на земята, които се опитваха да ги разрушат, принуждавайки ги да се оттеглят или да рискуват раздробен череп.

— Врани — изруга Маркус. — Единственото, което Гвардията прави, е да прикрива канимите от собствените си огнени призователи.

Той наблюдаваше как хората се бият и умират, докато хаосът на битката превзе легионерите. Натискът върху стените отслабваше, а Маркус беше виждал достатъчно битки, за да разбере, че Гвардията скоро ще отстъпи, дори и да няма заповед от командирите.

Капитанът отново изръмжа.

— Нямам намерение да чакам повече.

Той се обърна към сър Калум, рицарят Аери, който яздеше с него, и каза:

— Време е.

Калум скочи от коня и извади от чантата си свитък яркочервена тъкан. Направи няколко бързи крачки и се извиси във въздуха. После остави аленото знаме да се разгъне и миг по-късно вече теглеше след себе си сигнален флаг с дължина двајсет ярда.

Почти мигновено прозвучаха тръби, чиито сребристи нотки сякаш заплуваха над главите. Чу се тихо бучене, напомнящо на далечен гръм, и изведнъж ездачи с развяващия се флаг на Първи алерански препуснаха по гребена на източната скала. Те нападаха канимите, защитаващи този връх, и дъждът огромни камъни внезапно спря.

На западната скала обичайната бойна песен, носеща се в сутрешния въздух, отчетливо се чу през виковете на битката, благодарение на ритъма. По дължината на този хребет се появи солидната формация на Тринадесета кохорта на Първи алерански, Бойните врани, маршируващи в бърз темп към позициите на канимите, извисяващи се над Отос. Щом стигнаха до мястото, техният съгласуван боен рев се раздаде и Бойните врани се врязаха в канимите като един гигантски чук.

Малка топка със син пламък избухна във въздуха над скалата и веднага ѝ отговори взрив на също такава топка на другата скала.

— Имаме сигнал — промърмори Маркус.

— Снайперистите се разкриха — изсумтя капитанът под нос. — Заеми се с тях, Красус.

Двадесет облечени в доспехи рицари Аери, призователи на фурии на вятъра, рицарите Рибки на Първи алерански, със свистене се понесоха надолу от слънцето.

Те скочиха на крепостните стени, изненадвайки и обърквайки отбраняващите се каними за достатъчно време, за да заемат и изчистят малка част от стената.

Офицерите от гвардията видяха приближаването им и се възползваха от възможността. Веднага на разчистеното от рицарите Рибки място бяха подпрени стълби и легионерите се изсипаха в бойниците, за да им помогнат.

Роговете на канимите отново изреваха и отбраната се разпадна. Гвардията неравномерно се придвижи напред, като разви прекалено безредно настъплението, което можеше да унищожи значителна част от канимските защитници. Знамената на Гвардията, със сребърния

лист на Сената на червено-синьо поле, бяха издигнати над стените. Гвардията нахлу в града и го превзе.

Няколко минути по-късно Маркус бавно въздъхна и поклати глава.

— Позволиха ни да го превземем.

Капитанът кимна.

— Можеше да е и по-лошо.

Пратеник, носещ ливрея на Първи сенаторски, приближи до бойната линия на Първи алерански и се насочи към капитана и Маркус. Младият мъж слезе от коня, отдаде чест на капитана и каза.

— Негова чест сенатора изисква и заповядва да се срещнете с него в рамките на един час, сър.

Капитанът кимна.

— Моите уважения на негова чест, ще дойда.

Пратеникът отново отдаде чест и си тръгна.

Маркус се намръщи.

— Сенаторът няма да е доволен от вас, сър. Той ви заповяда да изчакате на място.

Капитанът студено се усмихна:

— Точно затова изчаках, докато нещата не станат наистина лоши, преди да дам заповедта. Той може да крещи и да се хвали, но не може безнаказано да ме обвини за това, че съм превърнал поражението в победа — и той го знае.

Маркус изсумтя:

— Може би.

Капитанът погледна надолу към тъмнеещите тела на покойниците, покрити от гладни врани като одеяло. Тук-там сред мяркащите се тела на паднали легионери Маркус можеше да види поголемите и по-тъмни фигури на канимите. Трупове им не бяха малко, но легионите платиха пагубна цена, за да разкарат противника от позиция, която той никога не е възнамерявал да заема.

— Маркус — каза капитанът.

— Сър.

— Да отидем при Фос и неговите хора. Днес гвардията понесе загуби и за първи път трибуните им по медицина имат истински жертви, нуждаещи се от лечение. Ще се нуждаят от помощ.

— Да, сър.

Капитанът замълча за момент. После каза.

— Искаше ми се да започна да действам по-рано, Маркус. Но ако го бях направил, Арнос щеше да има повод да ме отстрани от командването.

— Да, сър — тихо прошепна Маркус, — щеше да има.

Капитанът избърса двете си ръце в панталоните, сякаш се опитваше да изтрие нещо от тях.

— Добре — каза той тихо. — Да се размърдаме, центурион. Пътят до Мастингс е дълъг.

ГЛАВА 12

Тави и Арарис влязоха в града. Портите му бяха широко отворени, макар и не без усилия. Докато бяха затворени, тонове земя бяха струпани зад тях и рицарите на земята, които участваха в нападението, тъкмо бяха приключили с разчистването ѝ.

— Погледни това — прошепна Тави на Арарис. — Дори и да бяха счупили портите, Гвардията нямаше да може да пробие през всичко това. Искали са просто да спрем, докато ни хвърлят камъни по главите.

Арарис кимна остро и извика към водача на хората при портата.

— Центурион! Можете ли да ни кажете местоположението на командването на сенатора?

Набит мъж с жезъл на центурион и кръв по шлема и нагръдника погледна надолу от стената. За секунда той оглежда Арарис и заклейменото му лице, а устните му се повдигнаха в презрителна усмивка — докато очите му не стигнаха до Тави.

Тави запази мълчеше. Капитани и други важни хора не са длъжни да говорят. За целта си имат подчинени.

Центурионът кимна на младия капитан и удари с юмрук в гърдите, приветствайки го.

— Градският площад, голяма бяла къща. Бившата резиденция на местния граф.

— Благодаря — каза Арарис, без ни най-малка следа от ирония в гласа, и те продължиха пътя си.

Дългокраките коне на маратите се движеха в някакъв танцуващ тръс по главната улица на Отос, като чаткането на копитата им отчетливо се разнасяше над паважа. Във въздуха силно миришеше на каними — беше остра миризма на гнило, премесена с метал.

По улиците беше много тихо по време на целия им път. С изключение на няколко преминаващи отряда легионери, те не видяха никого. Всъщност...

Изведнъж на Тави му загорча в устата и той преглътна, успокоявайки стомаха си.

— Хората. Къде са хората?

Лицето на Арарис потъмня, но той остана безмълвен. Те излязоха от жарките обедни лъчи на слънцето и се потопиха в огромната, прохладна сянка, хвърляна от отвесните скали, извисяващи се от двете страни на града. Тави потръпна.

Пристигнаха на градския площад, разположен близо до южните стени на града, и видяха къде са отишли всички жители на Отос. На камъните на площада седяха около осем или деветстотин цивилни, обградени от редици мрачни легионери.

Още повече гвардейци бяха заели позиции на южната стена, предимно стрелци. Около половината от тях гледаха към площада, а не на юг, където войските на канимите, както Тави страстно се надяваше, все още се оттегляха.

Над площада цареше тишина, мъже, жени и деца седяха неподвижно, без да разговарят. Тук-там лаеха кучета или крещяха деца, а пролетният вятър понякога шумно затръшваше отворена врата.

Намираха се на петдесет ярда от него, но дори и с ограничените си умения на призовател на вода Тави усети техния тих, разяждащ страх. Усещането беше непоносимо, защото, за разлика от неговия собствен страх, то не беше в състояние да остане вътре.

Изглеждаше, сякаш всяко негово косъмче, всяка частица, всяка клетка изпитва свой собствен ужас, и това чувство се разливаше по него в болезнени вълни.

Той откъсна поглед от хората, затвори очи и положи ръка върху дръжката на меча. Тави почерпи спокойствие от спокойния хлад на своето оръжие, позволявайки му да го изпълни и да го предпази от страха на гражданите. Чувството на ужас веднага избледня толкова силно, че той успя да се вземе в ръце и да продължи пътя си.

Приближиха до голяма бяла сграда. Легионерите се бяха разположили извън градината и Тави забеляза една от сингуларите на сенатора — ниска тъмнокоса жена с лък, охраняваща входа.

Когато слязоха от конете, един от камериерите на Първи сенаторски излезе от дома и побърза да поеме юздите на конете им.

— Добър ден, капитан Сципио.

— Добър ден... — Тави напрегна паметта си. — Тарис, нали така?

Камериерът се усмихна и наведе глава.

— Точно така, сър. Сенаторът ви очаква. След централната врата въврете направо, ще го намерите в кабинета отляво.

— Благодаря, Тарис — отговори Тави.

Той погледна Арарис, който му кимна в отговор. Тави поправи плаща си и бодро закрачи напред.

Арарис не изоставаше, държейки се леко назад и отляво, очите му бяха присвити, а погледът — неспокоен.

В антрето имаше още няколко легионери на пост, както и останалите сингулари на сенатора — отвратителна на вид банда, всички до един, но нито един от тях не беше толкова разтревожен от появата на гостите, колкото Наварис. Виждайки ги, тя стана, стройна и смъртоносна, облечена цялата в черно, и пристъпи към тях.

— Добър ден, капитане — каза тя учтиво.

„Не“ — помисли си Тави, — „не учтиво“. Нещо в нейния тон изглеждаше неуловимо противоречиво, сякаш беше изрекла фразата на език, който не познава, и го е учила звук по звук, без да разбира какъв е смисълът. Това беше имитация на учтивост и нищо повече.

— Ако вашият сингулар бъде така любезен, за да изчака тук, сенаторът ви очаква.

— Сър — тихо каза Арарис. Това беше толкова близо до протест, както никога досега.

— Сигурен съм, че сенаторът няма да има нищо против, ако заемете позиция пред вратата на кабинета — каза му Тави.

Наварис присви очи и ги погледна, след което каза:

— Едва ли ще има значение къде стои, ако нещо се случи.

Арарис замълча в нерешителност и много бавно се обърна, за да погледне дуелистката. Тя му отвърна със същото.

— Може би си права — каза Тави. — В края на краищата, тук сте петима, а той е сам. Това е сериозно несъответствие — той свали плаща си и го хвърли в гърдите на Наварис, сякаш тя беше просто слуга. — Така че защо не притичаш и не извикаш още петима или шестима. Това би изравнило силите.

Жената чисто рефлексивно хвана плаща и изцъклените ѝ като на влечуго очи проблеснаха в неочаквана, неразбираема светлина. Тави я

игнорира и пристъпи покрай нея към указаната врата. Арарис го последва, огледа стаята, след като Тави влезе, и зае позиция в непосредствена близост до кабинета.

Арнос седеше зад масата и четеше най-горния документ от купчината.

— Влезте, капитане.

Тави със строева стъпка приближи до масата на Арнос и отдаде чест.

— Явявам се по ваша заповед, сър.

Арнос не отговори. Първо дочете страницата, пъкна я най-отдолу под купчината и едва след това погледна Тави.

Около минута той просто го гледа и съвсем демонстративно не го покани да седне. След дълго мълчание Арнос каза:

— Заповядах ви да не се включвате в битката, капитане. Вие бяхте нашите резервни сили.

— Да, сър — каза Тави. — Но нямаше време да се посъветвам с вас, докато гвардейците водеха боя. Видях, че главните сили на Гвардията се нуждаят от подкрепа и взех най-доброто решение, което можех.

Арнос го дари с ледена усмивка.

— Виж ти. За да се стигне до върха на скалите, трябва да се изминат почти три мили на изток и миля и половина на запад, преди да се намерят подходящи места за изкачване. Това означава, че вашите подразделения два пъти са изминали разстоянието до позицията на канимите върху скалите. А това означава, че е трябвало да ги изпратите още по времето, когато битката е започвала.

„Очевидно“ — помисли си Тави. Но това не беше забележка, която можеше да се направи на висш офицер, без да го накара да изглежда като магарето, което всъщност е. Тави не каза нищо.

Малко по-късно Арнос изсумтя.

— Разбира се, радвам се, че бяха там, когато се нуждаехме от тях. Но очаквах вашата подкрепа да бъде оказана при нужда. Ако силите на противника бяха по-многобройни, например, вероятно бих имал нужда от Първи алерански, за да подсили атаката или да го прехвърля, за да защити останалите сили.

— И Първи алерански щеше да бъде там, сър — отговори Тави.
— С изключение на два отряда от спомагателните ни войски и една

кохорта пехотинци.

Арнос наклони глава настрани.

— Имате предвид вашите виещи варвари?

Тави си напомни да не се вбесява от толкова явна провокация, преди да отговори.

— Точно така, сър. Конницата на маратите.

Арнос сплете пръсти и намръщено погледна Тави.

— Ясно ми обясниха, че те са тръгнали на война почти напълно голи. Както мъжете, така и жените.

— Маратите издържат на по-ниски температури от обикновените алеранци, сър. В родината си най-често носят само набедрени превръзки и ги намират за достатъчни.

— Ммм — скептично промърмори Арнос, — и как ги насърчихте да носят униформите си?

— Маратите имат много строги обичаи по отношение на подаръците, сър. Ако на някой е подарено нещо и той не използва подаръка, това се счита за обида към подаряващия. Така че обиколих всички марати, които дойдоха да подкрепят Първи алерански, и лично им подарих униформи и броня — той сви рамене. — Сега са длъжни да ги носят, за да не ме обидят. Те са достатъчно учтиви, за да не го правят.

Арнос отново поклати глава.

— Човек би могъл да се усъмни в целесъобразността на вашето решение да изпратите тълпа диваци по толкова важна задача, капитане.

— Човек би могъл да се усъмни в целесъобразността на моето решение да изпратя поне някой, сър, предвид инструкциите, които ми бяха дадени. Бях сигурен, че те ще се справят със задачата си и те се справиха.

Сенаторът го дари с безжизнен поглед, помълча няколко секунди, след което размахна ръка, сякаш за да разсее дим или да изгони досадно насекомо.

— Кохортата пехота, която изпратихте до отсрещната скала. Как успя да стигне до там толкова бързо?

— Това беше кохортата от нашата конна пехота, сър — отговори Тави. — Същата, за която говорих на срещата.

— Аха — каза Арнос. — Изглежда, като се имат предвид днешните събития, тази идея може да е полезна в нещо.

— Ето защо ги обединихме, сър — продължи Тави. — Това увеличава тактическите ни възможности.

Арнос направи гримаса.

— Аз не одобрявам такива... нетрадиционни подходи, капитане. Алеранските легиони са пазили и защитавали страната и са ѝ позволявали да се развива от повече от хиляда години. Техните методи са издържали теста на времето и са доказали ефективността си. Забележете, аз не съм против разумните иновации, но считам за невероятна дързост това, че смятате методи, които са изпитани стотици години, за толкова незадоволителни, че прибегвате към непроверени теории, когато всеки недостатък в тези теории може да струва на хората техния живот.

Тави едва успя да се въздържи да не възрази, че неговите „непроверени“ теории са им помагали да оцелеят повече от две години и че днес сред собствените му сили има само седем ранени и нито един мъртъв, докато гвардията загуби около седем процента от състава си.

— Да, сър — каза той.

— Освен това нарушаването на дадените ви заповеди — това е сериозно. Йерархията трябва да се спазва на всяка цена. Ако офицерите престанат да спазват дисциплината, започнат да избират кои заповеди да изпълняват и кои не, тогава разпространението на подобно поведение сред редовия състав ще стане въпрос на време, и тогава легионът ще престане да съществува. Това ще бъде просто тълпа от разбойници. Разбирате ли това?

— Разбирам, сър — отговори Тави.

— Въпреки всичко... — Арнос отново поклати глава и въздъхна. — Благодарение на вашата инициатива днес беше спасен животът на хората, капитане. Така че ви прощавам неподчинението — погледът му стана по-твърд. — Този път.

Тави кимна.

— Да, сър.

Арнос взе друг лист хартия от масата, сгъна го три пъти и го протегна. Тави го взе.

— Вашите заповеди — каза сенаторът.

— Да, сър.

— Свободен сте.

Тави отдаде чест и се завъртя на пети, за да излезе. Когато стигна до вратата, Арнос извика:

— Капитане.

Тави се обърна.

— Сър.

Арнос продължи:

— Капитан Налус ме помоли да ви благодаря, че изпратихте трибуна по медицина и лечителите на Първи алерански да помогнат на ранените. Те са спасили много животи, които иначе можеше да бъдат изгубени.

— Няма нужда от благодарности, сър — той спря за секунда и добави. — В крайна сметка ние сме на една и съща страна.

Арнос постави следващата страница на купчината много по-силно, отколкото беше нужно.

— Това е всичко, капитане.

— Да, сър — каза Тави и напусна кабинета.

Арарис го последва, когато Тави напусна сградата и се отправи към конете.

— Какво е това? — тихо попита Арарис, когато се качиха на конете си.

— Нашите заповеди — отговори Тави. Положи максимални усилия, за да потисне гаденето, докато разгръщаше документа и го четеше. Конят му нетърпеливо танцуваше на място.

— Ох — възкликна той. — О, велики фурии.

Арарис се намръщи и наведе глава.

— Изпраца ни да охраняваме цивилните — каза тихо Тави. — Първи алерански трябва да ги ескортира на полето източно от тук. И...

Гласът му се пречупи и той не можа да продължи. Поклати глава и подаде заповедта на сингулара. Не го погледна как чете. Не можеше да откъсне очи от семействата, които се бяха скупчили на площада, бледи, мълчаливи и уплашени.

Гласът на Арарис звучеше несигурно поради шока и неверието, когато прочете на глас последните думи от заповедта.

— ... там — каза той — да ги екзекутира.

ГЛАВА 13

— Сигурен ли сте, че трябва да ги сваляме? — попита Първият лорд. — Наистина ми се струва, че е по-добре да ги оставим, както са сега.

Те бяха спрели близо до стара изоставена пътека, за да утолят жаждата си с изворна вода, и Амара забеляза как Гай прикрива накуцване, докато останалите от тяхната малка компания ускориха в последните няколко ярда.

Сега Първият лорд седеше на походен стол, а Бърнард беше застанал на колене пред най-могъщия мъж в Алера, за да го събуе.

— Сигурен съм, сър — промърмори Бърнард. — Болката в краката трябва да се приема сериозно, особено след като сме вървели не чак толкова много.

— Признавам, че това донякъде ме притеснява — каза Гай. — Дори през последните няколко месеца ходих повече пеша, за да се подготвя за това.

— Ходенето по стълби и павета е много различно от преход през пресечена местност, сър — избоботи Бърнард. Ноздрите му се разшириха и той поклати глава. — Сега ще ви сваля ботушите. Усещам миризма на кръв, така че партенките ви може да са залепнали. Размърдайте пръсти, сър, а аз ще ги събуя възможно най-бързо.

Първият лорд направи гримаса и кимна.

— Нека да приключваме с това.

Без да задава въпроси, Амара застана зад Гай и го стисна за раменете. Беше невероятно чувство.

Въпреки че Първият лорд бе доста силен за алеранец на неговите години и въпреки че изглеждаше като четиридесетгодишен мъж, който е започнал рано да се прошарва, раменете му се усещаха тънки и дори крехки. Амара внимателно увеличи силата на докосването си. Последното нещо, от което се нуждаеше короната, беше да изкълчи рамото на Гай, докато Бърнард се грижи за краката му.

Ботушите заядоха и се наложи Бърнард да приложи усилие, като ги завърти внимателно, при което Гай изсъска от болка, докато накрая успя да ги свали. Както и очакваше, светлите партенки бяха потъмнели от кръв.

Бърнард въздъхна дълбоко и замислено се намръщи. После погледна Амара и каза:

— Графиньо, моля, вземете котлето и го напълнете с вода.

В начина, по който държеше главата си, имаше нещо напрегнато, помисли си Амара. Тя за миг замръзна, намръщи се и на лицето ѝ се появи въпросително изражение.

— Вода, графиньо — повтори Бърнард и гласът му стана потвърд. — Трябва да намокрим партенките, преди да ги сваля и да видя колко е лошо положението.

Тя свъси вежди, но донесе пълно котле, както той поиска. Трябваше им още четвърт час, за да стигнат до краката на Гай, да ги почистят и да разгледат раните. Миг по-късно той намръщено се облегна назад в стола.

— Колко е зле? — попита Гай.

Бърнард за момент го погледна внимателно, преди да каже.

— Виждал съм и по-лошо. Но е лошо, че са ви се появили мазоли. Откога започнаха да ви притесняват, сър?

— На моята възраст е трудно да забележиш още един източник на болка на фона на останалите — отговори Гай. — През първия ден не беше толкова лошо. Снощи беше съвсем приемливо и до тази сутрин беше поносимо.

Бърнард кимна.

— Истинският проблем е инфекцията. Ако я спрем достатъчно рано, с всичко останало ще се справим съвсем лесно.

— Много неловко положение — промърмори Гай и погледна отеклите си глезени. — Болни крака. Това едва ли е достойно.

— Мазолите не се интересуват от титли, сър — каза Бърнард. — Първо, нека ви сложим на земята с вдигнати крака. Това ще помогне да се намали отока и част от дискомфорта.

— Това ще е много полезно, граф Бърнард — въздъхна Гай. С помощта на графа Първият лорд се отпусна на земята, сложи краката си на стола, намръщи се, докато ги гледаше с неодобрение, и започна да гризе ябълка.

Бърнард плисна водата и се спусна към потока, за да вземе още, а Амара тръгна с него.

— Колко е зле? — тихо попита тя.

Той поклати глава.

— Виждал съм и по-лошо — веднъж. При пратеник на легиона, който имаше достатъчно фурии на метала, за да игнорира болката, и недостатъчно здрав разум, за да разбере, че е време да спре. Кракът му се инфектира толкова лошо, че дори сестра ми не можа да му помогне. Загуби крака си, а от треската загуби и по-голямата част от разума си.

Амара прехапа устни и отметна косата си от челото.

— Толкова ли е ужасно?

Бърнард се намръщи.

— Ние се заехме с Първия лорд много по-рано, въпреки че само великите фурии знаят какво би станало, ако ти не беше забелязала неговото накуцване.

— Достатъчно рано ли?

— Амара... — той въздъхна. — Не знам.

Амара си пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре. Какво можем да направим?

— Можем да се доверим на способността му да лекува рани — каза Бърнард.

Амара поклати глава.

— Не. Не може. Всеки опит да използва фурии веднага ще издаде нашето местоположение и мисията ни ще се провали.

Бърнард я погледна в очите.

— Тогава го чака осакатяване или смърт, любима.

Амара го погледна, после отмести поглед и поклати глава.

— Има ли някаква непосредствена опасност за него?

Бърнард се изправи с пълно котле.

— Засега не е с единия крак в гроба. Ако започне треска, ще ѝ отнеме известно време, за да го убие. Може би дни, а може и повече.

— Тогава имаме малко време — каза Амара.

— Може би — отвърна Бърнард, — но все пак е възможно и да нямаме. Инфекцията може да се развие дори докато стоим тук и си говорим — Бърнард скръсти ръце на гърдите си. — Това е незначително нараняване. Но то не се интересува кой е той и е способно да го убие, ако не получи подходяща медицинска помощ.

Амара скръсти ръце на гърдите си и се вторачи гневно в потока.

— Позволи ми да поясня — каза Бърнард бавно. Той се обърна с лице към Амара и разкрачи крака на ширината на раменете си. — Лудост е да рискуваш живота на Първия лорд по толкова тривиален въпрос. Аз няма да позволя това.

За момент Амара се взря в съпруга си.

— Извинявай, какво?

— Аз няма да позволя това — повтори той с мек и безстрастен тон. — Ако се наложи, лично ще издам присъствието ни.

Амара едва сдържа острия отговор, който едва не се откъсна от устните ѝ.

— Бърнард — каза тя тихо, — това е предателство.

— Не го разбирам така — каза той. — Аз съм се клел да защитавам короната. В клетвата не се казва нищо да защитавам короната от всички, освен от самия него. Сигурен съм, че ти си положила същата клетва.

— Не можеш да вземеш такова решение — изфуча Амара.

— Вече го взех — отговори той. — Много време мина, откакто Гай за последно е участвал в кампания, а ти никога не си. И никога не си виждала как хората умират от инфекция — той отмести поглед встрани. — Тя им отнема всичко, Амара. Достойнството им. Силата им. Изсъхват толкова бързо, че всъщност се случва направо пред очите ти — той потръпна. — Империята едва се държи. Трябва ли да се случи нещо с Гай, трябва ли да умре по този начин...

Тя прехапа устни и докосна рамото му:

— Той знае за тези рискове, любими. И е решил да рискува.

— Той отговаря за много повече животи, не само за собствения си — каза Бърнард. — Какво може да бъде толкова важно, че е готов да рискува живота си?

— Не знам — отговори тихо Амара. — Не ми каза.

Бърнард я погледна недоверчиво.

— Дори не знаеш защо правим това?

Тя поклати глава.

— Тогава, кървави врани, Амара, защо си против моето решение?

— Защото се доверявам на неговото решение — тихо каза Амара. — Защото съм положила клетва — тя направи кратка пауза и добави:

— Както и ти.

Бърнард изсумтя, признавайки обратния удар.

Амара се притисна в него и той я прегърна. Тя положи глава на гърдите му.

— Ако и на теб не е казал, ти защо си тук?

Гласът на Бърнард тътнеше в гърдите му, предизвиквайки приятна вибрация в ухото ѝ.

— Каза ми, че има нужда от опитен горски и разузнавач, на когото може да се довери — изсумтя той и се засмя. — И добави, че и ти ще си тук. Мисля, че той знаеше, че за мен това ще е достатъчна причина.

Амара изведнъж вдигна глава, за да се вгледа в лицето на съпруга си.

— Точно както знаеше, че един ден отново ще бъдем заедно и аз ще бъда напълно шашната от това, че задаваш твърде много въпроси — тя усети как устата ѝ се разтяга в усмивка. — Докато не е прекалено късно да променим вижданията си, предполагам.

Бърнард се намръщи и присви очи, поглеждайки назад към мястото, където седеше Гай, след което каза:

— Няма да направим и крачка, докато не разбере какво точно ни предстои.

Амара се намръщи и каза на свой ред:

— Предполагам, че мой дълг ще бъде да ти попреча да прекратиш тази мисия. Строго погледнато.

— Вече го направи веднъж — отвърна Бърнард, а очите му за миг заблестяха развеселено. — Помниш какво се получи — изражението на лицето му стана по-сериозно. — Не можеш да ме спреш, без да ни изложиш на риск, Амара. И се съмнявам, че той би могъл да се справи с мен без призоваване на фурии. Дори и ако в момента можеше да ходи.

Амара бавно кимна.

— Е, може би.

— О-о?

— Това ни дава възможност да окажем натиск върху него — тя погледна към Първия лорд. — Той пази тайни чисто рефлексивно. Не мога да му служа и да го защитавам, ако съм сляпа и се лутам на тъмно. Но...

Бърнард взе ръката ѝ в своята и нежно я стисна:

— Но какво?

Усети как устните ѝ се свиват:

— Просто чувствам, че това не е съвсем правилно. Толкова много неща се обърнаха срещу него. Фиделиас...

Сълзи изпълниха очите ѝ с нарастваща вълна гняв, когато се сети за предателството на своя наставник. Стана ѝ невъзможно да говори.

— Не е същото, любима — каза той тихо. — Ти се опитваш да го защитиш и да предложиш най-доброто решение. Това абсолютно не е същото.

— Надявам се да си прав — също толкова тихо му отвърна тя.

Тя наклони глава и примигна, преди сълзите да успеят да се появят на лицето ѝ. След това кимна още веднъж, успокои се и тръгна обратно към Гай. Бърнард я последва.

Първият лорд погледна израженията на техните лица, след което само каза:

— Аха.

Амара спря пред него и се отпусна на колене, за да са очите им на едно ниво.

— Сър, граф Калдерон...

Той вдигна ръка в нетърпелив жест, гледайки Бърнард.

— Няма да изминем нито миля повече, докато не разберете защо и къде отиваме? Нещо такова?

Бърнард изсумтя.

— Всъщност няма да направим нито крачка.

Гай потръпна, повдигайки единия си крак.

— Толкова ли е зле?

Бърнард пристъпи, застана на колене и изчетка с една ръка слояситни горски боклуци, разкривайки няколко малки бяло-розови кристала. Хвърли ги в котлето и като започна да разбърква водата, отговори:

— Без използване на водни фурии? Напълно възможно е да се превърне в нещо много лошо, сър.

Гай изсумтя гнусливо:

— Предполагам, че бих бил глупак, ако пренебрегна съветите на опитен горски, заради които съм го взел?

Тъглчето на устата на Бърнард трепна в усмивка.

— Никога не бих казал това, сър.

Белите зъби на Гай проблеснаха за миг.

— Само защото не си много приказлив, нали?

Той погледна ранените си и кървящи крака.

— Доколкото разбирам, твоят съвет е да използвам фуриите си, за да излекувам раните?

— Или да прелетите до някой, който ще ги излекува — каза Бърнард.

— Какви са шансовете ми, ако не го направя?

— Ако своевременно успеем да предотвратим инфекцията, може би ще се справя сам. Ако не успеем — той сви рамене, — ще започнете да слабеете, после ще започне треска и в крайна сметка ще умрете. Ще ни остане да се надяваме, че ще запазите способността си да отстраните проблема, докато треската не стигне твърде далеч и вече няма да може да се лекува с помощта на фурии.

— Което може да застраши нашата мисия — тихо довърши Гай. — Не мога да допусна това.

— Сър — каза Амара. — Вашата ненавременна смърт също е недопустима.

— Ненавременна? Да. Но и неизбежна не бих я нарекъл.

Той размърда пръстите на единия си крак и потръпна:

— Според мен всичко ще се размине без инфекция. Мисля, че най-добрият вариант за нас сега е да не губим присъствие на духа и да продължим пътя си.

— Това е много сериозен риск, сър — каза Бърнард без намек за подчинение в гласа си. — Какво може да бъде толкова важно, че сте готови да изложите себе си и цялата Империя на такъв риск.

Гай погледна намръщено Бърнард, склони глава и свъси вежди.

— Това изглежда като повторение на позиция на дъска за лудус. Холтърът има по-голяма сила от Първия лорд и курсора му, взети заедно. Не мога да ви попреча, без да се разкрия, както впрочем и Амара.

Бърнард кимна.

— Държа ви за топките, сър.

Подпрелият се на лакти Гай отметна глава назад и се засмя за кратко.

— Изглежда е така. Добре. Ще поговорим за мотивите ми, след което ще се движим толкова бързо, колкото можем.

Бърнард се намръщи.

— Не мога да обещаая това.

— И въпреки това ще го направим — каза Гай и очите му светнаха студено. — Това е необходимо, графе. И ние ще го направим — той заговори по-тихо. — И въпреки че сега сте в по-изгодна позиция, не бих ви посъветвал да ме изпитвате.

Ръцете на Бърнард за миг замръзнаха, тъкмо когато накъсваше някаква билка над котлето. Това беше единственият признак за безпокойството му.

— Мога само да обещаая, че ще действам по моя преценка.

— Това е достатъчно — отговори Гай.

С помощта на Бърнард той се върна на мястото си на походното столче и потопа краката си в котлето. Изсъска от болка и потрепери, но след това дишането му стана равно. Миг по-късно отвори очи и Амара пъхна в ръцете му чаша горчив чай от върба. Той кимна в знак на благодарност.

— Свързано е с последното ви посещение в Калар.

Амара изненадано вдигна вежди.

— Как така? Сигурна съм, че не става въпрос за познаване на терена. Ние вървахме по земя само последните няколко мили.

— Същите мотиви — уточни Първият лорд. — Спомняте ли си необходимостта да върнете лейди Плацида цяла и невредима?

Амара кимна.

— В родината ѝ има няколко опасни фурии, които са под нейния контрол. Ако тя умре, хората ѝ ще бъдат разкъсани на парчета.

— Точно така — каза Гай. — И Калар, когото никога не бих обвинил в липса на амбиции, направи нещо толкова блестящо, колкото и безумно — той умишлено раздразни фурии с ужасна сила и ги подчини на волята си по абсолютно същия начин.

Амара си пое дълбоко дъх.

— Надява се, че това ще му спаси живота?

— Съвсем не — горчиво каза Гай. — Той е твърде горд, за да гние в тъмница, и знае, че бихме могли да поемем контрола над тези фурии, ако той е неутрализиран и имаме достатъчно време. Целта му е

много по-проста, графиньо. Той се надява да отнесе със себе си възможно най-много животи, включително и моя собствен.

Бърнард се намръщи и се почеса по брадичката.

— Сър... Какви фурии имате предвид?

Гай си пое бавно дъх и каза:

— Тези, които причисляват към Великите фурии, графе.

Амара се намръщи.

— Великите фурии... какво... В смисъл, всъщност...

Гай се ухили.

— Ти си мислиш, че ги споменаваме само като израз ли? Не. Великите фурии съществуват. Около дузина са, доколкото знам. Тези същества са толкова древни и могъщи, че цялата ни хилядолетна история на развитие и раздори за тях е само едно мигване на окото.

Бърнард се намръщи още по-силно, взе чиста кърпа и започна да бърше краката на Първия лорд възможно най-внимателно.

— И Калар може да ги контролира?

— Едва ли — отговори Гай. — Но той може да ги дразни, да предизвика гнева им и да забавя момента на реакцията им. Но спре ли да го прави, Калус ще излее гнева си на първия срещнат.

— Калус? — попита Амара. — Като планината Калус?

— Името на който носи и Калар — отговори Гай, кимайки. — Не става въпрос само за планината, а и за древен вулкан. Това не се споменава в летописите на Алера, но Калар го е пробудил. Когато Калар умре, Калус ще се освободи от оковите на планината и ще залее земята с огън — той се наведе напред и последователно погледна в очите Бърнард и Амара. — Ако позволя на легионите да обсадят Калар, това ще доведе до множество смъртоносни схватки. Това означава, че всички сили на Калар ще бъдат затворени обратно в града. Кое то от своя страна ще предизвика приток на бежанци.

— Кървави врани — изпъшка Бърнард. — Той иска да си направи ковчег от съюзници, врагове и всички други. От самия град.

— Аз мога да попреча на това — продължи Гай, — но само ако успея да стигна на разстояние няколко мили от планината Калус и да я гледам безпрепятствено — той си дълбоко дъх. — Ако не се намеся, това ще доведе до безсмислена смърт на много хора в угода на злите помисли на Калар — очите му искряха студено и ясно. — Няма да допусна това. Не и в моята страна.

— И така — тихо каза Амара. — Планът е да се приближим достатъчно близо, за да лишим Калар от погребалната му могила.

Първият лорд кимна.

— Никога не бях истински осъзнавал колко страшен е животът в Калар, където той е превърнал земята си в кошмар от роби и страх. Подведох неговите хора. Сега той заплашва да ги изгори живи. Няма да ги оставя да умрат по волята на този психар.

Бърнард погледна Първия лорд, погледът му беше твърд.

— Граф Калдерон — спокойно каза Гай. — Моля, повярвайте ми, когато казвам, че ще продължа започнатото. С или без вас.

Бърнард го гледаше, без да мигне. После каза:

— Краката ви са подути и няма да може да обуете ботушите. Трябва да си починете ден-два, а аз ще направя обувките ви по-удобни, преди да продължим нататък — той се обърна към Амара. — Можеш ли да направиш лагер така, че да не се виждаме от пътеката? Няма смисъл да оставаме тук, докато някой не се натъкне на нас.

Амара стана и отиде при Бърнард. Докосна рамото му и каза:

— Благодаря.

Гай бавно издиша и склони глава към граф Калдерон:

— Да, Бърнард, благодаря.

Бърнард се намръщи, погледна Гай и Амара, но не каза нищо.

ГЛАВА 14

— Това е възмутително! — изсъска Максимус, думите му звучаха странно приглушени от използването на фуриите, които поддържаха разговора им частен. Конят му затанцува нервно от яростта в гласа му. — Трябва да откъснем главата на този кучи син, че предлага нещо подобно.

— За съжаление, това не е предложение — промърмори Красус. Слабичкият брат на Макс приближи към Тави от другата страна и беше много по-малко раздразнен. — Това е заповед.

Ръката на Макс се придвижи към дръжката на меча.

— Ей сега ще намеря достоен отговор на тази заповед.

Красус хвърли примирен поглед към Макс и каза:

— Така няма да помогнеш.

— Красус е прав, Макс — тихо каза Тави. — Това не е проблем, който можем да нарежем на парчета.

— Просто ме погледни — изръмжа Макс. Реагирайки, конят му се изправи на задни крака и започна да удря с копита, сякаш размазва невидим враг. Актеон изхриптя от този изблик, но темпото му изобщо не се промени и Тави беше доволен, че конят му не е склонен към подобни спонтанни прояви на физическа сила като повечето бойни коне.

Макс успокои коня си със спокойната увереност на майстор и каза:

— На никого няма да позволя да убие тези хора.

Тави погледна през рамо. Съгласно заповедта пленените, обградени от Първа кохорта на Валиар Маркус, бяха изведени от Отос. Тави специално му заповяда да върви бавно, но въпреки това някои по-възрастни имаха проблеми.

Той улови погледа на Маркус и му даде знак. Първото копие забави още повече.

„Още по-добре“ — помисли си Тави. Това ще му даде малко повече време да измисли как да излезе от ситуацията.

— Ние няма да го направим — изръмжа Макс. — Нали така?
Тави бавно поклати глава, в голяма степен това беше жест на
раздразнение.

— Поне децата са свободни.

Красус замислено се намръщи, а после погледна Тави.

— Неподсъдна възраст?

— Точно така — каза Тави.

Чуха се приближаващи звуци на стъпки. Арарис изтича към
подредените коне и подаде тънка книжка на Тави.

— Какво е това? — попита Макс.

Тави взе книгата, озаглавена просто: Военен закон. После я
отвори и започна да търси нужната връзка.

Красус се усмихна.

— Дошъл си подготвен, а?

— Подарък от Сирил — отговори Тави.

— На каква възраст? — каза Макс.

— Неподсъдна, ти, главорез неграмотен — каза Красус и се
усмихна на Макс.

— От правна гледна точка дете под дванадесетгодишна възраст и
живеещо под грижите на родителите си не може да бъде отговорно за
повечето престъпления. За поведението им е отговорен родителя или
настойника.

— Значи това предпазва децата от неприятности — каза Макс.

— Но не е достатъчно — каза Тави. — Това означава само, че
трябва да екзекутираме родителите им два пъти — той вдигна книгата.
— Арнос би трябвало да се придържа към буквата на закона. Като
командир на легион в зона на военни действия той има всички
правомощия да произнася бърза присъда над вражеските войски и
лицата, които ги подкрепят.

— Без съд? — попита Макс.

— Без, ако те не са граждани — каза Тави. — А под понятието
„подкрепящи лица“ Арнос подразбира всеки алеранец, който по
някакъв начин е сътрудничил на канимите. Той казва — фактът, че са
позволили на канимите да влязат в града, ги прави предатели.

— Да се съпротивляваш на армията на Насаг? Те не са имали
друг избор — аргументира се Макс. — Погледнете ги.

Красус поклати глава.

— От правна гледна точка те са имали избор. Можели са да се бият с канимите и да умрат.

— Това е самоубийство.

— Но законно — Красус се намръщи, гледайки Тави. — Капитане, мислите ли, че присъдата на сенатора ще издържи разглеждане от трибунал?

— Той не заповядва екзекуцията на нито един гражданин — каза Тави, преглеждайки страниците на книгата. Намери нужната точка и тя потвърди опасенията му.

— Врани. Технически той действа в рамките на закона. Така че опира до политика.

Макс изръмжа.

— Ако успее срещу канимите, присъдата му вероятно ще бъде потвърдена.

— А ако кампанията се провали — каза Красус, — враговете му ще използват тази негова заповед, за да съсипят кариерата му.

Тави стисна челюсти.

— Дотогава това няма да има значение за хората от Отос.

— Трябва да имаме нещо, което да направим, капитане — протестира Макс.

Тави направи гримаса.

— Ако Арнос бе отделил поне половината от времето, необходимо за разработването на тази афера, за да планира атаката срещу Отос, той щеше да превземе града без нито една жертва.

Той затвори книгата с рязко движение и погледна Макс.

— От правна гледна точка имам само две възможности: да изпълня заповедта или да подам оставка.

— Кое е точно каквото иска Арнос — тихо каза Красус.

Тави погледна към Красус, изненадан, че си е позволил подобно изказване. Младият командир на рицарите като правило демонстративно запазваше мълчание във всички разговори, които по някакъв начин засягаха политиката.

Кое не беше изненадващо, като се има предвид, че майката на Красус ги предаде при Елинарх, а чичо му беше организатор на бунт, продължаващ вече две години. Баща му, лорд Антилус, който командваше не по-малко от половината от войските на Защитната

стена, огромно съоръжение, защитаващо страната от ледените хора в дивия север, беше един от най-уважаваните хора в Алера.

Всичко това правеше Антилус Красус взривоопасен от политическа гледна точка. Тави изпрати изключително положителни отзиви до Първия лорд за способностите и уменията на младия лорд, като не пропусна да спомене и неговата преданост. Ако не го беше направил, Гай със сигурност щеше да изпрати толкова взривоопасния младеж на по-малко горещо място.

Всичко това означаваше, че Красус внимателно избягваше всички интриги, засягащи Първи алерански, с изключение на онези, които пряко засягаха способността му да изпълнява задълженията си. Това обаче не означаваше, че той си затваря очите за всичко, което ставаше около него, и чувството за уважение към по-малкия брат на Макс се издигна до следващо ниво.

— Което е точно каквото най-вероятно иска — тихо се съгласи Тави. — Така или иначе, той действа в рамките на своите правомощия и аз нямам нито една законна причина да не се подчиня на заповедта.

Макс насмешливо изсумтя.

— Сякаш си позволявал на такива дреболии като закона да ти застават на пътя.

Тави се намръщи. Напълно вярно, но това беше преди да бъде посветен във факта, че един ден самият той може да стане човекът, от когото се очаква подкрепа и защита на тези закони. Законът правеше разликата между цивилизоваността и варварството. Законът позволяваше на обществото да защитава слабите от силните, които можеха да ги оскъrbят и убият.

Погледна през рамо към нещастните жители на Отос.

Законът е създаден, за да ги защитава. А не да ги убива.

— Бихме могли да проявим изобретателност — каза той тихо. Погледна към небето. — Какво не бих дал за една буря точно сега.

Макс хвърли изпитателен поглед на Красус, но младият лорд поклати глава.

— Арнос загуби няколко свои рицари Аери, но останалите ще почувстват, ако се намесим във времето.

Тави кимна.

— Трябва да проточим нещата до тъмно.

— Защо? — попита Макс.

— Канимите обичат да действат през нощта. Ще падне нощ и кой знае? Може да ни нападне някой техен отряд, а в обръкването пленниците могат да избягат.

Макс сви устни и след това се разля в усмивка.

— Тези проклети от враните каними развалят всичко, капитане.

Красус се намръщи.

— Ще ни заповядат да ги преследваме. Няма шанс групата да се спаси от преследване.

— Знам — отговори Тави. — Но така или иначе ще го направим.

Красус продължи да язди мълчаливо, мислейки няколко секунди.

— Аз съм с вас, сър. Но всичко, което ще направите, ще даде само закъснение от около ден. В най-добрия случай. А после ще се върнете към същото.

— Много неща могат да се променят за един ден — каза тихо Тави. — Някой от вас има ли по-добри идеи?

Никой не отговори и Тави затвори очи за момент, събирайки мислите си.

— Първото нещо, от което се нуждаем, е време. Ще проверим двойно самоличността на всеки задържан.

— Сър? — каза Красус.

— Арнос не може да ме обвинява, че искам да се уверя, че не постъпваме несправедливо с гражданин.

Красус присви очи и кимна.

— И ще трябва да признае, че го правите, за да се предпазите от последствията от страна на закона. Защото самият той би направил същото.

Тави кимна.

— Красус, проверете самоличността на всеки един задържан и го направете много прецизно. Трябва да приключите не по-рано от залез-слънце. Вървете.

— Да, сър — отговори Красус. Младият командир удари с юмрук по гърдите си и сръчка коня, който в мързелив тръс се насочи към арестуваните.

— Макс — продължи Тави. — Намери Шулц и му заповядай да подбере две копия хора, които знаят да си държат езика зад зъбите. Вземи ги и организирай рейд тази вечер, след като се стъмни. Нещо шумно, но не прекалено зрелищно, и остави част от оръжията на

канимите, които взехме. Дотогава Арнос ще е изпратил някой да следи какво се случва тук. Справете се с тях, но се опитайте да не убивате никого, ако е възможно.

— Разбрах — отговори Макс. После понижи глас и каза: — Нали разбираш, че Красус е прав. Сенаторът ще те изпрати след тях и ще те разжалва за некомпетентност, ако не ги върнеш и не изпълниш заповедта.

— Остави аз да се тревожа за това, Макс. Размърдай се. Смятам да пиша на Сирил и да го помоля да разясни...

— Капитане — прекъсна го Арарис.

Тави погледна назад към сингулара си, който кимна встрани. Тави се обърна и видя Кайтай, придружена от Ена и още дузина марати. Когато приближиха, Макс разсея призоваването, което ги предпазваше от подслушване, отдаде чест на Тави и се отправи обратно към колоната.

Маратите се спряха в хаотично струпване около тях, а Кайтай се приближи до Тави — красивото ѝ лице не изразяваше емоция. Маратите си викаха един на друг, вероятно си разменяха подигравки и хвалби на родния език.

Няколко по-млади ездаци, неспокойни и енергични като конете си, танцуваха около голямата група, конете им тръскаха глави и от време на време се изправяха на задни крака.

Тави веднага съсредоточи поглед към Кайтай. Това можеше да изглежда като проява на небрежност и диващина, но маратите отдавна си бяха изработили свои собствени методи за защита срещу подслушване от всякакви призователи на вятър, които биха могли да направят това отдалече.

Кракът на Кайтай бутна Тави, когато конете им се изравниха, и той усети напрежението ѝ. Те протегнаха ръце един към друг и пръстите им се сплетоха.

— Чала — каза Кайтай, — тревожех се за теб по време на битката.

— Ти ли се притесни за мен? — попита Тави. Той не можеше да не се усмихне. — Ти беше в първите редици и атакуваше вражеските позиции.

Кайтай изсумтя.

— Нищо подобно. Не се доближих толкова близо, че да вадя острието си.

Тя хвърли сърдит поглед към маратите от Конния клан около тях.

— Те стигнаха по-рано.

— Няма значение. Това не беше зле.

Тя вдигна светлите си вежди.

— Естествено, не беше зле.

Надменното изражение трепна, тя се огледа и се увери, че наблизко няма никой, който да ги чуе, въпреки шума, издаван от Клана на коня.

— Има нещо, което трябва да видиш.

Тави кимна, даде знак с ръка на Първото копие и насочи коня си извън колоната бавно крачещи хора. Конят на Кайтай се движеше напълно синхронно с неговия и той предположи, че външен наблюдател може да си помисли, че той води нея, а не обратното.

Когато препуснаха на изток от конвоя, придружаващите ги марати се присъединиха към тях. По сметките на Тави яздиха повече от две мили покрай издигаща се вдясно стръмна скала, докато стигнат до малка горичка, в която буен източник на вода се стичаше по стръмния склон. И двата коня на маратите забелязаха зеленеещата се под дърветата трева.

Малката група влезе в горичката и се спеша. Тави подаде поводите на Актеон на Ена и последва Кайтай в храстите.

— Хванахме пленник, чала — без предисловия заяви тя, крачките ѝ изобщо не се забавиха. — Алеранец. Пратеник.

Тави подсвирна от внезапно оживление.

— Да? Какво каза той?

— Че ще говори само с теб.

Те се промъкнаха през ярдове ниски храсти, скриващи всичко, което се намираше зад тях. Когато гъсталакът свърши, Тави се озова на малка полянка, където двама марати с лъкове в ръце и със стрели на тетивите спокойно наблюдаваха мъжа, седнал между тях.

Тави изненадано вдигна вежди, когато разпозна човека — това беше същият онзи разузнавач, когото той победи по време на прекъснатата засада на колоната каними. Мъжът носеше същите дрехи, с изключение на цялото снаряжение, което беше старателно сгънато на купчина на няколко крачки от него.

Разузнавачът го погледна и примигна два пъти, преди очите му да се разширят: мъжът го позна.

— Ти — каза той. — Кървави врани.

Тави усети как ъгълът на устните му се извива в усмивка.

— Добър ден — каза той. — Време е да прекратим подобни срещи.

Разузнавачът известно време мълча, след което се ухили за кратко:

— Точно така, милорд.

— Не съм лорд — отговори Тави. — Руфус Сципио, капитан на Първи алерански.

Мъжът леко наведе глава.

— Капитане. Казвам се Дуриас. Аз съм центурион по поддръжката на Първи легион на Фриголда.

— Фриголда, центурион? — въпросително повтори Тави.

— Столицата на Свободна Алера, капитане.

Мъжът повдигна брадичка с леко, но явно предизвикателство в очите.

— Нашата столица. Столицата на свободните хора.

Тави кимна.

— Ясно. Казаха ми, че носиш съобщение.

Мъжът кимна и пъкна ръка под ризата си.

И двамата марати опънаха лъкове и насочиха смъртоносните си стрели към Дуриас. В същия миг и мечът на Кайтай се появи от ножницата.

Дуриас замръзна с изцъклени очи. Той облиза устни, поглеждайки ту към оръжията, ту към Тави.

— По-бавно, центурион — каза Тави с равен глас. — Трябва да простиш на приятелите ми. Имали сме неприятности с не един убиец и те малко се престарават по отношение на предпазливостта.

Дуриас преглътна и много бавно извади малко парче плат изпод туниката си. Наведе глава и го подаде на Тави, като държеше свитъка с две ръце.

— Насаг ми заповяда да ти дам това — каза той тихо.

Кайтай пристъпи напред и взе плата от него, след което се върна при Тави. Тави се намръщи, гледайки свитъка. Изглеждаше му познат. И тогава разбра какво държи в ръцете си. Обикновена износена

туника, туниката на Ерен, същата, която носеше, когато Тави го видя последния път.

Пръстите на Тави леко трепереха, докато той бързо я разгърна, за да разгледа съдържанието ѝ. Вътре имаше две фигури за лудус. Едната беше бял легионер, липсващата фигура на комплекта му. Втората — рицар от черен камък, от друг, по-голям и не толкова изящен комплект.

Тави прехапа долната си устна и разсеяно кимна на маратите-пазачи. Те леко отслабиха напрежението на тетивите, но изражението на лицата им изобщо не се промени.

— Познах ги — тихо каза Тави. — Нищо друго ли не ти предаде? Дуриас кимна.

— Насаг заповяда да ви предам, че като повечето игри, и тази може да се окаже загуба на време, но само това може да ви предложи, при условие че вие и само вие дойдете, за да говорите с него.

Тави се намръщи на пратеника.

— Къде? Кога?

— Веднага, капитане — каза Дуриас. — Той е наблизо. Ще ви заведе при него.

— А ако откажа?

Дуриас леко се усмихна и разпери ръце.

— Тогава Насаг ще размени легионерския рицар и по този начин ще спечели.

За момент Тави оглежда парчетата от дрехата на Ерен.

— Насаг е добър играч на лудус — каза той. — Разбира се, той ще ме смята за глупак, че жертвам Първия лорд заради рицаря.

— Той ви обещава безопасност, капитане.

Тави отново завъртя парчето туника.

— И какво предлага той като гаранция?

Дуриас погледна уверено Тави.

— Своята дума.

Тави си пое дълбоко дъх. Това можеше да се окаже просто капан. Канимите бяха хитри и безпощадни, когато става дума за война. Всъщност това беше въпрос на гордост за тях. По време на война нямаше такова понятие като измама, нито правила, нито милост.

Тави не се съмняваше, че Насаг няма да се поколебае да лиши врага си от толкова ценен ресурс като Ерен, с изключение на случая,

когато с цената на спасяването на живота му ще бъде постигната по-голяма цел.

Но пък кастата на воините на канимите изглежда сякаш спазваше строг кодекс на честта. Те уважаваха силата, мъжеството и опита, а Тави успя да демонстрира всичките три качества през първите отчаяни дни от битката при Елинарх.

Тави стисна юмруци в отчаяние. Предстоеше му не просто да предложи преговори. Предстоеше му проверка на собствения му професионализъм. Насаг нямаше да направи второ предложение. Да не говорим, че животът на Ерен висеше на косъм.

Тави не можеше да пропусне тази възможност и Насаг го знаеше. Което превръщаше всичко това в идеалния капан.

Което от своя страна превръщаше капана в идеална проверка.

Което превръщаше тази възможност в нещо, което той не можеше да си позволи...

Тави тръсна глава, за да не позволи циклите на логиката да го подлудят.

Беше длъжен да опита.

— Чала — прошепна Кайтай, докосвайки с пръсти ръката му. — Сигурен ли си?

Той се обърна и я погледна в очите.

— Не.

— Но въпреки това ще отидеш.

— Те държат Ерен — каза той.

Тя го погледна мрачно, очевидно недоволна от отговора му.

— Това е глупаво.

— Може би — съгласи се той.

— Инат. Горд. Глупав.

Тя въздъхна и се наведе напред, за да го целуне с топли, сладки устни. След това се отдръпна и каза:

— Бих те ударила с камък по главата и бих те откарала по-далече от тук. Но това само би разрушило камъка.

Тави леко й се усмихна и се обърна към пленения разузнавач.

— Добре, центурион, вземи си снаряжението. Каквото и да се случи, това ще бъде интересен разговор.

ГЛАВА 15

Дуриас бързо потегли и жилавото тяло на бившия роб на открита местност се движеше с невероятна грация и бързина. Ако Тави не яздеше, едва ли би могъл да поддържа темпото, въпреки че поддържаше форма при сухопътните походи с хората си.

Актеон следваше Дуриас с мързелив тръс, миля след миля. Отвесната скала до тях постепенно се превърна в стръмен склон, след което се разтвори в безкрайната хълмиста местност на долината.

След около час Дуриас рязко зави надясно, насочвайки Тави към млада гора. Минаха през нея и се спуснаха в тясно дефиле, което Тави дори не успя да забележи, преди Дуриас да влезе в него.

Дефилето се извиваше по древно речно корито, корените на дърветата висяха от твърдата земя, а от двете му страни се издигаха каменни стени. Пътеката по дъното на дефилето на няколко пъти се разклоняваше и накрая ги доведе до гъста гора, напълно скрита под навеса на младите пролетни листа.

Ниска трева покриваше земята, при това доста оскъдно. Слънчевите лъчи проникваха тук-там между дърветата, а шумът на вятъра в листата беше постоянно шушукащо шумолене.

Насаг ги чакаше.

Тави веднага разпозна огромният, покрит с черна козина каним. С ръст над девет фута, дори в прегърбена и непринудена поза, канимът беше облечен в кървавочервена стоманена броня и въоръжен с огромен, леко извит меч в ножница на хълбока си.

Ушите на Насаг трепнаха в посока към тях и Тави видя как ноздрите му се разширяват, когато той улови миризмата им.

На Тави му беше само необходим миг, за да оцени ситуацията. Ако му предстоеше спешно да бяга, трябваше да разбере коя посока ще му даде най-добър шанс да избегне преследването. Честно казано, той беше убеден, че Насаг не е единственият каним тук. Тави не ги виждаше, но вълците и подобните им рядко работят не в групи.

Тави подкара Актеон напред и конят изпръхтя и тръсна глава, когато усети миризмата на хищници, идваща от канимите. Актеон нервно запристъпва от крак на крак, но Тави го насочи напред, като леко дръпна поводите, и послушният боен кон продължи да се движи, спирайки на десет фута от Насаг.

— Капитане — изръмжа Насаг. Гласът му беше дълбок и звучен, въпреки че алеранският му имаше „дъвчащ“ акцент, изкривен от зъбите и челюстите по време на разговора. Той леко наклони главата си надясно.

— Насаг — отговори Тави, повтаряйки жеста му. — Къде е моят човек?

Ушите на канима потрепнаха в жест, който Тави разпозна като съгласие. Насаг изсумтя нещо под нос и друг, по-нисък каним, покрит с белези и гъста сива козина, се появи иззад стволите на дърветата, бутайки Ерен пред себе си.

Ръцете на курсора бяха вързани с кожени ремъци, ризата му — цялата в мръсотия, а под очите му имаше тъмни кръгове, но като цяло изглеждаше добре.

Тави пхна ръка в джоба си и извади черната фигура, изпратена от Насаг. Той я хвърли към водача на канимите и воинът я хвана с небрежно движение на лапата си.

Насаг кимна на Тави и изръмжа още нещо. Старият каним извади нож от пояса си и Тави се напрегна. Опасенията му обаче бяха неоснователни. Ножът срязва ремъците на Ерен и беше върнат на мястото си.

— Отиди при капитана си — изръмжа Насаг.

Ерен го погледна притеснено, но с бърза крачка тръгна към Тави.

— Добре ли си? — попита Тави.

— Като цяло, по-скоро смутен — отговори Ерен. — Дори не успях да приближа до тях и те ме хванаха.

Тави кимна, извади нож от колана си и го подаде на Ерен. Курсорът го взе с благодарно кимване и след това се обърна, за да прикрива гърба му.

— Ти ми върна моя разузнавач — изръмжа Насаг. — Аз ти върнах твоя. Везните между нас са уравновесени.

— Съгласен съм — каза Тави. — Твоите войски днес се сражаваха добре.

— Ние правим каквото трябва — отговори Насаг. — Защо искаш да говориш с мен?

— Да обсъдим решението на нашите проблеми.

— Проблеми — каза Насаг. Думата прозвуча с гърмящо ръмжене, което при канимите беше еквивалент на кикот. — За какъв проблем говориш?

— Започвам да мисля, че нашите хора умират напразно — отговори Тави. — Тази война не е от полза нито за твоята държава, нито за моята.

— Ние се сражаваме за живота си, капитане — изръмжа Насаг. — Новият ден е достатъчна победа за мен.

— А ние се сражаваме, за да се защитим от нашественици — отговори Тави. — И двамата имаме достатъчно причини да водим война. Но съм сигурен, че постигането на мир ще бъде изгодно за всички.

Искрящите черни очи на Насаг се присвиха, но ушите му останаха напълно неподвижни и бяха съсредоточени върху Тави.

— Обясни.

— Аз искам вие да напуснете Алера — каза Тави. — И не ме интересува как ще си тръгнете, ако си тръгнете.

Устните му се разтегнаха в лека усмивка, оголвайки зъби.

— И двамата разбираме, че вие не можете да издържите вечно. Дори да се справите с тези легиони, други ще бъдат изпратени срещу вас. А в случай, че и те бъдат победени — следващите. Числено ви превъзхождаме прекалено много и ти го знаеш. Рано или късно Алера ще ви изтрие от лицето на земята.

Гърдите на Насаг завибрираха от предупредителен рев, но той не каза нищо, за да опровергае твърдението на Тави.

— Няма да се предам на твоето племе.

— Никога няма да те моля за това — отговори Тави.

— Какво тогава?

— Каж ми, колко време ще ти отнеме да довършиш строежа на корабите?

От изненада Насаг вдигна устни и оголи зъби. Той промърмори нещо на канимски, което Тави не можа да разбере, а после каза.

— Повече, отколкото ми се иска.

— Новият ми командир смята, че смятате да ги използвате срещу Алера.

— Корабите превозват войски — каза Насаг. — Но те не ми трябват, за да доставят войски до Алера. Те вече са тук.

— Вие искате да се върнете у дома — тихо каза Тави.

Преди да отговори, Насаг мълча около минута, накрая гласът му прозвуча едва чуто.

— Да.

— С други думи — каза Тави, — аз искам да си тръгнете и вие искате да си тръгнете. За мен по този начин можем взаимно да си решим проблемите.

— В един разумен свят, може би — каза Насаг, — но ние сме в Алера.

Тави кимна.

— Да. Защото Сари изпрати вашите хора тук.

— Сари — гласът на Насаг затрепери от едва сдържана ярост, единият му крак рязко се отдръпна назад, разпръсквайки мръсотия и стари листа. — Той беше страхливец и глупак.

— Никога не си го подкрепял истински — каза Тави. — Ето защо той изгори корабите.

Насаг не отговори.

— Защо? — попита го Тави. — Защо го последва тук?

— Той имаше съответните правомощия. А аз имах заповеди. Мое задължение беше да ги следвам, независимо колко безумни изглеждаха.

— Разбирам — каза Тави, като не успя да скрие иронията в гласа си.

— И при него имаше... — Насаг издаде недоволно ръмжене. — В алеранския няма такава дума. При него имаше много членове на семейства от кастата на воините, за които да се грижи.

— Заложници?

Насаг малко рязко махна с лапа.

— Не точно.

Тави се намръщи.

— Но сега Сари не ви командва.

— Не — каза Насаг.

— Ако получите шанс, ще си тръгнете ли мирно?

Канимът склони глава отстрани, присвивайки очи.

— Твоите войски откриха ловен сезон за нас. Те не търсят мир.

— А ако това се промени? — попита Тави. — А ако Първият лорд им заповяда да спрат? Ще пожелаете ли да прекратите сътрудничеството си с Върховен лорд Калар и да сключите примирие до заминаването си?

Канимът отново запази замислено мълчание.

Тави го притисна.

— За действията на Сари трябва да има причина, Насаг. Той екипира всеки каним във всеки кораб, който успя да намери, и ги изпрати по море да дойдат тук. Той беше страхливец, и двамата го знаем. Той бягаше от нещо, нали?

Насаг запази мълчеше.

— Ако той е бягал от това, от което си мисля — тихо каза Тави, — тогава вие и вашите хора наистина сте много нужни у дома. Легионите отиват към Мастингс, Насаг. Ако го завладеят, ще изгорят вашите кораби, заедно с надеждата ви да се върнете у дома. Но дори и да не го завладеят, те ще разредят редиците на твоите хора, ще атакуват доставките на храна и по всякакъв начин ще пречат на вашите корабостроители — той се наведе напред и срещна очи с канима. — Най-бързият начин да стигнете до дома с възможно най-силна армия е примирието.

Тави се облегна назад в седлото си и загледа очакващо Насаг.

— Капитане — каза той след известно време. — Ти си гадара. Но не всички алеранци са такива.

— Гадара — намръщено каза Тави. — Враг?

Насаг направи още едно рязко отрицателно движение.

— Не точно. Аз те уважавам. Но ти не ги командваш. Ти не говориш с гласа на Гай Секстус. А вашите хора многократно са ни доказвали, че не заслужават доверие.

Тави се намръщи.

— Как така?

— Защото вие сте чудовища — отговори Насаг и прозвуча така, сякаш казва нещо съвсем очевидно. — Вие сте по-лоши от гладни животни. За лидерство се убивате един друг с хиляди. Вашите хора потискат онези, които нямат сила, и вземат от тях каквото си искат, само защото могат да го направят.

Муцуната на канима се вдигна в презрителен жест.

— Вие предавате, поробвате и издевателствате над своите събратья алеранци. Над своите събратья. Ако се държите така със своите хора, кой глупак би повярвал, че ще се отнасяте по-различно с моите?

Тави почувства как леко се отдръпва заради яростта, прозвучала в гласа на Насаг. Той никога не го беше разглеждал от такава гледна точка. Разбира се, проблемът с робството съществуваше от години. И вероятно ще съществува още много години. Системата на гражданство, титли и привилегии, основана на база владееенето на фурии, беше абсолютно непобедима и както той добре знаеше, беше безполезно да се опитва да я преодолее.

Насаг продължи.

— Натъкнахме се на поробени и ги освободихме. И понеже го направихме, когато те поискаха оръжия, за да защитят своята свобода, ние им помогнахме. Но аз знам и ти също знаеш, че вашите легиони няма да се успокоят, докато не унищожат и вземат онова, което е справедливо да принадлежи на всички.

— Така постъпват някои алеранци — отговори Тави. — Но аз не постъпвам така, както не постъпва така и моят господар, Гай Секстус.

— Може би не, гадара — каза Насаг. — Но думите — това са само вибрации във въздуха.

— Докато не са последвани от действия — продължи Тави. — Тук съм само защото ти ми даде думата си.

— Доказах ти, че думата ми тежи — каза Насаг.

— Тогава ми позволи да ти докажа същото — каза Тави.

— Как?

— А какво ти би сметнал за убедително действие?

Насаг пусна замислено, гърлено ръмжене.

— Този, на чиито думи се доверявам като на мои собствени, някога беше почетен гост във вашата страна. Казаха ми, че го държат заключен в някаква воняща каменна сграда в Алера Империя.

— Имаш предвид Варг — каза Тави. — Да. Държат го в килия.

— Варг не е извършил нечестни действия.

— Откъде знаеш? — попита Тави.

Насаг вдигна лапа, освобождавайки ноктите си.

— Това е Варг.

Тави помълча, после кимна.

— Не извърши нечестни действия. Точно обратното. Той ни предупреди за противника, наричан ворд.

— И затова гние в затвора — изръмжа Насаг, оголвайки зъби. — Вашата дума може и да тежи, капитане. Може би можем да сключим споразумение и аз ще мога спокойно да напусна вашата ужасна държава. Но без Варг това няма да стане.

Тави погледна към Ерен, който му хвърли притеснен поглед.

— Ако ти върна Варг — тихо каза Тави, — ти ще се съ согласиш ли да спреш да работиш с Калар? Да се върнеш в Мастингс, да довършиш строежа на корабите си и да напуснеш тази страна?

Насаг се обърна към застаналия отзад стар посивял каним. Никой от тях не произнесе нито дума и не помръдна, но въпреки това Тави беше сигурен, че те общуват помежду си.

Насаг отново се обърна към Тави и кимна.

— Да. Но това споразумение няма отношение към начина, по който се сражавам с вас. Докато не видя и не говоря лице в лице с Варг, вашите легиони ще плащат с кръв за всяка направена от тях крачка.

— Разбрах — каза тихо Тави. — Ако може да се направи, ще отнеме известно време.

Насаг кимна.

— Значи дотогава, гадара, ще си разкъсваме гърлата един на друг — той отново показва зъбите си. — Върви си с мир — той повиши тон и извика на канимски. — Не го докосвайте.

— Ерен — тихо прошепна Тави. — Седни зад мен.

Той се наведе и протегна ръка към курсора, а Ерен се качи на седлото зад Тави.

Тави по алерански размени поклони с Насаг, след което обърна Актеон и тихо, спокойно препусна през поляната. Той мина покрай Дуриас, който също му се поклони, след което започна уверено да се отдалечава.

Половин час по-късно, когато стигнаха до позната на Тави местност, той бавно издиша и накара Актеон да препуска по-бързо по откритата местност.

— Дошъл си сам? — шокира се Ерен. — Ти да не си луд?

Тави се усмихна на приятеля си.

— Няма за какво.

Ерен поклати глава.

— Мисля, че трябва да поясня, че няма нито един способ да ги убедиш да освободят Варг.

— Но Гай може — отговори Тави. — Още щом разбере значението.

— Може би, ако успееш да стигнеш до него — отговори Ерен. — Ами ако не можеш?

Тави отвори уста, за да възрази рязко на Ерен, но беше повален от рязък порив на усилен от фурии вятър.

Актеон се изправи на задни крака и се хвърли настрани, когато внезапна буря вдигна прах и боклуци във въздуха, като ги ослепи и оглуши с рева си. Актеон подскочи паникьосано и Тави падна от коня на земята до Ерен.

Очите на Тави бяха почти изцяло затворени и той едва успя да види трептящите форми на рицарите Аери, които се спускаха към тях и носеха осемместен паланкин.

Каретата кацна, рицарите я закрепиха на земята и един от тях побърза да отвори вратата.

Наварис от Фригия, стройна и облечена изцяло в черно, се появи от паланкина, а на лицето ѝ сияеше странна усмивка. След нея се появиха останалите сингулари, а накрая и самият сенатор.

Арнос, все още в копринената си мантия, спокойно приближи до тях, заобиколен от телохранителите си. Той застана над Тави със студена усмивка на удовлетворение на лицето.

— Сега вече знаем как вашият уж доблестен легион успява да издържи толкова дълго срещу превъзхождащите сили на канимите — тихо каза той. — През цялото време ти си заговорничел с тях, Сципио.

— Това не е вярно — изръмжа Тави. — И вие го знаете.

Арнос махна с ръка към заобикалящите ги рицари Аери.

— Не знам нищо подобно. Вие се срещнахте с един от канимските офицери и аз имам повече от дузина свидетели, които ще го потвърдят. Освен това вие влязохте в преговори с врага въпреки моята заповед да се избягва всякакъв намек за слабост или липса на решителност от наша страна.

Арнос вирна брадичка, гледайки Тави.

— Не изпитвам никакво удоволствие да го правя, Руфус Сципио. Но ще ви поставя под арест за отказ да изпълните заповед на старши офицер по време на бойни действия. Ще бъдете отведени до най-

близката крепост и ще бъдете задържан там, докато за вашия случай не бъде свикан военен трибунал.

Тави мълчаливо гледаше Арнос, зашеметен от чутото, проклинайки себе си за своето безгрижие. Той предупреди Макс, че Арнос ще изпрати наблюдатели на това място. Трябваше да се досети, че Арнос го наблюдава отдавна, може би с помощта на няколко рицари Аери, прикрити с воал.

Той се възползва от шанса и претърпя крах.

Той се провали.

— Наварис — каза Арнос, — арестувайте затворника.

Злобни огънчета, които не можеха да бъдат сбъркани с нищо, танцуваха в очите му.

— Намерете място, където може да бъде задържан под стража, докато намерим време да го съдим за предателство.

ГЛАВА 16

Валиар Маркус погледна младата майка, приближила към него от групата арестувани. Тя беше забелязала или различния от другите шлем на центуриона, с червен гребен, или жезъла, който той носеше като символ на своя чин, и се насочи към него, придружена от млад легионер.

Невзрачно облечената жена, очевидно шокирана от факта, че младият човек е готов да използва сила, погледна Маркус с наполовина срамежлив, наполовина умоляващ поглед, когато той тръгна към нея.

— Центурион — каза тя.

Тя приклекна в подобие на реверанс, вероятно най-доброто, което можеше да направи, предвид малката дъщеря, която носеше на хълбока си. Детето мълчеше, сините ѝ очи бяха широко отворени.

— Никой не говори с нас. Никой не ни казва кога можем да се върнем по домовете си.

Маркус я гледа яростно известно време, но това беше напразен опит. Младата жена нямаше намерение да отстъпи.

— Госпожо — каза Маркус, — трябва да ви помоля да се върнете на мястото си при другите задържани.

— Няма да отида никъде, докато не чуя отговори — каза тя тихо.

— Не, госпожо, ще отидете — отговори Маркус. — За ваша собствена безопасност.

Жената отчаяно стисна челюсти.

— Не разбирам какво още искате от нас, центурион. Никой от нас не е използвал или възнамерява да използва оръжие срещу легионите. Никой от нас не знае нищо, което да не сте изяснили още преди часове. Нямаме причина да сме тук, дори като се има предвид, че този млад човек и досега старателно изяснява дали сред нас има граждани...

Гласът ѝ затихна и лицето ѝ застина в мрачна замисленост, внезапно заменена от маска на страх.

Маркус усети как пръстите му стискат жезъла и само пукотът на чупещо се дърво му подсказа, че неволно е призовал фурия, увеличаваща силата на ръцете му.

Той беше виждал този поглед и при други жени, на други места, и го мразеше.

— Госпожо — отчетливо произнесе Маркус. Той посочи с жезъла към другите задържани. — Отидете и седнете там. Сега.

Тя известно време го гледаше безпомощно. После бързо си пое дъх и каза:

— Казвам се Естелис — ръцете ѝ прегърнаха детето. — Това е дъщеря ми Естара.

Маркус рязко се обърна, като я чу. Враните да го вземат всичко това! Той не искаше да знае нито тази жена, нито името ѝ, нито, да му помагат великите фурии, името на нейното дете. Смъртната им присъда вече беше подписана. И той също имаше вина. Кръвта им ще е по ръцете му. Може би дори буквално. Не искаше да знае имената им.

Някаква част от него не можеше да почувства нищо друго освен презрение към собствения му страх. В крайна сметка именно той наведе сенатора на мисълта да заповяда на капитана да убие други алеранци. Но той предположи, че Арнос ще се възползва от възможността да го направи веднага щом вземат пленници от легиона на разбунтувалите се роби.

Вярваше, че заповедта ще засегне не повече от десетина-двайсет вражески войници. Смисълът беше, че както Маркус предполагаше, капитанът няма да направи компромис.

Маркус се застави да погледне отново към Естелис и дъщеря ѝ Естара и другите зад тях: стотици свободни хора от Отос. Десетки семейства. Жени. Деца. Старци.

Как изобщо Арнос можеше дори да си помисли за толкова чудовищна възможност?

„Защото ти я предложи, глупако.“

Младата жена... Естелис го гледаше, лицето ѝ пребледня. Тя не си позволи да заплаче, със сигурност заради дъщеря си, която сънливо се притискаше към нея, но очите ѝ блестяха.

— С-сър... — каза тя тихо. — Децата са гладни.

Враните да го вземат Арнос, злобно си помисли Маркус.

Враните да го вземат и да го изядат целия.

Все още имаше надежда. Антилус Красус не бързаше да се увери, че сред пленниците няма граждани. Маркус може би нямаше да го забележи, ако не беше работил с младия мъж през последните две години, но всичко говореше, че младият трибун протака време.

Красус не би правил това по своя инициатива. Той беше изпълнителен до степен на умопомрачение и винаги работеше тихо, усърдно и ефективно.

Така че фактът, че внезапно е решил едва да влочи крака, също беше част от неговите задължения.

Значи капитанът беше замислил нещо.

Маркус не знаеше намеренията му. От законова гледна точка той имаше само два варианта, но младежът притежаваше таланта да намира неизвестни досега решения на проблемите. Може би отново е успял.

Дано отново да му се удаде...

Маркус вече целият беше в кръв. Още малко — и ще се удави в нея.

Той запази безизразно, каменно изражение на лицето си. Ако пленниците изпаднеха в паника, само великите фурии знаят какво може да се случи.

— Госпожо — каза той. Беше тръгнал да повтаря заповедта си, но вместо това погледна в очите на малката Естара. Дъхът му се превърна в дълго, бавно издишване.

— Естелис — каза той тихо. — Уверявам ви, че моят капитан прави всичко възможно, за да можете да се върнете по домовете си възможно най-скоро. Но дотогава вие сте на предната бойна линия, заобиколени от хора, преживели тежка битка днес. За ваша собствена безопасност се върнете при останалите — той погледна момиченцето и продължи. — Ще видя какво може да се измисли за храната.

Младата жена го погледна и Маркус видя, че тя се опитва да разбере дали ѝ казва истината или просто лъже, отпращайки я обратно, в очакване на клането, като някаква глупава своенравна крава.

Но тя искаше да бъде измамена. Дори да притежаваше невиджан талант и опит като призовател на вода в разпознаването на истината, той лесно би могъл да я убеди, че небето е зелено.

— Аз... добре, центурион — тя се поклони в още един неудобен реверанс. — Благодаря.

— Легионер — изръмжа Маркус.

Към него хукна млад легионер.

— Сър.

— Моля, придружете госпожа Естелис и дъщеря ѝ при останалите — той ѝ кимна. — Госпожо.

Жената неуверено го погледна за последно и се върна при останалите пленници, придружена от легионера.

Легионерът-ветеран — въпреки че, честно казано, всяка рибка, която беше в Първи алерански от създаването му, можеше да се нарече ветеран — на име Бортус се наведе към Маркус.

— Центурион, какво ще правим с тези хора?

— Прикрий си устата, Бортус. Когато разбере — ще разбереш и ти.

Маркус проследи как Естелис и Естара се връщат на местата си и се намръщи.

Каквото и да се кани да предприеме капитанът, трябва да побърза.

ГЛАВА 17

Тави седеше безмълвно в паланкина на Арнос, проклинайки се за собствената си глупост. Трябваше да помисли по-добре, преди да тръгва на такава потенциално компрометираща среща, като се има предвид възможността да бъде наблюдаван от въздуха.

Разбира се, предвид обстоятелствата, той едва ли би могъл да направи нещо друго. Неговите собствени рицари Аери, изтощени от сутрешната битка, не бяха под ръка, а те бяха единственият известен му начин за защита от наблюдение отгоре.

Но дори и да бяха под ръка, той щеше да откаже подкрепата им, за да се срещне с Насаг. Започна да се кори за непростимата си недалновидност, но възможността да постигне друго развитие на събитията, различно от открита конфронтация с канимите, го беше принудила да поеме този риск.

Може би не ставаше въпрос за глупост или недалновидност, а просто за неблагоприятно стечение на обстоятелствата и човешки фактор, които се отразиха зле на резултата, поне от негова гледна точка. За Арнос тази сутрин определено всичко се нареждаше добре.

Нещата дори изглеждаха още по-лоши. Ерен беше известен като един от местните жители, макар Арнос да знаеше, че е курсор на короната и има ранг и привилегии на рицар. Вследствие на това Тави предположи, че няма да го оставят жив, за да не може да свидетелства в бъдеще. Затова сега беше вързан, хвърлен на багажната рампа на каретата, и му предстоеше да се присъедини към останалите осъдени от Отос.

Ако Ерен излезеше жив от тази ситуация, той би трябвало да се окаже най-важното доказателство във всеки съд срещу обвиненията на Арнос за държавна измяна. Всичко, което Тави трябваше да направи, беше да декларира, че е участвал в размяна на пленници, спасявайки важен агент на короната, което щеше да бъде абсолютна истина.

Би било хубаво да хвърли това в лицето на Арнос, но Тави се опасяваше, че тогава Ерен може случайно да падне от паланкина по

време на полета. Затова възприе с безизразно лице самодоволното изражение на сенатора и не каза нищо.

Вместо това той седеше, осъзнаващ отсъствието на меча си много по-остро от преди, когато още не притежаваше способност да призовава метал. Сега мечът му лежеше в скута на Наварис от Фригия, която седеше до Арнос и гледаше Тави, а змийските ѝ очи сякаш изобщо не мигаха. Жената с лъка седеше от другата страна на Арнос, а един от двамата най-едри мъже в свитата му от сингулари седеше до Тави.

— Вероятно така е най-добре, Сципио — каза Арнос. — По един или друг начин това трябваше да се случи. Предимството на този метод е, че е относително цивилизован.

Тави не си направи труда да отговори. Ядосваше го само това, че Арнос най-вероятно беше прав. Тави се зачуди дали Гай знае колко безпощаден става човек, когато трябва да се отстрани възможна заплаха за неговия авторитет.

Арнос беше готов да обрече на смърт стотици невинни хора, само и само да отстрани Тави. Разбира се, той не би се поколебал да нападне всеки, който застане на страната на Тави срещу него.

Тави замислено присви очи.

Трябва да има някой, срещу когото той ще се поколебае да се изправи.

Всъщност цялата тази ситуация не е катастрофална. Както там казваше старият Килиан: курсорите постоянно ли практикуват?

От определена гледна точка всеки проблем — това е възможност. Арнос, наклонил глава, изучаваше Тави през присвити очи.

— Каква мисъл току-що ви посети, Сципио? Мисля, че няма да ми хареса.

Тави му се усмихна. А после каза:

— Сенаторе. На хора като вас никога не им се налага да си търсят врагове. Вие ги създавате наляво и надясно само като дишате.

Арнос издаде пръхтящ звук.

— Не можеш сериозно да вярваш, че ще се изплаша от твоите връзки. И двамата тук имаме влиятелни приятели.

— Мисля, че не сте достатъчно далновиден, за да разберете от какво трябва да се страхувате — отговори Тави. — Срам, наистина.

Имате възможности. Ако пожелаете, може да направите толкова много добро на хората.

Очите на сенатора станаха неподвижни.

— Ако пожелая, Сципио — каза той тихо, — мога да заповядам на Наварис да ти изкара червата още сега.

Тави поклати глава и кимна към прозореца на паланкина.

— Ако погледнете надолу, сенаторе, абсолютно сигурен съм, че ще видите стражеви кордон от ездаци, намиращ се достатъчно близо, за да се виждат един друг — те предават сигнали в лагера. Заповядах им да не ме придружават на срещата, което означава, че те ме следваха на достатъчно разстояние, за да останат незабелязани. Сигурен съм, че са видели как вашите хора ме взеха. Сами те не са по-бързи от въздушния паланкин, но работейки заедно, при хубавата светлина в този ясен ден, те могат да предават съобщение много по-бързо. Най-вероятно в лагера вече се знае, че сте ме арестували.

Сенаторът присви очи. После се обърна и прошепна нещо на жената с лъка. Тя отвори прозореца и отвън нахлу ревящ поток въздух. Тя махна на един от придружаващите рицари Аери.

За кратко те си размениха жестове. Рицарят изчезна от поглед, след което отново се появи, давайки на жената утвърдителен сигнал. Арнос сви устни и изчака да затворят прозореца.

— Убийте ме, ако искате, сенаторе — каза Тави, преди Арнос да заговори. — Но може да се сблъскате с няколко изключително трудни въпроса — той се наведе напред. — А аз не съм никакъв наемник, чиято смърт може просто да се игнорира.

Ръката на Наварис се насочи към дръжката на меча на Тави, а устните ѝ се извиха в усмивка.

Ръката на Арнос сграбчи Наварис за китката, но погледът му остана впит в Тави.

— Чакай, чакай, скъпа. Да не губим самообладание. Този ден беше труден за всички ни — той леко се усмихна. — Вярно, че само един от нас ще бъде съден за предателство.

— Ще видим — каза Тави.

— Със сигурност ще видим как ще ви осъдят и ще ви обесят, Сципио — каза Арнос. Този път в гласа му нямаше позиране, никакви излишни жестове, почти никакво маниерничене в думите му. — Но дори и да успеете да се оправдаете от обвинението в заговор, в крайна

сметка вашата роля в историята е приключила. Вашият легион ще бъде прехвърлен под командването на друг. Няма да играете никаква роля в тази кампания. Няма да получите никаква власт, нито слава в най-важните сражения в следващите петстотин години, докато властта не се смени. Репутацията ви ще бъде опетнена, независимо от изхода на процеса: сянката на предателството ще падне върху вас, няма да ви поверят дори взвод от гражданския легион, и ние двамата го знаем.

Тави седеше тихо. Това спокойно изброяване на фактите беше много по-лошо от предишните подигравки и гневни погледи на Арнос. Той склони глава пред тях, както прави човек, когато срещне неизбежния първи студен вятър в началото на зимата.

— Ти вече си мъртъв — каза Арнос. — Мъртъв достатъчно, за да не носиш полза на своя покровител. Мъртъв достатъчно, за да не представляваш заплаха за мен — той погледна Тави, сякаш младежът изведнъж беше престанал да бъде толкова значим, че изобщо да си заслужава да бъде забелязан. — Ти си мъртъв, Сципио. Всичко свърши.

Въздушната карета се наклони и те започнаха да се спускат към окупирания от гвардията Отос.

— От този момент — каза Арнос, — можем да започнем да общуваме по приятен, цивилизован начин — или можем да го правим по друг начин. Мога ли да считам, че ще съдействаш? Това ще улесни живота на твоите хора.

Тави не вдигна поглед. Той просто каза:

— Добре.

— Виждаш ли, Наварис? — промърмори Арнос. — Той можел да бъде разумен.

Тави седеше безмълвно, без да вдига глава.

Така му беше по-лесно да скрие усмивката си.

Паланкинът се приземи на градския площад на Отос, на който нямаше никой освен легионери от гвардията. Както видя Тави, цяла центурия легионери скочиха и се построиха пред паланкина — лична свита, подобно на постоянно съпровождащата го маратска конница, само че много по-многобройна.

Легионерите се изпълнаха, когато камериерът побърза да отвори вратата на въздушната карета.

Тави с двамата огромни сингулари излезе първи. Мъжете стояха от двете му страни.

В някакъв момент от живота му, помисли си той, присъствието на такива здрави мъже, очевидно експерти в изкуството да бъдат жестоки, можеше сериозно да го уплаши. Въпреки това, като се има предвид, че по-високият от тази двойка беше с половин длан по-нисък от Тави, както и неговата подготовка и наскоро появилото се изкуство да призовава, най-голямото, което успяваха да постигнат, беше да повишат самочувствието му и да му помогнат да реши с какви цели ще трябва да започне, ако ситуацията го изисква.

Когато Арнос слезе от каретата, придружен от другите си сингулари, Тави увеличи крачка. Ескортът му беше изненадан от уверените му движения и се движеше леко зад него, по-скоро като обслужващ персонал, отколкото нещо друго.

— Сенаторе — промърмори Тави, докато кимаше с любезна усмивка на центуриона от личната стража на Арнос. — Струва ми се, че сега мога да разчитам на ответна любезност.

Арнос го погледна за момент, а Тави си представи как човекът е разкъсван между желанието да продължи да изглежда миролюбиво и да заповяда на сингуларите да го пребият до безсъзнание.

— Не сте в положение да изисквате каквото и да е.

— Не се опитвам да изисквам нищо — възрази Тави. — Просто искам да кажа, че сте абсолютно прав. Картата ми е бита и политически аз съм мъртъв.

Арнос го изгледа продължително, докато се изкачваха по стълбите в къщата и очите му подозрително се присвиха:

— Какво имаш предвид?

— Хората от Отос — отговори Тави и вдигна вежди. — Вие получихте това, което искахте. Сега няма нужда от екзекуции.

— Ами, не знам — каза Арнос, а тонът му стана неофициален. — Такъв пример може да ни облекчи бъдещия живот. Мисля, че съдбата на Отос ще вдъхнови хората от други населени места да се противопоставят по-активно на врага.

— Или ще ги вдъхнови да се надигнат срещу вас.

Арнос сви рамене.

— Свободните имат малък шанс да причинят някаква вреда на нашите сили. Те практически нямат никакви фурии — Арнос изсумтя

насмешливо. — Представете си на какво може да заприлича, Сципио.

Тави доста дълго твърдо се взираше в мъжа. Назначаването на Тави в Първи алерански като курсор и шпионин на короната не предполагаше толкова дълъг срок. Много хора го бяха виждали в столицата и рано или късно някой щеше да забележи сходството на чертите между Руфус Сципио и Тави от Калдерон.

Арнос беше оръдие на лейди Акватайн. Тави просто не би могъл да си представи някой друг, който да разполага с достатъчно разузнавателни ресурси, за да придобива информация и с мотивация да я споделя с Арнос. Това беше предположение, но Тави чувстваше, че може да бъде достатъчно сигурен.

В близко бъдеще обаче нямаше значение откъде Арнос е получил нужната информация — важно беше само това, че я е получил и затова знаеше, че може да нападне покровителя на Тави, за да си отмъсти на Тави.

— Получихте, каквото искахте. Тези хора не са ви причинили вреда, сенаторе.

— И не оказаха никаква помощ. Не им дължа нищо.

— И за вас това е достатъчно причина да ги убиеете?

Арнос поклати глава.

— Това е война. Невинни умират. Умират в битка, застигнати от пожари, от глад, от болести. Това е неизбежно. Никой достоен пълководец няма да позволи ума му да се разсейва от подобни неща.

— Аха — промърмори Тави. — Човечността е голяма пречка.

Арнос се изсмя злобно.

— Моля. И ти не си по-загрижен от мен. Колко сълзи проля за офицерите, които умряха при изпълнение на твоите заповеди, а? Колко хора обрече на смърт? Колко невинни трупа видя за цялото време, откакто си тук, и колко дълго беше отвратен от вида им?

Изведнъж от думите на Арнос гняв обхвана Тави, но той веднага го потисна. Казаното беше близо до истината. За две години на бойното поле бяха убити стотици хора, които той командваше, и това му причиняваше толкова силни страдания, каквито преди няколко години той дори не можеше да си представи.

— Вие сте от същия сорт като мен, Сципио или Тави от Калдерон, или за който и да се представяте. Просто служите на друг господар.

Тави се намръщи и се втрени в мъжа. Арнос беше невъзмутим и, ако Тави не грешеше, напълно искрен.

Как може един здравомислещ човек да бъде толкова безчувствен? Арнос в живота си само разрушаваше, просто по ръцете му нямаше кръв. Последствията могат да бъдат абсолютно невъобразими. Болести ще вилнеят. Деца ще станат сираци.

Холтове ще бъдат унищожени, реколтата ще изгние поради липса на работна ръка. Недостигът на храна ще тласне хората към грабежи и убийства. Други ще убиват за отмъщение, а жените и децата, както във всички войни, ще страдат най-много.

Фуриите в този район, вече без контрола на хората, които ги владееха, щяха да деградират и да подивеят, което можеше да предизвика още повече проблеми и да представлява заплаха за всеки, попаднал на пътя им.

Тави беше виждал подобно нещо в много по-малък мащаб — градове и села, обхванати от война. Това беше кошмар. Ако Арнос продължеше в същия дух, първият зимен сняг щеше да падне над владения на смърт и разложение, радост за тлъстите грачещи врани.

Как човек може дори да си представи такова нещо?

Тави примигна. Отговорът беше прост.

Той не знаеше.

Арнос просто не знаеше.

Макар да беше един от най-уважаваните хора в Колегията по тактика, Арнос никога не беше участвал в походи. Той беше наблюдавал сутрешната атака от въздушния си екипаж, гледайки към мъничките фигури, тичащи толкова далече долу — точно както би се наслаждавал да играе лудус на дъска или на пясъчна маса.

Той беше твърде далеч, за да види кръвта, да чуе писъците или да усети миризмата, миризмата на смърт. Кървави врани, този човек водеше легионите в кампания срещу непримирим враг, а дори не носеше броня. Тави много добре знаеше колко бързо може да се промени посоката на атаката по време на битка — вдлъбнатините на собствената му броня бяха достатъчно доказателство за това.

За Арнос всичко това не беше реално, помисли си Тави. Или по-скоро реалността и това, което се случваше в ума на сенатора, бяха две напълно различни неща. Той беше свикнал да говори за войната в абстрактни, удобно далечни изрази.

Той не беше тук, на земята, и въпреки че може би с разума си разбираше, че може да има загуба на човешки живот, той не знаеше. Той не го беше преживял лично.

Тави поклати глава.

— Вземам думите си назад. Вие нямате намерение да правите добро на никого.

Арнос посочи с извит пръст към Наварис.

— Сигурен съм, че в тази къща има изба, мазе или някакъв подземен склад. Заклучете го там.

— Арнос, умолявам ви — каза Тави. — Отменете заповедта. Тези хора не заслужават да умрат и вие го знаете.

Арнос не му обърна внимание.

— След това вземи слугата и го хвърли при задържаните. Очевидно е в сговор с местните бунтовници.

Тави стисна зъби от безсилие, а ръцете му се свиха в юмруци.

Змийските очи на Наварис се плъзнаха по него, а мечът ѝ беше на три инча измъкнат от ножницата.

Явно Тави го чу преди останалите. В годините, откакто имаше тази странна връзка с Кайтай, сетивата му бяха станали по-чувствителни. Не по-остри, а по-прецизни, долавящи повече нюанси.

Миризмите бяха станали по-силни, по-познати и по-разпознаваеми, позволяваха му по памет да разпознава места и предмети със същата лекота, с която хората разпознават познати. Звуците също се промениха. Бяха станали не само по-силни, но и по-отчетливи, така че често можеше да разпознава движещите се наблизо хора, както и жребците, които яздеха, базирайки се само на уникалните звуци на дишането им.

Този звук беше много слаб, такъв, който повечето хора няма да чуят, докато не стане по-отчетлив.

Коне.

Стотици набиращи скорост коне.

Врани. Сега Тави нямаше нужда от това.

Наварис грубо го хвана за ръката и изглежда чак тогава чу звука. Тя застина, обърнала глава към северната порта на града.

Чу се чудовищен, боботещ шум, а след това ниският тътен на тропота на копита премина в грохота на стакато, когато стотици копита заляха калдъръмения път на Отос.

Кървави врани. Това очевидно не беше това, от което всички се нуждаеха в момента.

Ако само...

От противоположната страна на площада влезе кавалерията на Първи алерански, начело с Антилар Максимус. Строят веднага започна да се разделя, прецизно като на учение.

Той поведе всичките четири крила на кавалерията и те се разпаднаха на два фланга — конницата на Първи алерански и конницата на маратите. Тави също така видя отзад да се появяват и Бойните врани. Те се спешиха и се наредиха между частите на кавалерията.

Ветераните на Първи алерански се движеха с огромна скорост, те заеха позиции и бяха готови за действия преди гвардията да успее да реагира по какъвто и да е начин на появата им. Затръбиха тръби, забиха барабани и гвардията започна да се подрежда в редици пред Първи алерански. Бяха неорганизирани и смутени, но това, което им липсваше каро координация, те компенсираха с количество.

Антилар Максимус, с шлем и доспехи, сияещи на вечерното слънце, насочи коня си в тръс към къщата, която заемаше сенатора, като по някакъв начин успя да придаде на походката на своя кон високомерна разпуснатост.

Той спря на десетина стъпки от първата редица legioneri и не принуди кимна на Тави.

— Капитане — приветливо усмихнат, извика силно той, така че да го чуе целият площад.

— Добър вечер, трибун — каза Тави също толкова силно. — Какво си мислиш, че правиш тук?

— Ситуацията в нашия лагер изисква вашето внимание, сър — каза Макс. — Дори си позволих да ви взема кон — той топло се усмихна на Арнос. — Трябва да върна капитана, сенаторе.

Арнос се изправи и вирна брадичка. Предвид коприненото му облекло и факта, че сенаторът беше по-нисък от повечето жени, това изглеждаше малко нелепо. Всеки момент трябваше да пристигнат още подкрепления за охраната legioneri, но така и не идваха.

— Трибун — изръмжа Арнос. — Вие и тези хора трябва да се махнете, да се върнете в лагера и да чакате моите заповеди.

— Чухте, капитане — каза Макс. — Седнете на коня и ще се върнем в лагера.

— Махайте се, трибун! — изкрещя Арнос. — Веднага!

От северната част на града гръмнаха барабани. Разнесе се песента на походния марш, изпълняван от legionerите на Първи алерански.

Арнос се обърна към Тави.

— Заповядай им да се оттеглят.

— С радост бих го направил, сенаторе — каза Тави, — но бях освободен от командването.

— Ще ги убия — изсъска Арнос. — Всички до един.

— Това е ваше право, разбира се — съгласи се Тави. — Но трябва да вземете предвид последиците за вашата кампания. Можете да ги убиете, но няма да е лесно. Ще претърпите тежки загуби. А когато всичко се успокои, ще имате по-малко от една трета от сегашния си състав.

Арнос присви очи.

— Нас вече ни превъзхождат най-малко с три или четири към едно, сър — Тави усети как гласът му става строг. — Пресметнете. А после ми кажете дали ще можете да завършите тази кампания.

Арнос погледна от Тави към Макс и към legionerите на площада. Маршовата песен на Първи алерански ставаше все по-силна.

В крайна сметка той изсъска през зъби и изплю:

— Ако се налага, ще отстъпя и на следващата година ще събера подкрепления. Но ти няма да получиш командването отново.

— Не ми и трябва — каза Тави. — Освен това мога да гарантирам, че Първи алерански не само ще отстъпи, но и доброволно ще бъде с вас до края на кампанията. И двамата знаем, че ще ви трябват.

Арнос се намръщи и погледна подозрително Тави.

— Какво искаш?

— Две неща — каза Тави. — Първо, хората от Отос. Отменете заповедта.

Арнос изсумтя.

— И?

— Предайте ме на капитан Налус и до съда ме изпратете в затвора на Елинарх — отговори Тави.

— Защо? — полюбопитства Арнос.

Тави хвърли поглед към Наварис.

— Защото не искам да се събудя един ден и да открия, че някак си насън съм си прерязал вените.

Арнос погледна назад към площада, който в този момент се бе превърнал в истинско море от блестящи доспехи, знамена, оръжия и шлемове. На площада, срещу силите на Първи алерански, се появи знамето на капитан Налус и той премина през редиците към командването на Арнос.

— Съгласен съм — каза Арнос.

Тави кимна и се обърна към Макс.

— Трибун?

— Сър.

— Стройте се и се върнете в лагера.

Макс примигна и се загледа в Тави.

— Сър?

— Това е заповед, трибун — каза Тави.

Конят на Макс нервно затанцува на място, а здравият Антилар поклати глава.

— Не, сър. Няма да си тръгна без вас, сър.

— Сенаторът намери причина да ме обвини в измяна. Сигурен съм, че ще имам възможност — той направи много малък акцент върху думата — да уредя въпроса в съда. В момента трябва да се спазват инструкциите.

Макс вдигна вежди, пое си дълбоко дъх и после неохотно отдаде чест.

— Да, сър.

— Благодаря, трибун — каза Тави.

Макс се обърна и се насочи към Първи алерански, като от време на време хвърляше поглед назад. След миг формациите започнаха да се разпръскват, напускайки града по същия начин, по който бяха дошли.

Дружната въздишка на облекчение от всеки човек на площада прозвуча като вятър, духащ през висока гъста трева.

Тави усети как краката му се подкосяват от облекчение. Катастрофалният сблъсък с охраната беше предотвратен и хората от Отос бяха помилвани — единият проблем реши другия.

Лесната част свърши.

От този момент всичко ставаше много по-сложно.

ГЛАВА 18

Маркус приближи до командирската палатка и кимна на стража отвън.

— Казвам се Маркус. Капитан Налус е изпратил за мен.

Стражът, млад легионер, веднага изпъна ръка и отдаде чест, точно по устав.

— Валиар Маркус, сър, той ви очаква. Помоли да влезете вътре и да го изчакате минута, сър.

— Не ме наричай сър, синко — каза Маркус, — всички тук сме пехота.

Младият легионер се усмихна, отдаде чест по-естествено и разтвори входа на палатката.

Маркус отговори на поздрава още по-небрежно, отколкото трябваше, и влезе вътре. Тя беше по-голяма от необходимото и беше издигната около централната маса, вместо маси, подредени по стените и оставящи центъра открит. Това беше Налус. Харесваше му, когато хората общуват, обсъждат и се гледат в лицата. Налус предпочиташе този вид комуникация.

Маркус предпочиташе друго разположение. То предполагаше винаги да познаваш човека, който работи зад гърба ти.

Леглото до стената беше двойно, а до табуретката имаше голяма арфа. Маркус приближи към арфата и прокара мазолеста ръка по дървената ѝ рамка.

Входът на палатката се надигна и капитан Налус влезе. Маркус се обърна към него и рязко отдаде чест.

— Капитане.

Налус кимна в отговор.

— Центурион — той пусна платнището зад гърба си.

Маркус се усмихна и протегна ръка.

— Много време мина.

Налус се ръкува и се усмихна в отговор.

— Маркус. Благодаря, че дойдохте.

— Е, сега сте велик и могъщ капитан. Как един обикновен центурион може да не се подчини?

Налус изсумтя.

— Това не е като времето, когато служихме на Върховен лорд Антилус — каза той с горчивина в гласа. — Нали така?

— Не е — съгласи се Маркус.

— Великите фурии са ми свидетели — тихо добави Налус, — тогава не би се случило нищо подобно на тази репресия срещу цивилните.

Той замълча за миг.

— Чувствам се неловко от това, Маркус.

— На Защитната стена — тихо каза Маркус — винаги знаеш кой е врагът.

Налус за миг се намръщи, след това направи гримаса и поклати глава.

— Не ме разбра правилно. Враните да ги отнесат интригантите в политиката, Маркус, и политиците в добавка. Не съм се подписвал за това. Аз съм просто войник.

Маркус изсумтя.

— Ако не сте искали да участвате, тогава сте се присъединили към грешната компания.

Налус поклати глава, отиде до шкафчето в ъгъла на палатката и извади тъмна бутилка. Отпи голяма глътка от нея и после я подаде на Маркус.

— Работата не е в избора на страна, Маркус.

Маркус бегло погледна бутилката. Дори не посегна към нея.

— В какво е тогава?

Налус отпи още една глътка.

— Преди много години ти учеше младия подтрибун да бъде войник. И накара разглезеното хлапе да порасне.

Маркус изсумтя.

— Те не са по-зелени от теб. Това е сигурно.

— Ти беше мой учител. И тогава ми даде добър съвет. Сега аз те моля за съвет.

За миг Маркус се взря в Налус. После тръсна глава и посегна към бутилката. Отпи глътка и почти безвкусният ликьор от корени, предпочитан в мразовития север на Империята, изгори гърлото му.

— Пфу — промърмори той. — Можеш да получиш която си напитка искаш тук, а ти избираш тази?

— Пристрастен съм към нея — каза Налус.

Маркус изсумтя и каза:

— За тези, които не са с нас.

— За тези, които не са с нас — отговори Налус.

Маркус отпи още една глътка и върна бутилката на Налус. Изчака го да пийне и каза:

— За какво искаше да ме питаш?

— Знаеш, че ми възложиха да охранявам задържания капитан Сципио.

— Да.

Налус поклати глава.

— Той поиска нещо. Искан да разговаря с някои от офицерите си, преди да го предам на сър Сирил.

Маркус изсумтя.

— И?

Налус погледна Маркус за секунда.

— И? Наистина ли мисли, че ще го позволя? Последното нещо, от което всички имаме нужда, е той да даде на хората си заповед от рода на: „Сенаторът може да върви при враните“. Или: „Убийте този глупак Налус и ме изкарайте отгук.“

Маркус кимна. После каза.

— Помоли го да не го прави.

Налус вдигна вежди.

— Извинявай, какво?

— Помоли го да не го прави.

Налус раздражено се изхили.

— Просто така? Да повярвам на думата му? О, това ще се хареса на сенатора.

Маркус взе бутилката и отново отпи от нея.

— Сам ме попита.

Налус внимателно гледа Маркус в продължение на минута. После погълна още една глътка северна течност и каза:

— Сериозно?

— Даде ли дума — каза Маркус, — той държи на нея.

Налус въздъхна. После каза:

— А ти държиш на своята.

Маркус отпи още една глътка и направи гримаса.

— Обикновено.

Налус довърши бутилката и небрежно я хвърли под леглото. Намръщи се и свъси вежди, а Маркус го остави известно време да обмисли разговора. После каза:

— Все още свириш на това старо нещо, а?

Налус хвърли поглед към арфата и сви рамене.

— Аз... понякога ми помага да заспя.

Маркус кимна към двойното легло.

— Мислех, че за това си има жени.

Налус леко се усмихна на Маркус. После поклати глава и отговори:

— Едва ли е много успешно по време на кампания.

— Да.

— Ако Сципио разговаря с офицерите си — каза Налус, — и им каже да се опълчат на Арнос, ние няма да можем да се доверим на Първи алерански. Може и да съм глупак, но не съм чак такъв глупак. Ще се нуждаем от тях, когато стигнем до Мастингс. Не мога да направя грешка.

Маркус потупа Налус по рамото и тихо каза:

— Постъпи, както сметнеш за добре — после се насочи към изхода.

— Маркус?

Маркус се поколеба.

Налус си пое дълбоко дъх.

— Искам да си там.

Маркус се обърна, кимна и отдаде чест на младия мъж.

Налус му отвърна със същото.

* * *

Младият червенокос курсор, сър Ерен, чакаше Маркус, когато той с бързи крачки излезе от лагера на Втори сенаторски и се отправи обратно към Първи алерански. Той закрачи редом с Маркус, макар да

продължаваше да се преструва, че върви отделно от центуриона. Устните му едва помръдваха, докато говореше.

— Е?

— Капитанът е помолил, както ти каза. И Налус ще даде разрешение.

Лицето на Ерен се озари с кратка, жестока усмивка.

— Добре.

Маркус го погледна косо.

— Какво смяташ да правиш?

Ерен отвори уста да отговори, но се намръщи.

— И за двама ни ще е по-добре, ако не знаете — каза тихо.

Слава на великите фурии, поне някой има малко разум, помисли си Маркус. Курсорите бяха претърпели много загуби през последните няколко години и той беше започнал да се притеснява за качеството на агентите, които ще ги заменят. Поне този тук създаваше впечатление на здравомислещ.

Ерен едва забележимо кимна на Маркус и изчезна в странична уличка. Маркус продължи по пътя си със същата делова, неизменна скорост, и се прибра в палатката си.

Този път лейди Акватайн не използваше воал. Тя седеше на стола в своята маскировка на перачка, на лицето ѝ беше изписано нетърпение. Когато влезе, тя стана и той почувства как въздухът вибрира от задържащата въздушна магия.

Маркус ѝ кимна.

— Милейди.

— Фиделиас — отговори тя с рязък тон. — Какво каза Налус?

— Сципио е помолил да разговаря със своите старши офицери — каза Маркус.

Лейди Акватайн присви очи.

— По думите на Арнос, Сципио го уверил, че ще инструктира офицерите си как да му помогнат. Но той е боец. Разбира се, Налус няма да допусне тази среща.

Маркус се съсредоточи върху дреболиите в палатката — стандартните неща, в които нямаше нищо необичайно, които използваше ежедневно и редовно.

— Опитах се да го разубедея — отговори той.

Лейди Акватайн се намръщи за секунда.

Маркус поправи одеялото на леглото си и се зачуди дали не му е време да се подготви за смъртта.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Той ще последва ли съвета ти?

— Да се надяваме — каза Маркус. — За да вземе решение, Налус ще се нуждае от известно време, но по пътя ще си състави собствено мнение. Каза ми, че ако разговорът се проведе, той иска аз да присъствам. Поне ще мога да докладвам за случващото се.

— Никога не бива да подценяваш значението на талантливото протеже — промърмори с усмивка лейди Акватайн. — Или колко често при вземане на критични решения хората се обръщат към своите бивши наставници. Дръж ме в течение.

— Непременно, милейди.

— А хората от Отис? — попита лейди Акватайн.

— Освободени и върнати по домовете си — въпреки че Арнос не издаде официална заповед за отмяна на смъртната им присъда.

Тя поклати глава.

— След отстраняването на Сципио от хоризонта, необходимостта да ги заплашваме отпадна, а и това може да има далечни последици. Трябва да отбележа, шпионино мой, че отначало предложението ти изглеждаше като чиста авантюра. Но пък ни помогна елегантно да решим проблемите.

Стомахът на Маркус се сви. Ако капитанът не беше изиграл ситуацията толкова добре... На глас каза:

— Благодаря, милейди.

— Според теб Първи алерански ще помогне ли на Арнос в кампанията?

— Ако Сципио им заповяда? — той сви устни. — Мисля, че да. Две години те воюваха с канимите. Ще искат да довършат работата.

Лейди Акватайн въздъхна.

— Тогава всичко зависи от Сципио. Той има много дразнещия талант да се оказва в центъра на събитията.

— Ако той наруши обещанието си — каза Маркус, — смъртната присъда все още е в сила.

На лицето ѝ се появи гримаса от отвращение.

— Вярно. Но дали това ще е достатъчно, за да го накара да спази думата си?

— Отчасти — каза Маркус. — Но имайте предвид, че за възрастта си той прави изненадващо добри дългосрочни планове. От негова гледна точка това легионът му да участва в кампанията е може би най-добрият начин да запази офицерите си живи, обединени и готови да го подкрепят отново в бъдеще.

На това лейди Акватайн вдигна вежди и с жест на ръката си изобрази вероятност. После тя стана и събра прането си, на устните ѝ играеше лека усмивка.

— Не се притеснявам за неговите дългосрочни планове. Ние сме почти до целта. Ти ми служи добре, Фиделиас. Няма да забравя това.

Той склони глава пред лейди Акватайн и тя излезе.

Той седна на леглото и затвори очи. Паниката и страхът, които прикриваше, докато лъжеше лейди Акватайн, го заляха. На челото му изби студена пот, а ръцете му затрепераха.

Ако лейди Акватайн дойде на власт, тя най-малкото ще трябва да поддържа видима честност, а Маркус знаеше твърде много компрометиращи факти за нея и съпруга ѝ.

Истината е, че тя беше честна до известна степен, но също и че не позволяваше на никого или нищо да пречи на целите ѝ. Отне му години, за да види абсолютно ненаситната природа на нейните амбиции.

Той следваше логическата верига до нейното най-вероятно заключение.

Щом тя и съпругът ѝ получат короната, Маркус щеше да се окаже бремене, от което трябва да се отърват.

Като цяло, ако тя разбере, че той се е обърнал срещу нея, щеше да го изтрие от лицето на земята.

И ако капитанът някога разбере истината за себе си, Маркус прецени, че той ще реагира по-малко драматично, но по-ефективно.

Маркус седеше на леглото с треперещи ръце.

Поне беше спасил живота на капитана. Това само по себе си вече беше страхотно.

Докато беше жив, младият мъж щеше да действа — и Маркус беше сигурен, че капитанът няма никакво желание да седи спокойно в клетка, докато сенаторът-марионетка на лейди Акватайн жъне успехи, постига нови победи и в резултат на това увеличава сферата си на влияние.

Докато капитанът беше жив и можеше да действа, имаше надежда за бъдещето на Алера.

Но не и за Маркус.

Враните да го вземат. Във всеки случай той никога не беше планирал да умре от старост.

ГЛАВА 19

Бърнард внезапно замря, след това вдигна ръка и отново я прибра към себе си — сигнал „в укритието“. Амара бързо направи две крачки напред, за да подкрепи Гай, когато той тронаво закуцука, сгънал единия си крак в коляното и стиснал тоягата, която Бърнард му отрязва, когато отново се отправиха на път.

Тя помогна на Първия лорд да легне на студената влажна земя и последва примера му. Гай изсъска от болка и подвиг крак, преди отново да утихне. Лицето му се изкриви от болка.

Амара хвана ръката на стареца, за да му даде безмълвна подкрепа, и намръщено погледна към Бърнард или по-точно към мястото, където предлагаше, че все още стои. Сенките на дърветата, които падаха върху него като наметало, както и фуриите му, напълно го скриваха от погледа.

Тя чу тихия звук на стъпки по земята пред себе си, а след това светлината леко се промени, когато дървесната магия на Бърнард се плъзна между нея и Първия лорд. Сега Бърнард вече стана видим за нея, въпреки че чертите му бяха размазани и замъглени, сякаш е в дълбока сянка.

Той се възвишаваше над тях с лък в ръка и със стрела на тетивата, а очите му напрегнато гледаха напред.

Тогава Амара чу туп-туп, туп-туп — звуци, предизвикани от копита на кон по отъпкана пътека.

Към тях се присъединиха още няколко и след половин минута тя видя приближаващите се конници. Бяха шестима, облечени в кожени куртки на горски обитатели, и на всеки отпред на куртката се виждаше емблема със зелено-сивите цветове на Калар.

Преден отряд на легион — или по-скоро бандити, които признаваха Калар срещу пари и власт, за да продължат да правят това, което винаги са правили, плюс понякога и допълнителна работа. Бяха добре въоръжени, всеки с ловен лък, копие с широк връх и резервни мечове и брадви, прикрепени към седлата.

Яздеха в мълчание, чуваха се само копитата на конете им. Това беше вторият такъв патрул от два дни, въпреки че другият беше повече от двойно по-голям. Тези хора бяха достатъчно близко, за да може Амара да види петната по техните туники и драскотините по ботушите им.

Тя забеляза, че е затаила дъх в желанието си да пази тишина.

Патрулът мина покрай тях и Амара бавно започна да се отпуска — и тогава последният ездач се огледа, след това спря коня си и скочи на земята.

Хвърли края на поводите на ниско висящите клони и се насочи към тях.

Бърнард се движеше много бавно и много спокойно. Той вдигна лъка си и го изпъна внимателно и безшумно.

Когато се намираще на по-малко от двадесет ярда от тях, разбойникът свърна настрани, пое си дъх и започна да се промъква между дърветата.

Въпреки че Амара дори не можеше да издърпа тетивата на лъка на съпруга си, Бърнард държеше мощното оръжие в пълна готовност, без да трепери.

Той замря, дишането му бе равно, очите му бяха полузатворени, а погледът — ленив. Амара почувства как трепери от напрежение и осъзна, че пръстите ѝ, където беше хванала Първия лорд за лакътя, вече са побелели. Нямаше търпение да придвижи ръката си към меча, но се сдържа.

Движението можеше да размърда лист или да счупи клонка и да предупреди врага за тяхното присъствие. Нещо повече, мечът ѝ всъщност не би ѝ помогнал особено в този момент, дори ако вече беше в ръката ѝ. Лъкът на Бърнард щеше да ги защити много по-добре.

Бандитът спря, промърмори нещо и се обърна да си тръгва.

Тежестта на Гай се измести. Амара притеснено го погледна.

Лицето му беше побеляло от болка, а десният крак, все още невъзстановен от травмата, трепереше и докосваше земята. Не вдигаше много шум — но и това беше достатъчно.

Разбойникът рязко се обърна, ръката му се стрелна към меча, а очите му се присвиха, оглеждайки гората. Амара лежеше напълно незащитена на горската настилка, не по-далеч от два-три ярда от мъжа

и точно пред него. Той просто гледаше, очите му се движеха бавно отляво надясно.

Цяла минута той стоя, просто гледаше и се ослушваше.

Нервите на Амара започнаха панически да крещят.

Ако кракът на Първия лорд отново трепне, нямаше никакъв шанс човекът да не го забележи. Ако успее да се противопостави на призованата от Бърнард дървесна фурия, той на мига щеше да атакува Гай, ако първият изстрел на Бърнард не го убие веднага.

И ако мъжът успееше да оцелее след първия изстрел, дори за малко, Гай можеше да не успее да се защити. Ако това се случеше, Амара ще трябва да застане между разбойника и Първия лорд, затова тя призова Сирус да даде на крайниците ѝ скоростта, от която щеше да се нуждае.

През цялото това време Бърнард стоеше точно пред мъжа, без да мърда, с опънат лък.

— Какво, враните да те приемат, правиш? — внезапно се раздаде глас.

Амара трепна от изненада и почти изпадна в паника, когато от движението листата и клонките под нея изпукаха. Но разбойникът не чу нищо. Той реагира на гласа, като се завъртя на място и извади меча си.

— Враните да те вземат, Тонар — изръмжа разбойникът. — Така ме изплаши, скъси ми живота с десет години.

Появи се друг разбойник, конят му бавно си пробиваше път през храстите към тях.

— Имаш такъв живот, че ти направих услуга.

— Копеле.

— Не трябва да яздиш сам, глупако — дружелюбно каза Тонар. — Ако пак го направиш, Юлиус ще ти отреже топките.

— Юлиус — каза разбойникът с мрачен глас. — Той ни кара да яздим по прокълнати от врани места, където няма война. Представяш ли си каква плячка бихме могли да получим, ако участвахме в истинска битка?

— По принцип язва на стомаха, както чух. А за това тук постоянно ни се плаща. И няма какво да мърмориш.

— Тук не се разхождат никакви шпиони — продължи да се оплаква разбойникът. — Само си губим времето.

— Рицари Аери не летят толкова далеч в тила на врага без причина. Те или са спуснали някой...

— Или са взели някого и тогава напразно си скапваме задниците.

— Ти си в конен патрул. На теб ти плащат. Може и да намерим някого, а може и да не намерим. Или ще получим награда от петстотин бика, или ще се върнем, без да се натъкнем на някой, който ще се опита да ни изкара червата. Тук няма губещи.

— Освен мен, Тонар. Трябва да те слушам как мърмориш.

— Ако не се влачиш с кращата си последен, няма да ти се налага да го чуваш отново — отговори Тонар. След това обърна коня си и се върна към пътеката.

Разбойникът навъсено го изпрати с поглед и яростно ритна някакъв камък.

Камъкът заподскача по земята и отскочи от крака на Бърнард.

Амара се стегна.

Но разбойникът не забеляза. Вече се беше обърнал към коня си. Той скочи на седлото, срита енергично животното и препусна след останалата част от бандата.

Бърнард не свали лъка си още цяла минута, след като той се скри от погледите им, а след това бавно отпусна тетивата и в същото време издиша плавно и внимателно. Свали лъка си и разтри изтръпналото си дясно рамо. После се обърна към Амара.

— Смятам незабелязано да ги последвам малко — прошепна той. — Да се уверя, че няма да се върнат по следите си. Вие останете тук и пазете тишина. Ще се върна скоро.

— Бъди внимателен — каза тя.

Той ѝ намигна и се обърна. Дървесната магия се свлече от Амара и слънчевите лъчи отново блеснаха, достатъчно ярки, за да я накарат да присвие очи.

Тя се обърна към Гай и прошепна:

— Сър? Добре ли сте?

— Кракът ми изтръпна — тихо промърмори Гай. — Започна да трепери — той със сила разтри с една ръка десния си крак. — Врани, колко неудобно. Извинете ме за израза, графиньо.

— Да, сър — отвърна Амара с лека усмивка. Тя погледна след Бърнард и каза:

— Можем да сменим превръзките, докато сме тук.

Гай се намръщи, но кимна. Той се надигна, седна и протегна десния си крак към нея.

— Е — каза тя, когато се зае с превръзките, — какво мислите за това?

— Мисля, че нашият млад приятел няма намерение да остави живи този патрул — отговори Гай. Гласът му трепна, когато тя махна превръзката от десния му крак, откривайки изменила цвета си рана, която отказваше да заздравее напълно. — И мисля, че имаме късмет, че те язدهа пред нас. Ако бяхме минали няколко минути по-рано, щяха да излязат право на нашата пътечка и да тръгнат по нея директно към нас.

Амара извади манерка с подсолена вода и изля от нея върху крака на Гай. Той гледаше встрани, изражението му беше откъснато и съдържано, но кракът му рязко подскочи, когато дезинфекциращата течност попадна на раната.

Амара последователно изми и подсуши крака му, след което го превърза с чисти бинтове, преди да сложи чорапа и тежката кожена обувка, която Бърнард беше измайсторил за Гай.

— В критична ситуация твоят мъж е доста хладнокръвен — отдъхна си Гай, когато Амара приключи.

— Забелязахте. Мислех си, че накрая ще закрепя.

— Както и аз, но по друга причина. Не посмях да използвам силата си на призоваване на метал, за да облекча болката — той се усмихна и бръкна в раницата си, за да извади манерка с вода. Той изпи по-голямата част от нея и после отново се отпусна на горската покривка, затваряйки очи.

— Не мога дори да си спомня толкова дълго пътуване, без да използвам някаква магия. Това е все едно... да се движиш с вързани ръце и крака. Не предполагах, че ще е толкова трудно — той тръсна глава, после затвори очи и се потопи в състояние, подобно на лека дрямка.

Амара го остави на спокойствие. Въпреки че Гай настояваше да продължи напред, всяка крачка му костваше значителни усилия. Дори и никога да не се оплакваше, болката в крака явно много го изтощаваше и с всеки ден той все повече и повече се подпираше на тоягата.

Тя седна, облегна се на дървото, извади меча си и започна безмълвно да пази спящия Първи лорд. След половин час Бърнард внезапно се появи, прикрит от горски фурии.

Амара трепна от изненада и намръщено го погледна.

— Извинявай — промърмори той. После коленичи и здраво я прегърна.

Амара въздъхна, поклати глава и също го прегърна. Той беше толкова голям, и силен, и топъл, че тя изведнъж се почувства много по-малко притеснена. Макар да знаеше, че това чувство е малко нелепо.

Все пак Бърнард също беше уязвим. Но когато я прегърна, това някак нямаше значение. Без особена причина тя се чувстваше по-добре и това чувство ѝ харесваше.

— Как е той? — тихо прошепна Бърнард.

— Няма промяна. Или ако е по-добре, не съм го забелязала. Бърнард, не трябваше ли тези рани вече да са зараснали?

— Ами при по-възрастните хора без помощта на призовател на вода лечението отнема повече време. Той няма температура и няма признаци на отравяне на кръвта. Бих предпочел да почива няколко дни, но...

— Но той няма да иска — довърши Амара.

— Може да се влоши. Ако раните зараснат, преди да стигнем до блатото, всичко ще е наред.

— А ако не зараснат? — попита Амара.

Той се отдръпна от нея и прокара върха на пръста си по бузата ѝ. Тя затвори очи и се наслади на докосването му.

— Ще се тревожим за това, когато се случи — каза той тихо.

Гай се размърда и седна, примигвайки няколко пъти. Той кимна на Бърнард.

— Графе. Нашите приятели отидоха ли си?

Бърнард кимна.

— Да, сър. Няма да ни навреди, ако си починем малко тук, ако желаете.

Първият лорд поклати глава, подпря се на тоягата и се изправи на крака.

— Не, без обсъждане. Нямаме свободно време.

— Да, сър — каза Бърнард.

Той подаде ръка на Амара и тя леко я разтърси, когато се изправи на крака.

Бърнард отново тръгна отпред на малката им група, а Първият лорд изсумтя от напрежение при първите стъпки, но след това започна решително да прави широки крачки, помагайки си с тоягата.

За момент Амара гледа към накуцващия Първи лорд, прехапала устни. След това го последва, като непрекъснато се оглеждаше встрани и назад, и те продължиха пътя си към Калар.

ГЛАВА 20

Исана последва младия камериер до офиса на сър Сирил, разположен на първия етаж в сградата на командването на легиона.

Този път на вратата дежуреше само един легионер — освен това, откакто Първи алерански и гвардейските легиони напуснаха, целият град Елинарх изглеждаше почти безлюден и дори най-малкият звук се разнасяше със зловеща яснота по тихите улици.

Камериерът я преведе през малкото фоайе и кимна към вратата.

— Тук, холтър.

— Благодаря — тихо каза Исана. — Трябва ли да почукам?

Камериерът поклати глава.

— Той ви очаква, госпожо.

Исана кимна на младия човек и пристъпи към вратата на кабинета.

Отвори я и влезе в доста голямо помещение. Беше пълно с маси и рафтове, върху които внимателно и педантично бяха разположени книги, купища хартии и свитъци. Едната стена беше изцяло покрита с поне дузина карти на широки листове пергамент.

Сър Сирил, седнал зад изхабена от употреба дървена маса, се надигна с любезна усмивка.

Исана почувства как взрив от болка избухва в оцелялата част от крака му — безпощаден, болезнен удар, който прониза тазобедрената става.

Собственият ѝ крак потрепна в отговор на призрачното усещане. Секунда по-късно тя почувства как той овладява болката, потушавайки пожара с одеяло от чиста решителност.

— Не, моля ви, сър — каза Исана. — Не ставайте.

— Глупости — каза сър Сирил и направи сдържан поклон. — Не толкова често приемам знаменитости.

Тя иронично поклати глава и отговори с обикновен реверанс:

— Едва ли мога да се считам за знаменитост.

— Не мога да се съглася — каза Сирил и отново седна. Той издаде почти неуловима въздишка на облекчение, когато свали тежестта от крака си. — Получих няколко писма, в които се споменава, че сте направили благоприятно впечатление на много граждани на Империята по време на кампанията си за премахване на робството.

— И законите все още не са приети — каза тя сухо. — Минаха две години. Това трудно мога да го нарека впечатляващо.

— Големите промени изискват време — отговори Сирил с тон на учтиво несъгласие. — А и войната, разбира се — той хвърли поглед към крака си и криво се усмихна на Исана, — разсейва.

— Разбира се — съгласи се тя.

— Дори да оставим подобни въпроси настрана, този обоз с подкрепления, който сте организирали, е нещо рядко — продължи той. — Това вече спасява животи.

Тя поклати глава.

— Всеки може да направи същото като мен.

— Но не го правят — каза Сирил, — за разлика от вас.

— Някой е длъжен.

Той наведе глава настрани и я погледна за минута, после сви рамене и каза:

— Някой е трябвало да го направи. Това не е същото.

Исана махна с ръка.

— Сър Сирил, надявам се да не намерите думите ми за груби. Но не мога да разбера защо ме извикахте.

Той внимателно я погледна, а изпитващият му поглед беше толкова напрегнат, че тя почти го почувства по кожата си.

— Не можете? — попита той.

Исана въздъхна.

— Честно казано, не мога. Всъщност тъкмо се канех да си тръгвам. Така че, сър Сирил, отново ви питам. Защо съм тук?

Сирил вдигна вежди.

— Това донякъде е разочароващо — той загадъчно се усмихна. — Надявах се, че вие ще ми кажете.

Той повиши глас и извика:

— Гален! Поканете го, моля!

Минута по-късно вратата се отвори и висок мъж в парадна униформа на легиона влезе в...

Тави влезе в стаята, поправи се тя. Погледът на зелените му очи падна върху нея и крачката му за секунда се забави от неувереност.

Тя почувства идващата от него вълна от емоции, толкова смесени и объркани, че тя не знаеше какво да прави, освен да ги възприема: силен гняв, примесен с нещо друго, може би с унижение или... велики фурии.

Арарис му е казал.

Исана погледна Тави в очите за секунда. Той ѝ кимна и каза:

— Извинете.

И веднага потокът от емоции, излъчван от него, започна да затихва, докато напълно изчезна. Той успяваше да крие чувствата си от нея още от единадесетгодишна възраст. Това винаги я караше малко да се гордее с него — а също и я дразнеше. Той беше твърде... творчески енергичен на тази възраст. Тя имаше нужда от всички предимства, които можеше да получи, за да остане една крачка пред неговите изяви и...

И сега не бяха сами, напомни си тя. Тя присви очи към Сирил, след което се изправи и учтиво поздрави Тави с друг реверанс, също като Сирил.

— Добро утро, капитане.

Тави ѝ се усмихна и кимна.

— Холтър. Благодаря, че дойдохте. И благодаря, че се съгласихте да ме приемете, сър Сирил.

Исана наведе глава.

— Защо не сте с вашия легион, капитане?

— Ммм — каза Сирил. — И самият аз бих искал да знам. Писмото на Налус беше изключително неясно.

— Бях арестуван и обвинен в държавна измяна, холтър — с готовност отговори Тави. — Изпратиха ме тук в окови, въпреки че сър Сирил беше достатъчно добър да приеме моята честна дума и заповяда да ги свалят — той вдигна китките си, покрити със синини и ожулвания.

Исана стисна очи, опитвайки се да не ахне или да не закрепци от ужас. Не и пред сър Сирил.

— Измяна — каза Сирил и си пое дъх. — Какво се случи?

— Дълга история за разказване — отговори Тави. Той хвана стола, на който седеше Исана, издърпвайки го за нея. — Холтър. Може

би ще седнем?

Исана леко се намръщи, опитвайки се да разбере какво означава изражението му, но той се беше затворил за нея.

Да. Но тя го познаваше достатъчно добре. Реакцията му беше точно такава, от каквата Исана се страхуваше.

Враните да го отнесат Арарис, помисли си тя тъжно. Но едва след като отнесат мен. Както и обстоятелствата, които я принудиха да предприеме всички възможни мерки, за да го защити, включително и лъжите.

Разбира се, Арарис беше прав. Тави заслужи правото да знае. Но на нея ѝ се искаше да го отложи за известно време и сега...

На моменти тя имаше чувството, че всичко, което попадне в ръцете ѝ, изсъхва и умира. Разбира се, това беше нелепо. Нейният холт наистина процъфтяваше. Цифрите в отчетите бяха красноречиви. Може би само когато сърцето ѝ се намесва, тогава се появява разрушителния лош късмет.

Или, помисли си тя, разрушението стана присъда. Сметката трябва да се плаща.

Всички седнаха. Сирил съсредоточи вниманието си върху Тави, като сложи лакът на масата и подпря брадичка с юмрук.

— Това трябва да е интересно.

Тави се облегна назад в стола и успяваше да изглежда уверен дори в отпуснато състояние, прегърбен и изпънал кръстосани при глезените крака. После започна да говори.

На Исана не ѝ отне много време да разбере, че Тави говори повече, отколкото би трябвало, за мотивацията и усуканата лоялност след събитията от последните няколко дни, което означаваше, че е напълно открит и честен.

— Нека да видя дали съм разбрал — каза Сирил, когато Тави направи пауза. — След като Арнос е претърпял тежки загуби сред рицарите си Аери, точно както го предупредихме, вие измъкнахте хората му от неприятностите, в които са попаднали по негова вина.

— Трябваше да чуете разговорите в лагера на гвардията, преди да замина — каза Тави с крива усмивка. Исана никога не беше виждала такова изражение върху лицето на Тави, но достатъчно често беше на лицето на баща му. Септимус се усмихваше по същия начин от безсилие и болка.

— Според гвардията съм чакал прекалено дълго, преди да се притека на помощ, за да изглеждам като герой и да им навра в носата тяхната неопитност.

Сирил изсумтя.

— Арнос винаги е знаел как да управлява тълпата. След това, което сте направили, той ви е заповядал да екзекутирате задържаните. Вие не сте се подчинили на заповедта и той ви е арестувал.

— Всъщност не — каза Тави. — Аз просто не бързах да изпълня заповедта. Имах възможност да се срещна с представител на канимите. Арнос ме арестува след тази среща и ме обвини в държавна измяна. Между другото, той отказа да оттегли заповедта за екзекуция.

— Да екзекутира цивилни? Семейства? — чу се Исана да казва. — Що за безумие?

— За съжаление, все по-разпространено безумие — замислено каза Сирил. — Всичко това са амбиции, основани на лични интереси под постоянно увеличаващ се натиск.

Той поклати глава и се обърна към Тави:

— Предполагам, че той ги е държал, за да гарантира доброто ви поведение.

Усмивката на Тави стана по-широка.

— Да. Макар че намерих начин да съм сигурен, че ще ги остави на мира.

Сирил наведе глава:

— Как?

— Оставих Красус да командва легиона — каза Тави и се ухили.

Сирил вдигна вежди, после отметна глава и искрено се засмя.

— Страхотно направено.

— Моля да ме извините — тихо се обади Исана. — Направено какво?

— Бащата на Красус е Върховен лорд Антилус Рокус — каза Тави, все още ухилен, — а майка му — по-малката сестра на Върховен лорд Калар. Когато войната приключи, Красус може да бъде обявен за наследник на Калар. Той вече е наследник на Антилус. Ако Арнос му заповяда да екзекутира задържаните и той откаже...

— Кое и ще направи — каза Сирил.

Тави кимна.

— Арнос ще бъде задължен да повдигне обвинения срещу Красус, ако иска да запази законността на обвиненията срещу мен.

— Аха — каза Исана, кимайки. — И като се имат предвид връзките на семейството на Красус и това, че той най-вероятно ще стане влиятелна фигура в бъдеще, за Арнос ще е много глупаво да го прави свой враг сега.

— О, той е достатъчно глупав да го направи — каза Тави. — Но има го и фактът, че ако Арнос тръгне срещу сина и наследника на Антилус Рокус, покровителството на Акватайн няма да спре лорд Антилус нито за секунда. Той ще предизвика Арнос на дуел и ще разпръсне останките му из цяла Алера.

— Само ако старецът успее да изпревари Максимус — отбеляза Сирил.

Тави се ухили.

— Врани, да! Макс само чака претекст да призове Арнос на дуел. Защитата на честта на семейството и бащата ще бъде безспорен претекст.

— Изненадан съм, че Арнос ви е позволил да говорите с офицерите — каза Сирил. — Това не е грешката, която бих очаквал от него.

— Той и не позволи — възрази Тави. — Макс и около седемстотин ветерани бяха готови да оспорят законността на моя арест.

— Какво? — Сирил гледа Тави около секунда, лицето му побеля. Исана почувства как ужасът извира от него като някаква мазна черна пара. После той бавно поклати глава: — Седемстотин... — той бавно издиша. — Точно такава ситуация короната иска да избегне.

Тави се намръщи.

— Знам. Договорих се с Арнос, че ще им заповядам да се оттеглят в замяна на това да съм арестант на Налус.

Кирил избърса лицето си с ръка.

— Налус — каза той студено, — нищо чудно, че писмото му беше толкова неловко. Достоен човек. Не е много умен, но винаги съм мислил добро за него.

— Той ме помоли да дам дума, че няма да заповядам на моите хора да откажат да участват в кампанията. Направих го и той ми позволи да се срещна с тях.

Сирил погледна строго Тави, Исана почти физически почувства в него гнева, примесен с възхищение.

— И какво им заповядахте?

Тави примигна и изненадано вдигна вежди.

— Да подкрепят кампанията, разбира се. Да правят всичко възможно, за да спасяват животи на алеранци и да защитят Империята от нашествениците.

Сирил бавно издиша и леко се наведе към масата, а чувството за облекчение, излъчващо се от него, изпълни стаята.

— Слава на великите фурии. Благодаря и за това.

Тави направи гримаса.

— Арнос е планирал кампания на числено превъзходство. Готов е да жертва всеки живот.

Сирил трепна.

— Да. Така си и мислех. Може ли да спечели?

Тави сви рамене.

— Мисля, че Насаг до известна степен промени сметките му. В Отос беше кървава каша и това беше изгодно за канимите — Тави понижи глас и усмивката му изчезна. — Трябва да го спра, Сирил.

Сирил обърна смръщен поглед от Тави на Исана. За няколко секунди в стаята се възцари тишина.

— Някой трябва — съгласи се Сирил. — Но има два проблема. Първо, вие не можете да му попречите с нищо, защото сте в ареста. И второ, не виждам реален начин да го спрете, дори и да не сте арестуван.

Тави си пое дълбоко дъх.

— Мисля, че може би знам начин — каза той.

Сирил кимна.

— Свързано е с вашата среща с представителя на канимите, предполагам. Какво иска Насаг?

— Не мога да ви кажа — отговори Тави. — Така ще е безопасно и за двама ни.

Сирил се облегна на стола си и сложи двете ръце на масата.

— Искате да ви пусна.

— Да.

— Не мога да го направя.

— Не, можете — каза Тави. — Сирил, ако това се получи, то може да сложи напълно край на въоръжените сблъсъци. Мисля, че тези три легиона ще донесат много по-голяма полза с една хубава флангова атака по Калар, отколкото да бягат в кръг в долината.

— Това е държавна измяна — тихо каза Сирил. — Ако ви пусна, преди да се явите пред трибунала, това означава смъртна присъда за мен, освен всичко друго. Да не говорим и за това, че всяко нарушение на практика гарантира, че вас ще ви признаят за виновен.

Тави скърца със зъби.

— Винаги има...

Сирил го прекъсна с махване на ръка и издиша през носа си.

— Добре — каза той тихо. — Нещата са лоши, но можеше да е и по-лошо. Следващото нещо, върху което трябва да се съсредоточа, е да се уверя, че линиите за доставка на легионите са безопасни. После ще обърнем внимание на вашата съдебна защита.

Тави поклати глава.

— Нямаме време. Прекалено много е поставено на карта.

— Да — отговори Сирил доста рязко. — Но вас ви надиграха. Сега сте напълно безполезен за короната.

— Може би — каза тихо Тави. — Позволете ми да направя нещо. Никой няма да ви обвинява за това.

Сирил поклати глава.

— Сципио, аз съм войник и слуга на короната. Винаги съм бил. И сега законът на короната казва, че вие трябва да останете в ареста, докато не се проведе съдебният процес. През последните две години ние работихме добре заедно. Опознахме се. Заслужихме определена степен на доверие един в друг — той хвърли на Исана доста страховит поглед и отново погледна Тави. — Но сега трябва да знаете къде слагам границата.

Тави се намръщи. Разочарованието и болезненото чувство на страх започнаха да се разпространяват, въпреки строгия му контрол.

— Знаем — каза той тихо.

— Тогава трябва да знаете, че нямам намерение да си играя на някакво немислимо бягство — той се намръщи. — Не мога да се боря повече, но се уморих от всички, които се отнасят небрежно към законите на Империята. Които се подиграват с тях, като Арнос. Не мога да ги накарам да спрат, но това не означава, че ще участвам в

това. Ще се радвам да ви помогна — с всички законни средства, с които разполагам.

— Ако имахте заповед от короната — тихо каза Тави, — бихте могли да го направите.

— Но я нямам — отговори Сирил.

Сърцето на Исана изведнъж удари много силно в гърдите. Тави погледна Сирил в очите и тихо каза:

— Изпълнявайте незабавно.

Звезди избухнаха пред очите на Исана и тя стисна подлакътниците на стола толкова силно, колкото можеше.

Сирил намръщено погледна Тави и каза:

— Какво?

Тави му отговори с полуусмивка.

— Хайде, Сирил. От деня, в който ме срещнахте, знаехте, че моето име не е Руфус Сципио.

Сирил се намръщи още повече.

— Да. Предполагах, че вие сте един от курсорите на короната, като се има предвид как приключи битката при Елинарх. И какво правите оттогава.

— И аз съм — каза тихо Тави. — Но има и още. До този момент сте чували слухове за мен. Чували сте слухове за моя сингулар. Арарис.

Тави замълча за момент.

— Арарис. Арарис Валериан.

Сирил се взираше в Тави. Устните му леко се разделиха.

— Именно затова помолих да бъде днес тук — каза Тави, сочейки Исана. — Защото мога да говоря открито пред нея.

Тави се обърна към нея и Исана усети страха му, безсилието и гнева му, както и нещо друго, нещо дълбоко, мощно и ужасяващо, за което беше невъзможно да се намери определение. Това беше нещо като удивление, помисли си тя замаяно, нещо като възторг и в същото време това беше ужас и страх.

Исана беше усещала това и преди, много, много отдавна. Сълзите я заслепиха, когато още повече спомени нахлуха в нея, връщайки я към някога живян живот. „О, Септимус. Толкова ми липсваш. Щеше да си толкова горд сега.“

Тя обърна лице към сър Сирил и примигна, докато сълзите не паднаха. По-възрастният мъж просто гледаше Тави, устата му все още беше зяпнала, а очите — широко отворени. Неверие, смесено с разбиране, стари тревоги и внезапна надежда. Ръцете му се свиха в юмруци, а гласът му трепереше, когато попита.

— Как — прошепна той, — как се казваш?

Тави се изправи и бавно повдигна брадичка.

— Моето име — каза той тихо — е Гай Октавиан.

Той пристъпи напред и падна на едно коляно, срещайки погледа на Сирил.

— Сър Сирил, вярвам ви. Ето защо току-що ви поверих живота си — той кимна към Исана — и живота на моята майка във вашите ръце.

Сирил погледна Тави и лицето му пребледня. Устата му се отвори няколко пъти, а след това той се обърна към Исана.

— Вашата... вашата майка?

Исана преглътна. Сега разбра защо Тави е искал тя да бъде тук — за да го подкрепи. В крайна сметка тя беше единствената жива, която можеше да направи това.

Вътрешен, изпълнен с паника глас ѝ заповядваше да отрече всичко това. Без нейното потвърждение историята на Тави щеше да звучи безумно, отчаяно, неправдоподобно. Тя трябваше да го скрие. Тя беше длъжна да го защити.

Тя беше длъжна.

Исана устоя на паникьосания си глас и на собствения си страх.

Време беше да спре да лъже. Да спре да се крие.

Без да каже нито дума, тя посегна към тънката верижка, която носеше около врата си, откакто замина от долината Калдерон в Алера Империя преди няколко години. Откопча закопчалката и я извади изпод роклята.

Еlegantният сребърен пръстен със скъпоценен камък в червено и синьо в центъра улови светлината и засия ярко, хвърляйки трептящ цветен отблясък по повърхността на масата на Сирил.

Исана нежно го положи там и прибра ръце в скута си.

— Подарен ми е от моя съпруг, принцепс Гай Септимус — каза тихо Исана. — В деня на нашата сватба, около десет месеца преди смъртта му.

Тя се изправи и застана зад Тави, който стоеше пред Сирил, след което вдигна брадичка и каза:

— А това е нашият син, Октавиан. Той се роди в нощта на Първата битка за Калдерон. Същата нощ баща му умря.

Сирил се втренчи в нея. След това в пръстена. Протегна ръка, за да го вдигне, ръцете му забележимо трепереха.

— На неговия пръстен има знак във формата на кръст, изсечен на обратната страна на камъка — каза тихо Исана. — На мен остави същия. Той е в сандъка ми в моята стая.

Пръстенът падна от пръстите на сър Сирил обратно на масата. Сирил, заеквайки, поклати глава.

— К-как е възможно това?

Тави, все още на едно коляно, се обърна, за да погледне нагоре към Исана. За секунда тя отново го видя като момчето, за което се грижеше, хранеше, подкрепяше, обичаше. И което излъга. Да ѝ помагат великите фурии, ако има още нещо повече, което би могла да направи, за да го скрие.

Арарис беше прав. Той заслужаваше истината.

Тя срещна погледа на сина си.

— Това е нещо, което знаят много малко хора — каза Исана внимателно, така че гласът ѝ да е равен, а думите — ясни. — Септимус два пъти беше нападан от убийци две години преди смъртта му. Усилията му да намери поръчителя бяха неуспешни. Когато той взе Легиона на короната, за да смаже бунта в битката при Седемте хълма, друг убиец го рани толкова тежко, че дори при неговите собствени способности на лечител Септимус едва ли щеше да оцелее. Това беше причината Първият лорд да изпрати Легиона на короната в най-далечните краища на кралството, в долината Калдерон. Официално това беше направено, за да отдъхнат и да се възстановят от загубите, понесени в битката при Седемте хълма. И само неговият сингулар и Секстус знаеха, че това е шансът на Септимус да се възстанови в сравнително спокойна обстановка.

Тя се намръщи:

— Септимус искаше да се върне в Алера Империя и да ги принуди отново да дойдат за него, за да хване този, който стои зад това... Но Секстус му нареди да остане в Калдерон. Септимус се подчини, но беше недоволен, че просто почива и се възстановява. Той

започна да изпраща хора, на които има доверие, за да намери отговори на въпросите си. И...

И как можеше да говори за хилядите спомени, за разговорите между тях, за това как Септимус се превърна в целия ѝ свят? Как можеше тя да предаде какво е да докосваш ръката му, да слушаш гласа му, да чувстваш как бие сърцето му, когато спи до нея?

Как би могла да им обясни какво почувства, когато обикновеното момиче се влюби в толкова силен, благороден и мил мъж?

— Запознахме се — прошепна тя. — Влюбихме се. Оженихме се.

Тави я погледна и изражението му вече не беше предпазлива маска. Той я гледаше като всяко дете, което никога не е виждало майка си. Цял живот той копнееше за истината и едва сега щеше да я получи.

— Септимус разбра за заговор срещу него — продължи тя. — Няколко млади хора на неговата възраст, той не беше сигурен кои точно, заговорничели, за да се отърват от него и да свалят Дом Гай от трона.

Тя преглътна.

— Мисля, че той подозираше, че инвазията на маратите е провокирана от тази група. И според мен те нанесоха удара си по него по време на битката — от очите на Исана потекоха сълзи, правейки стаята отново замъглена.

— Те го убиха.

Тя преглътна и се насили да продължи.

— Септимус ме отпрати от лагера заедно с по-малката ми сестра Алия, придружени от Арарис като мой сингулар точно преди маратите да нападнат. Но ми беше трудно заради бебето, раждането започна още преди да успеем да изминем малко повече от няколко мили. Скрихме се в пещера. Беше трудно раждане. Алия ми помогна, но умря от раните си. Ето къде се роди Октавиан. В пещерата. Въпреки че баща му се бори с нашествениците и с предателите и умря така, че другите да имат шанс да оцелеят.

Очите на Тави изведнъж заблестяха. Изражението му не се промени, но по бузите му се стекоха сълзи.

— Аз бях сама — каза тихо Исана. — Ако не броим Арарис. И той не можеше да защити Октавиан от онези, които убиха баща му. Не

можеше и Секстус. Той не успя да защити собствения си син и аз не можех да се надявам на неговото разкаяние.

Тя почувства как гърбът ѝ се изправя.

— Така че скрих Октавиан. Арарис беляза лицето си със знака на страхливец, знаейки, че никой няма да търси Арарис Валериан под него, и се продаде в робство. Аз го купих и той ми помагаше да отгледам Тави в холта на моя брат.

Тя протегна ръка и докосна косата му с ръка.

— Не казахме на никого. Дори на Октавиан. Нямахме друг начин да го спасим.

Тя срещна погледа на сина си и усети горчивината му, продължила цял живот, и едва започващия да се заражда страх. Тя почувства гнева му. А зад всичко това, с всяка емоция се преплиташе любовта му. Проста, може би силно засенчена, но не и сломена.

Синът ѝ все още я обичаше.

Беше ядосан, страхуваше се от бъдещето и беше потиснат заради загубата на баща си, когото никога не беше познавал, дори и самият той засега да не осъзнаваше.

Въпреки че сърцето му беше ранено, раните могат да се излекуват. С времето те ще отминат. Неговата любов нямаше да отмине.

Исана приклекна, наведе глава и нежно притисна чело в челото на Тави. Той се притисна в нея и намери ръцете ѝ, стискайки ги силно. В един момент и двамата проливаха сълзи, оплаквайки загубата, разкайвайки се и съжалявайки.

Исана прошепна много тихо, така че Сирил да не чуе.

— Толкова съжалявам. Баща ти толкова би се гордял с теб, мой Тави.

Раменете на сина ѝ потрепнаха, дъхът му за секунда секна, той наведе глава към нея. Тя яростно го стисна в обятията си. Той тихо заплака, потрепвайки от време на време. Исана го задържа, стиснала очи.

Тя ги отвори отново, когато почувства болката на Сирил. Той се изправи от масата, мръщейки се и накуцвайки, когато тежестта падаше на осакатения му крак. И безмълвно върна пръстена с верижката обратно на Исана.

— Благодаря — прошепна тя.

— Трябва да го скриете, милейди — прошепна той. — Докато не дойде времето.

После болезнено се отпусна на едно коляно.

Исана докосна рамото на Тави.

Той вдигна поглед, за да срещне погледа на сър Сирил.

Сирил сведе ниско глава.

— Ваше височество — каза той. — Как мога да служа на короната?

ГЛАВА 21

Тави откри определена ирония, че леглото му в килията е забележимо по-удобно от собственото му. И определено беше използвано много по-често през тези две години, откато го имаше.

Понякога на него се охлаждаха пияни или сбили се легионери, но това беше рядко събитие. Като цяло Тави следваше примера на Сирил и се довери на центурионите да поддържат дисциплината, без да се намесва, и в резултат на това килията отвътре виждаха само онези легионери, които не бяха достатъчно късметлии или просто глупави, за да попаднат пред погледа на капитана.

Впрочем, той вече не беше техен капитан. И може би никога повече няма да бъде.

Това го притесняваше повече, отколкото очакваше, особено след като тази позиция му бе наложена, на първо място, от необходимостта. И само тук, в Елинарх, две години по-късно тя започна да става за него нещо обичайно.

Тези две години не бяха щастливи. Твърде много хора бяха ранени или убити. Но, от друга страна, имаше и знаменателни моменти. Имаше радости, които да балансират тъгата, смях, който да се противопостави на сълзите. Той работи усърдно и си спечели уважение, а също така проля кръв. Той спечели приятели, които се сражаваха редом с него.

Това място се превърна в негов дом. А сега всичко това свърши.

Той лежеше на леглото и се взираше в каменния таван. Липсваше му стаята в щаба. Липсваше му рутината на легиона.

Имаше моменти, когато му липсваше и Бърнархолт — Исанахолт, поправи се той. Само че най-вероятно и това също няма да може да продължи повече.

Решението да се разкрие на сър Сирил променяше всичко. Обявяването на истината променяше всичко.

Той се опита да разбере мислите и чувствата си, но се обърка още повече.

Исана му беше майка. Баща му беше убит, а враговете му, най-вероятно, все още бяха на свобода. Трябва ли да чувства гняв към този, който му е отнел баща му?

Струваше му се, че трябва, но досега не го беше усетил. В преданията младия мъж в подобна позиция трябваше да даде клетва да отмъсти и с мрачна решителност да тръгне да наказва убийците на баща си.

Вместо това той просто беше вцепенен. Прекалено много неща се случваха прекалено бързо. Емоциите на Исана, когато му разказа за неговия баща... бяха твърде болезнени.

Той ги погълна, като човек, умиращ от жажда, независимо от всичко, но не можеше да каже, че това го потресе силно. Може би тази странно безгрижна липса на емоция беше просто резултат от прекомерното въздействие, подобно на звъна в ушите в тишината, настъпила след грохота на битката.

Беше почувствал тъгата, съжалението и безпокойството на майка си толкова отчетливо, сякаш бяха негови. Никога досега не беше чувствал чужди емоции толкова ясно — дори емоциите на Кайтай.

Той недоумяваше защо възприятията му толкова се усилиха, когато ставаше дума за Исана. Преди той само си беше представял нейните добри намерения, нейните страхове, мотиви, които я подтикваха да лъже него и другите през всичките тези години.

Сега знаеше. Знаеше, че тя е действала от любов и отчаяние, избирайки единствения начин, по който би могла да го защити. Той знаеше колко много е обичала Септимус и колко жестоко я е наранила смъртта му.

Той знаеше колко силно го е обичала. Когато най-накрая му заговори за това, тя му каза истината, напълно и изцяло, и не само с думи, но и като откри сърцето и душата си към него. Той го знаеше. Нямаше никакво място за съмнение.

Тя никога няма да съжاليا за стореното. В думите ѝ имаше извинения за болката, която той беше претърпял през всичките тези години, съжаление, че ѝ се налагало да постъпи така; но тя никога няма да се разкае за това.

Сега Тави го знаеше. Тя беше направила всичко, което е сметнала за правилно и необходимо. Той можеше или да се отнесе с

уважение към това, или да има претенции към нея през целия си живот.

Той разтърка болящата го глава. Беше уморен. Враждата отнема твърде много сили — сили, които ще са му необходими за по-неотложни въпроси. Миналото беше лежало спокойно в продължение на повече от двадесет години. Можеше да потърпи и още.

Бъдещето беше пълно с ужасни превратности. Но то може да почака. То винаги чака.

На карта бяха поставени животи, тук и сега.

Тави скръцна със зъби от безсилие и се взря в желязната врата. Тя всъщност не беше пречка. Може би щеше да събере достатъчно сили, за да откъсне вратата от пантите.

Тази мисъл беше някакъв примитивен импулс, но изглеждаше малко прекомерна. За да отвори ключалката, ще му отнеме не повече от минута-две, а бягството във всички случаи ще бъде много по-тихо и незабележимо.

Проблемът беше, че не вратата му беше пречката. Задържаше го законът. Тави можеше да заповяда на Сирил да го освободи, но това предполагаше нарушение на редица закони и можеше да има последствия за него в дългосрочен план.

В никакъв случай не беше гарантирано, че само кръвта на наследник на Гай Секстус ще е достатъчна, за да му осигури власт на принцепс, с която да защити Сирил от подобни действия. Нямаше никакви гаранции, че Гай ще го разпознае — а дори и да го направи, нямаше никакви гаранции, че Дом Гай ще продължи да държи короната.

Той не посмя да поиска много от Сирил заради самия него. Не каза на Сирил нищо за плановете си. Всъщност той дори не поиска никакъв вид сътрудничество.

Ако нещата се объркат и по-късно Сирил бъде разпитван от следователи, той ще може честно да каже, че не е помогнал на Тави да избяга и няма представа къде е отишъл и какво прави.

Къде, враните да го вземат, се беше дянал Ерен?

Чака тъмнината, разбира се. Стойкики в килията, Тави не можеше да определи къде е слънцето. Той се протегна, въздъхна и легна, опитвайки се да заспи.

Много войници се бяха научили да заспиват веднага, при всяка свободна минута — но офицерите рядко имаха свободно време и Тави не можа да усвои този номер. Той лежа два часа, потънал в своите мисли, и чакаше залеза, докато най-накрая успя да задреме.

Естествено, Ерен се появи точно в този момент. Звуците на стъпки приближиха към вратата на килията и Тави седна, провесвайки крака от леглото.

В момента, когато те докоснаха каменния под, вратата изскърца и се отвори, а в рамката ѝ се появи младият курсор с рижа коса, облечен в прости и плътни пътни дрехи, с връзка дрехи под мишницата. Той ги хвърли на Тави.

Тави, без да губи време, свали униформата и облече най-обикновените цивилни дрехи.

— Имаше ли проблеми?

— Засега не — каза Ерен. Той разтърси доста голямата, а и на вид доста тежка кесия на колана си. В нея нещо звънна.

— Никога не бих си помислил, че Сирил има толкова много пари.

— Семейство на търговци. Имат много връзки в Сената.

Тави завърши преобличането, спря за миг, за да се огледа, след което нагласи униформата си на леглото така, сякаш все още спи там.

— Ето така.

Ерен изсумтя.

— Това ще породи интересен слух, или дори два.

Тави се изкикоти.

— Няма да се обидя. А гвардейците?

Ерен отново разтърси кесията.

— Две момичета, които работят при мадам Цимния, ще ги направят доста разсеяни. Можем да пробием стената с кирки и те нищо няма да забележат.

Тави въздъхна облекчено.

— Добре. Не искам някой да пострада заради това.

— Нощта тъкмо започна — каза Ерен.

Когато Тави се облече, Ерен му хвърли дълъг тъмен плащ с дълбока качулка, подобен на неговия собствен. Те се покриха с качулките и напуснаха килията. Ерен я заключи след тях. Напуснаха сградата на щаба през задната врата и забързаха по тъмните улици.

— Кога ще пристигне въздушният екипаж? — попита Тави.

Ерен се намръщи.

— Има проблем.

Тави вдигна вежди.

— Призователите на вятър са скъпи и трудно се намираха още преди войната — каза Ерен. — Легионите от цяла Алера им предлагат сериозни възнаграждения, които привличат повечето от тях. Всички, които могат да летят и още не са отишли в легионите, вече са претоварени с работа, дори и с вдигнати до небето цени.

— Не ме интересува колко ще струва. Трябва ни карета.

— Не можем да осигурим — каза Ерен. — Намираме се насред пустош. Нито един екипаж не иска да лети през зоната на войната с празни места.

— Врани — изруга Тави. — Къде отиваме?

— На доковете — отговори Ерен. — Останалите вече чакат там.

Тави спря и се загледа в Ерен.

— Кораб? Трябва да обиколим половината крайбрежие, за да стигнем до Галия.

Ерен сви рамене.

— Бедняците не могат да избират. Да го извървим ще отнеме още повече време.

Тави въздъхна. Те тръгнаха по едно от многото дървени стълбища, водещи надолу към брега на реката — към огромните докове, които се очертаваха от двете страни на реката.

Кръчми и складове се точеха по протежение на насипите и въпреки че легионите заминаха, търговците и лодките останаха. Доковете бяха също толкова натоварени, както и всяка друга вечер, и Тави и Ерен без никакъв проблем се смесиха с тълпата.

Ерен го поведе към един от най-големите докове, а оттам и до самотния му гост, дълъг и невзрачен кораб, забележим поради липсата около него на магически лампи и минувачи.

Изглежда никой освен тях не беше привлечен от дървения му корпус, и Тави просто се зарадва. В тъмнината едва успя да различи буквите на носа на кораба, гласящи: „Слайв“.

Няколко прикрити фигури ги чакаха до трапа и една от тях се откъсна от другите, за да приближи до Тави.

— Чала — тихо каза Кайтай и го прегърна. — Липсваше ми. Добре ли си?

Тави целуна косата ѝ.

— Добре съм.

Майка му беше наблизко, зад Кайтай. Тя се усмихна и неуверено кимна. Тави пусна жената-марат, отиде при Исана и я прегърна.

— Имаме малко време. Трябва да поговорим — каза той тихо.

Тя кимна, без да каже нищо, и те се пуснаха.

От тъмнината излезе Арарис и кимна на Тави. Протегна меча на Тави към него и Тави го прие с благодарност, беше хубаво отново да усеща познатата тежест на оръжието на пояса си.

Арарис безшумно пристъпи и застана зад Тави, очите му непрекъснато бягаха, оглеждайки пространството между дока и брега.

— Капитане — тихо повика Ерен. — Готови сме.

На трапа се появи мъж и бавно се спусна надолу. Беше малко по-висок от среден ръст и мършав, а на пояса носеше дълго острие.

Той слезе на дока и спря извън обсега на острието на Тави, но в обхвата на своето оръжие. Изражението на лицето му беше откъснато и хладнокръвно, а предпазливите му и пресметливи очи издаваха професионален мечоносец.

— Това е капитан Демос — каза Ерен. — Той е човекът, който ме докара навреме в Алера, за да ви предупредя за флотата на канимите.

Демос кимна на Тави.

— Кой си ти?

— Руфус Сципио — отговори Тави.

Демос примигна и сви рамене.

— Добре. Ерен казва, че имаш работа.

— Трябва да стигна до столицата и обратно. Трябва да транспортирам нещо тайно. Можеш ли да го направиш?

Демос сви рамене.

— Може би. Ако цената ме устройва.

— Тогава нека да обсъдим цената — каза Тави.

— Аз не се пазаря — отговори Демос. — Или плащаш, или си търсиш някой друг.

За момент Тави безмълвно изучава мъжа. После сви рамене.

— Колко?

— Петстотин орела — отговори Демос. — Само за транспорта. Подкупите са допълнителна такса. А също и храната. Плащаш половината в аванс, другата половина — след приключване.

Тави погледна Ерен, който кимна.

— Става — каза Тави.

Демос ги погледна и двамата, а после и останалите.

— Нека да изясним. Ти може да ме наемаш, но на моя кораб капитанът съм аз. Не се подчинявам на заповеди. Аз ги давам. Ако ти заповядам, трябва да изпълняваш, или останалата част от пътя ще плуваш.

— Разбрах — каза Тави.

— Все още ли си съгласен на сделката?

Тави протегна ръка на Ерен.

Курсорът сложи тежка кесия в нея. Тави хвърли кесията на Демос, който я хвана с ловко движение на ръката.

Демос подхвърли веднъж кесията в ръката си и кимна. По лицето му се мярна изражение, което, ако не беше задушено още в зародиш, можеше да се превърне в усмивка.

— Много добре, сър. Добре дошли на борда на „Слайв“. Отплаваме след половин час.

Той се обърна, качи се на кораба и започна да раздава команди. Хората започнаха да се движат по палубата, подготвяйки въжета и платна.

Тави се намръщи при вида на кораба.

— Ерен.

Младият курсор кимна и вдигна ръка, намръщено концентриран. Изведнъж въздухът започна да оказва натиск върху ушите на Тави, причинявайки повече дискомфорт, отколкото болка.

— Добре — каза Ерен. — Това е всичко, което мога да направя.

Тави кимна.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем там с кораб?

— Около три седмици — тихо каза Ерен.

— Твърде дълго — каза Тави.

— Не мисля, че си го обмислил добре — каза Ерен. — Да предположим, че сега имаме паланкин. Какво ще направиш? Ще им кажеш да летят до Сивата кула и да чакат твоето завръщане с деветфутов космат затворник, а след това ще се върнеш обратно?

Всеки рицар Аери, който може да се откъсне от земята, ще тръгне да преследва паланкина, за да го върне обратно.

— Какво? — попита учудено Кайтай.

— Какво? — каза притеснено Исана.

Арарис издаде приглушен звук, но не се обърна.

Тави се намръщи.

— На кон също не можем да ги изпреварим.

— Точно така — каза Ерен. — Само ако знаехме някакъв начин дискретно да изведем привличащия внимание каним от столицата, без да бъде хванат.

Тави му хвърли кос поглед. На лицето на Ерен играеше усмивка. Тави се намръщи, след което се плесна с длан по челото.

— Това вече е правено. Някой успя тайно да изведе Сари от столицата и незабелязано да го върне обратно в родината на канимите.

— Точно така — каза Ерен.

— И ти си разбрал как са го направили?

Ерен се ухили.

— Дори повече. Разбрах кой го е направил.

Тави погледна кораба.

— Виждам.

— Алеранецо — каза Кайтай. — Може би е време да ни кажеш какво правим.

Тави прехапа устни, после кимна.

— Ние отиваме в Алера Империя. Смятаме да проникнем в Сивата кула, за да освободим посланик Варг, да го транспортираме обратно при Насаг и да го разменим в знак на добра воля, за да прекратим бойните действия в долината.

Арарис издаде още един сподавен звук.

Кайтай кимна.

— Аха.

Исана кръстоса ръце под плаща си.

— Това... това изобщо благоразумно ли е?

Кайтай завъртя очи.

— И защо сега трябва да става благоразумен?

— Охраната там е засилена — каза Ерен. — Четох доклад за това преди около три-четири години.

— Знам — каза Тави. — Аз го написах. Гай промени разположението на охраната въз основа на някои мои препоръки.

Ерен замислено сви устни.

— О, това поражда някои интересни възможности.

Тави кимна.

— Но имам нужда от всеки от вас там. Затова и ви извиках всички.

— Това — каза Кайтай, — е най-глупавото нещо, което си казал тази вечер.

Тя вдигна поглед към „Слайв“, очите ѝ разглеждаха неясните очертания на възетата и моряците, които се движеха пъргаво по тях.

— Никога не съм била на кораб.

— Аз също — каза Тави. — Ерен, какво...

— Залегни! — извика Арарис, докато изтегляше острието от ножницата си. Той го размаха с едно ясно движение, раздаде се пукот и разсечената стрела проблесна под дока.

Тави се просна на земята, а междувременно Арарис раздробил още две стрели с меча си и яростно се огледа. На края на кея се виждаха фигури, дебнещи в гъстата сянка.

— На кораба — заповяда Тави. — Всички на борда! Бързо!

Изсвистя още една стрела и Кайтай болезнено извика. Тави изведнъж смътно почувства болка, която проряза цялата лява страна на тялото му. Момичето-марат залитна.

— Тичай, тичай! — извика Арарис.

Тави грабна Кайтай, безцеремонно я метна на рамо и се втурна нагоре по мокрия трап. Исана побърза след него, но се спъна.

Ерен веднага я хвана. Тави се качи на палубата на кораба и побърза да се махне от прицела на стрелците. Арарис се качи по трапа последен, все още с меч в ръка.

На Демос му беше достатъчен един поглед, за да разбере какво се случва, и той изкрещя заповед за отплаване. Екипажът му, очевидно от мъже, добре запознати с процедурите за спешно отплаване, се задейства и минута по-късно корабът се откъсна от кея и влезе в бавно течащия Тибър.

— Светлина! — извика Тави и положи Кайтай на палубата. — Тук имам нужда от светлина!

Демос се появи малко по-късно, с фенер, покрит с капак. Той го подаде на Тави, без да каже и дума, и се върна обратно да командва.

Тави отвори фенера и установи, че вътре свети обикновена свещ. Това му даде достатъчно светлина, за да огледа раната на Кайтай. Стрелата беше пронизала лявата ѝ ръка под ъгъл, излизайки през бицепса. Зъбите ѝ бяха стиснати, а на лицето ѝ имаше повече ярост, отколкото болка.

— Не е толкова зле — каза Тави.

Исана приклепна зад гърба му и огледа раната.

— Върхът не е отровен и не е назъбен. Но е остър. И много близо до артерията. Ако извадим стрелата, можем да разкъсаме съда.

Тави кимна.

— Да счупим стрелата?

— За начало ми трябва вода — прекъсна го Исана. — Може би сега самата стрела затваря раната. И трябва да се уверя, че това няма да ни създаде проблеми.

— Арарис? — попита Тави.

— Ще намеря кофа — каза сингуларът, прибирайки меча в ножницата си.

Тави се наведе и целуна косата на Кайтай.

— Дай ни минутка — прошепна той, — и ще я извадим от теб.

Кайтай стисна челюсти, кимна и затвори очи.

Ерен се наведе и вдигна фенера. Той се намръщи и го премести.

— Виж това.

Тави погледна нагоре, където светлината на свещта падаше върху оперението на стрелата, ранила Кайтай. Перата бяха черно, зелено и кафяво, с черна ивица в основата.

Беше ги виждал и преди, в непосредствена близост, във въздушната карета на сенатора.

— Айрис Сокол — тихо каза Тави.

— Добре, че Демос няма светлини — промърмори Ерен. — Даже като стреля в тъмното, тя улучи един от нас.

Тави се увери, че светлината на малкия фенер е покрита и не се вижда от доковете зад тях, след което се изправи, като се взираше внимателно в кея, който току-що бяха оставили.

Стройна фигура, с меч в ръка, стоеше в края на кея, едва забележима в светлината на магическите лампи на пристана: Наварис.

Няколко други пристъпиха, за да застанат до нея — останалите сингулари на Арнос. Тави си помисли, че усеща змийската омраза на Наварис да плава над водата.

— Изглежда — каза Ерен, — някой не иска да тръгнеш на това пътуване.

— Тогава някой — отговори Тави — ще бъде разочарован.

ГЛАВА 22

Амара беше приклепнала до Бърнард в трептящата светлина на неговото призоваване, когато още един патрул бавно продължи през гората и се скри от погледа.

Когато и последният от тях изчезна, тя прошепна:

— Споменах ли колко си привлекателен през последните няколко д...

Бърнард внезапно трепна и ръката му нежно затвори устата ѝ. Той изшътка предупредително и Амара млъкна.

Около тях шумеше гората, гъстите листа се поклащаха от лекия вятър. Тя не чу и не видя нищо. Обърна се към Бърнард, на лицето ѝ беше застинал въпрос.

Той докосна устните ѝ с пръсти. После очите му се вгледаха в нищото и той вдигна лъка си.

Амара го гледаше, без да мърда.

Бърнард погледна земята пред себе си и тя видя как замисленото се отразява върху лицето му. Устните му се раздвижиха.

Изведнъж през земята пробяга вълничка, но не яростно преместваща пластове, а само веднъж, сякаш някой е ударил по земята с гигантски чук.

Облачета прах и стари листа се издигаха ниско във въздуха. На по-малко от двадесет фута от тях прахът изобрази нещо твърдо, но невидимо.

В същия миг лъкът на Бърнард се изправи и запя. Веднага се раздаде ужасен звук от удар и се появи човек, облечен в кожи, с лък в ръце.

Дебела стрела с широк връх стърчеше от гърба на мъжа.

С един скок Бърнард преодоля по-голямата част от разстоянието до мъжа и Амара видя, че хвърли лъка и издърпа ловния си нож от ножницата му на хълбока.

Мъжът се изправи и се обърна, но преди да успее да изкрещи или да използва оръжието си, Бърнард се оказа зад гърба му и го

събори на земята. Амара наблюдаваше как мъжът ѝ с безмилостна точност замахва с ножа и му прерязва гърлото.

Бърнард притисна противника си, забивайки лицето му в калта, докато след половин минута той не спря да се тресе. После бавно се изправи и вдигна глава, вглеждайки се в посоката, в която беше заминал патрулът.

След още една минута Бърнард се обърна към Амара и кимна, викайки я.

Амара се обърна.

— Сър.

Гай излезе от гората зад тях, движейки се с по-голяма лекота, отколкото в първите дни на пътуването, въпреки че все още се подпираше на тоягата. Първият лорд приближи, застана до Бърнард и погледна проснатото тяло.

Той докосна мощния лък на мъртвеца с края на тоягата си.

— Рицар на дърво — каза тихо Първият лорд. — Като теб.

— Никога не съм служил като рицар, сър — каза Бърнард и поклати глава. — Центурион на спомагателна кохорта.

Гай го погледна.

— Мммм. Но очевидно имаш уменията.

Бърнард сви рамене.

— Рицарите в моя легион... изглеждаха малко погълнати от себе си, сър. Всъщност не исках да прекарвам цялото си време с тях.

Амара приближи и застана до съпруга си, все още донякъде шокирана от внезапността на случилото се. Тя беше виждала насилие и преди, но никога не беше виждала Бърнард да се разправя с друг човек.

Знаеше, че в миналото е бил войник, но по някаква причина никога не го беше виждала да убива по този начин. Неговият непринуден разговор с Първия лорд ѝ се стори ужасно неуместен — но само докато не забеляза изражението на леко отвращение в очите му.

Докосна лакътя му.

— Добре ли си? — попита тя.

Той мълчаливо кимна. После погледна кървавия си нож, коленичи и го избърса в дрехите на убития.

Когато стана, гласът му прозвуча хрипливо.

— Той ни чу. Или някак ни подуши. Бих казал, че нарочно спря там.

Гай се намръщи.

— Нямахте голям избор. Дори и да не ни беше видял през твоя воал, можеше да се върне и да намери следите ни.

Бърнард кимна.

— И начинът, по който следеше нормалния им патрул, означава, че се е надявал да ни хване, когато се раздвижим, след като те преминат — той вдигна глава и срещна погледа на Амара за не повече от секунда. — Те знаят, че сме тук и че използваме помощ от дървесни фурии, щом са оставили някой като него да ни дебне.

— Колко време ще мине, преди да забележат, че е изчезнал? — попита Амара.

Бърнард си пое дълбоко дъх и кимна към себе си.

— Желателно е колкото се може повече.

Той се обърна към тялото и бързо претърси джобовете и малката чанта на кръста. Изхвърли всичко, което намери, поклати глава, след което докосна земята с върховете на пръстите си и промърмори нещо под нос.

Земята затрепери и тялото започна да потъва в нея, сякаш е течна кал. След минута то изчезна, като не остави нищо друго освен продълговато закръглено плешиво петно на земята.

Под ръководството на Бърнард Амара и Гай му помогнаха да покрие голото място с горски листа и клонки, а когато свършиха, той повтори всичко още веднъж, докато не се увери, че са замаскирали добре всичко.

— Трябва да сме прецизни — каза той накрая. — Човек като него, ако намери нашите следи, спокойно би могъл да ги проследи и да върви по тях известно време сам. Дори патрулът да установи липсата му, те едва ли ще се притеснят, ако не се появи до края на деня.

Амара кимна.

— В това има смисъл. Какво ще правим по-нататък?

— Ще ускорим темпото — каза Бърнард. — Ще вървим възможно най-бързо и възможно най-дълго. Мога добре да прикрия нашите следи в течение на час, може би два. Колкото по-далеч стигнем, преди да започнем отново да оставяме следи, толкова повече

време ще им отнеме да намерят следите ни, ако използват стандартни методи за търсене.

— По-голямата част от разстоянието още е пред нас — каза Амара. — Няколко часа — и дори цял ден преднина няма да е достатъчен. Ще ни настигнат много преди да стигнем до Калар.

— Не е нужно да ги изпреварваме през целия път до Калар — отговори Бърнард. — Просто трябва да стигнем до блатата преди тях. Там никой не може да ни проследи.

После погледна Гай и каза.

— Трябва да поддържаме темпото, сър.

Гай кимна, изразявайки сериозност:

— Мога да се справя, графе.

Бърнард се обърна към Амара.

— Ще вървя зад вас, за да заличавам следите. Това ще отклони по-голямата част от вниманието ми. Как мислиш, достатъчно ли научи пътя, за да поддържаш върнатата посока?

Амара нервно преглътна. За седмицата, откакто тръгнаха, Бърнард донякъде подобри елементарната ѝ способност за ориентация, както докато вървяха, така и вечер в лагера.

Тя никога не би повярвала колко трудно може да се окаже нещо толкова просто като да вървиш по права линия, когато наоколо има мили и мили гора. Всичко изглеждаше еднакво.

Слънцето често се криеше зад балдахин от листа и клони и да се надяваш, че денят ще бъде слънчев, и да знаеш, че мъхът върху старите кестени расте от северната страна на дърветата, беше абсолютно ненадеждно.

Както се оказа, имаше толкова много по-прости начини, помагачи в навигацията по суша, отколкото призоваване. Това трябваше да се очаква, помисли си тя.

По-голямата част от алеранците живееха в холтове в селски райони, но само малцина от тях можеха да се сравнят с таланта на Бърнард дори в една форма на призоваване, да не говорим за две.

Амара беше свикнала да овладява нови умения благодарение на обучението си като курсор, но уроците основно я караха да чувства по-остро колко много не знае.

Тя обаче нямаше избор. Бяха само трима и дори Гай да притежаваше необходимите умения, в което тя не се съмняваше, за

него беше достатъчно трудно дори само да поддържа темпото.

— Имах добър учител — каза тя тихо и кимна.

Бърнард ѝ се усмихна.

— Добре. Избери си ориентир и нека завием малко на изток.

Амара си пое дълбоко дъх и отговори на усмивката му, надявайки се само, че изглежда не толкова нервна, колкото се чувства. После застана с гръб към едно дърво, избра друго в посоката, в която искаха да вървят, и тръгна.

През следващия час те успяха да поддържат изненадващо добро темпо. Амара преминаваше в бърз ход всеки път, когато земята ставаше сравнително равна.

И въпреки че лицето на Гай се мръщеше от дискомфорт и все още пазеше крака си, той не изостана. Бърнард ги следваше на няколко метра зад тях, като намръщено се взираше в земята и само от време на време се оглеждаше.

След това скоростта им започна да спада и то основно заради Бърнард, отколкото заради Първия лорд. Графът упорито стискаше челюсти и едва влачеше крака, като човек, носещ все по-тежък товар. Гай забеляза състоянието на Бърнард и намръщено погледна към Амара.

Тя се намръщи, тъй като се притесняваше, както и Първият лорд, но знаеше какво ще каже Бърнард, ако му предложи да почине. Амара поклати отрицателно глава и продължи да върви с най-доброто темпо, за което смяташе, че ще могат да издържат.

По времето, когато слънчевите лъчи станаха прекалено коси и с цвят на янтар, а в гората започна да притъмнява преди залеза, Бърнард вече едва се придвижваше. Амара започна да търси убежище, където да си почиват, и го намери в широк ров, очевидно оставен от малка рекичка, променила руслото си.

Гай се плъзна в него с болезнено ръмжене, но Бърнард трепереше от умора и когато опита да се спусне, едва не рухна с главата надолу в ямата.

Амара го подкрепи и той веднага седна на земята, подпря гръб на отсрещната страна, главата му падна върху гърдите и той потъна в непробуден сън.

— Колко път сме извървели, какво мислиш? — тихо попита Гай. Първият лорд енергично разтриваше болния си крак.

Амара видя потрепването и спазмите му и съчувствено се намръщи:

— Откакто започна да крие следите ни? Може би осем или девет мили. Предвид обстоятелствата, страхотно.

Гай направи гримаса.

— Най-хубавата част от разходката е, че започваш да цениш полетите, нали?

— Абсолютно, сър — тя приближи към него и извади манерката от багажа си. Предложи я на Първия лорд, той я прие с благодарност и започна жадно да пие.

— Не съвсем точен отговор на въпроса ми — каза Гай. — Колко далече се придвижихме от самото начало? Аз малко се разсеях.

Амара приседна на земята до него, така че шепотът им да е възможно най-тих.

— Нека да помисля. Планирахме да достигнем целта за девет дни, от които се движим малко над седем.

Тя се замисли за територията, която вече бяха преминали, съхранявайки числата в главата си.

— Някъде между сто тридесет и сто четиридесет мили, сър, или около това, доколкото мога да преценя.

Гай издиша.

— Признавам, мислех, че ще успеем в по-кратки срокове.

— Минахме през най-трудния терен — каза тя. — Тук, на хълмовете, би трябвало да стане много по-лесно да вървим, поне докато стигнем до блатото.

Тя се почеса по носа и отпъди жужащите комари.

— С други думи, ще стигнем до блатата след шест или седем дни. После темпото ни ще се забави много.

Гай кимна.

— Последните тридесет или четиридесет мили ще бъдат най-тежки.

Амара погледна крака му.

— Да.

Гай улови посоката на погледа ѝ и вдигна вежди. Амара усети как лицето ѝ пламва.

— Това не беше критика, сър.

— Съмнявам се, че бихте могла да ми направите повече забележки, отколкото сам вече съм си направил — каза Гай с мек тон. Очите му обаче потъмняха, а ръцете му се свиха в юмруци. — Крием се от няколко отряда търсачи. Бягаме, докато графът едва не се самоуби. Ако бяхме достатъчно близо до Калар, кълна се във великите фурии, щях да...

Той спря и рязко тръсна глава.

— Но това все още не е така, нали?

— Не, сър — тихо каза Амара. — Все още не. Но ние ще ви заведем там.

Гай дълго мълча. Когато заговори, гласът му беше уморен.

— Да. Надявам се, че ще можете.

Амара се намръщи.

— Сър?

Той поклати глава.

— Във всеки случай сега не е моментът.

Нещо в гласа му я разтревожи и тя почувства, че се мръщи по-силно.

— Не разбирам.

— Това е по-важно сега — каза той, облегал глава на стената на дерето. — Да починем малко. Скоро трябва да се опитаме да събудим граф Калдерон. Трябва да изминем възможно най-голямо разстояние, преди да се стъмни.

— Сигурен ли сте, че сте готов за това, сър?

— По-добре ще е да съм, графиньо — промърмори Първият лорд и затвори очи. — По-добре ще е да съм.

ГЛАВА 23

Тави прекара вечността в мъки, копнеейки за смъртта, която би донесла сладко освобождение от непоносимите страдания. Останалите се бяха събрали около койката му на борда на кораба и тихо го наблюдаваха.

— Не виждам никаква драма в това — каза Демос, тихият му глас беше изпълнен с обичайното безразличие. — Той има морска болест. Ще му мине.

Тави изстена, преобърна се настрани и се сгърчи в конвулсии. В стомаха му нямаше нищо освен топла вода, но той се стараше по-голяма част от нея да попадне във ведрото. Кайтай го подкрепяше, докато повръщането не спря, и гледаше Демос, Тави и ведрото с повече или по-малко еднаква неприязън.

Демос се намръщи на кофата и на Тави.

— Въпреки че се притеснявам за запасите вода, които така похабява — той се наведе, за да се обърне директно към Тави. — Не мисля, че ще може отново да се използва за пиене. Това би съхранило нашите...

Тави повърна отново.

Демос въздъхна, поклати глава и каза:

— Ще му мине. Рано или късно.

— А ако не му мине? — чу Тави гласът на майка си.

— Не бих се притеснявал толкова много — отговори Демос. — От това никой още не е умрял.

Капитанът учтиво им кимна и излезе от каютата.

— Лейди Исана? — попита Кайтай. Тави си помисли, че гласът ѝ звучи напрегнат. — Не може ли вашата водна магия да помогне?

— Не без намеса в работата на призователите на „Слайв“ — тихо каза Арарис.

— Не разбирам — каза Кайтай.

— Те са призователи на водни фурии, Кайтай — обясни Ерен от койката над Тави. Тави чу шумолене на хартия, когато младият курсор

обърна страница на книгата си. — Те са необходими на всеки морски кораб, за да попречат на левиатаните да ни усетят.

— Левиатани — каза Кайтай. — Като онези, които поглъщаха боклуци и каними в Елинарх?

— Те бяха дълги само четиридесет-петдесет фута — каза Ерен. — Деца, така да се каже. Един възрастен левиатан, дори доста малък, би натрошил този кораб в щипките си.

— Защо им е да го правят? — попита Кайтай.

— Защищават територията си — отговори курсорът. — Те ще нападнат всеки кораб, който навлезе във водите, които считат за своя собственост.

— И тези призователи могат ли да попречат на това?

— Те пречат на левиатаните да забележат кораба — каза Ерен. — Разбира се, ако се надигне някоя сериозна буря, понякога левиатаните намират кораба.

След кратко замисляне добави:

— Мореплаването е опасна дейност.

Кайтай изръмжа.

— Тогава защо не се доближим до брега, където водата е твърде плитка, за да се приближат тези животни, за да може лейди да се опита да го излекува?

— Не — успя да излае Тави. — Няма време... за да го губим... заради моя изнежен сто... — той направи пауза, преди да успее да довърши думата, и отново се сгърчи.

Кайтай го подкрепяше, докато повърна, след което сложи манерка с вода върху устните му. Тави отпи, макар да изглеждаше безсмислено.

Водата почти нямаше време да попадне в стомаха, преди да го напусне. Мускулите на корема му изгаряха от постоянно напрежение и виеха от болка.

Тави вдигна поглед, за да намери майка си, която го гледаше с нежност и притеснено изражение на лицето.

— Може би не бива да говориш такива неща тук — каза тя.

— Докато не повишим глас, това не би трябвало да е проблем, холтър — каза Ерен. — Вече сме в открито море. Солените бризове правят невъзможно призоваването на фурии на въздуха. Всеки, който иска да подслушва, ще трябва да го направи физически.

— Той е прав — каза Арарис с тих глас. — И не обръщай внимание на чувството за хумор на Демос, Исана. Докато имаме вода да поим капитана, с него всичко ще е наред. В крайна сметка ще свикне с морето.

Кайтай издаде неодобрителен звук, но не много агресивен. Нейните маниери бяха станали по-изискани по време на престоя ѝ в Алера, помисли си Тави, но продължителната ѝ умора, причинена от лекуването на ръката ѝ с помощта на фурии, плюс загрижеността ѝ за него, я притискаха все повече и повече.

— Кога? — също толкова тихо попита Исана. — В морето сме от четири дни. Колко време още е нужно?

— Толкова, колкото е нужно — търпеливо прошепна Арарис.

Тави чу как сингуларът се изправя и тръгва към вратата на каютата. Спря, за да стисне окуражително рамото на Кайтай. Когато Тави отвори очи да го погледне, Арарис му отговори с една от редките си усмивки.

— Познавах още един човек, който беше също толкова лош моряк.

Тави почувства как устата му потрепва, опитвайки се да изобрази нещо като усмивка.

— Ще отида да поспя — каза Арарис. — През нощта ще остана близо до него.

Кайтай вдигна сърдит поглед към сингулара, сякаш искаше да възрази, но не го направи. Тави предположи, че след четири безсънни нощи, торбичките под очите ѝ най-накрая са победили нейната гордост.

Тави прекара остатък от деня, борейки се с бунтуващия се стомах и размишлявайки за насладите от бързото самоубийство. Повръщаше между съня и пристъпите на остро гадене. По времето, когато лъчите на дневната светлина започнаха да избледняват, Кайтай лежеше свита в дъното на леглото си и здраво спеше.

Щом падна нощ, Тави, с помощта на Арарис, излезе на палубата. По-голямата част от екипажа след залез-слънце се беше прибрала по своите легла и хамаци и само няколко стояха на палубата.

Тави се изтегна в основата на грот-мачтата, където се надява, че клатенето ще се чувства по-малко. Той наблюдаваше как звездите

започват да се появяват на чистото, ясно нощно небе и за първи път от много дни наистина заспа.

Когато се събуди, първото нещо, което забеляза, беше малка, но постоянно нарастваща болка в стомаха от глад.

Нощта беше приятно прохладна, макар и не по-малко ясна, и когато седна, той беше почти зашеметен от поразителното отсъствие на дезориентация. От предишното гадене беше останало само слабо ехо. Бавно стана и се протегна.

— Опитай да се съсредоточиш върху звездите или върху хоризонта — каза мек глас до борда на кораба. — Понякога помага.

Тави тръгна по палубата и спря близо до въжетата, редом до Арарис. Сингуларът гледаше към водата, насочил поглед настрани, и Тави беше готов да стои безмълвно до него дълго време.

Вълните удряха кораба с постоянен глух грохот, а зад тях в килватера оставаше светеща диря. Тави се обърна с лице към вятъра, опитвайки се да не обръща внимание на болезнените коремни мускули и се наслаждаваше, че морската болест си е отишла.

Арарис наруши мълчанието.

— Говори ли вече с нея?

— Не съвсем — отговори Тави. — Все още не е време.

— Тя те обича. Много.

— Знам — тихо каза Тави. — Но...

— Но това не го прави по-лесно — добави Арарис.

Тави кимна.

— Разбираш ли защо направихме това, което направихме?

Той отново кимна.

— От това също не става по-лесно.

Арарис погледна водата. После се отблъсна от перилата и безшумно се отдалечи. Когато се върна, той предложи на Тави нещо плоско и правоъгълно, много подобно на сух хляб.

— Корабни сухари — каза той. — Добри са за кисел стомах.

Тави кимна с благодарност и отхапа залък хляб.

Беше по-мек от камък и с малко усилия той успя да го раздроби на няколко парчета, които омекнаха в устата му, докато ги дъвчеше. На вкус леко безвкусни, но стомахът му започна да се чувства по-стабилен след няколко хапки.

Дъвчейки, попита Тави.

— Какъв беше той?

Арарис се обърна към него в тъмното.

Тави не виждаше изражението на лицето му, само блясъка на очите. Арарис го гледа известно време, а след това се обърна към морето.

— Високомерен — каза той накрая. — Нетърпелив. Избухлив. Зъбите му проблеснаха.

— А също така съчувстващ. Умен. Щедър. Безстрашен.

Арарис въздъхна.

— Твърде много „също така“.

Тави мълчеше и чакаше.

— Септимус никога не се задоволяваше с нещата, каквито бяха. Където и да отидеше, той се стараеше да направи мястото по-добро, отколкото е било. Когато виждаше несправедливост, той се опитваше да я поправи. Попадайки на жертви, той им предлагаше помощ или отмъщаваше за тях. Вкопчи ли се в някой спор, той го печелеше или умираше. Никога не съм го виждал да е бил груб към дете, или да е ритнал куче, или да сложи шпори на ботушите си, когато язди.

Когато се сражаваше, това беше като гръмотевична буря, която отива на война, и никога не съм виждал някой да владее по-добре от него острието. Ние бихме дали живота си за него — ние, неговите сингулари. Всички вярвахме, че той ще стане велик Първи лорд. Толкова велик, колкото и самият Гай Прайм. Той беше първият гражданин, гласувал за премахването на робството, знаеше ли го?

Тави поклати глава.

— Не.

— Той имаше навика да прави своите врагове съюзници — каза Арарис. — Трябваше да видиш битките му с Антилус Рокус в Академията — но те станаха приятели. В него имаше... един вид харизма. Можеше да заплашва човек, но без да принизява гордостта му. Ако беше жив, той...

Арарис замълча за момент. Прочисти гърлото си и каза.

— Всичко щеше да е различно.

— Ако беше — каза Тави. Думите носеха много повече, отколкото трябва — горчицина, копнеж, тъга.

Арарис хвърли поглед към океана.

— Той обичаше майка ти повече от въздуха и светлината. Тръгна против волята на баща си, като се ожени за нея. Гай имаше други планове за това коя ще бъде подходящата съпруга за него.

— Как... — Тави прочисти гърлото си. — Как мислиш, той щеше ли да бъде... добър баща?

— Той щеше да те обича — веднага каза Арарис. После се намръщи. — Но...

— Но щеше да е прекалено зает да прави нещата по-добри?

Арарис дълго мълча.

— Може би — каза той и думите излязоха неохотно. — Великите фурии знаят колко голямо е разстоянието между него и собствения му баща. А може би не. Малко неща могат да променят човека така, както децата.

Арарис предложи на Тави манерката и Тави я прие. Водата се беше стоплила, но поне му се струваше, че този път ще остане в стомаха.

— Замислял ли си се какво правим? — попита Арарис.

Тави се намръщи.

— Разбира се.

Арарис поклати глава.

— Знам, че си го планирал. Мислил си за това какво правим и как. Мислил си какво ще се случи, ако спечелим или загубим. Но се чудя защо обръщаш толкова много внимание на това.

Тави почувства проблясък на несигурност, която веднага се превърна в гняв. Той я сподави, отпи още една глътка вода и отговори:

— Защото това ще спаси животи.

— Може би — каза Арарис и кимна. — Но... ще се изненадам, ако ти имаш правото да правиш този избор.

— Бих се опитал да говоря с Гай — каза Тави, — но по някаква причина той е недостъпен. Вече опитах да се свържа с него чрез монетата си. Ерен също.

— Съдейки по това, което ми каза, ти вече си го питал в търсене на дипломатическо решение — каза Арарис. — И той категорично ти е отказал.

— Това беше преди да му станат известни всички подробности.

— Кое ти дава право да вземаш политически решения, които ще имат много големи последствия? Въпреки незаконосъобразността на

твоите действия, които в много отношения ще се считат за много лоши, дори ако постигнеш абсолютен успех.

Тави въздъхна.

— Мислиш, че превишавам пълномощията си като курсор.

— Знам, че ги превишаваш — отговори Арарис. — Съмнявам се дали не излизаш извън рамките на... новата си власт.

— Какво променя това?

— Твоята заявка за тази власт се основава на принципите на законността и справедливостта — каза Арарис с тих и настойчив глас. — Ако ти, играейки новата роля, започнеш с това, че плюеш на тези закони и справедливост, ти подкопаваш собствените си позиции. Подкопаваш етичните основи, на които тази власт трябва да се базира.

Тави чу собствения си смях.

— Вярваш или не, но аз съм мислил за това.

Арарис леко наведе глава на една страна и го слушаше.

— Това, което научих от Насаг, и перспективата, създадена от това, са жизненоважна информация. Това вероятно би послужило като добра причина за Гай да го насърчи да преразгледа предишното си решение. Съгласен ли си?

Арарис кимна.

Тави се обърна с лице към него.

— Но него го няма. Не знам къде е или какво прави, но в дадената кризисна ситуация той е извън строя. На теория, ако това се случи, ние трябва да се консултираме със следващия във веригата на командването и този човек да вземе решение.

Арарис издаде лек, скептичен звук.

— Това е доста ненадеждна обосновка.

Тави леко се усмихна.

— Знам — каза той тихо. — Но... ако трябва да стана това, което ми е предназначено да бъда, то означава, че нося отговорност за тази Империя и за нейния народ. И ако не направя нищо, това ще се превърне в истински кошмар.

Той положи ръка на рамото на Арарис.

— Питаш ме как мога да оправдая тези действия. Но истинският въпрос е как мога да оправдая бездействието си?

Арарис за миг го погледна, после тръсна глава и изсумтя.

Те отново започнаха да гледат океана и Тави попита:

— Нуждая се от теб. От твоята честност. Имаш ли нещо против?

— Аз съм против това, че ти се хвърли да действаш, без да обмислиш причините — отговори той. — Баща ти беше добър човек. Но той разчиташе твърде много на инстинктите си. Действаше, без да мисли. Вярваше, че с помощта на своята сила ще излезе от всяка възникнала ситуация.

— Това не се отнася особено за мен — промърмори Тави.

Арарис тихо се засмя.

— Не. Ти си по-силен от него — той се замисли за миг. — И вероятно по-опасен.

Тави не знаеше какво да отговори на това. Той млъкна за няколко минути. После каза:

— Как мислиш, ще успеем ли да го направим?

Арарис отговори без колебание.

— Не виждам такава възможност.

Тави изсумтя и прехапа устни.

Арарис въздъхна и заговори неохотно.

— Но това никога преди не те е спирало, нали?

Тави се засмя и видя, че Арарис също се смее.

— Трябва да поспиш — каза Арарис. — Ще ти трябва. Утре ще се поупражняваме.

— Да се поупражняваме? — попита Тави.

Арарис Валериан кимна.

— Ти си научил основите на владееене на меча. Готов си за сериозна подготовка.

Тави примигна. Той считаше себе си за... добър. Напълно владеещ меча.

— Наистина ли смяташ, че това е необходимо?

Арарис се засмя.

— Твоят баща обикновено ме питаше точно същото.

— Какво му отговаряше?

— Както пожелаете, милорд — отговори Арарис. Усмивката му избледня. — И някой го е убил. Така че ти ще тренираш утре и всеки следващ ден. И ще продължаваш, докато не остана удовлетворен.

— Кога ще се случи това?

— Когато можеш да ме надминеш — каза Арарис. Той склони глава пред Тави и кимна в посока към каютата.

— Починете си малко, милорд.

ГЛАВА 24

Исана наблюдаваше как голият гръб на Тави се вряза в преградата на кабините на „Слайв“ за девети път през последните тридесет минути. Младият мъж отскочи, дишайки тежко, но мечът му продължи да се движи, прихващайки и парирайки удари от рамо и отблъсквайки дългите мушкания на противника.

Все още той не бе достатъчно бърз и изпъстрена с алени точици подуваща се ивица се появи по дължината на едното му ребро.

Исана се намръщи, по-скоро от проблисъка на разочарование и безсилие, дошли от Тави, отколкото от съчувствие към болката му.

Раната беше повърхностна и Исана можеше да я затвори без проблеми след тренировката. Тя дори нямаше да остави белег. Арарис никога не би направил нещо по-сериозно от подобна дракотина, на нито един ученик.

Тави изпъшка сподавено, когато от удара в слънчевия сплит му секна дъха, и се хвърли в яростна атака срещу Арарис.

Сингуларът, очевидно, блокираше всяка атака още в зародиша ѝ, после направи своеобразно кръгово движение с китката си. Мечът на Тави внезапно се откъсна от ръцете му и падна на палубата.

Тави, без да се бави и секунда, пристъпи плътно и сграбчи дясната ръка на Арарис. Удари Арарис с чело в скулата и, издавайки още един вик, заби мощен удар в ребрата му. Исана изведнъж се напрегна и се надигна, когато усети вълната чист гняв от сина си.

Арарис пое ударите като наковалня — те просто отскачаха от него, без никакъв видим ефект. Той сграбчи китката на Тави, стисна я със свободната си ръка, после се обърна и леко дръпна нагоре, като едновременно с това приклезна.

Тави внезапно загуби равновесие, направи салто напред и Арарис го просна по гръб на дъските на палубата. Ударът беше достатъчно силен, за да накара Исана отново да се намръщи, но тя беше сигурна, че не чак толкова, колкото би могло.

Тави лежеше на палубата и гледаше замаяно към платната и небето. Моряците, повечето от които гледаха тренировката, избухнаха във викове, насмешки и съвети, придружени от подигравателен смях.

— Избухливост — каза Арарис, гласът му прозвуча равно. Той дори не се беше задъхал. — По природа ти си агресивен боец, но гневът не ти е съюзник в подобен двубой. Трябва да оставаш концентриран и да мислиш. Използвай гнева. Не му позволявай той да те използва.

Той прибра мечата си и предложи на Тави ръка. Младият мъж замръзна за момент, ядосано погледна по-възрастния, след това поклати глава и пое ръката му.

— Какъв беше този захват на китката? — изхриптя той. — Никога не съм виждал такова нещо.

— Доста е просто — отговори Арарис. — Един ден ще ти е достатъчен, за да се научиш. Ще ти го покажа утре, ако искаш.

— Добре съм — каза Тави. — Покажи ми сега.

Арарис наведе глава настрани, устните му се свиха замислено, но после внезапно се разтегнаха в усмивка.

— Както желаеш. Пийни малко вода и ще започнем следващия рунд. Ако главата ти издържи, ще ти покажа и захвата, и контрахвата.

Тави вдигна мечата си от палубата, поздрави Арарис и го прибра в ножницата. После отиде до бъчвата с вода, до която Исана седеше на малък сгъваем стол.

Той ѝ се усмихна, потопи дървената чаша във водата и изпи всичко на една глътка. През двата дни, откакто започна да се възстановява от морската болест, цветът на кожата му се нормализира и сега ядеше за двама — въпреки доста съмнителните кулинарни таланти на корабния готвач на „Слайв“.

Тави и Арарис се сражаваха в учебен бой без ризи, основно за да предпазят ризите на Тави от разрязване на лентички и петна кръв. Исана се стараеше да не се взира много в Арарис.

Тя дори не можеше да си помисли, че мъж на неговата възраст ще изглежда толкова атлетичен без използването на водна магия, но той беше — почти толкова слаб, колкото Тави, с релефни и еластични мускули.

Разбира се, той беше прекарал всичките тези години в ковачницата на холта, и веднъж тя го беше видяла как тренира там

късно през нощта на светлината на гаснещите въглища, използвайки железен прът вместо истинско оръжие.

Арарис отново беше станал силен и уверен в себе си човек, а не сломения, в когото се бе превърнал след смъртта на Септимус. Да го види такъв доставяше удоволствие на Исана и доста я разсейваше. Пръстите ѝ направо я сърбяха от желание да ги прекара по мускулите му.

Вместо това тя се върна към шиенето, кърпейки панталоните на Кайтай. Тази дейност гарантираше, че очите и пръстите ѝ ще се държат така, както е редно.

— Искаш ли да я затворя? — обърна се тя тихо към Тави.

— Няма да вляза във ваната заради някаква драскотина.

Тави я погледна и за секунда го обгърна облак от заплетени емоции. Но после той тръсна глава и ги прогони, така че Исана можеше да почувства само смътна неудовлетвореност.

— Не, благодаря. Вече не кърви.

Фразата се получи доста остра. Той я погледна виновно и на лицето му се появи леко напрегната усмивка.

— Макар че, предвид нашето темпо, рано или късно ще трябва да укротя гордостта си с твоя помощ.

В този момент Ерен излезе от каютата и като махна неопределено към морето, каза:

— Не мисля, че тук има достатъчно вода.

Тави изви вежда.

— Защо не потренираш с нас и не повториш това по-късно, дребоськ?

Ерен вдигна мършавата си ръка.

— Благодаря, не си заслужава. През цялото време бъркам от кой край трябва да държа меч. Така че дори не мечтая за уроци за напреднали.

Той имитира подигравателен поздрав на фехтовчик и тръгна към кърмата на кораба, очевидно, за да поговори отново с капитана им.

— Някой досаден дребоськ един ден може да го хвърлят в морето — извика Тави след него, поклати усмихнато глава и се обърна към Арарис.

Исана наблюдаваше между бодовете. Не знаеше достатъчно за боравенето с меч, за да оценява, но ѝ се струваше, че Тави се движи

по-бавно, затова пък по-чисто. Тя улови отблясък от задоволството на Арарис, когато младежът отрази половин дузина бързи удари.

Изведнъж гласът на Кайтай иззвъня отгоре, от наблюдателна площадка сред платната.

— Платна — извика тя. — Право по курса!

Мъжете прекратиха заниманието си. Резките проблясъци на очакване на опасност пронизаха въздуха, удрайки Исана като студена паяжина.

И веднага прозвуча гласът на Демос, даващ бързи указания, а самият той започна да се изкачва по въжетата, движейки се с ловкостта на белка. Исана го видя как достига до наблюдателницата и Кайтай му посочва нещо.

Демос вдигна ръце с жест, който Исана беше виждала сред призователите, когато искат да увеличат визуално обектите.

Известно време той наблюдаваше. После започна бързо да се спуска надолу по въжетата и на десет фута от палубата скочи.

Продължи да крещи заповеди и корабът рязко започна да завива надясно. Хората се закатериха нагоре, за да настроят платната, а Демос закрачи напред-назад, крещейки указания и команди, които бяха абсолютно неразбираеми за Исана, сякаш ги казваше на друг език.

Исана стана и тихо отиде при Демос, веднага след като първоначалният поток от заповеди секна.

— Капитане — каза тя. — Какво става?

Не ѝ се изплъзна факта, че Тави и Ерен приближиха по-близо, когато Демос отговаряше.

— Това е „Мактис“ — каза той със спокоен тон, — корабът на Червения Галус.

Погледна в далечината към трептящите бели платна над вълните.

— Заповядах промяна на курса. Сега ще видим какво ще направи той.

— Шкипер! — извика мъжът зад щурвала. — Той сменя курса за прихващане.

— Кървави врани — изпъшка Демос. — Лейди, съветвам вас и вашите спътници да се приберете по каютите и да останете там.

— Защо? — каза Исана. — Какво става?

— Капитанът на „Мактис“ се мисли за пират — отговори Демос. — Глупакът се кани да ни вземе на абордаж.

Исана почувства как очите ѝ се разширяват.

— Ох.

— Може ли да ни настигне, капитане? — попита Тави.

Демос кимна.

— Най-вероятно. Заел е много добра позиция. Вятърът ни носи към него, при него има подходящо течение и Галус си разбира от работата. Ще минем още няколко лиги и той може да се откаже.

— Защо би го направил? — попита Ерен.

— Защото се насочвам към миграционния път.

Ерен застина на място и присви очи към Демос.

— Какво?

Тави се намръщи и попита със съвсем различен тон.

— Какво?

— Миграционният път на левиатаните — поясни Ерен за Тави. Той нервно облиза устните си. — Това е участък от океана, където... ох...

— Левиатани — каза Тави. — Разбрах.

— Всъщност не — каза Демос. Гласът му звучеше почти скучно. — Това е място, където по правило се събират млади самци, които все още не са си извоювали собствена територия.

— О-о — каза Тави, — и какво правят там?

— Каквото прави всяка група млади самци — отговори Демос. — Бият се помежду си без никаква причина. И, враните да ги вземат, сляпо атакуват на пълна скорост точно заради това.

— И разбиват кораби на малки парчета — много тихо добави Ерен.

Демос се подсмихна утвърдително и се обърна обратно към морето.

— Моят призовател е по-добър от неговия. Нека да видим дали ще иска да си опита късмета днес.

— Капитане — каза Тави, — не се обиждайте, но не смятате ли... като цяло... Да го предизвикате?

— Не — отговори Демос. — „Слайв“ е наполовина по-малък от „Мактис“. А Галус качва и допълнителни мечове на борда. Превъзходството му е три към едно и не ме устройва.

— При нас има няколко по-сръчни — каза Тави.

Демос го погледна и късо, насмешливо изсумтя.

— Хлапе, ти си доста добър. Но има огромна разлика между тренировките със семейния майстор на меча и кръвопролитие на люлееща се палуба.

— Той е прав — каза тихо Арарис, заставайки зад Тави. — Тази битка е най-добре да се избегне.

Демос погледна мъжа, застанал зад Тави.

— Вие участвали ли сте преди в морски битки?

— Да — Арарис дори не се замисли.

Демос кимна.

— Слушай учителя си, хлапе. И се настани удобно. Така или иначе ще минат няколко часа, преди да се справим с това. Сега ме извинете. Трябва да се уверя, че моите призователи не са се напили отново.

Демос пристъпи към стълбите, водещи в трюма, и плавно се спусна надолу.

— Това беше шега, нали? — каза Ерен. — За водните призователи?

Исана се намръщи. Тя почувства нарастващото притеснение, излъчвано от младия курсор. Ръцете му бяха скръстени, а единият му крак нервно потропваше по дървената палуба.

Тави също забеляза притеснението на Ерен.

— Защо си толкова нервен? — попита той.

— Ако някога наистина си виждал... — Ерен облиза устни. — Смятам да претърся сандъка на боцмана. Там трябва да има нещо спиртно. Искаш ли да пийнеш?

Тави се намръщи.

— Не. Добре съм.

Ерен поклати глава в кратко кимване и погледна Арарис и Исана.

— Сър? Лейди?

Те отказаха и Ерен изчезна, лицето му беше съвсем преbledняло.

Тави се намръщи след него, след което отиде до перилата на кораба. Известно време стоя и гледа към океана, като от време на време крачеше напред-назад покрай такелажа. След около половин час той приближи до Исана и намръщено я погледна.

— Как можеш да седиш и да шиеш? — попита той.

Исана не вдигна поглед от работата си.

— Има ли нещо друго, което трябва да правя?

Тави скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

— Капитанът каза, че трябва да се прибереш в каютата.

— Той каза, че всички трябва да се приберат — отговори Исана.

— Но не виждам да си тръгнал натам.

Тави навъсено я погледна.

— Е, аз трябва да съм на палубата.

— За да може някой да се спъне в теб? — попита Исана. Опита се да не се усмихва, наистина се опита, но усети, че на устните ѝ играе усмивка, въпреки всички усилия. — Или може би мислиш, че твоят меч ще е нужен, за да се приберат платната? Или за да се защитаваш от левиатаните?

Той нетърпеливо си пое дъх.

— Ползата от него ще е толкова, колкото и от шиенето ти.

Исана остави шиенето и внимателно погледна сина си.

— Преди да се случи нещо, ще минат няколко часа, а това е прекрасен ден. От степента на тревожност, която долавям от екипажа и Ерен, те очакват, че ние спокойно можем да бъдем смазани от левиатаните и да бъдем завлечени в морските дълбини. Ако това не се случи, може да ни предстои отчаяна схватка с пирати, които ни превъзхождат числено три към едно.

Тя отново се върна към заниманието си.

— Във всеки случай мисля, че осветлението долу ще бъде по-малко подходящо за шиене. Затова смятам да стоя тук на палубата и да се наслаждавам на слънцето, докато мога, ако нямаш нищо против.

Тави се втренчи в нея и тя ясно усети пълното му объркване.

Исана леко му се усмихна.

— Знам, че се тревожиш за мен. И знам колко много мразиш, когато толкова много неща са напълно извън твоя контрол. Това е още едно такова нещо. Отричането не го прави по-малко вярно.

Той я погледна, настроението му премина от притеснено нетърпение към замислен самоанализ. Исана винаги беше смятала способността на сина си да фокусира вниманието си върху нещо за малко плашеща.

Той би могъл да насочи колосален поток енергия от мисли и воля към определена задача. Сигурно му е доста неприятно, да не каже повече, да се концентрира и върху себе си.

Той въздъхна и се отпусна на палубата до нейния стол, облегнал рамене на преградата зад тях. Той понижи глас.

— Ако аз...

— Можеше да призоваваш фурии, да — довърши тя тихо. — Това не би решило проблемите на Първия лорд. А дори и ако ти го можеше, просто щеше да се сблъскаш с множество други неконтролируеми ситуации.

Тави замълча за момент. После каза:

— Но бих могъл да те защита.

— Може би — каза тя тихо. — А може би не. В живота не толкова често можеш да си напълно сигурен в нещо.

Тави се намръщи и кимна.

— Просто си помислих, че ще се чувствам по-добре, ако си вътре.

Тя заповяда на Рил да заостри нокътя ѝ, изпъна конеца и внимателно го срязва. После го прекара през иглата и когато нокътят отново стана нормален, тя внимателно тръсна ръка, за да разсее болката в пръстите.

— Ако наистина мислиш, че така е по-добре, може би трябва да пробваш да ни заведеш до там.

Той примигна и наведе глава, втренчен в нея.

Тя се засмя. Не можеше да направи нищо. Наведе се и го целуна по косата.

Въпреки че беше станал толкова висок и въпреки че научи кой е и какъв стана, тя все още можеше да види в него бебето, малкото дете, палавника, превърнал се в мъж.

— Да предположим — каза тя, — че Гай е на твоето място.

— Но той владее фурии — изсумтя Тави.

— А ако не владееше — настоя Исана и срещна погледа му. — Да предположим. Как биха реагирали спътниците му на поведението му, а? Ако той замислено стоеше на парапета и обикаляше напред-назад като гладен саблезъб, ръмжеше и даваше заповеди, които нямат особен смисъл.

Тави я погледна сърдито. Отвори уста да каже нещо, спря и сви рамене.

— Ако аз бях с него? Бих се притеснил.

— Точно така — каза Исана. — Подобно поведение може да успокои тревожността му, но той ще го постигне за сметка на другите. Такъв ли искаш да бъдеш?

Тави отново наведе глава и се намръщи. Не каза нищо.

— Сега си помисли: ако престоят в заключена пътническа кабина е наистина най-мъдрата постъпка, ти би ли я направил, докато Гай е решен да остане на палубата, въпреки безполезността на този жест?

— Вероятно не.

Исана кимна.

— Ето защо Гай, дори да е стар мръсник-манипулатор, е лидер. Той действа. Другите го следват — тя се огледа и каза: — Те също те следват.

Тави вдигна вежда.

— Какво имаш предвид?

— Придружаващите ни — каза тя. — Дори много от моряците. Те признават ума, компетентността и увереността. Те признават теб и твоята оценка на нашата ситуация с по-голямо уважение от другите.

Тави задъвка долната си устна и промърмори:

— Аз ги плаша.

Исана не видя нуждата да потвърди това, което Тави най-накрая разбра.

— Ако Гай смята, че за хората му е най-безопасно да са в каютите, какво мислиш, че щеше да направи?

Тави бавно кимна.

— Щеше да отиде в каютите. Давайки им шанс да протестират. Спасявайки гордостта им. Подпомагайки морала им. Ако реши, че това е най-добрият начин.

Исана бръкна в торбата с дрехи, която стоеше до нея на палубата, и извади панталоните на Ерен, които имаха голяма кръгла дупка, донякъде защита, и сега изглеждаха дори по-лошо от самата дупка.

— Какво пък. Може би трябва да потренираш. Как мислиш, че е най-добре да постъпиш?

Синът ѝ поклати глава.

— Напоследък често се замислям над този въпрос.

Ето пак. Тя се ограда от новата вълна паника. Не от това се нуждаеше сега Тави.

— О?

— Много често — каза той.

— Да.

— Това е важно.

Исана кимна.

— О, да.

Той прошепна.

— Страхувам се.

Исана затвори очи. Гласът на мъжа издаваше детски страх, беше болезнено да се чуе и усети.

— Въпросът е — каза той тихо, — че аз решавам не само за себе си. Ако не ме убият днес, или когато пристигнем в столицата, или в последващото сражение, или в съда, след сражението, тогава... моята постъпка ще повлияе на много хора.

— Това не е толкова необичайно през последните няколко години — каза тя.

— Но това е различно. Много по-значимо.

— Наистина?

Тави вдигна поглед към нея, търсейки очите ѝ. Те бяха яркозелени на фона на дървените греди на кораба, боядисани в тъмно кафяво.

— Ами ако не мога да се справя? — тихо попита той. — Ами ако не съм достатъчно способен?

— Тави, на теб никога не ти е трябвало...

— Не става въпрос за владеенето на фурии — тихо и твърдо каза той. — Става въпрос за мен — приведе се по-близо и прошепна: — Мислиш ли, че ще мога да направя това? Да заема... да заема неговото място?

Сърцето на Исана заби силно. Тя остави панталоните настрана. От страх искаше да каже на сина си „не“. Че няма да може да се потопи в безумието, обхванало управлението на Алера, и да оцелее.

Че ще развали всичко, което докосне, че ще причини болка и мъка на безброй хиляди хора.

Вместо това тя взе ръката му и я стисна в дланите си.

— Точно затова ме измъчват кошмари още откакто беше бебе — каза тихо Исана. — Всеки път, когато правеше нещо, което привлича вниманието на короната, всеки път, когато се втурваше да защитаваш някой друг, имах чувството, че ме раняват с нож. Бях сигурна, че ако

узнаеш всичко, враговете на баща ти ще те забележат. Ще те разпознаят. Ще те убият. Виждах само това.

Тя го погледна в очите.

— Но аз не виждах точно пред себе си — тя стисна силно ръката му и гласът ѝ стана рязък. — Ти доказваше отново и отново, че си негов син. Негов син. Никога на никой не позволявай да казва обратното.

Той я погледна с широко отворени очи. После кимна и линията на брадичката му внезапно се напрегна.

— Благодаря.

— Велики фурии, не ми благодари за това — каза тя тихо. — Не мога да го търпя. Мразя всичко, свързано с това.

— Ще бъдеш ли до мен? — попита той.

Тя се наведе и го прегърна, стискайки го възможно най-силно, след което прошепна:

— Аве, Гай Октавиан.

ГЛАВА 25

Тави стоеше на самия нос на кораба, където не пречеше на никой от моряците, опитващи се да изстискат цялата възможна скорост от „Слайв“.

Корабът летеше по вълните, а солените пръски периодично образуваха мъгла пред него. Усети дъха на Кайтай с един дъх по-рано, преди да чуе стъпките на босите ѝ крака по палубата зад себе си. Тя застана редом, притисна се към него както обикновено и проследи погледа му покрай левия борд на кораба.

Сега дори от палубата лесно можеше да се забележи силуета на друг кораб, чиито белоснежни платна светеха на обедното слънце, а курсът му стабилно се сближаваше с техния.

— Те ни настигат — тихо прошепна Кайтай.

— И на мен ми се струва така — отговори Тави. — Екипажът започва да се тревожи. Обръщат повече внимание на подготовката на оръжията си.

Кайтай кимна.

— И аз го усещам — тя замълча за известно време, след което продължи: — Пиратите винаги ли нападат толкова навътре в морето? Струва ми се притеснително. Бихме могли да се бием на пристанищата и да решим всичко там. После биха могли да се насладят на спокойно пътуване.

— Това би било много по-разумно — съгласи се Тави, — но се страхувам, че те не са много разумни хора.

— Не. Те са алеранци — тя поклати глава и Тави изведнъж забеляза отсъствието на добронамерените огънчета в очите ѝ, които обикновено съпътстваха подобни забележки. — Чала, има нещо, което трябва да видиш.

Тави кимна и я последва по палубата към тясната стълба, водеща надолу в полумрака на трюма. Отвътре корабът изглеждаше като всяка дървена сграда с груба конструкция, с изключение на странната форма на външните стени и ниския таван.

Те преминаха през нещо като килер, пълен с кутии и бъчви с провизии, както и малка работилница, в която се съхраняваха различни дървообработващи инструменти, заедно с резервен дървен материал, очевидно за ремонт. В допълнение, вратите на работилницата водеха в товарния трюм.

Той беше влажен и с миризма на гнило, осветен само от две малки магически лампи. Дървените греди на кораба скърцаха и стенеха около тях. Кайтай се плъзна напред през почти празен отсек, докато не стигнаха до предната част, точно под мястото, където Тави стоеше няколко минути по-рано.

Там плоските дъски, оформящи дъното на трюма, бяха отстранени и имаше пространство, образувано от извивката на корпуса, с размерите на две големи вани, пълни с нещо, което очевидно беше морска вода.

Двама мъже стояха във водата, отпуснати на колене. И двамата бяха голи до кръста, и двамата бяха с дълги коси, оформени в странна прическа от десетки и десетки тънки плитчици. Кожата им беше изрисувана с тъмно мастило, рисунките представляваха абстрактни вихри и извиващи се шарки.

Очите и на двамата мъже бяха затворени, а ръцете им с протегнати пръсти пърхаха в морската вода, и двамата мърмореха нещо под нос. Кожата им изглеждаше набръчкана и те трепереха от студ.

— Призователи — прошепна Тави.

— Не — каза Кайтай. — Не те.

Тави вдигна вежди.

— Помолих Демос да ми покаже призователите — каза тя и пристъпи към гъстата сянка от едната страна на трюма. — И тогава забелязах това.

Тави я последва, присвивайки очи. Беше трудно да се види нещо в тъмното, но нощното му зрение се беше подобрило значително след установяването на връзката между него и Кайтай.

Тя търпеливо изчака, без да казва нищо, докато очите му свикнаха и той видя какво иска да му покаже.

Окови.

Четири масивни пръстена бяха завинтени към борда на кораба, разположени приблизително на около фут разстояние един от друг и на

височина четири фута над пода.

На всеки пръстен висяха два комплекта белезници, толкова тежки и дебели, че никога не биха могли да бъдат счупени без сила, подкрепена от фурии — а окованите в тях щяха да са в обкръжението на дървения корпус на кораба, без достъп до земя.

До пръстените корпусът на кораба и подът бяха мръсни и Тави се радваше, че не може да види всичко много добре. През гнилата миризма на самия кораб проникваше гнусна, едва доловима воня на човешки изпражнения и кръв. Тъмните петна по белезниците бяха лесно видими.

— Демос е роботърговец — тихо каза Кайтай.

Тави направи крачка назад, преди да си поеме дълбоко въздух.

— Това не е рядкост в тази част на света. Повечето капитани транспортират роби от време на време.

Кайтай протегна ръка и докосна веригата, прокарвайки пръсти по дължината ѝ:

— И не виждаш в това нищо неправилно?

— Не ми харесва — каза Тави, — но хора като Демос сами избират с какво да се занимават.

Кайтай хвърли още по-суров поглед на Тави.

— Не това. Ти не виждаш нещо лошо в това, че това... — тя удари с веригата по корпуса на кораба, — не е рядкост?

Тави я изгледа изненадано.

— Кайтай...

Тя се обърна към Тави и присви очи.

— Ти каза, че Насаг ви е нарекъл чудовища. Моите хора също биха ви нарекли така, ако бяха видели как се отнасяте към вашия собствен вид.

— Не всички правят така — каза Тави.

— Но всички го позволяват — остро отвърна тя.

Тя пристъпи по-близо и той видя очите ѝ в здрача. Светеха като зелени ахати.

— Ти от тях ли си, алеранецо?

Той погледна в очите ѝ и усети възмущението ѝ да изгаря лицето му като огън. Опита се да говори, но не можа. Вътрешният му глас твърдеше, че никакви думи не могат да бъдат отговор на въпроса ѝ.

Вместо това той затвори очи за секунда и протегна ръка към дръжката на меча. Докосна я, усещайки силата на метала, неговата скрита енергия, отчасти вградена в него от ковачите на легиона.

Тави се концентрира върху меча, стабилизира дишането си, съсредоточи мислите си и ги насочи към мощта на меча, придавайки им форма, свързвайки ги с метала, засилвайки тази връзка.

После отвори очи, отстъпи крачка назад, замахна и стовари оръжието си.

Посипаха се искри, изстърга метал и веригите с трясък паднаха на пода, местата на разрязването светеха нажежени.

Тави върна оръжието в ножницата с леко, наклонено движение, и се обърна към Кайтай.

Момичето-марат вдигна брадичка, очите ѝ искряха. Тя кимна кратко, но достатъчно ниско, за да може да се счита за поклон.

Тави отговори със същото, без да откъсва поглед.

— Ето това — каза тя — е моят алеранец.

Тави отмести поглед от нея и видя, че и двамата призователи се бяха обърнали и втренчено го гледат.

— Ако капитан Демос има някакви въпроси — каза той тихо, — кажете му да ги зададе на мен.

Призователите се спогледаха и едновременно кимнаха на Тави.

Изведнъж той почувства прилив на емоции, идващи отгоре, стремителна вълна от бързо нарастващ страх, паника и ярост.

Тя се стовари върху Тави и той се олюля от силата ѝ. Ръката му сама се насочи към Кайтай и легна на рамото ѝ да я подкрепи, докато тя потръпна и протегна ръка да се хване за него, за да не загуби равновесие.

И двамата призователи издадоха тихи, жални стонове, след което се наведоха още по-ниско към водата. Те възобновиха шепота си, въпреки че сега беше по-силен, по-бърз, почти безумен.

Отгоре, от палубата, се чу отчаян писък.

Тави се обърна и хукна към стълбите, а Кайтай се затича след него. Той не извади меча си — много комично щеше да е, ако загуби равновесие от люлеенето на кораба и се наниже на собствения си меч.

Излезе на палубата и завари моряците трескаво да тичат напред-назад, когато корабните офицери им крещяха команди. Всички се

криеха или притичваха от място на място, като хвърляха отчаяни погледи към левия борд.

— Внимавай! — възкликна Арарис. Хвана го за раменете и го прилепи към главната мачта, от страната на десния борд. — Пиратите имат рицар на дърво. И това изчадие на врани е много добро.

Тави кимна и рязко се наведе, така че между него и приближаващия се „Мактис“ се оказа солидното дърво на каютата. Той огледа набързо палубата и се обърна към Арарис:

— Къде е тя?

Раздаде се още един вик, този път от върха на мачтата, и един моряк падна отгоре на палубата, на десетина фута от тях. Стрела беше пронизала гърлото му, окървавеният връх стърчеше от врата му.

Краката и едната му ръка бяха извити под неестествен ъгъл. Морякът издаде няколко зловещи бълбукащи звука и леко потръпна, а кръвта му се стичаше по палубата.

Арарис извади меча си и гневно скръцна със зъби.

— Няма я в каютата й. Сигурно е на носа.

Вратата на каютата се отвори и Ерен показа рижата си глава, оглеждайки се със замъглен поглед.

— Какво? Какво става?

Чу се изсвистяване, трясък и изведнъж друга стрела проби вратата на кабината, точно над резето и толкова близо до ръката на Ерен, че тялото й докосна голата кожа на китката му.

Ерен се взря тъпо в стрелата.

— Ой — хлъцна накрая той и отново заключи вратата.

Тави погледна стрелата и отново разпозна специалното оперение.

— Враните да го вземат — изръмжа той. — Айрис Сокол. Наварис и останалите бандити на Арнос са близо.

Пореден писък дойде от мачтата, въпреки че този път никой не падна на палубата. Кайтай се наведе през Тави и за миг надникна към левия борд.

— Около четиристотин ярда. Стрелецът наистина е добър.

Тави извика към Арарис и му каза какво е видял. Сингуларът избухна в цветущи проклетия.

— Как са ни настигнали?

— Сигурно са използвали рицарите Аери на Арнос — отговори Тави. — Те са запомнили отличителните белези на кораба и не им е

било особено трудно да разберат накъде се отправяме. Летели са покрай крайбрежието и са ни проследили, докато накрая са намерили капитан, готов да ни подгони.

— Изглежда нещата се усложняват — каза Арарис. — Останете там. Аз ще отида да потърся Исана.

— Ще отидем заедно — каза Тави.

Той не даде възможност на Арарис да възрази, а просто се втурна напред, движейки се бързо по палубата. Той хвърли бърз поглед към левия борд, за да види „Мактис“ под платната.

На такова разстояние можеше да различи движещите се сенки на екипажа, но не и никакви други подробности. Това поне беше добра новина. Това означаваше, че призователката на дърво на Арнос не може да избере конкретна цел. Тя стреляше по движения и очертания, а не по отделни хора.

Тави се придвижи напред възможно най-бързо, сгънат на три, и не се съмняваше, че отстрани изглежда по-нелепо, отколкото се полага на принцепс на Алера преди битка.

Стрела проблесна на няколко фута от него. Едно от перата сигурно бе паднало от оперението и траекторията на изстрела се беше изкривила, съдейки по странния жужащ звук, който стрелата издаваше при полета си.

Тави се сви още повече и хукна още по-бързо. Враните да го отнесат достойнството. Гордостта му лесно щеше да преживее това унижение, особено ако иначе самият той не успее да преживее деня. „Мактис“ неотклонно се приближаваше.

Те се добраха до носа на кораба и намериха Исана там, свита зад дървената обшивка на носа на кораба. Тави приближи и приклепна до нея. Арарис и Кайтай го следваха по петите.

Когато Тави седна, Исана се стресна, но след това го погледна и той почувства излъчваната от нея вълна от облекчение, която веднага пак отстъпи място на безпокойството.

— Ранен ли си?

— Добре съм — каза Тави. — Имаме проблем.

Исана вдигна вежди, гласът ѝ беше безжизнен.

— О, не.

— На онзи кораб са рицарите на Арнос — каза Арарис, устните му бяха плътно стиснати.

Гърбът на Исана се напрегна.

— Ясно. Можем ли да се откъснем от тях?

Арарис седна и за миг надигна глава, надничайки над перилата, след което бързо се сниши.

— Не знам много за мореплаването, но се съмнявам.

— Капитанът им няма да отстъпи, защото се отправяме към миграционния път на левиатаните — каза сухо Тави. — Наварис няма да му позволи.

— Тогава ще ни се наложи да се сражаваме — каза Исана. — Можем ли да ги победим?

Тави погледна Арарис.

Мъжът поклати глава.

— Не и с толкова огромно числено превъзходство, както предполага Демос. Наварис е много опитна. Ще трябва изцяло да се съсредоточа върху нея.

— Ако не можем да избягаме и не можем да се сражаваме, тогава какво можем да направим? — попита Исана.

— Ще намерим начин да променим ситуацията — каза Тави. Той се надигна и бързо погледна към другия кораб, след което погледна морето. Вече беше започнал да сяда, когато внезапно замръзна и напрегнато се вгледа.

Пред кораба сравнително спокойните вълни обливаха сиво-кафяви скали, издигащи се на седем или осем фута над водата. Имаше около две дузини от тях и всяка беше достатъчно голяма, за да разцепи при сблъсък корпуса на „Слайв“ като бирена бъчонка.

— Капитане! — изкрещя Тави. — Отпред има скали! Капитан Демос, отпред има скали!

Някой от екипа подхвана вика, предавайки го назад по целия кораб. След няколко секунди Демос се появи на палубата, приведен по подобие на Тави, макар капитанът на кораба да се движеше много по-бързо и по-уверено от него.

— Демос! — извика му Тави. — Скали!

Капитанът се намръщи и се изправи да погледне.

— Сципио? — раздаде се гласът на Ерен някъде от кърмата на кораба. — Къде си?

— На носа! — отзова се Тави. — Ела тук и... — Тави прекъсна, когато Демос внезапно стисна устата му с мазолестата си длан.

— Тихо — каза капитанът с непроницаемо лице и глас. Той изсвири остро няколко пъти и всички разговори и викове на кораба рязко секнаха.

Тави отблъсна ръката на Демос, погледна го и повиши глас.

— Защо?

— Защото това не са скали — спокойно каза Демос. — Това са левиатани.

ГЛАВА 26

— О, не — възкликна Исана. Явно и Демос, подобно на Тави, можеше да крие емоциите си или просто не ги изпитваше — поне не с някаква особена интензивност.

Във всеки случай Исана малко можеше да каже за отношението на мъжа по който да е въпрос по време на пътуването им. В този момент Демос излъчваше хладен, внимателно контролиран страх. Той гледа още няколко секунди напред, после подаде някакъв сигнал с ръка. Мачтите на „Слайв“ изскърцаха и корабът леко промени курса си.

— Ще минем покрай тях? — чу Исана въпроса на Тави.

— Може би, ако запазим мълчание. По това време на деня те се издигат до нагрятия горен слой вода, за да се стоплят. При условие, че хората не започнат да крещат — той хвърли предупредително поглед към Тави, — и че не се блъснем директно в някой от тях и не го събудим, с помощта на призователя можем да се промъкнем покрай тях.

Тави присви очи и свъси вежди.

— А ако нямахме призовател?

Демос сви рамене.

— Накратко — по-добре е да имаме.

Тави кимна, святкайки с очи. Исана видя как на лицето му изведнъж се появи хищна усмивка, придружена от вълна на въодушевление.

Кайтай, която стоеше с гръб към Тави и гледаше ту вражеския кораб, ту левиатаните, внезапно се обърна и Исана беше поразена от изражението на лицето ѝ: усмивката ѝ приличаше на усмивката на Тави толкова, колкото и зеленият цвят на очите ѝ.

— Това ми харесва, алеранецо — каза Кайтай. — Действай.

Тави кимна и се обърна към Исана.

— Ще имам нужда от помощта ти.

Исана погледна намръщено Тави, а после кимна.

— За какво?

Синът ѝ присви очи, гледайки в посока на „Мактис“.

— За да променим правилата на играта.

Демос затегна ремъците и връзките на предпазния колан около талията на Исана.

— Не е ли много стегнато? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Исана.

Демос се подсмихна.

— Щом можете да дишате, значи всичко е наред.

Той взе едно въже с прикрепен в края метален накрайник. Показа ѝ го и прокара накрайника в специална халка на ремъците ѝ, след което дръпна силно, затягайки възела.

— Под вода видимостта тук е не повече от десет фута. Не забравяйте, че „Мактис“ ни настига, така че няма да е достатъчно просто да се насочите към него. Трябва да се ориентирате напред и леко под ъгъл.

Исана кимна.

— Рил ще намери кораба. Не се притеснявам от това.

Тя надникна от ъгъла на каютата, за да погледне вражеския кораб, който беше на по-малко от двеста ярда.

Капитанът добави още едно въже към друга халка.

— Уверете се, че сте на поне десет фута дълбочина, преди да започнете — предупреди я Демос. — Ако онази с лъка ви види, ще разберете какво изпитва рибата по време на риболов, когато я улучи харпун. Опитайте се да плувате под кораба и изплувайте по-близо до кърмата. Повярвайте ми, сега цялото им внимание е насочено към нас.

— Защо ми се струва, че това вече сте го правили, капитане?

— Въпреки че това, разбира се, никога всъщност не се е случвало, аз съм планирал някои неща в случай, че някой от клиентите ми пожелае стоката му да бъде натоварена или разтоварена, без излишно да притеснявам митническия инспектор или началника на пристанището — той провери възлите на въжетата. — Именно тази идея ме вдъхнови да се подготвя — да направя такива неща за моя призовател. Макар да признавам, че те обикновено теглят сандъци, а не хора.

Вратата на каютата се отвори, Тави, Кайтай, Арарис и Ерен се втурнаха през нея на палубата. Мечът на Арарис беше в ръката му и в мига, когато се показа иззад ъгъла на каютата, той проблесна в залеза, разсичайки поредната стрела.

Айрис Сокол не забавяше темпото и изстрелите ѝ ставаха все по-точни, тъй като разстоянието намаляваше. Около дузина моряци вече лежаха ранени или мъртви на палубата.

— Може би някой друг ще се заеме с това? — попита Ерен.

— Имаме нужда от призовател на дърво, Ерен — каза Тави. — А ти си такъв.

— Ще бъде същото, както когато ни помогна на нас с Тави да избягаме от онзи склад — каза Кайтай.

— С изключение на левиатаните! — извика Ерен.

— По-тихо! — изсъскаха хората наоколо.

— Ако трябва за нещо наистина да се притесняваш, това са акулите — с делови тон промърмори Демос. — Около левиатаните винаги се събират много акули, а ние плуваме точно към тях.

Лицето на Ерен стана бяло като сметана.

— Хайде, Ерен — каза Кайтай. Тя се отърси от обувките и свали туниката си без сянка от смущение. — Бъди мъж.

Ерен мигна и на бузите му се появиха цветни петна, когато се обърна и се закашля.

— О, кървави врани.

Той погледна гневно към Тави и попита:

— Защо винаги, когато съм с вас, попадам в такива... ситуации?

— Ти сигурно просто им се наслаждаваш — каза Тави.

— Аз сигурно просто съм идиот — отговори Ерен.

Но заедно с Тави и Арарис също започна да се съблича.

— Нека изясним отново всичко. Държим се за въжетата. Холтърът ни дърпа там, под водата. Пробиваме дупка в корпуса им и елиминираме призователите им на вода. След това се връщаме тук и отплуваме, докато левиатаните ги ядат.

— Да — каза Тави.

— Колко дълго ще сме под вода? — попита тихо Арарис.

— Никога досега не съм правила подобно нещо — отговори Исана. — Ако бях сама, щеше да ми отнеме около половин минута, само за да преплувам това разстояние. Може би малко повече.

— Удвоете го — посъветва я Демос, отклонявайки поглед от Кайтай. — Най-малко — той внимателно спусна въжето във водата покрай борда. — Вие няма ли да се съблечете, лейди? Тази рокля ще ви пречи във водата.

Исана го погледна и вдигна вежди.

— Уверявам ви, капитане, изобщо няма да ме забави.

— Аха — каза той и кимна. — Когато се гмуркате, опитайте се да влезете във водата без плясък.

Исана се качи на борда и погледна към морето под себе си. Всъщност тя никога не беше плувала, както и не се беше занимавала с призоваване в солена вода.

Беше чувала, че почти няма разлика дали водата е солена или сладка. Това почти не беше много успокояваща дума, като се има предвид, че нейната водна магия беше единственото, което стоеше между тях и изключително жестоки и неприятни начини да умрат.

За момент Исана почувства как ръцете ѝ треперят. За каква изобщо се мисли? Тя не е рицар, не е войник, не е наемник, за да се хвърли в смъртоносното море с цел да убие двама души, които никога не е виждала, които не ѝ бяха причинили никаква вреда.

Тя беше холтър, управляващ холт, като половината от времето си обикаляше Империята по една или друга причина. Защо изобщо си помисли, че може да направи нещо подобно?

Исана се съдържа, докато тревогата и нарастващото очакване за опасност не изпълниха всичките ѝ мисли. Тя си пое дълбоко въздух, призова Рил и скочи в морето, като влезе в него така, че на повърхността се появи съвсем слаба вълничка, да не говорим за липсата на плясък.

За минута спря, за да се почувства удобно във водата, използвайки връзката с фурията си. Морето се оказа по-топло, отколкото очакваше, а да останеш на една дълбочина беше по-лесно, отколкото в студените потоци и езера в родината ѝ.

За миг затвори очи и почувства фуриите на водните призователи на „Слайв“. Това беше по-сложно и изискващо много по-големи усилия призоваване, което позволяваше на кораба да се плъзга плавно през водата, като в същото време гасеше вълните на няколко фута от корпуса.

Исана се съмняваше, че ще успее да се справи с подобна задача и, разбира се, не можеше да го прави толкова дълго. Водните призователи през цялото време държаха потоците. Това беше много специализирано използване на фурии, което отнемаше много време и изискваше сериозна практика и майсторство.

Може би затова призователите бяха разположени възможно най-изолирани от останалата част на съда — долу в дълбините на трюма, по-близо до водата и колкото е възможно по-далеч от разсейващите емоции на екипажа.

Тя бавно си пое дъх и почувства как Рил филтрира водата. Въздухът имаше минерален привкус, като горещите извори в долината Калдерон, но тя нямаше особени затруднения. Съсредоточи се в придвижването напред и заплува, направи завой във формата на полукръг и се върна при борда на „Слайв“.

Имаше нещо плашещо в обема на заобикалящата я вода. Исана никога не беше плувала в толкова голям водоем, където да не може да почувства нито бреговата ивица, нито дъното на езерото или реката.

Тук, в морето, водата се разпростираше във всяка посока, докъдето можеха да достигнат сетивата ѝ — безкрайна преливаща синева около нея и безкрайно студена, като гроб, чернота под нея.

Водата се люлееше и отзад, и отдолу, и Исана се хвърли настрани, когато гладка, обтекаема фигура с дължина над десет фута мина през мястото, където беше тя преди малко.

Тя видя тъмни, блестящи очи и паст с остри зъби. А после акулата се плъзна покрай нея и изчезна в тъмната бездна с абсолютно безшумна грация.

Исана използва момента, за да разшири умишлено своите чувства, така че да получи поне малко по-ранно предупреждение, ако друга акула направи нещо подобно, и се опита да забави бясно биещото си сърце. След това се издигна на повърхността до кораба.

Арарис беше по средата на въжето, наведен напред, лицето му изразяваше загриженост. Тя срещна погледа му и се опита да се усмихне.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя вдигна пръст към устните си, кимна и го привика с ръка. Арарис се обърна и се спусна на ръце до края на въжето, жилите на раменете и гърба му бяха издути. Той продължи да се спуска, докато

краката му не докоснаха водата, след което се плъзна бавно и без излишен шум.

Останалите се спуснаха по същия път, с изключение на Ерен, чийто хват се отпусна на половината път. Исана беше готова за това и Рил успя да го хване, издигайки се от вълните с неясна човешка фигура, за да хване Ерен и безшумно да го потопи във водата.

— Редица — промърмори Тави. Той се потопи във водата до Исана и хвана едно от въжетата на сбруята ѝ. — Всички се хванете. Трябва да побързаме.

Исана се обърна към вражеския кораб, докато „Слайв“ плаваше напред, а останалите маневрираха във водата, за да се хванат за теглещите въжета.

Отне им по-дълго време, отколкото предполагаше, и тя почувства слабо, смущаващо усещане, че поне още две акули кръжаха на разстояние петдесет или шестдесет фута.

— Отлично, движим се — промърмори Тави.

Тя усети как дланта му докосва рамото ѝ и го стиска. Страхът му се предаде чрез допира, но също и чувство за нарастваща еуфория. Нека великите фурии ѝ помогнат — той беше доволен от себе си.

— Всички си поемете дълбоко въздух — каза Исана.

Тя изчака секунда, за да се ориентира къде е „Мактис“, посегна към Рил и се гмурна.

Веднага отбеляза колко повече усилия са необходими за придвижване. Погледът през рамо ѝ показва, че всички се държат с две ръце, бяха голи до кръста и телата им се плъзгаха във водата възможно най-гладко. Въпреки това, допълнителното тегло и съпротивлението бяха значителни.

Исана стисна зъби. С това темпо ще им трябва дори повече време, отколкото Демос смяташе, че ще е нужно за достигане до „Мактис“, а останалите нямаха нейната способност да дишат под вода.

Изплуването на повърхността в близост до вражеския кораб щеше да е равносилно на самоубийство, а ако спрат да го обсъждат, „Мактис“ може да отплава твърде далеч, за да може да го догони.

Помощ нямаше откъде да дойде. Тя затвори очи и удвои усилията си, насочвайки вниманието на фурията си към по-ефективно придвижване под вода.

Постепенно те започнаха да увеличават скоростта си. Усещането за връзката ѝ с Рил стана нещо осезаемо, притискащо слепоочията ѝ, и тя концентрира цялото си внимание върху задачата.

Исана нямаше да забележи, но Рил внезапно я предупреди за необходимостта да избегне сблъсък с нещо голямо и тъмно. Тя заобиколи контурите на обекта и продължи напред. Повърхността му беше странна, покрита с камъни, черупки и безброй тънки нишки от тъмнозелени водорасли. Те продължиха няколко секунди покрай силуета, преди Исана да осъзнае, че нещото на една ръка разстояние от тях е левиатан.

Сърцето ѝ едва не изскочи от гърдите, после се сви на буца и заблъска много бързо. Създанието беше огромно. То буквално беше навсякъде, накъдето и да погледнеше тя.

Сега плуваха покрай опашката, предположи тя, дълга колона от плът и кожа, оребрена, с изпъкнали плочки в центъра. Пред себе си видя израстък и те минаха над нещо, което можеше да е перка, поширока от „Слайв“, краят ѝ не се виждаше в мътната вода.

След това тя мина на няколко ярда от нещо, което приличаше на окопи или евентуално на бразди в полето. Ребра. Това бяха ребрата на съществото.

Нещо монотонно, силно пулсираше във водата, като ритмично я притискаше и Исана осъзна, че всъщност усеща ударите на гигантското сърце на левиатана.

Те продължиха нататък, плувайки покрай друга перка, после още един стълб плът, който би трябвало да е шията. Целият звяр сигурно изглеждаше като издължена костенурка без черупката.

Накрая се видя и главата. По големина черепът му беше съпоставим с огромния хамбар в нейния холт — конструкция, в която бяха настанени няколкостотин различни животни, оборудване за фермата и в допълнение оставаше още място за съхранение на хранителни запаси.

Главата също приличаше на костенурска, допълнена от клон с назъбени ръбове. Всяко око беше с размерите на малка къщичка, с големи стъклени черни очни ябълки, които бяха почти изцяло скрити.

От устата му висеше парче нещо, което според Исана можеше да бъде някаква бледа плът. Китова мас, може би? В този момент парче с размерите на каруца с впрегнати бикове се откъсна от устата на

левиатана и потъна с бавна грация. Незабавно бе атакувано от цял облак дребни рибки, които от своя страна веднага се разпръснаха от пътя на дузина акули.

Рил предупреди Исана за още няколко акули наблизко, но невидими в тъмнината, те всички се бяха устремили към безплатния обяд. Сърцето на Исана заби още по-бързо и тя отново се опита да увеличи скоростта им, отчаяно опитвайки се да не съблазнява гладните акули с хора, които буквално се мятат като стръв на кука.

Тя погледна назад, когато една от акулите започна да се приближава твърде много и видя Тави да се взира в левиатана с неприкрито любопитство и радост. Той забеляза погледа ѝ и я погледна на свой ред. Той посочи масивния левиатан, а усмивката му стана още по-широка и толкова сияйна и заразителна, че тя се усети как му отвърща.

Напротив, Ерен, държащ се зад Тави, беше притиснал чело към въжето със силно стиснати очи. Исана не можеше да му помогне, но почувства, че младият курсор е доста стабилен по отношение на здравия разум.

Но Тави, каквото и да се каже, беше прав. Разбира се, заниманието им беше опасно — но те биха били в опасност, независимо какво правят. А колко хора в Алера могат да твърдят, че са виждали нещо толкова впечатляващо? Септимус имаше точно същия вид...

Което, разбра Исана, беше важно. Това казваше нещо за него като човек. Баща му винаги го съветваше да бъде внимателен, предпазлив, отговорен и да съсредоточава вниманието си върху отговорностите на управлението на Империята.

В едно от писмата до сина си, които Исана прочете, Гай нарече управлението практическа задача за оцеляване. За Първия лорд оцеляването не се различаваше от задълженията.

Тогава Септимус тихо и кротко възрази на баща си, но досега Исана не разбираше простата истина, която е имал предвид.

Оцеляването не трябва да е начин на живот.

Септимус влизаше в битки заедно с легионерите, въпреки непростимия риск за човек като него. Той много пътуваше из Империята инкогнито, натрупвайки опит в живота извън пределите на Алера Империя.

Всъщност точно при една от тези тайни разходки го срещна Исана, когато ядосана готвачка се нахвърли в гръб на по-малката ѝ сестра заради счупена чиния, а Исана ѝ удари един шамар и я избута далеч от Алия.

Исана стоеше и гледаше ядосаната готвачка в лицето, докато накрая жената не измърмори нещо и не изтича навън. Тогава Исана помогна на Алия да се изправи и двете си тръгнаха заедно, като запазиха поне малко достойнство.

Мъж, когото тя никога преди не беше виждала, се приближи към нея с просто предложение за работа и Исана с радост го прие. Във всеки случай това беше повишение спрямо работата като миячка на чинии.

По това време тя нямаше представа, че тя и Алия току-що са станали прислуга на висшите офицери на легиона, сингуларите на Септимус и на самия принцепс.

А след това те започнаха да разговарят помежду си. За да се влюбят и оженят по любов, а не за политическа изгода.

Просто оцеляване не му беше достатъчно. Той искаше да живее.

Септимус никога не го подчертаваше: той просто живееше с това.

Септимус отчаяно се стремеше да живее. Толкова, че умря заради това.

Животът беше доста опасно занимание, а често и доста болезнено, но също така даряваше такава радост, такава красота, всички онези неща, които в противен случай никога няма да видиш, опит, което иначе никога няма да придобиеш.

Рискът да преживееш болка и загуба беше част от живота. Той правеше всичко останало по-дълбоко; красотата беше по-чиста, по-ярка, удоволствието — по-пълно и окончателно, смехът — по-весел, дори в удовлетворяването на прости нужди имаше нещо прекрасно, спокойно.

В известен смисъл тя предаде Септимус — с начина, по който се отнасяше с Тави след смъртта на баща му. Тя съсредоточи всички усилия, за да гарантира, че момчето просто ще оцелее, в това се заключаваше нейната защита.

Колко ли неща можеше Тави да види, да направи и да научи, ако тя беше решила друго? Колко по-различен би бил нейният собствен

живот?

Свеждайки живота на Тави до просто оцеляване, тя го защити от някои болезнени неща, но и го изложи на други, отне му това, което можеше да има, и като постъпи така, самата тя се лиши от нещо.

Миналото си е минало. Не можеш да промениш това, което вече е минало. Поглеждайки назад към него, просто посипваш раните със сол, отдаваш се на съжаление — просто още един, по-бавен начин да умреш. Животът се движи напред.

Животът.

Исана усети как сърцето ѝ започва да бие диво и осъзна, че това е причинено не само от бързо движение или страх. Имаше и усещане за възторг и радост. Чувстваше се по-жива, изпаднала в опасност, сред мрака, отколкото през всичките години след смъртта на Септимус.

Сигурно е луда, за да се наслаждава на това.

Но би излъгала, ако каже, че това изобщо не я привлича.

Натискът върху слепоочията ѝ рязко се увеличи, а след това изведнъж изчезна. Исана не можа да разбере какво точно се случи, но те внезапно се понесоха през морската вода по-бързо от всяка акула, а присъствието на Рил се усещаше по-силно.

Чувствата на Исана се разшириха, избухнаха, станаха толкова силни, че за миг тя си помисли, че целият океан изведнъж е станал толкова кристалночист, колкото и пролетта в Калдерон.

Тя почувства тежкото, сънливо присъствие на левиатани (двадесет и три, за да е по-точна) и безкрайното безсмислено обикаляне на акулите (триста или повече).

Тя ги поведе покрай опашката на друг левиатан, забелязвайки ярките ракообразни, пълзящи между мекотели и люспи, и видя „Мактис“ точно зад него. Гмурнаха се под вражеския кораб и излязоха от другата му страна. Исана се увери, че изплуваха в пълна тишина.

Останалите направиха усилие да вдишат тихо, но въпреки това жадно загълтаха въздух след дългото пътуване под вода. Исана се държеше близо до „Мактис“, близо до границата на водната магия, която скриваше присъствието на кораба от спящите левиатани.

Водните призователи на „Мактис“, отбеляза Исана, работеха по-фино от призователите на „Слайв“. Работата им беше не по-малко сложна, но техният кораб създаваше по-малко вълни в морето, може би

защото самият им кораб беше по-голям от „Слайв“, изместваше повече вода и задачата им да скрият кораба беше по-сложна.

— Ерен — хрипливо прошепна Тави, — направи дупка да влезем.

Ерен преглътна и доплува до кораба. Той пусна въжето и веднага заби един от ножовете си в корпуса на кораба. Увисна на него и корабът го повлече по водата, а той постави свободната си ръка върху корпуса и затвори очи.

Исана разшири чувствата си до кораба и отново беше изненадана от чувството за абсолютна яснота, което отвори призоваването ѝ. Беше подобно с това, когато се занимаваше с лечителство, усещайки болката и нараняванията по тялото на пациента.

Тя усети как водата около кораба докосва корпуса, включително и местата, където търпеливата ѝ, мека сила беше открила пукнатини в корпуса и беше започнала бавно, постепенно да се просмуква вътре.

Тя изчака за момент, но когато Ерен разочаровано поклати глава и премести ръка към следващата дъска, тя промени ъгъла на движението си, за да приближи по-близо до него.

— По-долу и на около фут по-близо до носа — каза тя тихо, — има теч. Покрит е с платно и замазан с катран, но дъските са започнали да поддават.

Ерен ѝ хвърли бърз, изненадан поглед. После премести ръка на посоченото от нея място и очите му се разшириха. Затвори ги, а пръстите му застинаха и станаха като нокти.

Той натисна силно и пръстите му влязоха половин инч в дървото. Той издаде доволен, ръмжащ звук, и повтори движението още няколко пъти, докато накрая ръката му влезе в корпуса. След това си пое дълбоко дъх и като направи въртеливо движение, я издърпа.

Раздаде се пращане на дъска, кръпката се отдели от корпуса и се счупи. Ерен изхвърли двуфутото парче дъска, сграбчи кръпката точно под направения отвор и след секундна концентрация откъсна второ парче дъска.

Исана почувства интензивно внимание, насочено към нея, и се обърна, за да види Тави да я наблюдава, присвил зелените си очи. Той се наведе към нея и прошепна:

— Какво стана?

Тя внимателно го погледна, после поклати глава.

— Не съм сигурна.

— Добре ли си?

— Аз... — тя поклати глава. — Всичко това е една фурия. Всичко това. Цялото море. Ако можеш да общуваш с фурии, тогава можеш да говориш с всичко това. Тук има толкова много от нея и аз не мога... — тя внезапно замълча, когато ръката на Тави затвори устата ѝ.

— Шшшш — тихо каза той. — Говориш прекалено високо. Сигурна ли си, че си добре?

Исана затвори уста и решително кимна.

— Само по-бързо. Трябва да побързаме. Слънцето залязва. Усещам как започват да се размърдват. Не искаме да сме във водата, когато се събудят.

Раздаде се още един пукот и Ерен се набра към дупката, която беше направил, след което пъкна глава вътре. След секунда се отдръпна назад, сбръчкал нос, и каза:

— В трюма има вода. Дайте ми минута, за да отида от другата страна.

След това малкият курсор изчезна в дупката. Скоро се появи и кимна на Тави, след което протегна ръка.

Исана почувства как възторгът на сина ѝ от новите, вълнуващи преживявания избледнява и отстъпва място на съжаление и желязна решителност. Той се оттласна от водата, хвана се за забития от Ерен нож и с помощта на курсора се качи вътре.

Наложи се да изпъне ръка напред, за да се промъкне през дупката — толкова широки бяха станали раменете му. Исана отново се изуми колко много е пораснало момчето.

Кайтай беше следващата и едва ли имаше нужда от ръката, протегнатата от курсора, за да се набере вътре. От Кайтай се излъчваха емоции, които Исана винаги усещаше в нея: нещо подобно на независимото любопитство на котка към света около нея и усещане за собствената ѝ привързаност към него.

Накрая, като се огледа назад към Исана, приближи и Арарис. Тя ясно усещаше безпокойството му за нея.

— О, в името на великите фурии — прошепна Исана и му махна с ръка. — Върви. Аз съм в по-голяма безопасност от теб.

Арарис се намръщи колебливо.

Исана усети хода на мислите му, внезапната им необяснима топлина, и бузите ѝ се зачервиха.

— И на мен ми харесва как изглеждаш мокър — каза му тя, — но сега не е моментът.

Очите му се разшириха от изненада, той я дари с почти момчешка усмивка и ѝ намигна. После също се набра и се вмъкна в дупката.

Исана ухапа долната си устна и зачака, следвайки кораба. Изострените ѝ чувства продължиха да я изпълват с новооткрита яснота и дълбочина и това правеше по-трудно това, което иначе беше много лесно — просто да стои близо до корпуса на кораба. Стана ѝ трудно да се съсредоточи върху каквото и да е.

Движението на вълните, безмълвното и целенасочено движение на акулите, кръженето на по-дребните риби, пируващи с изпадналото от челюстите на спящите левиатани, всичко се смесваше в нещо прекрасно, почти хипнотично, като грандиозен танц, изпълняван само за нея.

Около нея се простираше морето, безкрайно и мощно, безмилостно и щедро, и тя усещаше всичко това до такава степен, че за няколко секунди загуби чувствителност в собствените си крайници, нервите и мускулите им се изгубиха сред всички безкрайни движения на живото море.

Страх и внезапна силна болка я удариха като шамар в лицето. Тя се оказа пред „Мактис“ и побърза да се върне на мястото си. Последва още един пристъп на недоумение и болка някъде от кораба — велики фурии, тя не можеше да почувства нищо оттук, не и с такава кристална яснота. Дори не можеше да разбере кой е пострадал.

Паниката за семейството се бе вкопчила в сърцето ѝ. Ами ако нещо се случи с някой от нейните близки? Връзката между близките и особено между членове на семейството отдавна се беше утвърдила като фактор, разширяващ и без това силното емпатично възприятие на водните призователи, и ако Тави или Арарис бяха ранени, това можеше да обясни какво...

Корабът внезапно потрепна във водата. Това не беше значително движение — само лек тласък, отклонил го от ритъма на вълните около него, когато водното призоваване около корпуса на „Мактис“ внезапно отслабна.

Следващата вълна се разби в носа на кораба с рев като миниатюрна буря и от удара се издигна огромен облак солени пръски.

Исана почувства внезапен прилив на емоции от „Мактис“. Недоверието отстъпи място на паниката и ужаса и всеки аспект на емоциите беше ослепително интензивен. Те се стовариха върху нея като бръсначи и тя едва успя да се задържи над водата.

Хората на кораба започнаха да крещат. Ботуши затропаха по дъските на палубата. Най-близкият вик се раздаде на по-малко от двадесет фута — на палубата на кораба над нея.

Исана се бореше, опитвайки се да сдържи агонията на възприятията си, да се отдалечи от тях — и щом успя, тя почувства как се забавя, внезапно преминаването през водата стана забележимо по-трудно.

Тя стисна зъби и се остави отворена за болезнените взривове от емоции и продължи да се движи редом до кораба, въпреки че вече започваше да се тресе от чиста нервна реакция на страх.

Мина още една минута и никой не се появяваше в дупката на корпуса. По-лошото бе, че вътре в кораба се чуха остри викове и звън на стомана в стомана. След това — свистящ звук и нисък вой от пренапрегнато дърво, по-близо до носа, където като правило се намираха призователите.

Това се повтори два пъти и след това босият крак на Арарис изби триъгълна част от обшивката — краищата бяха чисти и равномерни, сякаш изрязани. Счупените дъски паднаха в морето. Сингуларът надникна от дупката, потърси Исана и ѝ махна с ръка.

Исана се втурна напред по вълните, точно когато Тави се появи в дупката и падна в морето, несръчно, сякаш го бяха блъснали.

Исана посегна през водата, стисна едното от въжетата в ръката си и отново настигна кораба, точно когато Ерен изскочи и плъосна във водата. Кайтай беше следващата, минала през дупката — тя изпъна ръце напред, за да влезе в морето с грациозността на риба.

Исана обикаляше около тях, докато не се убеди, че всички се държат здраво за въжетата. Ставаше ѝ все по-трудно да се съсредоточи и Исана изведнъж разбра защо.

Един левиатан се беше събудил.

Сякаш самото море започна да кипи от бавен, чудовищен гняв.

Оставаше им много малко време.

Исана се притисна до дупката толкова близко, колкото се осмели. Нямахше смисъл да се крият повече и тя извика:

— Арарис! Арарис, по-бързо!

Стомана звънна в стомана вътре в кораба. Мъжки глас изпищя в агония.

— Арарис! — извика пак Исана.

— Враните да го вземат — изръмжа Тави. — Аз трябваше да изляза последен.

Неясна фигура се появи в отвора и отново изсвистя стомана.

Исана видя взрив от виолетови искри, срещнал се с цял дъжд от лазурни, в момента, когато остриетата на двама майстори на метал се сблъскаха, а след това алено от кръв острие падна близо до дупката.

Останалият без оръжие Арарис се препъна в дупката и цопна в морето. Водата около него веднага се обагри в червено.

Исана го гледаше, неспособна да се съсредоточи и да измисли нещо. Паниката на кораба и гневът на морето се стовариха върху нея и я парализираха.

Тави се протегна и хвана Арарис под ръка. Движейки се като в хореографска постановка, Кайтай подхвана другата ръка на Арарис и той се озова между тях, така че лицето му остана над водата.

— Давай! — изкрещя Тави. — Тръгваме, тръгваме, тръгваме!

И в този момент от дълбините се надигна звук. Исана никога не беше чувала нещо подобно. Толкова дълбок, че проникваше до костите, издигайки се до високо свистене или вик, който се връза в тъпанчетата ѝ като остри игли. Повърхността на морето завибрира заедно с него, образувайки облак от малки пръски, които се издигаха на няколко инча над водата.

Звукът я удари и заедно с него дойде вечна, нечовешка, безумна ярост — и такава количество, такава маса от чувства накараха ръцете и краката ѝ да треперят от безсилен ужас.

А после това се повтори зад тях. И отново отпред. И отново, и отново, и отново, в зависимост кога левиатаните усецаха присъствието на неканените гости в тяхното море.

— О — Ерен се задъха от чист ужас. — О-о-о. Това не предвещава нищо добро.

Исана почувства как разтревожените левиатани започват да се движат и в сравнение с движенията им корабът изглеждаше като

детска играчка, подскачаща по повърхността на езерце. Другите морски създания се завъртяха в безумен ответен рефлекс, малките рибки се разпръснаха, докато в същото време акулите станаха по-неспокойни и нетърпеливи, а движенията им — по-резки и хаотични.

С ужасяваща яснота Исана почувства момента, когато някои от тях подушиха кръвта на Арарис в морето и се насочиха към него, порейки вълните с перките си.

Хората на обречения кораб започнаха да крещат.

Това вече беше прекалено. Болеше прекалено много. Исана знаеше, че трябва да направи нещо, да действа, но цялата тази агония на движенията, всички тези емоции станаха твърде отчетливи и неизбежното страдание не намаля ни най-малко, въпреки всичките ѝ усилия. Тя стисна глава и чу собствения си писък да пробива през стиснатите ѝ зъби. Тогава нечия силна ръка стисна нейната собствена, с почти чупеща костите сила, и Исана сграбчи тази болка като котва в безпощадния, изменчив свят, който смазваше чувствата ѝ.

— Исана! — извика Тави. — Мамо!

Тази дума, от тези устни, беше неочакван шок, по-ярък, по-горещ и по-плашещ от всичко друго — и очите ѝ се разшириха.

— Обратно към „Слайв“! — извика Тави. — Върни ни на кораба! По-бързо!

— Алеранецо! — изкрещя Кайтай.

Чу се как водата се запени, а след това една акула се стрелна настрани, оставяйки след себе си поток от тъмна течност. Исана се обърна и видя, че момичето-марат стиска окървавен кинжал в зъбите си и сграбчва неподвижния Арарис.

— Корабът! — изрева Тави, гласът му стана заповеден. — Враните да го вземат, ти си Първата лейди на Алера и ще ни върнеш на кораба!

В гласа на сина ѝ прозвуча чиста стомана, железен контрол, и Исана се хвана за тази сила чрез контакта на ръцете им. По някакъв начин това ѝ придаде сила и тя успя да освободи мислите си от мощта на стихииите, препълващи всичко около нея.

Също така причина за завръщане беше и студената, директна бърза атака на друга акула, още по-огромна, която се стрелна към ранения Арарис.

Исана призова Рил — внезапната ярост, насочена към звяра, ѝ даде сила и акулата беше отхвърлена обратно с невероятна сила, която я подхвърли във въздуха и я метна на палубата на „Мактис“.

— Дръжте се здраво — изкрещя Исана. По натиска на водата, създаден от левиатаните, тя усещаше бързото им приближаване.

Най-близкият вече се беше гмурнал на около петстотин фута под тях и сега стремително се издигаше, издигаше се с кошмарна ярост и сила и Исана направо можеше да види какво ще се случи с кораба, когато гребенът от масивни плочи на гърба му удари по кила на съда.

Тя отново призова Рил и те се втурнаха напред с такава скорост, че брезентовия колан се впи в кожата ѝ дори през тъканта на дрехите. Понесоха се напред, почти плъзгайки се по повърхността на водата, и тя чу задъхващия се от страх Ерен, както и внезапния възторжен вик на Кайтай.

Те стремително плуваха напред и Исана направи завой назад към „Слайв“. Тяхната маневра изхвърли пръски вода като ветрило, високо десет фута, когато те завиха, едва избягвайки сблъсък с туловището на друг левиатан, носещ се с пълна скорост към „Мактис“.

Исана призова Рил, призова морето, и когато те се понесоха към „Слайв“, водата се надигна под тях, оформи се като вълна, която ги издигна над повърхността на вече развълнувания океан, така че когато стигнаха до кораба и вълната се разби във водната магия около корпуса, те бяха просто изхвърлени на палубата.

Точно там, където Демос беше застинал с широко отворени от изненада очи. Създадената от фурии вълна покри краката му и силно наклони „Слайв“ към десния борд. Корабът се изправи и Демос се раздвижи — обърна се към хората си и закрещя заповеди, така че да бъдат чути дори през рева на разярените левиатани.

Исана веднага се обърна към Арарис, наведе се над него и сложи ръце на корема му. В хълбока му зееше рана, точно под последното ребро. Тя хвана разкъсаната плът с ръце, бързо я намести и съедини обратно, насочвайки всичките си мисли през пръстите.

Раната беше тежка и без усложнения, но ако кръвенето не бъде спряно, и то бързо, той нямаше да оцелее.

— Не минах през онова мъчение в Церес, за да умреш сега — чу тя собственото си гневно ръмжене. После насочи Рил към раната,

откри краищата ѝ с помощта на фурията и започна да ги съединява, за да задържи потока кръв, който се изливаше от тялото му.

Това беше трудно, Исана усети как силата ѝ бързо изтича, но трябваше да го направи. Не отслаби усилията си, докато не усети, че е закърпила артерията и че кръвното налягане в тялото му започва да се стабилизира.

След това тя най-накрая се отпусна и се свлече, задъхана и изтощена до дълбините на душата си.

Вдигна поглед и видя, че Тави я гледа.

Огледа се наоколо. Кайтай също я наблюдаваше, а полегатите ѝ очи проблясваха в светлината на залязващото слънце. Лицето на Ерен изразяваше благоговение. Демос също стоеше и я гледаше, както и дузина смаяни моряци.

— Кървави врани — каза един от мъжете. — Тя дори не използва вана.

Исана примигна и погледна окървавените си ръце, после и изпадналия в безсъзнание мъж до нея.

Тя не...?

Да, точно така.

Кървави врани, наистина. Това беше невъзможно. Само най-мощните призователи на вода в Империята можеха...

Раздаде се още един грандиозен, разтърсващ морето рев.

Исана се огледа, както и всички останали на „Слайв“, за да видят как първия левиатан напада „Мактис“.

Той се издигна от морето като планина от бронирана плът и неистова ярост. Вдигна „Мактис“ над вълните и трясъкът на чупещ се такелаж и кил проряза здрача.

Хората крещяха и падаха от разпадащия се кораб, от такова разстояние приличаха на играчки. Някои от тях паднаха в океана. Други паднаха върху левиатана, чиято кожа бе не по-гостоприемна от враждебните скали на морския бряг.

Половината кораб остана на повърхността, но само докато втори левиатан не се блъсна в първия, смачквайки кораба между тях. Хората отчаяно се бореха за живота си, буболечки сред разярени морски титани. Някои от тях успяха да се доберат до няколко малки лодки, но не останаха дълго в тях в този водовъртеж, предвид приближаващата

тъмнина и блъскащите се един в друг левиатани, и скоро гневното море ги погълна, докато „Слайв“ продължи да се отдалечава.

Исана почувства ужаса и съчувствието на хората около себе си. Осъзна, че тези хора, въпреки че бяха пирати и негодници, които с всички сили се бореха срещу врага, който със сигурност щеше да ги убие, станаха свидетели на един от нощните си кошмари. Никой от тях не искаше да види други моряци да умират, както това сполетя екипажа на „Мактис“.

Исана тръсна глава, опитвайки се да се отърси от чувствата на хората около нея. Емоциите бяха прекалено много и главата ѝ щеше да се пръсне.

— Отлично — изръмжа глас, който не допускаше възражения. Нейният син, появи се мисъл някъде далеч. — Всичко приключи. Ерен, задръж вратата на каютите. Кайтай.

Исана погледна Кайтай, все още без риза, която спокойно я вдигна на ръце, сякаш беше дете. Момичето-марат леко се усмихна на Исана, докато Тави вдигаше Арарис.

— Добра работа — тихо прошепна Кайтай на Исана. — Благополучно се върнахме. Сега е време да починете.

Исана започна да протестира. Че раната е затворена, но Арарис трябва да бъде под наблюдение и дори не знае дали някой друг е ранен.

Тя започна да казва на Кайтай да я спусне и да ѝ донесе лечебна вана.

Но някъде между поемането на дъх и началото на изречението тя изгуби желанието да говори, а обещанието за тишина и покой, съчетано с изтощението, я затвори в обятията на съня.

ГЛАВА 27

— Кървави врани — изръмжа Антилар Максимус. — Точно сега капитанът си почива и спи в своята прекрасна, удобна килия във форт Елинарх, докато ние тук сме мокри до кости.

Валиар Маркус слезе от големия камък, който му позволяваше да наблюдава Първи алерански над оградата и да гледа позициите на врага при брода през река Епон. Канимите бяха наели талантливи хора от Свободните алерански легиони.

Техните призователи на земя не можеха да се сравнят с инженерния корпус на легиона, така че позициите им не бяха издигнати с помощта на фурии от многослоен камък от крепостни стени, но високите земни валове, които бяха издигнали от другата страна на сравнително плитката водна преграда, бяха достатъчно масивни, за да създадат страхотна отбранителна линия.

— Обзалагам се, че точно сега си хапва топли питки за закуска — продължи Максимус. Младият трибун негодуващо погледна към неспирния дъжд. — Сигурно пие сутрешната си чаша чай. И вероятно е взел назаем някоя от книгите на Сирил. Сирил е от тези, които имат много книги.

Антилус Красус скочи от своя камък и ядосано погледна Макс.

— Сигурен съм, че никога не си се оплаквал на капитан Сципио за това.

— Оплака се — промърмори Маркус. — Само че нямаше никой друг освен мен.

Красус погледна Максимус много строго.

— Трибун, заповядвам ви да спрете да хленчите.

— Това никога не е действало на Сципио — каза Маркус.

— Това е свещено право — отговори Макс. За момент се издърпа над оградата, след което отново се спусна на земята. — Изглежда сега ще сменят часовите.

— Дай сигнал на инженерите — каза Красус.

Маркус се обърна и подаде сигнал с ръка на най-близкия ездач-марат.

„В дадения случай — ездачка“ — помисли си той.

Тя кимна, обърна се и препусна към върха на нисък хълм зад тях, където повтори жеста на Маркус.

— Няма да спечелим много време, като ги хванем по време на смяната — каза Макс.

— Повече не е и нужно — отговори Маркус. — Те очакват всичко да бъде както трябва да бъде. Няколко секунди могат да се окажат решаващи.

Той се обърна и кимна към главната колона на Първа кохорта. Те отдадоха чест и дадените шепнешком заповеди минаха по редиците. Ветераните извадиха мечовете си с метално съскане на стомана.

Красус се обърна и с жест привика куриера. Младият мъж бързо приближи.

— Моля, предайте на уважаемия сенатор, че първата ни атака ще започне всеки момент.

Куриерът се поклони и се отдалечи.

Маркус отново се качи на камъка и погледна към реката.

Отначало не виждаше какво се случва там. Промяната беше прекалено минимална. Ушите му обаче реагираха на промяната в постоянното, почти беззвучно шумене на водата, течаща на плитчините.

Звукът се усили и Маркус се наведе напред, наблюдавайки внимателно.

Потокът при нормални условия беше дълбок около три фута — малко по-дълбок, предвид постоянния дъжд през миналата седмица.

Той не беше достатъчно дълбок, за да попречи на пехотата да го пресече при брода, но все пак беше достатъчно дълбок и бърз, за да събори човек, ако не е внимателен. Опитът да се пресече пред очите на вражеските защитници щеше да бъде бавен и кървав — балистите и лъковете на обединените сили на каними и бивши роби щяха да доведат до ужасни загуби.

В крайна сметка беше възможно да се сломи съпротивата, но традиционната атака щеше да доведе до обилна кървава дан.

Може би тази беше причината, размишляваше Маркус, Арнос да даде съмнителната чест да оглави атаката на Първи алерански.

Маркус не беше уверен, че капитанът щеше да тръгне в битка по същия начин, но със сигурност щеше да одобри незабавната реакция на Красус на такъв кървав сценарий — да промени сценария.

— Сър — промърмори Маркус.

Красус издърпа острието си и кимна на Максимус. Едрият Антилар се усмихна на полубрат си и като промърмори заповед към рицарите Рибки, изтегли своя меч. Те веднага приготвиха оръжията си.

Маркус не откъсваше поглед от реката, опитвайки се да види през плътната завеса на дъжда в тъмната вечер тръстиката, поставена от разузнавачите ден по-рано. Почистена беше почти до бяла дървесина, която щеше да се вижда по-лесно в тъмното, но въпреки това Маркус започна да се чуди дали това ще доведе до някакъв резултат.

После видя бял проблясък по реката. Втори. И миг по-късно — трети.

— Да — изсъска той, — три пръта. Реката е дълбока по-малко от фут.

— Започваме — заповяда Красус.

Маркус силно дръпна въжето пред себе си, отстъпи крачка назад, пое си дъх и удари с крак оградата.

Въпреки че изглеждаше като стандартна отбранителна конструкция на легиона, инженерите бяха променили около двеста фута от оградата и когато Маркус удари секцията точно пред себе си, останалата част като вълна падна навън и се удари в земята.

В другия лагер се раздадоха викове, но веднага бяха заглушени, когато Красус вдигна меча си, изрева боен вик, а рицарите и ветераните около него го подхванаха. Красус насочи острието си напред и Първа кохорта и рицарите Рибки се втурнаха напред, с Маркус, Красус и Максимус в първата редица.

Първи алерански достигна плитката вода, прегازی я и се изкатери на отсрещния бряг. Стрели полетяха от земните укрепления. Маркус знаеше, че заради тъмнината, объркването и пръските вода, само много точен и много късметливски изстрел от алерански лък има шанс да сваля легионер в тежка броня.

Повечето от стрелите отскачаха от стоманените шлемове или безвредно се удряха в подплатените със стомана дървени щитове на легиона.

Но някои не.

Маркус чу крясък отдясно и по-скоро усети, отколкото видя внезапното нарушаване на целостта на кохортата, когато някой падаше и задържаше онези, които бяха зад него.

Стрела изби искри от шлема на Максимус, а друга прелетя близо до ухото на Маркус със зловещо, вибриращо свистене.

Бяха на половината път, когато канимските стрели се включиха.

Гладкият метален звън на тетивите на странните им лъкове не беше силен, но те бяха достатъчно близо, за да го чуят. След всеки подобен „дзън“, почти мигновено следваше тежък звук на удар, придружен от писък на разкъсана стомана.

С периферното си зрение Маркус видя как другият командир пада, както и двамата мъже плътно зад него. Хората крещяха и нападението започна да се забавя.

— Давай, Макс — извика Красус. Сегашният капитан на легиона вдигна острието си и то внезапно се обгърна от ярък пламък — маяк и сигнал за всеки човек в легиона — както и за всички останали в лагера на врага.

В същия миг Максимус протегна ръка в посока към водата, останала между Първи алерански и брега. Той извика и внезапен порив на вятъра се втурна надолу по реката, завъртя се в малко водно торнадо, повдигайки огромно количество вода във въздуха, която закри пламтящия меч и неговия собственик от невъоръжено око.

— Напред! — изкрещя Красус. Пламъкът на острието пулсираше и трептеше. — Напред! За Алера!

След като го извика, Красус пусна приготвената огнена магия.

Гневът се изля през Маркус по-внезапно, по-горещо и по-силно, отколкото някога го беше чувствал през годините. Всички мисли бяха изгорени от огъня на гнева му и от него се изтръгна още един вик, викът на желанието да срещне врага в битка.

Колебанията на настъпващите сили напълно изчезнаха и почти осемстотин гърла едновременно изригнаха в рев на неукротима враждебност. Първи алерански набра скорост, построен и с готови за битка оръжия, когато пресече завесата от вода и вятър, създадена от Максимус.

Водени от гнева, легионерите се хвърлиха в атака на вражеските укрепления, като напълно игнорираха металните стрели, въпреки че те

все така косяха редиците им, отнемайки животи.

Първи алерански претърпя загуби при преминаване на реката и ги прие като необходима цена за възможността да се сблъска с врага. Легионерите се изкачиха на гребена на земната вълна, водени от рицарите на земята на Първи алерански.

Рицарите удариха с огромните си чукове по отбранителните укрепления, направени от камъни и пръст, създавайки локални свличания, по които имаше възможност да се изкачат и да щурмуват отбранителните стени. Маркус, Максимус и Красус първи стъпиха на тези импровизирани рампи, оглавявайки атаката към импровизираните укрепления.

Там те срещнаха и враговете.

Маркус беше готов да се бие с каними, но бившите роби бяха съвсем различна работа. Когато се качи на стената, момче на не повече от петнайсет години вдигна лъка си, неумело издърпвайки стрелата.

Маркус нямаше време да мисли. Ръката му нанесе удар и младият войник залитна назад, кръв пръсна от отвореното му гърло.

Маркус се вторачи в момчето в моментен шок, като единственият удар на сърцето му изведнъж се разтегна, удължи, а останалият свят замръзна като на рисунка в измамно сънлива тишина. Гневът все още гореше в него, но в този момент той съществуваше извън себе си, просто част от фона, не по-важна от, например, звуците на битката.

Шията на момчето беше обезобразена от белези от робска яка. Стари. Ако наистина беше на петнадесет години, то би трябвало да е получил белезите си на възраст, когато едва е проходил, и Маркус не питаеше никакви илюзии за това, каква употреба може да намери търговец на роби за безпомощно дете.

Арнос наричаше „Свободните алеранци“ предатели, но, врани, Маркус не беше сигурен, че няма да направи същото, ако беше на тяхно място. Много роби в южните провинции на Империята водеха толкова безрадостен живот, а търпението на всеки човек, независимо дали е гражданин или не, си има своите граници.

Тогава се разнесе яростен вълчи рев и застиналият миг свърши. Маркус се хвърли под замаха на крив канимски меч и се сблъска с осем фута висок и няколкостотин фунта тежък бесен каним от кастата на воините в стоманена броня.

Маркус беше опитен мечоносец и знаеше, че силата на собствената му земна магия му дава значителни предимства пред повечето противници. Въпреки това, срещу каним от кастата на воините той нямаше предимство в сила и беше много вероятно да отстъпва и в скорост.

Но той нямаше да стане стар войник, ако винаги се беше бил по правилата на дуелите, така че когато канимът пристъпи напред и отново замахна, Маркус нанесе мушкащ удар под остър ъгъл точно под края на вдигнатия си щит, изтласка меча си напред, прониквайки в защитата на противника, и заби острието в коляното на канима.

Канимът зави и се олюля. Максимус видя как Маркус извади от строя противника си с този малък, мръсен, осакатяващ прием, и преди канимът да успее да възстанови равновесието си и да разсече Маркус, мечът на младия трибун се стрелна напред с едно възвратно-постъпателно движение и кръвта шурна от пронизаното гърло на воина.

Маркус възстанови равновесието си, превръщайки се в заплаха за противника, който атакува Максимус от фланга, и те си проправиха път напред към група изпаднали в паника Свободни алеранци. Маркус се радваше, че те не се съпротивляваха твърде много.

Той събори един човек на земята с щита ти и му нанесе няколко несмъртоносни порязвания с острието, след което враговете побягнаха. Маркус ги подгони, стъпвайки на земята от противоположната страна на укрепленията, и легионерите от Първа кохорта го последваха.

Тук срещнаха набързо събрани за контраатака каними. Имаше около тридесет или четиридесет воини-вълци и броят им беше направо невероятен, като се има предвид колко малко време имаха да се подготвят, и свидетелстваше за впечатляваща военна дисциплина. Те се нахвърлиха на силите на алеранците с вледеняващ кръвта безумен вой.

— Вдигнете щитовете, спуснете мечовете! — изрева Маркус.

— Вдигнете щитовете, спуснете мечовете! — откликна кохортата, следвайки доктрината, разработена като една от малкото жизнеспособни тактики срещу такива огромни противници.

Канимите се блъснаха в строя, но падащите им мечове срещнаха вдигнатия железен щит от легионерски щитове, докато войниците от

първия ред се съсредоточиха върху нанасянето на промушващи удари по краката, коленете и слабините на нападателите.

Канимите имаха сравнително малък опит в битка с противник, много по-нисък от самите тях, и атаките в пеши строй многократно бяха доказвали, че им е трудно да се защитят.

Канимите се врязаха в отбранителната стена на легиона. Един легионер пое удар с ръба на щита си, а не под ъгъла, необходим за отразяване. Увредена стомана или не, но щитът се раздробил под ужасната сила на удара на острието на канимския воин и мечът му отрязал ръката на легионера от рамото. Мъжът изпищя и падна.

Красус, който стоеше до Маркус, получи удар по щита от огромна тояга и дори с неговото усилено от фурии снаряжение и увеличена от фуриите сила, той изсумтя болезнено и залитна, а ръката му, държаща щита, се отпусна.

Маркус прикри младия офицер, отклони следващия удар на канима, вместо да се опитва да мери сили с него, и нанесе промушващ удар под ъгъл в долната част на корема му. Канимът падна, виещ от болка, а Маркус извика на двама свои ветерани да застанат така, че да защитят Красус.

Натискът на нападателите рязко отслабна, което им даде възможност да си поемат дъх, и Маркус разбра, че Първа кохорта, а след нея и останалата част от Първи алерански, са се промъкнали през земните укрепления. Роговете на канимите зареваха сигнал, врагът премина в общо отстъпление, освободи позициите си и изчезна сред дъжда и тъмнината.

Красус охлаби ремъците на щита си с лявата ръка, лицето му беше бледо. Маркус се обърна и погледна ръката на младия офицер.

— Рамото е извадено от ставата — каза той. — Трябва да го покажете на лечител, сър.

— Първо нека се заемат с кървящите момчета. Във всеки случай не чувствам нужда в момента — той избърса острието си в мантията на паднал каним, прибра го в ножницата и се огледа. — Нека инженерите върнат реката в обичайното ѝ русло и да се оттеглят. Разположете шеста, девета и десета кохорти по периметъра. От втора до пета нека да се заемат с оградата. От останалите формирайте резерв.

— Сър — Маркус отдаде чест.

— Почакайте — каза Максимус. Той пристъпи по-близо до Красус и понижи глас. — Те в момента са разклатени, Красус. Трябва да засилим атаката сега, докато имаме преимущество.

— Целта беше да завладеем брода — отвърна Красус. — И ние я постигнахме.

— Това е възможност — продължи Макс. — Трябва да се възползваме от нея. Може да нямаме друг шанс като този да ги ударим, когато не са готови.

— Знам — каза Красус. — Но изглежда прекалено хубаво, за да е истина.

Маркус се взря в Красус и се намръщи. Макс също намръщено погледна Красус.

— Този път прекалено надценяваш канимите.

— Спри и помисли, Макс — каза Красус. — Може да се обидиш, но се опитай за момент да се поставиш на мястото на канимите. Кога ще ти се удаде по-добра възможност да атакуваш Първи алерански, отрязан от другите два легиона, на открито, а и като за капак — в тъмното?

Макс погледна Маркус.

— Първо копие? Вашето мнение?

Маркус изсумтя.

— Това е възможност като по учебник, сър. Ако не дадете заповед за преследване след такъв разгром като този, на сенатора няма да му хареса.

— Но мислите ли, че това е капан? — продължи да натиска Максимус.

— Трябва да си дяволски блестящ войник, за да го организираш — отговори Маркус.

— И Насаг е такъв — каза Красус. Погледна към Максимус, после в мрака, челото му за миг се набръчка в размисъл.

— Не планираш според това, което мислиш, че ще направи врагът — каза той накрая. — Планираш според това, което врагът е способен да направи. Няма да изпратя легиона там сляп.

Максимус поклати глава.

— Не горя от желание да се бия с канимите в тъмното, но ако не дадеш заповед да продължим, Арнос ще ти откъсне топките.

Красус сви рамене.

— Ами нека опита тогава. На първо място осигуряваме брода. Първо копие, накарайте хората да се размърдат.

Маркус отдаде чест на Красус, обърна се към най-близкия куриер и му даде кратки инструкции.

— Междувременно изпратете маратите напред — каза Красус. — Те виждат в мрака и са по-бързи от канимите. Ако те не намерят техни сили там, ще изпратим конница и ще принудим канимите да продължат да отстъпват.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — каза Макс.

— Ако останем на място и се окажа прав, ще запазим много наши животи. Ако останем на място, но аз греша, ние все още заемаме тази позиция, между нас и Мастингс остават само две позиции.

— Сципио щеше да продължи напред — каза Макс. — Сигурен съм.

Красус потри раненото си рамо, изражението на лицето му остана спокойно.

— Аз не съм Сципио — каза той. — И ти чу заповедите ми.

Максимус за миг сърдито погледна Красус, след което удари юмрук в гърдите и тръгна към коня си. Мятайки се отгоре, той силно кихна. Високият Антилар навъсено погледна към дъжда и подкара коня покрай Маркус.

— Лежи си в леглото с книга — изръмжа той към Маркус. — И с посланичката, готов съм да се обзаложа.

Максимус премина в тръс и след миг половината крило на маратската конница прескочи през превзетите земни насипи и изчезна в тъмнината.

Маркус се погрижи за разположението на останалата част от легиона. Част от мъжете заеха предни позиции, други издигнаха стената на подвижната ограда зад тях, останалите стояха в редици в центъра на позицията, готови да маршируват напред или да се хвърлят в битка, ако възникне такава необходимост.

Когато това беше направено, Маркус се върна и намери Красус да разговаря с един от висшите офицери на Първа сенаторска гвардия. Мъжът беше видимо ядосан, защото по време на разговора жестикулираше яростно. Красус гледаше човека, без да изразява никакви емоции на лицето си и без да каже нито дума в отговор.

Накрая офицерът от гвардията грубо изсумтя и се оттегли.

Маркус спокойно се обърна към Красус.

— Проблеми, сър?

Красус поклати глава.

— Хората на сенатора. Бяхте прави.

Първото копие кимна.

— Да отидем при лекарите, сър.

— Това може да изчака — отвърна Красус. — Изглежда сме пленили още повече балисти и аз искам да се уверя, че те се охраняват добре, преди...

— С цялото ми уважение — каза Маркус, — не, сър, това не може да чака. Това, че не чувствате болка, не означава, че не причинявате повече щети на рамото. Отиваме при лекарите, сър. Веднага.

Красус вдигна вежди — жест, който много напомняше на капитана. Маркус си помисли, че го е научил от Сципио. След това Красус погледна надолу към рамото си и тъжно се усмихна на Маркус.

— Ако бях на мястото на някой друг, сам бих си заповядал да отида при лекарите, нали?

— Да, сър — каза Маркус.

Красус въздъхна, кимна и двамата се насочиха към мястото, където Фос беше разположил палатките си с лечебни вани.

— Маркус — тихо каза Красус. — Все още не съм ви благодарил.

— За какво, сър?

— За помощта ви. За вашите съвети. Не бих могъл да се справя с командването на легиона без вашата помощ.

— Това идва с опита, сър — отговори Маркус.

Красус поклати глава.

— Не. Вие винаги се опитвате да бъдете една крачка напред. Ставате първи сутрин и си лягате последен. Подтиквате всички ни да се справяме по-добре. Поддържате дисциплина между хората, без да прибъгвате до заплахи и унижения. Ако вече не сте спечелили почетно име в Храма на храбростта, то службата ви през последните няколко години ще ви спечели място в Храма на верността.

Маркус замълча и отмести поглед от младия човек. Стигнаха до палатките на лечителите. Няколко ранени души лежах на носилки на земята — всички бяха превързани, докато чакаха реда си за лечебните

вани. До тях в легла други мъже лежаха в безсъзнание — свежа розова кожа показваше местата, лекувани от водни фурии.

Там беше и лейди Акватайн, под прикритието си на перачка — тя помагаше на ранените като медицинска сестра, носеше им вода и изследваше нараняванията им. Тя погледна Маркус, леко се усмихна и се върна към задълженията си.

— Името Фиделиар Маркус не се споменава толкова често, нали? — продължи Красус. — Въпреки това, мисля, че трябва да знаете, че оценявам цялата огромна работа, която вършите. Благодаря ви.

Маркус се постара да не изплюе горчивината, образувала се в устата му.

— Моля, сър.

ГЛАВА 28

Дъждът, реши Амара, е нож с две остриета. Докато постоянният, неспирен дъжд помогна да се скрият следите и да се влоши видимостта, намалявайки шансовете да бъдат забелязани, след три дни той започваше да дразни.

Тук, в най-южния край на Империята, подобни валежи не бяха необичайни за това време на годината, но Амара никога досега не ѝ се беше налагало да се бори с такъв безмилостен дъжд.

Нощите бяха неприятни, особено защото нямаше сухи дърва за огъня. Бърнард каза на Амара, че би могъл да използва призоваване, за да създаде по-подходящ подслон от дърветата, или да открие суха пещера в скалите, но не смее да рискува, опасявайки се, че вражеските патрули могат да забележат това.

Въпреки това съпругът на Амара беше толкова изобретателен по практическите въпроси, колкото и преди. Винаги успяваше да намери някакво средство, с което да ги защити от водата, поне отчасти, но никой от тях не успяваше да си почине добре.

Ако скоро дъждът не спре и не им позволи да ядат нещо друго освен сухи сухари, те бързо щяха да изчерпат запасите си и да бъдат принудени да ядат само онова, което Бърнард би могъл да получи от лова, докато пътуват. Амара не гореше от желание да яде суров заек.

Тя погледна с негодувание към небето и съжали, че няма по-голям опит в метеорологичните магии, вместо да лети.

— Знам точно как се чувстваш — измърмори Гай, упорито куцукайки напред. — Не мога да спра да мисля колко приятна може да бъде топлината на огъня и горещата чаша чай.

Амара се усмихна.

— Толкова ли е очевидно?

— Всички мислим за едно и също — отговори Гай. Той присви очи към облаците. — По принцип вината е моя, ти го знаеш.

Амара го погледна косо.

— Защо го казвате?

— Защото това беше моя грешка. Вятърът, който ни докара тук, беше от далечния север, студен и сух. Помолих го да ни пренесе на юг и той се срещна с топлия, влажен въздух над морето. Дъждът е резултатът.

Амара поклати глава.

— Не е толкова ужасна грешка. Дъждът вероятно ни помогна много.

Гай се усмихна, святкайки със зъби.

— Само между нас? И аз самият не бих отказал помощ.

Амара се засмя и погледът ѝ падна върху ствола на най-близкото дърво. На височина може би седем фута кората беше небрежно разкъсана и надрана до дървесината с широка продълговата бразда.

— Бърнард? — тихо го повика Амара.

— Видях — каза той.

— Какво е това?

— Териториален знак — отговори Бърнард.

— Териториален знак...? Чий?

— На хищник — каза Бърнард. — Може би някаква дива котка. А може би някой от онези големи гущери — той спря и вдигна ръка, свеждайки глава на една страна.

— Наричат се гарими — спокойно добави Гай. — Те разкриват изумителни пелерини, когато...

Храстите на десет фута вляво от Първия лорд внезапно се раздвижиха и нещо масивно, космато и ниско се понесе по горската постеля, главата му със зееща уста се обърна към Гай, за да се вкопчи в крака му.

Беше огромен гущер — гарим.

Първият лорд видя атаката и реагира със завидна бързина. Успя да се обърне и стовари тежката тояга в муцуната на звяра. Гаримът рязко затвори уста и ловко отхапа края на тоягата. После изплю парчето дърво и отново нападна Гай.

И все пак маневрата на Гай даде на Амара ценни секунди, за да действа. Курсорът призова Сирус, заимствайки бързина от вятърната фурия, и светът се забави до ленив, сякаш в гъст сироп, танц.

Ръката на Амара се спусна към пояса и пръстите ѝ напипаха дръжката на ножа. Тя го извади, като едновременно се обърна към

разгневения гарим, пренасяйки тежестта подлудяващо бавно, и хвърли ножа с това, което според нея беше почти нормална скорост.

Ножът направи точно един и половина оборота, удари люспестата кожа на съществото и проникна на няколко инча в хълбока на гарима, малко зад предната му лапа.

Гаримът реагира по-бавно от което и да е животно, което беше виждала, и Амара успя да направи по-голяма част от крачката, преди той изведнъж да се извърти, да се наклони бавно, да щракне с челюсти, захапвайки ножа, и да го извади.

Амара измъкна мечата си и се хвърли към звяра, стиснала късото оръжие с две ръце. Допълнителната скорост, която ѝ даваше фурията, ѝ позволяваше да нанесе мощен удар — и тя се надяваше, че ще пробие кожата му, ако фактът, че не може да я пробие с хвърления нож, беше някакъв показател.

Разстоянието между нея и гарима намаляваше достатъчно бавно, за да оцени смесените си чувства: въпреки че скоростта, която я даваше фурията, да я правеше достатъчно бърза да се намеси и подкрепи Първия лорд, имаше и достатъчно време, за да осъзнае опасността от начина си на действие.

Звярът се оказа много по-голям, отколкото бе решила в началото. Макар да беше на не повече от два фута над земята, телосложението на гарима беше широко и плоско, с мощни крака, простиращи се отвъд контура на прекалено мощното тяло, състоящо се от сухожилия и хрущяли.

Вероятно тежеше два пъти повече от Амара, а може би и повече. Краката му завършваха с големи нокти, главата му беше твърда и набраздена, издута поради мускулите, движещи страшната му челюст.

Очите му бяха като мъниста от черно стъкло, малки, зловни и тъпи, а опашката, дълга колкото тялото, се мятеше твърде бързо и силно. Кожата му беше тъмна, сиво-зелена, набраздена от ивици с потъмен цвят, което я правеше идеален камуфлаж в залятата от дъжд гора, люспите изглеждаха твърди и дебели.

Ако гаримът я сграбчи, ще ѝ отхапе крайниците толкова лесно, както края на тоягата на Гай. Тя лесно би могла да избяга, ако ставаше дума само за нея. Но не беше така.

Съществото умишлено се нахвърли на Гай и ако тя не го разсее, то щеше да се върне към атаката на Първия лорд. Тя беше принудена

да се бие, което означаваше, че трябва да нанесе решителен, промушващ удар още от първия път, в противен случай имаше риск да бъде зашеметена от силата и бързината на звяра.

Тя се насочи към гърлото му, сякаш това беше саблезъб или тревен лъв или един от маратските овцерези. Макар че шията на гарима беше покрита с гънки люспеста кожа и тя се усъмни, че ще успее да я пробие.

За разлика от гарима, който ще отхапе врата ѝ без особени усилия.

Амара се ужаси.

В очите, реши тя. Вярно, целта е малка, но скоростта на Сирус може да ѝ помогне в това. Добре насоченият удар много вероятно ще убие звяра — и дори само да го рани, ще може да го осакати достатъчно силно, за да му попречи да преследва Гай.

Въпреки че, помисли си тя в този ред на мисли, ако гаримът убие Амара и завлече тялото ѝ в гората, за да го изяде, това също би могло да му попречи да преследва Гай.

Веднъж представяйки си тази перспектива, Амара не можа да я изхвърли от мислите си.

Ужасната, уродлива глава на гарима се обърна в нейната посока и широката му уста се отвори, разкривайки нещо като стотици извити и остри зъби.

Амара изкрещя и заби острието, влагайки в удара цялата сила и скорост, на които беше способна.

Върхът на меча ѝ удари точно над окото на гарима, проби тънкия слой кожа и надра дебелия кост на черепа му. Инерцията я повлече напред над ниския гарим и тя осъзна с болезнено чувство на паника, че всеки момент ще падне.

Амара се опита да превърне падането в претъркулване, за да може веднага да се изправи на крака и да бяга — но на половината път нещо я удари по рамото и я изпрати в неконтролирано падане.

Тя се приземи тежко, на коляно, по инерция блъсна земята с едното рамо и накрая с огромна сила се заби в едно дърво. Падайки на земята, тя загуби концентрацията, необходима за връзка със Сирус, и светът отново се забави до нормалното.

Раненият гарим размаха мускулестата си опашка, с която току-що я беше „запознал“, и се обърна, извивайки се с плавна грация. С

оголени зъби гущерът се втурна към нея. Заше метена, Амара неловко размаха меч, макар да знаеше, че ползата от оръжието ѝ ще е малка.

Когато гаримът приближи достатъчно, тя мушна напред — и мечът просто се плъзна и отскочи от гърдите му. И тя закрещя.

И тогава от нищото се появи дълго дърво и с невероятна сила се стовари върху муцуната на съществото, затваряйки челюстите му и забивайки носа му в земята. Главата на чудовището отскочи от земята, но дървото се стовари отново и отново, с прецизно изчислени и жестоки удари.

Първият лорд на Алера се хвърли върху гарима, подпъхна счупената си тояга под създанието и като ръмжеше от напрежение, го превъртя заедно със себе си, обръщайки го с корема нагоре.

— Удари в гърлото! — възкликна Гай. — Там, където люспите са по-тънки!

Амара сграбчи меча си, олюля се, застана на колене и заби острието в незащитеното гърло на гарима, точно до мястото, където тоягата на Гай все още удържаше главата на съществото. За нейна изненада мечът с лекота проби люспестата кожа, която тук се оказва тънка, и кръвта плисна в ален фонтан.

Гаримът бясно се загърчи, но Първият лорд го държеше здраво. Въпреки че гущерът се мяташе напред-назад, той не можа да се отърве от хватката на Гай. Амара удряше отново и отново, докато конвулсиите на гарима не започнаха да затихват, след което тя издърпа Първия лорд по-далече от умиращото животно.

— Милорд! — изхлипа Амара.

— Аз съм добре — тежко дишайки, отвърна Гай. — Графа.

Амара стана, диво се огледа и осъзна, че има още нещо, което не знае за смъртоносните гущери.

Те се движат в група.

Един гарим висеше на върба на петнадесет фута над нивото на земята, където десетки тънки клони сякаш се бяха прострели към него и го бяха обгърнали.

Друг, пребит и диво сгърчен на земята, се извиваше на пет-шест фута. Бравата на Бърнард стърчеше от главата му, с мощно хвърляне той я беше забил в черепа на гущера до самата дръжка.

А окървавеният граф Калдерон, невъоръжен, се бореше с трети гарим. Подобно на Първия лорд, и той беше успял да мине в гръб на

звяра, а ръцете му се бяха затворили върху гърлото на създанието. Амара видя, че кръвта залива едната страна на главата му и половината от горната част на туловището му, но той оставаше в съзнание, а лицето му беше замръзнало в озъбена гримаса.

Гаримът се бореше жестоко, няколко пъти се преобръща, а опашката му с бясна енергия биеше Бърнард в краката и долната част на гърба. Той виеше от ярост и болка.

Амара изкрещя и се втурна към мъжа си с меч в ръце.

Главата на Бърнард се обърна, той пусна едната си ръка и хвана с нея опашката. Звярът се въртеше безумно, освободи се от захвата на графа и като стъпи с мощните си крака на горската почва, стана и се опита да забие зъби в Бърнард.

Но стиснал опашката на гарима, Бърнард успя пръв да стъпи на крака, преди животното да успее да възстанови равновесието си. Гаримът с всички сили се опитваше да стигне до него, а Бърнард избягваше челюстите му и здраво стискаше опашката.

Отначало Амара си помисли, че той просто се опитва да печели време — но на второто завъртане гаримът започна да набира скорост. Звярът беше най-големият от всички, които Амара беше видяла, и сигурно тежеше към петстотин фунта, но граф Калдерон го откъсна от земята и го завъртя, сякаш беше някаква детска играчка.

След като описа широк кръг, Бърнард изръмжа от ярост и триумф и размаза черепа на гарима в дебелия ствол на дървото. Той се разби с мокър, глух трясък, като звук от спукване на пъпеш, и гущерът тупна на земята абсолютно безжизнен.

Хванатият от капана на върбата гарим заръмжа и разкъса клоните, освободи крайниците си и падна на земята зад Бърнард. Амара изпищя предупредително.

Той я погледна, а после рязко обърна глава, вдигна ръка и извика:
— Брут!

Почвата под гарима внезапно потрепна и се раздели от някакво движение. Фигурата на куче с големина на малък кон се появи изпод земята, раменете и гърдите му бяха от пясъчник и глина, в очите му искряха зелени скъпоценни камъни, а челюстите му бяха от гранит.

Земната фурия на Бърнард сграбчи гарима с каменната си уста и гущерът засъска и бясно заудря, когато Брут го вдигна изцяло над

земята. Голямото куче продължи да изниква от земята, като куче, излизащо от езеро, и разтърси гарима, както териер — плъх.

На Амара ѝ се стори, че чу как шията на гуцера изхрущя, но Брут не се успокои, докато не хвърли гарима върху дърветата и не го стъпка в земята. По времето, когато фурията приключи с него, гаримът представляваше кървава маса от разкъсана плът и раздробени кости.

Амара забави ход и приближи на няколко фута от съпруга си. Бърнард проследи действията на Брут, после кимна и каза:

— Благодаря.

Каменното куче изщрака два пъти с челюсти, тръсна глава, обсипвайки почвата с камъчета и прах, и отново потъна в земята, правейки няколко кръга, като куче, което ще си ляга.

Бърнард клюмна и падна на едно коляно. Амара се втурна към него.

— Бърнард!

— Нищо, добре съм — промърмори Бърнард, все още дишайки тежко. — Гай?

— Жив е — каза Амара. — Дай да ти видя главата.

— Изглежда по-лошо, отколкото е — отговори Бърнард. — Раните по главата винаги кървят силно.

— Знам — отговори Амара, — но имаш цицина с размерите на яйце около раната. Сътресението вече не е само рана.

Бърнард протегна ръка и хвана дланта ѝ. Погледна я в очите и каза тихо, но твърдо:

— Проверете как е Първият лорд, графиньо.

Тя замръзна в пристъп на гняв.

— Бърнард.

— Имам задължения към своя владетел. Точно като теб.

— Но аз имам задължения и към моя съпруг — прошепна тя в отговор.

Бърнард пусна ръката ѝ и изръмжа:

— Провери състоянието на Гай — и тонът му стана по-нежен и уморен. — Знаеш, че съм добре.

Тя за миг покри лицето си с ръце, пое си дълбоко дъх и докосна ръката му. После се обърна и се насочи към Първия лорд.

Гай лежеше на земята със затворени очи. Той ги отвори, когато Амара приближи, и каза:

— Отдавна не съм се занимавал с това.

— Сър?

— С лов на гарими. Може би от седемнадесетгодишна възраст — той въздъхна тежко. — По онова време определено отнемаше по-малко сили.

В гласа му имаше болка, както в началото на пътуването им.

— Вие сте ранен.

— Кракът — отговори тихо той. — Този, който беше здрав.

Той кимна към все още потрепващия гарим.

— Страхувам се, че този тук успя да го притисне между себе си и камъка. Почти съм сигурен, че е счупен.

Амара се наведе, за да огледа крака на Първия лорд. Беше подут, а стъпалото беше обърнато под неестествен ъгъл спрямо подбедрицата. Беше сложно счупване с много фрагменти. Амара знаеше колко гадни могат да бъдат такива фрактури.

— Това определено не е открито счупване — каза тя тихо. — Няма кръвене. Колко е зле?

— Само боли — отговори Гай, но гласът му трепереше. — Бърнард, доколкото виждам, се представи много по-добре.

Амара осъзна, че кракът трябва да се фиксира възможно най-скоро. Тя трябваше да сложи шина.

— Той уби три.

— В убийството на хора призователите на метал нямат равни — промърмори Гай. — Но животните не се бият както хората. Бият се примитивно. Диво. В техния случай значение има само грубата сила. И мисля, че никой не може да ме упрекне в избора на спътник в това пътуване.

Той поклати глава и примигна няколко пъти.

— Мисля си на глас. Извинявам се. Умът е склонен да блуждае, когато човек е на възраст като моята или страда от непоносима болка.

— Ще направим всичко, което можем, сър — каза Амара.

— Болката няма да ме убие. А Бърнард кърви. Помогни му. Мисля, че сега ще изгубя съзнание, ако това не ви затруднява...

Първият лорд замълча и Амара панически се втурна към него. Той продължаваше да диша равномерно и пулсът му беше уверен. Тя прехапа устни в прилив на съчувствие и дори се зарадва, че той е загубил съзнание. Контузията му очевидно беше истинско мъчение.

Тя свали плаща си, нави го и го сложи под счупения крак. После се изправи и се върна при Бърнард. Той вече беше свалил раницата си и активно търсеше нещо в нея.

Амара му взе раницата и извади кутия с превръзки, мазила и лекарства. Промисли раната му възможно най-старателно, но тя въпреки това продължи да кърви, което беше характерно за такива рани.

— Ще трябва да се зашие — каза тя тихо. — Това означава, че се нуждаем от преварена вода. Огън.

— Опасно е — с усилие произнесе Бърнард. — Твърде забележимо.

— Изборът не е голям — отговори тя. — Той е в безсъзнание. Кракът му е счупен. Трябва да го затоплим и да изправим крака му. Може ли Брут да организира убежище за нас?

Той я погледна, после и Гай.

— Опасно е.

Тя хвана лицето му с ръце.

— Бърнард, имаш нараняване на главата. Говориш с усилие и мислиш с още по-голямо усилие. Довери ми се. Това наистина е необходимо.

Той въздъхна тежко и затвори очи. После кимна, отвори ги и вяло се огледа, вглеждайки се в дъжда. После кимна към малък хълм и едва чуто прошепна:

— Там е леговището на гаримите. Брут ще го разшири и укрепи. Но преди всичко донеси дърва за огрев, нека да изсъхнат. След това ще пренесем Гай.

— Добре — отговори Амара.

Тя сложи сгънат на няколко пъти плат върху раната му и го уви с превръзка, за да го фиксира поне докато не се заеме по-сериозно с него.

— Бърнард. Той е счупил здравия крак.

Бърнард направи гримаса и каза:

— Врани. Няма да може да върви.

— Няма — потвърди Амара.

— Това е лошо — каза той.

— Да.

— Но има и добра новина — каза той.

Тя го погледна, намръщена.

Ноздрите му се разшириха.

— Усецаш ли миризмата?

Амара озадачено подуши. Усети миризма на застояло и гнилоч.

— Само едно нещо мирише така — каза Бърнард. — Блато. Успяхме. Щом стигнем до него, можем да не се притеснявате за преследването.

— Да — промърмори Амара. — Само за болести, рани, липса на храна и нови гарими.

Бърнард се подсмихна.

— Е — каза той, — за меден месец това пътуване по принцип не ставаше.

Амара го изгледа за момент, след което избухна в смях, изненадващо чист и силен.

Той ѝ се усмихна уморено, очите му светеха топло.

— Така е по-добре. Обичам, когато се усмихваш.

После си пое дълбоко въздух и се застави да стане на крака. Докосна превръзката и изсъска от болка.

— Не прави така — разсеяно каза Амара.

Тя се изправи и трепна при болезненото пробуждане в гърба. Вече беше забравила, че гаримът я удари с опашка, както и падането си след това. Нейните мускули и кости обаче не бяха забравили.

— Той не може да ходи — каза тя тихо. — Какво ще правим?

— Ще измислим нещо, графиньо. Едно по едно.

Тя докосна лицето си, а след това и превръзката му.

— Много те обичам, знаеш го.

Той взе пръстите ѝ от главата си и нежно ги целуна, очите му искряха:

— Кой би могъл да те обвини.

Амара отново се засмя.

ГЛАВА 29

— Още веднъж! — отривисто заповяда Арарис, правейки поредица от бързи като вихър удари, насочени към главата на Тави. Сингуларът не сдържаше силата на ударите и на Тави му трябваше всяка унция концентрация и майсторство, за да ги отрази.

Той изчисли ритъма на атаката, откри миниатюрно, леко уязвимо място между един от ударите на Арарис и следващия, и контраатакува отдолу. Тялото му се наклони от линията на атаката, едната му длан звучно плесна в земята, за да запази внезапно променилото се равновесие, а острието му се стрелна в промушващ удар, насочен към големи артерии по тялото на сингулара.

Тави закъсна с много малко. Арарис удари с острието през меча на Тави, избивайки го от ръката му. После сингуларът ритна с обувтия си крак в лицето на Тави. Тави се отдръпна назад.

Арарис удари с петата надолу, целейки се в носа на Тави. Тави отби по-голямата част от удара — и откри, че върхът на меча на Арарис опира в ямката на шията му.

Арарис погледна Тави, очите му бяха безизразни, дори плашещи. После се изправи и прибра меча.

— Трябва още по-бързо — каза той тихо. — Боят е постоянно движение. Не може да очакваш възможност за удар. Трябва да я предвидиш.

Тави сърдито погледна Арарис.

— Това го отработваме всеки ден в продължение на седмица. Само един прием. Всеки с моите размери ще има големи проблеми с неговото използване. И двамата знаем това. Защо да не използвам в битка силните си страни?

— Точно това ще бъде твоята силна страна — каза Арарис. — Ти просто още не го знаеш.

Тави поклати глава.

— Какво, враните да го вземат, трябва да означава това?

Арарис сложи ръка на корема си, където беше ранен, мръщейки се като от пронизваща болка в хълбока след дълго тичане.

— Никой известен мечоносец няма да очаква подобна маневра от някой като теб. Те ще мислят, че това е твърде опасно, твърде безразсъдно.

Тави докосна гърлото си, където го закачи мечът на Арарис, и погледна малката капка кръв по пръста си.

— Защо някой би мислил така? — той се изправи на крака, вдигна меча си и се обърна с лице към Арарис, готов отново за битка.

Арарис масажира малко рамото си, изражението му беше болезнено, и поклати глава.

— Достатъчно за днес.

Те вдигнаха мечовете си във взаимен поздрав и ги прибраха в ножниците.

— Все още ли те боли? Може би трябва да докарам холтъра, за да...

— Не — отказа Арарис. — Не. Тя вече достатъчно се занимава с мен. Това е просто болка, нищо повече.

Тави вдигна вежди, на лицето му се появи разбиране.

— Значи така Наварис те е ранила.

Арарис се намръщи и отмести поглед.

— С нея имаше твърде много сингулари на Арнос. Не можех да се преборя с всички и да оцелея. Затова предоставих на Наварис благоприятна възможност. Реших, че тя ще се хвърли напред, целейки се в крака ми, а мечът ѝ ще се забие за миг в корпуса на кораба — той махна с ръка, сочейки към хълбока си. — Но вместо това тя ме удари тук.

Тави се намръщи.

— Видях как мечът ѝ проби корпуса. Но той все още беше там, когато... — гласът му затихна, а стомахът му се сви в лек пристъп на гадене. Арарис беше прикован към корпуса на „Мактис“ с меч, пронизал вътрешностите му. Единственият начин да се освободи...

Кървави врани. Той просто се е раздрал, за да се освободи от оръжието на Наварис. Беше позволил на острието да среже четири или пет инча от корема му. Не е изненадващо, че изглеждаше така, сякаш Наварис го беше разпорила отстрани почти до гръбнака.

Арарис срещна Тави със сериозен поглед и кимна.

— Без Исана... — той сви рамене. — Наварис не би трябвало да може да нанесе такъв удар. Не знам как изобщо успя. Но ѝ се получи.

Той се обърна, без да каже нито дума, и се върна в каютата на кораба. Тави поправи ножницата с меча си, наметна свободна туника и замислено се насочи към носа на кораба.

След рейда им към злополучния „Мактис“, останалата част от техния път беше сравнително безопасна и Тави забеляза, че все повече се притеснява. След два дни почивка Арарис отново беше на крака и те се върнаха към безспирните тренировки на палубата, продължаващи по няколко часа.

Арарис се оказа един от онези треньори, които вярваха, че болката е най-добрият мотиватор за обучение. Тави си спечели множество малки порязвания — някои от тях доста неприятни и болезнени — и колекция от дузина синини във всякакви цветове.

Въпреки болката, практическите упражнения помогнаха. Не знаеше точно колко добре напредва в своето фехтовално изкуство, тъй като Арарис винаги изглеждаше малко по-бърз от Тави, а техниката и ориентацията му бяха малко по-точни от тези на Тави, но Арарис го увери, че прогресира.

Тренировките бяха изтощителни, което според Тави беше основната им полза.

След тях той нямаше достатъчно сили, за да се тревожи за бъдещето.

След вечеря същата вечер той отново стоеше на носа на кораба и наблюдаваше делфините, играещи във водите пред „Слайв“.

Кайтай, облегната удобно, лежеше на едно въже някъде над и зад него толкова спокойна и небрежна, сякаш беше хамак, а не въже, за което се беше хванала само с глезен и една ръка. Усещаше нейното мързеливо удовлетворение от това, че има пълен корем, интересен ден и прекрасен залез, за да се наслаждава на търкалящите се морски вълни.

Тави затвори очи, опитвайки се да сподели чувствата си с Кайтай. Двамата гледаха твърде различно на бъдещето. За Кайтай бъдещето беше нещо огромно, далечно и сравнително незначително. Значение имаше само тук и сега. Има смисъл да се подготвяш за това, което може да се случи, само когато подготовката формира характера

ти, усъвършенствайки го ден след ден, а не заради получаването на някаква практическа полза, когато бъдещето най-накрая настъпи.

Знаеше, че Кайтай одобрява тренировките му с Арарис, но подозираше, че е свързано повече с това, че ѝ харесва да го гледа потен и без риза, отколкото от загриженост, че обучението може да му потрябва в бъдещи двубои.

Тави усети, че вниманието на Кайтай леко се насочва към нещо. Погледна през рамо и видя Ерен да се приближава.

— Привет! — каза тихо Тави.

— Привет — отговори Ерен.

Дребничкият курсор застана до Тави и се загледа пред кораба.

— Говорих с Демос. Утре ще пристигнем в Гал. След това ще ни трябва още седмица, за да се изкачим нагоре по реката. Може би повече, ако не намери подходящ влекач.

Тави кимна.

— Това е добре. Предполагам, че ще пристигнем там на новолуние.

— Точното време за бягащи от затвора затворници — каза Ерен.

Бившият писар беше напрегнат. Той скръсти ръце върху гърдите си и облегна бедро на борда.

— Знаех, че тя е опитен лечител, но не бях срещал нито един друг холтър, който да има такава мощна водна магия. Изненадан съм.

— Мисля, че и тя беше изненадана — каза Тави. — Макар че не би трябвало. Тя принуди реката у дома да излезе от бреговете си малко преди Втора калдеронска. Това е повече, отколкото могат да направят болшинството водни призователи.

Ерен кимна.

— Как е тя?

— Арарис ѝ окачи хамак в помощното помещение в трюма. Тя казва, че там долу е по-тихо. Преди малко стоеше на палубата. Бих казал, че вече се е взела в ръце.

— Страхотно — каза Ерен. Той намръщено погледна морето и гласът му затихна в неловко мълчание.

— Хайде, говори — тихо каза Тави.

— За какво да говоря? — попита Ерен.

— За всичко, което те притеснява.

Ерен вдигна ъгъла на устата си в крива усмивка и кимна, гледайки към морето.

— Когато бяхме до борда на „Мактис“. Ти каза нещо на холтъра. Тави трепна.

— Надявах се, че няма да обърнеш внимание в цялата тази суматоха.

— Чудех се дали трябва да ти кажа — каза Ерен. — Но... тези дни изглежда трябваше да лъжа почти всички. И наистина не ми харесва. Не искам и теб да лъжа.

Тави се усмихна леко и кимна.

— Благодаря.

— Разбира се — каза Ерен. — Така. Когато каза на Исана, че е Първата лейди на Алера, ти имаше предвид...

— Точно това, което казах — отговори Тави.

Ерен се намръщи. После примигна и се загледа в Тави.

— Искаш да кажеш... тя наистина ли е лейди Кария? Замаскирана?

Тави примигна в отговор.

— Какво? Не! О, кървави врани, не.

Ерен отново се намръщи.

— Тогава не разбирам. Първата лейди е съпруга на Първия лорд.

— Повечето Първи лордове на тази възраст вече се оттеглят — каза Тави. — Прехвърлят правомощията си на наследниците. Оставайки в качеството си на съветници, може би.

Ерен отново се намръщи. После веждите му плъзнаха нагоре и гласът му спадна до шепот.

— Принцепса? Гай Септимус?

Тави кимна мълчаливо.

— Но той никога не е бил женен!

— Бил е — каза Тави. — Формално. И ѝ е оставил начин да го докаже.

Ерен подсвирна.

— Ако беше жив... — той поклати глава. — Е, всичко би било различно, нали така?

Ерен се намръщи и за момент се вгледа в лицето на Тави.

— Но това още не е всичко.

Тави си пое дълбоко дъх.

— Той има наследник от нея, Ерен. Син.

Курсорът скептично изви вежди.

— Наследник на короната? Тави...

Тогава изражението на лицето му застина.

— Тави — прошепна тихо и очите му се изцъклиха.

Тави се насили леко да се усмихне и напрегнато сви рамене.

— Аз също се чувствам малко неспокоен по този въпрос.

Ерен незабелязано се огледа.

— Хмм. Кой друг знае за това?

— Ти. Сирил. Арарис. Майка ми.

— И аз — измърка Кайтай от мястото си, без да отваря очи.

Тави се намръщи и я погледна.

— Никога не съм ти казвал.

Тя се прозя.

— Алеранецо, моля те. Сякаш е толкова ужасно трудно да се разбере. Имам уши и мозък. Ако чаках да ми кажеш всичко, което е важно, сигурно щях да полудея.

Тави изсумтя и поклати глава. После се обърна към Ерен.

Младият мъж с безучастен вид си гризеше нокътя, навик, който Тави си спомняше добре от дните, прекарани заедно в Академията.

— Гай не знае ли?

— Започва да подозира нещо — отговори Тави. — Не съм сигурен колко му е известно.

Ерен въздъхна.

— Разбираш, че е мой дълг да го уведомя.

— Това — каза Тави, — е най-малкият от проблемите ми.

Курсорът кимна.

— Ако всичко това е наистина вярно — каза той. — Тави, не искам да те обидя, но... наследникът на Дом Гай би бил могъщ призовател на фурии. А ти... ти ги нямаш.

— За това си има причини — тихо отвърна Тави. — Не искам да навлизам в подробности сега.

Курсорът кимна и се обърна.

— Откога знаеш? — попита той след минута, а в гласа му се прокраднаха остри нотки.

— Ти си мой приятел, Ерен. Не искам нито да те лъжа, нито да премълчавам — Тави се обърна и сложи ръка на рамото на Ерен, като

срещна погледа му. — Разбрах точно преди да напуснем Елинарх. Преди това нямах представа.

Ерен го погледна в очите, между веждите му се появиха гънки. После бавно кимна.

— Добре — той задъвка друг нокът. — И така, какво ще правим?

— Ще продължим започнатото — каза Тави. — Вземаме Варг и го използваме като посредник при преговорите за примирие с канимите. После ще се отправим на юг и ще помогнем на сър Майлс окончателно да срази Калар.

— И едновременно с това избиваш почвата изпод краката както на Акватайн, така и на марионетката им Арнос — Ерен поклати глава. — Нямах право да се подлагаш на такъв риск.

— Какъв риск? аз засега съм никой — каза Тави. — А ако бях него, тогава щях да съм задължен да поема риска. Кой друг, ако не аз?

Ерен завъртя очи и размаха ръце в неопределен жест на безсилие.

— Как успя да кажеш нещо толкова противоречиво и все още имащо смисъл?

Тави се засмя.

— Факт е, че трябва да се съсредоточим върху това, което е тук и сега. Направи ли списъка?

Ерен кимна.

— Мога да купя всичко, освен охлаждащи камъни. Те не са лесни за намиране по всяко време, особено през пролетта. Всички ги пазят за лятото. Дори и ако успея да намеря продавач, те ще струват толкова много, че няма да имаме достатъчно пари.

— Те са незаменими — каза Тави с намръщен вид. — Трябва да ги имаме и точка.

— Предполагах, че ще кажеш нещо подобно — изсумтя Ерен. Той погледна към мачтата над и зад тях. — Между другото, като че ли си спомням доста успешни крадци, които тероризираха столичните магазини преди няколко години.

Кайтай отвори едното си око. Устата ѝ се разплу в ленива, котешка усмивка.

— Е, най-накрая — каза тя. — Че тук вече започнах да се отегчавам.

ГЛАВА 30

По настояване на Тави, подкрепено от допълнително количество монети на Сирил, Демос нае най-бързия влекач за пътуването нагоре по реката, веднага щом стигнаха до Парция. Тави никога не беше идвал в южната част на града и морското пристанище в устието на Гал, но за разглеждане на забележителности време нямаше.

Парция беше град от бял блестящ камък, разположен на няколко нива, като стъпала на стълбище, издигащо се до внушителна укрепена цитадела. Въпреки че не беше толкова голяма, колкото Алера Империя, Парция изглеждаше по-просторна, по-чиста и въздухът беше по-добър.

Екипажът на влекача, нает от Демос, с техния тъмно златист цвят на кожата и коси с нотки на червеникаво злато, кехлибар и мед напомни на Тави за графиня Амара. Те изглеждаха по-весели от речните хора, които Тави познаваше в столицата, и след като „Слайв“ беше прикачен към влекача, по-малкият кораб започна да се изкачва нагоре по реката, задвижван от екипажа парцианци с дълги пръти. Те се бяха разположили по двата борда на влекача, пееха шеговити песни и притежаваха невероятна способност да тласкат кораба нагоре по реката.

На кърмата на по-малкия кораб, на седалки, окачени зад влекача, до ватерлинията, се бяха разположили две жени на средна възраст.

Те седяха, потопили крака във водата, и разговаряха помежду си, като извършваха някаква ръчна работа, предимно да шият.

Когато Тави попита, Демос отговори, че това са съпругите на капитана на влекача и на първия му помощник и че те са водни призователи, които убеждават речните фурии да пренебрегнат влекача и „Слайв“.

Потокът от съдове по Гал беше наситен и щеше само да нараства, чак докато търговският сезон не приключи в края на есента. Сега, когато моряците не бяха заети с платната, те се мотаеха по палубата по няколко часа подред, всеки път, когато Демос не можеше да им намери работа.

В резултат на това Тави откри, че двамата с Арарис имат зрители по време на тренировките и за негово смущение те започнаха редовно да залагат на резултата от тренировката — не на това, че Тави ще победи Арарис, което изглеждаше немислимо. Залозите бяха за това кога и как Тави ще бъде ранен и каква част от кръвта му ще бъде пролята.

Влекачът продължаваше да дърпа кораба няколко часа след настъпване на мрака, осветявайки пътя си с магически лампи, докато екипажът не се умореше твърде много. Продължаваха отново още щом небето на изток просветлееше.

Съдът се движеше с удивителна грация и скорост нагоре по реката, често подминавайки търговски кервани, които се движеха по пътя покрай водата, на път към Алера Империя — и мирно, кротко заобикаляше други кораби, вървящи по реката с помощта на влекачи. В резултат на това им бяха нужни само шест дни, за да стигнат до столицата.

— Много умен бизнес — отбеляза Демос, когато влекачът маневрира близо до доковете и подаде въжетата, които ще позволят на докерите да довлекат „Слайв“ до мястото му. — Те получиха една четвърт от това, което спечелих аз, само за това, че се качиха нагоре по реката. Няма пирати, няма левиатани, няма притеснения за бури, прясна вода или храна.

— Може би се занимавате с погрешен бизнес — каза Ерен.

— Когато доживееш до моята възраст, също ще започнеш да мислиш за оставка — отговори Демос. — Обичам да мисля напред. Харесвам работата си, но с времето ми става малко тежка.

Тави застана до тях и кимна на Демос.

— Ще останем тук два-три дни, не повече, в зависимост от това колко време ще ни отнеме...

Демос с мрачен вид го прекъсна и вдигна ръка.

— Не ми казвай. Колкото по-малко знам, толкова по-трудно ще бъде да ме обвинят.

Тави се намръщи, но кимна.

— Два дни, максимум три, и ще тръгнем посред нощ.

Демос изсумтя и привика боцмана.

— Плати на моряците. Дай им отпуск на брега до утре следобед. Кажи на Сигурд да не тръгва, докато не попълни запасите.

Опитният моряк кимна, после сърдито погледна Ерен и каза нещо тихо на Демос. Демос го изслуша, кимна и намръщено погледна Ерен.

Ерен завъртя очи, отвори кесията си и хвърли две сребърни монети на боцмана. Той ги хвана, пробва ги със зъби и кимна, преди да пристъпи към задълженията си.

— Моряците и тяхната помия — промърмори Ерен.

„Слайв“ удари плътно стегнатите платнени ролки, омекотяващи края на кея, и хората на дока привързаха кораба. Спуснаха трапа и моряците изхвърчаха от кораба, гледайки света като студенти, излизаци от задушна лекционна зала.

Ерен кимна на Тави и се измъкна от кораба сред моряците, като с лекота се смеси с шумната тълпа.

Демос погледна Тави.

— Ти няма ли да отидеш?

Тави погледна залязващото слънце.

— Малко по-късно.

— Аха — каза Демос и кимна. — Радвам се, че човекът ти се разплати с моя боцман.

— За какво се разплати? — попита Тави.

— Някои хора имат странна представа за чуждата собственост — каза Демос. — Смятат, че могат да я вземат или унищожат и че това е тяхно право. Ти ще ми платиш за тези вериги.

— Направих ти услуга.

— Виждаш какво имам предвид, когато говоря за странна представа? — каза Демос. — Това е моята печалба.

— Не, не е така — каза Тави. — Ако беше преди всичко роботърговец, твоят кораб щеше да вони много по-лошо и щеше да имаш повече вериги.

Демос сви рамене.

— Работих за търговец на роби, преди да купя „Слайв“. Парите са добри, но миризмата не ми харесва. Но въпреки това такива курсове се случват. Аз превозвам всякакви видове товари.

— Хората — каза Тави — не са товар.

— Момчетата, които печелят от това във всички южни пристанища, изглежда няма да се съгласят с теб — сухо каза Демос.

— Всичко се променя — каза Тави. — Робството също си отива.

Демос присви очи и внимателно се взря в Тави за доста дълго време. Накрая каза:

— Засега това не се е променило. Ще ми платиш за тези вериги.

Тави хвърли поглед към Демос.

— Или какво? Ще вдигнеш котва и ще ни оставиш тук?

Очите на Демос се превърнаха в процепи:

— Моля?

— Какво ще направиш, ако не се съгласяя? — продължи Тави. — Какво ще стане, ако не платя, ще ни оставиш тук и...

Тави никога не беше виждал как Демос използва меча си. Той просто се появи като продължение на ръката му. Това, което го шокира, беше, че собствената му ръка реагира също толкова бързо и острието му срещна острието на Демос, преди то да докосне Тави.

Тогава дъските на палубата под краката на Тави се надигнаха и го подхвърлиха във въздуха на шест, осем фута, изваждайки го от равновесие. Той размаха ръце и плъсна по задник. Една от дъските на палубата рязко се изви като върбова клонка и като последва ръката на Тави, държаща кинжал, болезнено я прикова към дървената повърхност на палубата.

Демос пристъпи напред и заби меча си на палубата между краката на проснатия Тави на не повече от два инча от слабините му. Капитанът изръмжа и клекна, така че очите му да са на едно ниво с очите на младия мъж.

— Аз си заработих парите — каза той с тон, изпълнен с тиха ярост. — Това означава, че си върша работата. Навреме. Разбра ли ме?

Тави просто го гледаше шокирано. После промърмори:

— Корабът. Целият кораб е една дървесна фурия.

— И тя е моя — каза Демос. — И ти ще ми платиш за всякакви щети на моята собственост, докато пътуването приключи.

Зад капитана Тави видя босия Арарис безшумно да се приближава с меч в ръка. Когато се приближи, намерението се виждаше ясно по лицето му.

Внезапно вратата на кабината се отвори със страшна сила, удари Арарис в рамото, просвайки го на палубата в неловка поза.

— И кажи на твоя майстор на меча — продължи Демос, чиито очи дори не се откъснаха от Тави, — че ако отново извади меча си

срещу мен, трябва да има достатъчно мозък, за да не го прави на борда на моя кораб.

Демос се изправи, извади края на острието от дъските на палубата и го прибра. Обръщайки се към Арарис, той каза:

— И двамата знаем, че ще ме победите в честен бой.

Арарис бавно стана и прибра меч си. Той кимна леко на Демос.

— Кога за последен път сте участвали в честен бой?

Демос направи кратък жест към палубата и дъската, която държеше ръката на Тави, се изправи и го освободи, връщайки се в изходното си положение.

— Според мен на дванадесет. Никога не съм виждал смисъл в това. Приятен ден, господа.

Тави изпроводи с поглед отдалечаващия се Демос и поклати глава.

— Добре ли си? — попита тихо Арарис.

— Той е опасен човек — каза Тави.

Арарис разтърка рамото си и се намръщи в безмълвно съгласие.

Тави погледна слънцето.

— Още един час и ще е достатъчно тъмно да тръгнем. На улица Занаятчийска има хан. Ще бъдем там, докато не получим всичко необходимо. Тави се намръщи и понижи глас. — Как е тя?

— По-добре, откакто напуснахме океанските води — отговори Арарис.

Тави поклати глава.

— Онези неща, които тя направи. Много мощно призоваване. Срещата с акулата... Никога не съм чувал някой да се движи във водата така. Ние летяхме толкова бързо, че мислех, че пръските ще ми срежат кожата.

Арарис се намръщи.

— Не помня много.

— Тя те излекува, без да използва вана.

Очите на Арарис леко се разшириха.

— Тя... не го спомена.

— Веднъж видях лейди Плацида да прави нещо подобно — тихо прошепна Тави. — Но само това. Искам да кажа, знам, че Исана е много умела лечителка, дори в сравнение с гражданите, но това е вече

втория път, когато прави нещо толкова грандиозно, че излиза извън границите на лечителството.

Арарис бавно кимна.

— Нещо като това, как е накарала една малка река да излезе от бреговете си малко преди Втора калдеронска.

— Точно. Това, което направи там, не беше съвсем ново за нея. Но това със сигурност е повече от всичко, което е правила. Повече, отколкото си е мислела, че е способна да направи, сигурен съм.

Арарис забарабани с пръсти по дръжката на меча си.

— В много случаи ти наистина не знаеш на какво си способен, докато не опиташ. Познавах доста хора, притежаващи голям талант в призоваването на метал, но по някаква причина те не го използваша — той сви рамене. — Колко често някой се е опитвал да хвърли атакуваща акула върху пиратски кораб, Тави?

Тави криво се усмихна на Арарис.

— Ти я познаваш по-дълго от мен — каза той тихо. — Виждал ли си някога нещо подобно? Нещо, което би подсказало, че дарбата ѝ за призоваване може да е по-значителна, отколкото някой би си помислил?

Арарис поклати глава.

— Искаш да попиташ дали баща ти е казвал нещо по въпроса.

Тави отмести поглед, внезапно смутен.

— Ами. Да.

Арарис скръсти ръце на гърдите си и дълго замълча.

— Беше отдавна. И... дълго време се опитвах да не мисля за това.

— Но ако все още помниш нещо...

Арарис вдигна ръка и затвори очи.

— Веднъж. Когато говорихме за това какво би казал Секстус, когато разбере за Исана. Баща ти тъкмо ме беше информирал за намерението си да се ожени за нея и... — Арарис погледна Тави и младият мъж усети проблясък на неловкост и срам, излъчващ се от сингулара. — И аз му казах, че той, враните да го вземат, ще съжалява, ако направи това. Гай няма да има нищо против едно или две копелета, които обикалят наоколо — родът им никога не е бил особено известен с плодовитостта си. Но със сигурност ще има планове за жена за Септимус. Той би предпочел тя да е не само изгодна политически, но и

да е умела в призоваването, за да запази силата на управляващата династия.

Тави въздъхна.

— Не питам какъв съвет си дал на баща ми за мен, Арарис. Кървави врани, човече, познаваш ме много по-добре. Просто ми отговори какво е казал.

Арарис кимна.

— Той каза, че Исана е надхвърлила очакванията му. И също така, че нейните способности ще бъдат неприятна изненада за Гай — въздъхна той. — Но той не беше длъжен да говори за нейното изкуство на призоваване.

— Изглежда така е и направил. Какво друго би могъл да има предвид? — попита Тави.

— Нямаше много хора, способни да устоят на Септимус, но тя беше една от тях. Ако тя смяташе, че той греши, му го казваше. Без да спори, просто така, но... той би могъл да накара повечето хора да вървят заедно с него само с помощта на силата на личността си. Не можеше да се справи единствено с Исана. Тя никога не повишаваше глас, никога не се конфронтираше явно с него, но никога не отстъпни нито на инч — Арарис сви рамене. — Тави, баща ти никога не е залагал много на фурии, когато ставаше дума за важните неща.

— Но никога не му се е налагало да се справя без призоваване — каза Тави.

— Да, така е — Арарис се намръщи още повече. — Но... Тави, не знам дали знаеш това. Но Дом Гай винаги е бил надарен... не с дарба за пророчество, не точно. По-скоро с интуиция, далновидност, които надхвърлят рамките на онова, което може да се обясни като проста мъдрост.

Тави се намръщи.

— Никога не съм чувал за това.

— Това не е нещо, за което се говори — каза Арарис. — Септимус беше особено... интуитивен. Той просто небрежно споменаваше неща, които ще се случат седмици или месеци по-късно. Майлс записваше думите му. Да ги провери. Понякога Септимус дори не си спомняше какво е казал. Не мисля, че това беше нещо, над което имаше контрол.

— Какво общо има това с Исана? — попита Тави.

Арарис сви рамене.

— Само това, че той може да е направил редица изводи, основани на интуицията — сингуларът слабо се усмихна. — Трябва да признаеш, че Исана направи малко повече, отколкото Гай можеше да очаква от жена от холт. Тя изигра важна роля в събитията от Втора калдеронска. Ако не беше тя, Гай щеше да умре онази нощ, когато вордът го нападна в неговата зала за медитация. Според графиня Амара само предупреждението ѝ спасило и нея, и твоя чичо да не бъдат убити от Безсмъртните на Калар, а впоследствие техните действия помогнаха да се промени балансът на силите по време на първата атака на Калар — той поклати глава. — Или може би е говорил за нейните фурии. Може би тя притежава повече сила, отколкото си мисли. Или...

Той се намръщи.

— Какво? — настойчиво попита Тави. — Или какво?

— Или може би... може би баща ти ѝ е предал още повече фурии в нейно разпореждане. Преди да умре.

Тави се намръщи.

— Нима... това е възможно?

— О, да — каза Арарис, кимайки. — Точно както фуриите могат да се предават от поколение на поколение в холта. Помниш ли как старият Фредерик предаде Тампер на младия Фредерик?

— Мислех, че това е изключителен случай. Че е възможно само в селските местности, където хората дават имена на своите фурии.

— Доколкото знам, няма никаква причина някой да не може да прехвърли допълнителни фурии на някой друг по същия начин, независимо дали те са отделни същества или аморфни. Просто това се прави много рядко сред гражданите. Като правило дете с висок потенциал само привлича много фурии, разбира се — Септимус също. Но силата му щеше да бъде много по-голяма, ако баща му, преди да умре или да му отстъпи короната, пожелае по-голяма част от силите му да преминат към него.

Тави се намръщи.

— И... какво? Ти мислиш, че баща ми може да е пожелал някои от неговите фурии да отидат при нея, когато е бил убит?

Арарис поклати глава.

— Просто не знам, Тави. Но мисля, че е важно, че и двата пъти, когато тя демонстрира необичайни сили, животът ти беше в опасност.

Погледът му стана разсеян и той леко се усмихна.

— Изглежда сякаш Септимус е намерил начин да защити своя син дори много години след смъртта си.

Тави се намръщи. През последните минути Арарис му разказа повече за баща му, отколкото през последните две години. Имаше за какво да мисли.

Той за миг затвори очи, когато кратка остра болка го прониза. Дали баща му все още беше наблизо, наблюдавайки го по някакъв начин? Самата мисъл беше невероятно успокояваща, почти непоносимо тъжна, причиняваща сладка болка. Това беше нещото, за което мечтаеше, когато беше сам, в което се съмняваше или от което се страхуваше.

Както сега. Скоро трябваше да организира бягството на Варг от най-надеждния затвор в цяла Алера. Сивата кула беше дом на някои от най-опасните мечоносци, които биха могли да бъдат намерени, и благодарение отчасти на неговите собствени препоръки, защитните й фурии бяха едни от най-смъртоносните, които съществуваха.

И дори ако бягството бъде успешно, те трябваше да се изплъзнат и от преследването, което, той беше сигурен, щеше да бъде организирано след тях. Сякаш всичко това не беше достатъчно, трябваше да вземе предвид и Варг.

Тави не беше съвсем сигурен каква може да бъде реакцията на канимския воин, когато го освободят. Варг можеше да реши, че да разкъса гърлото на Тави е най-добрият план за действие, а след това да тръгне по собствения си път.

Тави се усмихна слабо на Арарис и каза тихо:

— Ще приема всяка помощ, която мога да получа.

ГЛАВА 31

Посещението на най-големите градове на Алера никога не беше приятно занимание за Исана. Постоянният натиск на най-различни емоции от голям брой хора, намиращи се в малко пространство, я довеждаше до объркване. Това беше слаб, но постоянен „шум“, като от половин дузина кошмарно упорити щурчета. Никога не беше прекалено силен, но и не спираше. Натрапчивите усещания можеха да направят ужасно трудни опитите да заспи или да се концентрира.

Исана се страхуваше, че ще се нуждае от цялата си концентрация в следващия час. Стаите, които Тави нае, бяха обикновени, но уютни и добре поддържани. Те бяха прекалено скъпи по стандартите на холтър от долината Калдерон, но пътуванията бяха разширили хоризонтите ѝ, въпреки че не попълваха кесията ѝ. По стандартите на Алера Империя цената беше повече от скромна, макар заплащането за един ден да беше съизмеримо с дневните разходи на цял холт.

Пансионът обаче беше очевидно популярен сред търговците, особено тези, които бяха по-стиснати. Преговорите под една или друга форма се водеха в стаите над и под нея, както и в малката домашна градинка, и съдейки по достигащите до нея емоции, бяха много свирепи.

Докато те бяха там, тя се опитваше да си почине възможно най-добре, но постоянното бурно вълнение на града правеше това проблематично.

Исана тихо се надигна от леглото в стаята, която споделяше с Кайтай, обу се, облече роклята и си сложи наметалото. Може би ако си разтъпче малко краката, ще се умори достатъчно, за да си почине. Тя отиде до прозореца и погледна навън. Въпреки че беше почти полунощ, улицата отдолу беше достатъчно осветена от фуриите на лампите и тя успя да различи две двойки мъже в униформа на патрули на гражданския легион. Навън ще е напълно безопасно.

Тя се обърна и видя Кайтай да седи в леглото и да се протяга.
— И ти ли не можеш да заспиш? — попита момичето.

— Да — тихо отговори Исана.

— Заради призоваването на вода, нали? — каза Кайтай.

— Отчасти — каза Исана, думата прозвуча по-рязко, отколкото възнамеряваше. Тя се поколеба, смекчи тона си и каза: — Най-вече.

Кайтай наклони глава. Зелените ѝ очи направо светеха в мътната светлина на фуриите на уличните лампи.

— Смяташ да напуснеш града?

— Мислех да се поразходя — каза Исана. — Понякога малко упражнения помагат.

Кайтай се усмихна.

— И аз трябва да се поразходя. Може би ще го направим заедно.

— Ще се радвам — каза Исана и плахо добави: — Но ще е добре първо ще сложиш някакви дрехи, скъпа.

Устата на Кайтай бавно се разтегна в усмивка.

— Защо алеранците винаги настояват за подобни неща.

Десет минути по-късно те вече крачеха надолу по улица Занаятчийска. Тук живееха болшинството от най-квалифицираните работници в града, във всички къщи наоколо беше тъмно и тихо.

По улицата имаше малко минавачи. Предимно млади хора — закъснели чираци или ранобудни работници, очевидно бързащи към постелите си, след времето, прекарано в не толкова спокойни квартали на града.

— Кайтай — каза Исана тихо, — има нещо, за което исках да те попитам.

— Да? — подкани я Кайтай. Тя беше сложила наметало и вдигнала качулката, за да скрие лесно разпознаваемата си коса и полегатите очи, издаващи маратския ѝ произход.

— По отношение на теб и... и Тави.

Кайтай кимна, зелените ѝ очи проблеснаха развеселено.

— Да?

Исана въздъхна.

— Трябва да знам за вашите отношения.

— Защо? — попита Кайтай.

— Заради... заради нещо, което не мога да споделя с теб, вашите... вашето приятелство може да повлияе... отношенията ви могат да бъдат фактор... — тя тръсна глава от безсилие. — Какво

точно означават за теб вашите отношения? До къде смяташ, че ще доведат в бъдеще?

— Аха — каза Кайтай с разбиране в гласа. — Този вид отношения. Ако искаш да знаеш дали се чифтосваме, можеше просто да попиташ.

Исана примигна, след което шокирано се взря в Кайтай. Усети как бузите ѝ пламват.

— Не, не, не това имах...

— Разбира се, не толкова често — каза Кайтай с интонация, граничеща между въздишка и ръмжене. — Особено след напускането на крепостта. На кораба не можем. И нито веднъж, докато бяхме на бойното поле — тя намръщено ритна малко камъче към сградата от другата страна на улицата. — Алеранците имат толкова много глупави правила.

— Кайтай, аз не за това...

— В началото беше много непохватен — каза Кайтай. — С изключение на устата му — тя се ухили и сухо добави. — Но после винаги е бил ловък.

Исана започна да изпитва нещо като отчаяние.

— Сякаш никой не го беше учил какво трябва да прави. Което, вярвам, че е друг проблем, който имате вие, алеранците. В крайна сметка, ако никой няма идея как се прави, не е изненадващо, че започвате да се изнервяте само като се заговори за това.

— Кайтай — каза Исана слабо.

— Започнаха да ми плащат за това, което така или иначе правя в легиона, и реших да си купя инструкции за него. Изглеждаше също толкова полезна загуба на пари, колкото и всичко останало. Но жените, работещи в павилиона, ми казаха, че това е неправилно и че според стандартите на алеранците почти всичко, което правя, ще го направи щастлив, стига да го правя гола — тя вдигна ръце. — И това след всичкия този шум, че носенето на дрехи е от първостепенно значение!

Поне наблизко нямаше никой, който да чуе разговора. Исана започна да мърмори нещо, надявайки се, че Кайтай няма да го възприеме като поощрение, след което улови част от емоциите на момичето. Исана замръзна и погледна Кайтай с вдигнати вежди.

— Ти ме дразниш.

Очите на момичето-марат проблеснаха, когато я погледна през рамо.

— Как бих могла да постъпя така с Първата лейди на Алера?

Исана усети, че за миг е зяпнала с уста. Тя я затвори и побърза да догони Кайтай. В течение на няколко крачки мълча, после каза:

— Той ти е казал?

— Със същия успех можеше и да ми каже — отговори Кайтай. — Чувствата му се променяха всеки път, когато заговори за теб — емоциите й се успокоиха. — Помня какво чувстваш, когато имаш майка. Усещах същото в него по отношение на теб.

Исана огледа момичето, докато вървяха. После тихо каза:

— Ти изобщо не си такава, каквато изглеждаш, нали?

Кайтай я погледна с вдигнати вежди.

— Предполагам, че изглеждаш толкова... варварско момиче. Безразсъдна, нагла, невъзпитана и със съответстващ характер — слабо каза Исана. — Попитах за отношенията ти с моя син. Получих много повече.

Кайтай сви рамене.

— Баща ми казва: говори само на онези, които слушат. Всичко останало е само трептене на въздуха. Ако си слушала, там бяха отговорите на твоите въпроси.

Исана леко кимна.

— Това, което имате с Тави... е като с другите тотеми при твоя народ, нали? Примерно както баща ти е близък с неговия гаргант, Уокър.

Кайтай я погледна.

— Доколкото ми е известно, Дорога не се чифтосва с гарганти — тя леко се поколеба и добави: — А и Уокър никога не би го позволил.

Въпреки всичко Исана усети, че се смее.

Момичето-марат й кимна и се усмихна.

— Да. Почти същото е — тя докосна сърцето си. — Усещам го ето тук.

— Има ли и други като теб? С алеранци... не знам как да го нарека.

— Чала — каза Кайтай. — Не. Други хора никога не са били близки. А шенки обикновено се държат далеч от чужди. Аз съм единствена.

— Но към кой клан ще се отнесеш? — попита Исана. — Искам да кажа, ако се върнеш при своя народ.

Тя сви рамене.

— Аз съм единствена.

Известно време Исана обмисляше казаното.

— Трябва да е трудно — каза тя тихо, — да си единствена.

Кайтай наведе глава, усмихвайки се на себе си.

— Не знам. Аз не съм сама.

Любов — дълбока и постоянна, изведнъж започна да се излъчва от момичето-марат като топлина от печка. Исана беше усещала това и преди, макар и достатъчно рядко, тази сила я впечатли. До този момент беше смятала варварското момиче за безполезна компаньонка, която остава до Тави за забавление и приключения. Напълно погрешно беше изтъкувала младото момиче, вярвайки, че липсата на емоции, която усещаше в момичето, означава, че зад това не се крие никаква дълбочина на чувствата.

— Ти можеш да криеш чувствата си. Като него — каза тихо Исана. — Току-що ми позволи да ги усетя. Искаше да ме убедиш.

Момичето-марат я погледна без усмивка и склони глава.

— Ти си добър слушател, лейди Исана.

Исана прехапа устни.

— Едва ли съм лейди, Кайтай.

— Глупости — каза Кайтай. — Не виждам във вас нищо друго освен благородство, изисканост и милосърдие.

Тя пхна нещо в ръцете на Исана:

— Пазете ми това.

Исана примигна, когато Кайтай ѝ даде торба от плътен груб плат, и се огледа наоколо. Момичето-марат ги водеше, докато вървяха, и Исана дори не беше забелязала, че са напуснали Занаятчийска. Не беше сигурна къде се намират сега.

— Защо искаш да ти пазя това?

— За да поставя там охлаждащия камък, след като го открадна — каза Кайтай. — Извинете ме.

И с тези думи момичето прекрачи в тъмната пресечка, метна въжето през един комин и спокойно започна да се изкачва по сградата.

Исана изумено се взираше след нея. После по улицата се разнесоха нечии стъпки, тя вдигна глава и забеляза двама патрулиращи

от гражданския легион. За момент Исана едва не изпадна в паника и не избяга. После се ядоса на себе си, успокои се и скри торбата под наметалото.

Легионерите, и двамата младежи, облечени в кожени туники, а не военни доспехи, ѝ кимнаха, а по-високият каза:

— Добър вечер, госпожице. Всичко наред ли е?

— Да — каза Исана. — Всичко е наред, благодаря.

По-ниският се обади, като разтегляше думите:

— Защо да не е, в такава прекрасна пролетна вечер като днес. Освен ако не ви е самотно, разбира се.

Неговият незабавен и... донякъде прекомерен интерес към нея беше ключът и Исана почувства как веждите ѝ се вдигат. През много малка част от живота си беше пребивавала на места, където не беше известна, ако не по външен вид, то поне по репутацията си.

Не ѝ хрумна, че тук може да е практически анонимна. Благодарение на мощната водна магия, която ѝ даваше външна младост, и качулката, която прикриваше сребърните нишки в тъмната ѝ коса, тя можеше да бъде объркана с млада жена, не по-голяма от тези легионери.

— Не самотно, сър, не — отвърна на глас тя. — Но благодаря, че попитахте.

Високият се намръщи и около нея плъзна нещо подобно на подозрение на опитен професионалист.

— Млада жена, сама на улицата, в толкова късен час. Госпожице — каза той, — мога ли да попитам какво правите тук?

— Срецам се с приятел — импровизира Исана.

— Малко е късно за подобни неща в тази част на града — отбеляза ниският легионер.

Високият въздъхна.

— Чуйте ме, госпожице, без да се обиждате, но тези млади граждани от Академията си уговарят срещи, но после не се появяват на мястото на срещата. Те знаят, че не трябва да бъдат забелязани в квартала на доковете с настъпването на нощта, затова обещават допълнителна сума, за да ви примамят тук, но...

— Моля? — рязко го прекъсна Исана. — В какво точно ме обвинявате, сър... — тя раздражено щракна с пръсти. — Вашето име, легионер. Как е вашето име?

Младият мъж изглеждаше леко обезкуражен и тя усети проблясък от неговата неувереност.

— Хм, Мелиор. Госпожице, не искам да...

— Легионер, Мелиор — агресивно каза Исана със самоуверен вид, който не би могъл да съответства на никоя млада жена. Тя вдигна и спусна качулката си, показвайки сребристо сивата си коса. — Правилно ли разбирам, че ме обвинявате — тя леко подчерта последната дума — в проституция?

Ниският се намръщи и като едва сдържаше войнствеността си, заяви:

— А защо иначе бихте била тук сама толкова късно...

Високият решително пристъпи напред. После каза:

— Нямах предвид нищо подобно, милейди. Но съм длъжен да поддържам реда през нощта.

— Уверявам ви, млади човече, че всичко е наред — категорично отговори Исана. — Благодаря ви за загрижеността — продължи тя и добави леко насмешливо, — както и за вашата учтивост.

Ниският легионер хвърли поглед към партньора си, после към Исана, и сякаш започна да разбира нещо.

— Ох — каза той. — Вярно.

Високият, извинявайки се, завъртя очи.

— Много добре, милейди — каза той и те продължиха по пътя си.

Когато изчезнаха от поглед, Исана силно издиша и се облегна на най-близката сграда, леко разтреперана. Добре щеше да допринесе за тяхната мисия, като се озове зад решетките с останалите своенравни нощни дами, които легионерите събираха.

Велики фурии, дори не трябва да има шанс да не я приемат за неизвестна гражданка. Тя не стана знаменитост по време на предишните си посещения в столицата, но имаше няколко публични изяви от името на Дианическата лига.

Винаги имаше шанс, макар и малък, да я познаят.

— Добра работа — промърмори Кайтай. Момичето-марат с ловкостта на паяк се спусна по стената на сградата, приземи се и с едно движение освободи китката си от тънко въженце.

Тя изсъска, когато бързо хвана торбичката, чийто отвор стискаше здраво със зъби, и я отдалечи от лицето си. От торбичката се извиваха

тънки струи пара, а по повърхността ѝ започна да се образува скреж.

— По-бързо, дайте торбата.

Исана отвори платнената торба и видя, че е изтъкана от няколко слоя плътен и издръжлив канап — торба, специално изработена, за да задържа фуриите, затворени в охлаждащи камъни. Кайтай отвори торбичката и изтръска заоблен камък с размерите на детски юмрук.

Вечерният вятър беше хладен, но от охлаждащия камък лъхаше истински студ и Исана побърза да затвори тежката торба.

— Какво си направила? — тихо каза Исана.

— Осигурих това, от което се нуждаем — отговори Кайтай. — Каквото и да каза на тези двамата, беше ефективно. Ще можеш ли да го кажеш отново, ако се наложи?

— Отново? — отговори Исана.

— Ако е необходимо — тя кимна към торбата. — Трябва да взема и останалите.

— И смяташ да ги откраднеш? — попита Исана. — Ами ако те хванат?

Кайтай отметна глава, сякаш Исана я обиди, и надменно вдигна светлите си вежди.

— Нито един алеранец в целия този безчувствен, глупав град никога не ме е хващал — каза тя с абсолютна увереност на човек, който казва истината. Исана го чуваше и в гласа ѝ. Кайтай въздъхна.

— Е — призна тя, — с изключение на един. Но тогава имаше специални обстоятелства. И той определено сега спи.

Исана поклати глава.

— Аз... не съм сигурна, че мога да направя това, за което говориш, Кайтай. Сигурна съм, че ти имаш опит по този въпрос, но аз — не. Не мисля, че трябва да ме вземаш със себе си.

— Ще бъде по-бързо, ако можем открито да се движим по улицата — каза Кайтай. — Една жена ще предизвика подозрения. Но две жени, движещи се бързо — не. А и не мога да взема тежката чанта със себе си. Ще трябва да я оставям всеки път, когато се катеря и промъквам. Ще ми е много по-спокойно, ако тя е под наблюдение, отколкото да я оставям да се търкаля на някоя уличка.

За миг Исана изучава момичето-марат, после въздъхна и каза:

— Добре. Но при едно условие.

Кайтай наклони глава.

— Да?

— Докато вървим, искам да говорим за Тави.

Кайтай се намръщи, това се отрази на чертите на лицето ѝ.

— Ах. А това няма ли да се счита за неуместно?

— Между нас? — попита Исана. — Не. Това са така наречените женски приказки.

Кайтай кимна и те продължиха напред.

— Какво означава това?

— Това означава, че ти можеш да говориш с мен открито и поверително, без да се притесняваш, че може да си некоректна, а аз няма да ругая и да се ядосвам, независимо какво ще ми кажеш.

Кайтай хвърли сърдит поглед към града около тях.

— Е, крайно време беше — каза тя. — Алеранци.

ГЛАВА 32

Амара се притесняваше.

Около тях се простираха блата, безкраен пейзаж от дървета и вода, мъгла и кал.

Животът сякаш кипеше във всеки храст, капеше от клоните на всяко дърво. Жаби и жилещи насекоми изпълва нощите с оглушителен шум. Птици и дребни животни, живеещи по дърветата, чуруликаха и крещяха по цял ден.

И винаги, денем и нощем, във въздуха се извиваха облаци от насекоми, като постоянна, жужаща пелена, която трябваше непрекъснато да се прогонва.

Местността представляваше отвратителна смес от плитка вода с лепкава кал, дълбоки зони, където нивото на водата достигаше до над гърдите на Амара, и понякога мрачни, влажни, гъмжащи от насекоми участъци с по-твърда почва.

Още два пъти се натъкнаха на гарими, които за щастие не бяха толкова големи, колкото онези, които се криеха близо до края на блатото. Те прекратяваха атаките си, щом се сблъскваха с решителен отпор, и просто се пръскаха във всички посоки, когато Бърнард и Амара призоваваха фуриите си във видима форма.

Гущерите явно знаеха, че да нападнат диви фурии е безполезно, и бързо бягаха от фуриите, които тримата водеха със себе си.

Бързаха, но в разумни граници — ако се счита, че всяко бързане беше разумно в тази безмилостно изморителна местност. Успяха да избегнат нови нещастия и дори откриха няколко вида ядливи плодове и къпини, растящи в блатата. Те имаха противен вкус, но можеха да поддържат живота за известно време.

Най-лошото през последните няколко дни беше, че блатото изцяло се пропи в дрехите ѝ от кръста надолу.

И тя, и Бърнард бяха покрити с гъста, мазна блатна кал почти до кръста, а постоянно просмукващата се вода съсипваше ботушите ѝ и сега краката ѝ постоянно мръзнаха от влагата.

Спираха по няколко пъти на ден, само за да подсушат краката си и да предотвратят развитието на язви. Нямаше никакви нови схватки с врага.

И все пак Амара се притесняваше.

За Бърнард.

Те останаха в укритието, което той заповяда на Брут да изкопае за тях, по-малко от ден. Още щом се събуди, той се изправи с олюляване на крака и започна да повтаря, че веднага трябва да тръгнат на път.

Единствено това, че вече беше късна нощ и че Първият лорд все още беше в безсъзнание, го спря да не тръгне през блатата. Но щом се зазори достатъчно, той започна да се подготвя за останалата част от пътуването.

За изненада на Амара, първото нещо, с което се зае, беше да одере кожата на мъртвите гарими. Меката, еластична кожа, покриваща гушите и коремите им, вече беше разкъсана от лешояди и прогризана от насекоми, така че беше безполезна.

Но дебелата, релефна кожа по гърбовете и хълбоците на гигантските гущери беше непокътната. Бърнард отрязва големи парчета твърда кожа и ги просна на земята.

Подчинявайки се на прошепнатата заповед, Брут засмука парчетата кожа под земята. Когато се появиха отново след минута, вътрешността на кожата беше старателно почистена от остатъците плът.

Бърнард отиде до близката върба покрай блатата и свали около дузина големи клона. Под ръцете му те просто паднаха от дървото, като грозде, събирано за вино.

Използвайки своята дървесна фурия и широките, умели ръце, той за няколко секунди ги сплете в дълга конструкция, завършваща с дървени дръжки от двете страни. След това опъна кожата върху конструкцията и я закрепил с помощта на смола от друго дърво.

Около двадесет минути след като започна, Бърнард завлече нещо като шейна-лодка до Първия лорд и го сложи в нея.

След това, продължавайки да поглежда нервно през рамо, той определи координатите и поведе Амара през блатата, като влачеше конструкцията, праметнал дръжките през рамо, когато земята беше

предимно твърда, и спускаше лодката-носилка с Гай във водата, когато трябваше да минават през вода.

Гай спеше или беше в безсъзнание почти през цялото време. Въпреки че Бърнард се опитваше да е внимателен, носилката на Първия лорд не можеше напълно да избегне тръскането и ударите и всеки път, когато това се случваше, лицето му пребледняваше и се изкривяваше в болезнена гримаса.

Още преди да приключи вторият им ден в блатата, Амара откри, че Бърнард е започнал да се отклонява от курса. Отначало това почти не се забелязваше, но дните минаваха и Амара забеляза, че ориентацията му по дърветата отпред и отзад става все по-небрежна.

— Стоп — каза Амара най-накрая. — Бърнард, нека спрем за малко. Имам нужда от почивка.

Бърнард, който в момента се спускаше от малка могила с носилката на Първия лорд на едното рамо, внимателно я свали и без протести се отпусна на земята, а главата му увисна. Амара се намръщи. Той не провери земята под себе си, преди да седне, което през първия им ден в блатата многократно отбелязваше като нещо изключително важно. На такива места, предупреди я той, има много отровни змии и насекоми с отровни ужилвания и да седнеш върху или до някое от тези същества може да струва живота на човек.

Амара провери земята около Бърнард, преди да седне, извади бутилка вода и започна да пие. След това я предаде на съпруга си. Той също отпи.

— Трябва да поговоря с теб — каза тя тихо.

Той кимна, без да отговори.

— Наблюдавах и... и мисля, че се отклоняваш от курса.

Бърнард се намръщи и я погледна. После промърмори нещо под нос и попита:

— Сигурна ли си?

Амара прехапа долната си устна, срещна погледа на мъжа си и кимна.

Изражението му стана леко смутено и той поклати глава.

— Колко много?

— Трудно ми е да преценя. Може би на пет или десет мили южно от първоначалната ни посока.

Той затвори очи за момент, след което кимна.

— Ясно.

Тя взе ръката му.

— Скъпи. Кажи ми какво става.

Бърнард преглътна. Тръсна глава. Мухи и комари с жужене кръжаха около тях. Понякога вятърът плискаше вода в основата на малкия хълм, чуваше се и крякането на много жаби.

Амара се приведе още по-близо и повтори с нежен глас:

— Кажи ми, скъпи.

— Очите ми — почти прошепна той. — Те не... те не се фокусират както трябва. Понякога имам проблеми при опит да намеря подходящ ориентир, за да запазя правилната посока. Но си мислех, че в по-голямата си част не греша.

Амара усети как сърцето ѝ заби по-бързо от нервен страх.

— Ти получи удар в главата, любов моя. Това може да направи нещо със зрението ти и да е нужно време, за да се възстановиш.

— Да — каза Бърнард. Той присви очи към блатата, после се намръщи и силно натисна с ръба на дланта в главата си.

— Боли ли? — попита Амара.

Той кимна.

— Не много силно, но... тази светлина. Всичко е твърде ярко. Боли ме да завъртя очи.

Амара се наведе над него и внимателно сложи китката си на челото му.

— Чувала съм, че някои заболявания могат да причинят нещо подобно, но ти нямаш температура.

— Чувствам се отлично — промърмори той и леко се отдръпна от ръката ѝ. — С изключение на проклетата ми глава.

— Обикновено тя се счита за нещо важно — каза Амара. — Дори за мъж.

Бърнард слабо се усмихна на шегата, но не вдигна глава.

— Ако не съм в състояние да го правя... — той поклати глава. — Ако не мога да се доверя на зрението си, няма какво да се направи. Ще трябва ти да поемеш водачеството, докато това не премине.

Амара се намръщи.

— Сигурен ли си? — меко попита тя. — Беше ми казал, че навигацията в блато не е задача за начинаещи.

— Сигурен съм, че нямаме голям избор — отговори той. — Досега се справяш доста добре.

Амара се намръщи.

— Не мисля, че тук ще е толкова лесно.

— Така е — каза Бърнард. — Няма да е лесно. Затова е добре, че си имала някаква практика.

Първият лорд се размърда на носилката и вдигна глава. Огледа се с мътен поглед.

— Все още в блатата ли сме?

— Да, сър — отговори Амара.

— Кървави врани. Стори ми се, че някой от вас каза, че най-накрая сме ги преминали. Планините виждат ли се?

— Не, сър — пробуча Бърнард. — Но от дърветата и мъглата можем да видим в най-добрия случай на около четвърт миля.

— Ох — промърмори Гай и отново се отпусна. — Добре. Имаме ли друго одеяло? Замръзнал съм.

Амара рязко вдигна глава, Бърнард направи същото. Тя размениха дълги и напрегнати погледи. После тя отиде при Първия лорд, който очевидно отново беше заспал. Сложи ръка на челото му и веднага усети температурата.

— Има треска — каза тя тихо.

Бърнард изръмжа недоволно.

— Първо провери краката му. Ако нещо е попаднало в кръвта, той трябва веднага да започне изцеление, дори и да рискуваме да предупредим Калар.

Амара старателно изми ръцете си и провери превръзките на Първия лорд. Кракът с разранените мазоли все още изглеждаше зле, цветът на плътта наподобяваше парче сурово месо, но нямаше нито подуване, нито възпаление.

Счупеният крак, здраво фиксиран от шината, все още беше подут, но дълбоките подкожни кръвоизливи около счупването се бяха превърнали в размазани жълти и зелени петна.

Тя проми двете рани със солен разтвор, което не предизвика никаква реакция и не събуди Първия лорд. После отново закрепил превръзките и се обърна към съпруга си.

— Не мисля, че причината са раните. Може би това е просто пролетна треска.

— Може би — отговори Бърнард. Той отново разтърка глава.

— Трябва още да настояваме — каза той тихо. — Да се приближим колкото е възможно по-близко до Калар, и то колкото е възможно по-бързо.

— Ако се влоши още повече, няма да може да се излекува дори с помощта на фуриите си — прошепна Амара.

— Още една причина да бързаме — отговори Бърнард.

Амара се намръщи, но трудно можеше да възрази. Изборът им беше незавиден.

Или да оставят Гай да се влошава още повече, за да осигурят изненадата на нападението, от която, според думите му, те се нуждаят, или да го принудят незабавно да призове фуриите си, когато те са подалеч от всякога, от всякаква подкрепа и където дори Първият лорд в крайна сметка може да бъде победен поради численото превъзходство на враговете.

— Колко още ни остава да вървим? — попита Амара.

Бърнард разтресе земята пред тях и тя веднага започна да се гърчи, от нея се издигна тъмен блок, покрит с трева и бурени, блестящ с гъста кафява кал.

Друг жест — и голяма, полукръгла област от мръсотия промени очертанията си, превръщайки се в неравна повърхност, подобна на кожата на гарим.

— Това е блатото — каза той тихо. Вдигна малък камък от земята и го сложи на почти една трета от пътя през блатото. — Ние сме тук.

Той отново направи жест с ръка и земята от другата страна на символичното блато се раздвижи, издигна нагоре гладките си краища в широка елегантна вълна, наподобяваща напрегнат поклон.

— Тук са планините на Калар. Те наполовина обграждат Калар. Щом пресечем блатото, ще се озовем в подножието на планините. След това тръгваме през тях, докато не стигнем достатъчно близо, за да видим града. След това ги изкачваме.

Амара изпъшка. Тя все още не осъзнаваше напълно какво значение имат разстоянието и релефа на местността. Никога не беше придавала особено значение на това поради способността си да лети, която ѝ позволяваше напълно да игнорира подобни препятствия. Но когато трябваше да ги изкачват, заобикалят и да си проправят път през тях, пътуването се превърна в задача от съвсем различен вид.

— Колко време ще ни отнеме?

— В идеални условия, може би две седмици, за да стигнем до края на блатото и още един ден бърз ход до прохода през планините. Но в тези условия... — Бърнард поклати глава. — Три седмици. Може би дори повече.

Сърцето на Амара прескочи. Три седмици или повече? Тя размърда пръстите на краката си в ботушите — или поне се опита. Бяха мокри и толкова замръзнали, че тя изобщо не беше сигурна, че се движат.

— Ох — изстена тя тихо.

— Не трябва да мислиш за това ето така — каза Бърнард.

— Тоест, как — ето така?

Той махна с ръка към блатото.

— Като за още три седмици от това.

— Тогава как трябва да мисля? — уморено попита Амара.

— По една задача в даден момент — каза Бърнард. — Например. Това, което трябва да направим в момента, е да се изправим.

Съпругът ѝ подкрепи думите си с действие и с усилие се изправи на крака. После ѝ предложи ръка.

Амара го хвана за ръката и се изправи.

— Добре — каза Бърнард. Той ѝ посочи двете последни дървета, които използва като ориентир. — Сега си избери свой собствен ориентир.

Амара направи, както той каза, съединявайки с въображаема линия тези две дървета с трето по-напред, като, разбира се, направи малка корекция, завивайки леко на север.

— Готово.

Бърнард се подсмихна и отново вдигна носилката.

— Сега ще преминем към твоя следващ етап — той вдигна поглед към небето и въпреки че слънцето беше закрито от облаци и мъгла, се намръщи и покри очите си с една ръка. — Просто ще продължим. Ще вървим от дърво до следващо дърво.

Амара си пое дълбоко дъх и погледна внимателно мъжа си, притеснена за него. Ударите в главата могат да убият човек дори след няколко дни или седмици. Ами ако е ранен по-сериозно, отколкото твърди? Ами ако има кръвоизлив вътре в черепа и смъртта му от повишено вътречерепно налягане е само въпрос на време?

Гай би могъл да излекува такива наранявания.

Тя прехапа устни. Тя е курсор на Първия лорд. Той ѝ постави задача и нейно задължение беше да я изпълни. Дори с цената на собствения си живот.

Дори с цената на живота на Бърнард.

От тази мисъл коленете на Амара се подкосиха, внезапно чувство на страх и в същото време чувство на гняв избухнаха в гърдите ѝ. Нима вече не беше направила достатъчно? Нима вече не беше направила повече от достатъчно? Тя се бори с враговете на короната с всички сили. Тя, в ролята си на курсор, побеждаваше и същества от кошмари, и жестоки хора, и много повече, по тялото ѝ имаше далеч не един белег, получен при изпълнение на служебния ѝ дълг. Нима не беше направила достатъчно за Първия лорд, за да не иска той сега да пожертва човека, когото обича?

Лесно е да се спреш. Трябва само да каже на Гай, че треската му изисква да предприеме действия, за да спаси собствения си живот. Или, ако това не е достатъчно, тя просто може да направи така, че инфекцията да попадне в раната му. Достатъчно беше да е малко по-небрежна при поредното промиване на раната и смяната на превръзката. Гай може да се излекува, да излекува Бърнард и тогава всички те могат да напуснат това отвратително място.

За момент тя си представи живот без Бърнард. Никога да не усеща докосването му, никога да не чува гласа му. Никога да не се събужда до него, в обятията му. Нито за миг да не се съмнява, че е желана, скъпа. Любима.

Нейният мъж нежно докосна брадичката ѝ с пръсти и тя го погледна. В дълбините на очите му, въпреки затаената болка, имаше разбиране. Тя не се съмняваше, че той е отгатнал посоката на мислите ѝ.

— Какво трябва да направя? — прошепна тя.

Той замълча за миг, преди да каже на висок глас:

— Каквото ти подсказва сърцето. Както винаги.

Тя отпусна глава, усещайки огъня на безсилието и сълзите на срама в очите си. Решително и напълно отхвърли дори мисълта, че могат да загубят. После отново го погледна и каза.

— Хайде да стигнем до следващото дърво.

ГЛАВА 33

Тави погледна вечерното небе и недоволно се намръщи на весело искрящите звезди. За набег той би предпочел пълен мрак. При такива условия всякакъв вид организирана дейност би станала практически невъзможна, но като се има предвид, че Кайтай можеше да вижда в тъмното, неговата собствена малка група щеше да е в много по-добро положение от силите на гражданския легион, Сивата гвардия и всякакви други войски, които биха могли да служат в столицата.

Вярно, измамните сенки и слабото сияние на звездите могат да бъдат по-лоши от непрогледна тъмнина, когато трябва да се целиш, но Тави би предпочел пълния мрак на нощта, за да не се превърне самият той в мишена.

— От това, че се пулиш в прозореца, времето няма да тръгне по-бързо — отбеляза Ерен.

Тави се обърна от прозореца на стаята си в пансиона и хвърли много строг поглед на Ерен.

— Само казвам — каза Ерен и разпери ръце.

Тави въздъхна и тръгна към леглото си. Беше след полунощ и останалата част от къщата от няколко часа вече спеше. Арарис, напълно облечен, лежеше проснат на леглото и дремеше.

В стола си до вратата Ерен търпеливо шиеше една от вечерните маскировъчни дрехи, като иглата му се движеше плавно и монотонно.

Тави седна на леглото, извади меча си от ножницата и взе камък за точене. Навлажни го със слюнка и с бавни, концентрирани движения започна да го плъзга по острието.

Малко по-късно Арарис обърна глава, отвори едното си око и подхвърли на Тави:

— Спри, човече. Ако сега не е остър, вече няма за кога.

— Цялата тази критика не прави вечерта по-добра — изръмжа Тави.

Арарис се обърна към Ерен и каза:

— Не си хаби думите, сър Ерен. Той винаги е бил от онези, които не могат да си затворят устата, когато се притесняват от нещо. Обикновено това го вкарва от една беда в друга.

— Разбирам какво имаш предвид — каза Ерен. — Веднъж в клас на последния изпит...

Тави отвратено въздъхна и се изправи.

— Ще отида да видя дали нашите дами нямат нужда от нещо — той пристъпи към вратата, игнорирайки усмивката на Ерен, и тръгна по коридора към съседната стая. Почука тихо и каза — Аз съм.

Исана, усмихната, отвори вратата.

— Влез, скъпи.

Тави отвърна на усмивката, надявайки се да скрие зад нея колко напрегнат се чувства.

— Благодаря.

В стаята Кайтай, облечена в тъмни и плътно прилепнали дрехи, седеше на пода с кръстосани крака и внимателно сгъваше тънко въже. Тя погледна Тави и също се усмихна.

— Чала. Време ли е да тръгваме?

— Още не — призна Тави.

— Тогава защо си тук? — попита тя.

Тави се нацупи.

— Ерен и Фейд не харесват дългия ми език.

Кайтай отпусна въжето и го погледна за секунда. После се обърна към Исана. Още един миг на тишина и двете едновременно започнаха...

Да хихикат.

Кайтай и Исана — неговата майка — хихикаха.

Той за миг примигна. После се намръщи още повече и попита:

— Какво?

Хихикането им премина в пристъпи на буен смях и Исана на практика падна върху леглото.

Тави почувства как става мрачен като облак.

— Днешната вечер не предразполага към шеги.

Те се задъхваха от смях и докато Тави ставаше все по-мрачен, на тях им стигаше само един поглед към него, за да избухнат в нов пристъп на веселие. Това продължи, докато Исана не притисна ръце

към корема си и в очите ѝ не се появиха сълзи. Тогава смехът започна да утихва.

— Радвам се, че на някой му е весело тази вечер — каза Тави. — Готово ли е всичко?

— Мисля, че да — отговори Исана, а гласът ѝ все още малко трепереше.

— Всички компоненти на плана ти са готови, алеранецо — каза Кайтай, кимайки. — Но в цялата тази подготовка няма много смисъл.

— Да? — попита Тави. — Защо не?

— Защото всичко ще сработи не така, както очакваш — спокойно отговори Кайтай.

Тави намръщено я погледна.

— Ти видя плановете, постове на охраната, защитните мерки. Ако мислиш, че това няма да сработи, защо не каза нищо вчера?

— Планът е добър — отвърна Кайтай, — взел си под внимание всичко.

— Тогава защо мислиш, че нещо ще се обърка?

— Защото винаги така става — усмихна му се Кайтай. — В това е същността на живота. Случва се нещо неочаквано. Нещо се случва не както трябва и планът трябва да бъде променен.

— Ако се случи нещо подобно — отвърна Тави, като леко подчерта първата дума, — тогава ще адаптираме плана си.

— Каж ми повече — помоли Кайтай. — В твоите плановете защо не казваш какво трябва да прави Варг?

Тави направи гримаса.

— Няма как да разбере — каза той. — Мисля, че ще сътрудничи, но...

Кайтай удовлетворено кимна с глава, събра навитото въже и го сложи в кожен калъф на колана си.

— Знаеш не по-зле от мен, че тази вечер не всичко ще върви по план.

— Песимистка — изсумтя Тави.

— Тави — намеси се Исана, — охлаждащите камъни достатъчно ли са?

Той още не можеше да повярва, че майка му е помогнала на Кайтай да обере дузина ресторанти късно през нощта.

— Трябва да са достатъчно — отговори той. — Повече се притеснявам от бронята. Тя е почти това, от което се нуждаем, но не е идеална.

— Едва ли може да се разчита някой да направи фалшива броня за два дни — каза Кайтай, — дори в столицата.

— Разбирам, но... — Тави въздъхна. — Няма друг начин да се проникне вътре, без да се вдигне тревога.

— Направихме всичко възможно, за да се подготвим, алеранецо — каза му тя. — Сега вече няма причина за притеснение.

— Вероятно — отговори той.

— Но ти пак ще се тревожиш — въздъхна тя.

— Може би това не е само по негова вина — промърмори Исана. — Страхувам се, че този навик го е взел от мен.

Тя се обърна към Тави и изражението ѝ стана много по-сериозно.

— Но тя е права, скъпи. Притеснението — това е замаскиран страх. А страхът ще те изяде отвътре, ако му позволиш — тя леко му се усмихна. — Повярвай ми. Знам го.

Тави въздъхна дълбоко и тежко. Ако изобщо някой в цяла Алера имаше основателни причини за притеснение и страх, то това беше той. Въпреки че в същото време вътрешно призна, че съветът е полезен. Може и да не успее да го следва, но вероятно ще е разумно да се опита, поне в дългосрочен план.

— Ще се опитам — каза той сухо. — Но не и тази вечер. Достатъчно съм напрегнат и без допълнителен натиск.

Исана му се усмихна и кимна.

— Ще бъдем готови да тръгнем, когато настъпи времето — каза му тя.

Кайтай изсумтя, докато ровеше във втората торбичка на колана си и старателно подреждаше няколко инструмента.

— Само ако някой тук не ни разсейва с глупави приказки за неща, които не може да промени.

Тави искаше да каже, че двете имат езици, по-дълги и от неговия, но промени решението си. От това, с което очакваше да се сблъска днес, бурния смях за негова сметка беше доста надолу в списъка.

— Ще тръгнем веднага, щом Ерен приключи с маскировката.

Той кимна и на двете и закрачи обратно по коридора към стаята си. Когато влезе, Арарис стоеше в центъра на стаята, обвит в дълъг сив

плащ.

— Сигурен ли си, че не е прекалено дълъг? — попита той. — Плащовете изглеждат много добре, но са непрактични и без да се спъваш в дългите им поли по време на бой.

— Ще се скъси с четири-пет инча, щом си сложиш бронята — увери го Ерен. Той погледна Тави и му хвърли втори сив плащ, увит на топка. — Този изглежда леко свободен. Пробвай го.

Тави разгърна плаща и го облече. Ерен приближи да огледа подгъва, който висеше до средата на коленете.

— Не е зле. Не са със съвсем еднаква дължина, но в тъмното трябва да мине.

— И това е вярно — каза Тави.

Отвън градските камбани удариха веднъж, както правеха на всеки кръгъл час между залеза и изгрева.

Полунощ.

— Добре — каза Тави и грабна раницата си. — Да тръгваме.

Първата част от плана в известен смисъл беше най-опасната.

Сивата кула беше невзрачна на вид сграда, която не беше оставила име и роля в историята, както се предполагаше. Не изглеждаше особено плашеща. Всъщност тя малко приличаше на кула. Представляваше непретенциозна каменна сграда на няколко етажа. Обърнатата към площада фасада изглеждаше типично държавна, дори еднаквите решетки на прозорците говореха повече за ред и икономии, отколкото за стил или изкуство. Около сградата имаше широка зелена морава, лишена от всякакви допълнения и лесно видима.

От векове Сивата кула играеше важна роля в алеранското общество като единственият затвор в Империята, способен да удържи в плен високопоставени граждани против волята им.

В Кулата имаше фурии, вградени в самите ѝ камъни, слети с решетките на всяка килия, която задържаше много от потенциално най-надарените призователи на фурии в Империята, с единствената цел да неутрализира магията на затворниците.

В допълнение към защитните фурии, Кулата беше също така дом и на Сивата гвардия, петдесет рицари на метала, подбрани именно заради особеностите на характера им и лоялността им към Империята.

Всъщност имаше дори текст в Закона за короната, който задължаваше короната да плати на всеки гвардеец сума, три пъти по-

голяма от предложения подкуп, когато гвардеецът предаде лицето, отговорно за този опит. През вековете на служба нито един Сив гвардеец не беше приел подкуп.

Всичко това означаваше, че далеч не е толкова лесно да се измъкнеш от Сивата кула, както от затвора на отбранителните укрепления на Елинарх.

Всъщност нито един затворник не беше избягал от Сивата кула — докато Тави и Кайтай не проникнаха незабелязано от защитните фурии на Кулата и нейните пазачи и не измъкнаха Антилар Максимус от килията му по време на атаката на ворда преди няколко години.

По онова време имаше малко традиционно външни атрибути на затвор. Нямаше нито решетки, нито порти, нито стени около основата на кулата.

Оттогава всичко се беше променило.

Първото препятствие, което Тави трябваше да преодолее, беше петнайсетфутова стена по външния периметър на тревата. Беше дебела два фута и се състоеше от същите преплетени слоеве камък като крепостни стени, ограждащи легион.

Отгоре на стената стърчаха множество остри като бръсначи каменни первази, между които се виждаха скулптури от малки сови с размер на длан — гаргойли.

Гаргойлите бяха доста разпространени охранителни фурии, често използвани в крепости и имения на богати и властимащи и макар външният им вид да варираше значително, всички те имаха едно общо нещо — бяха създадени, за да бъдат големи, силни и плашещи.

Разходите на сили и призовавания, необходими за поддържането на гаргойлите, означаваше, че поддръжката им е скъпа, а тъй като Сивата кула беше държавно учреждение, постоянно се отделяше внимание на икономите.

Тави даде идеята да се използват по-голям брой, но по-слаби фурии. С помощта на усилия, сравними с работата, необходима за поддържането на един гаргойл, стените (също по предложение на Тави) можеха да бъдат напълно обградени от магическа стража.

Совите не бяха същества, предназначени за насилие, както болшинството гаргойли. Те просто стояха там, за да изкрещят и да оповестят, ако някой се опита да пропълзи над стената.

Всичко това означаваше, че единственият начин да се влезе в територията, освен да прелетиш или по някакъв начин да прескочиш стената, беше да минеш през нейните защитени и охранявани порти, които се отваряха само за Сиви гвардейци, както и за куриери и юридически лица, които имат специално разрешение от самата корона.

Затова Тави, Ерен и Арарис се насочиха към доковете. Тави ги заведе в тъмна пресечка, недалеч от улица, пълна с кръчми и механи.

— Ти сигурен ли си? — промърмори Арарис.

— Всяка седмица ходех в Кулата, за да играя лудус с Варг — отговори Тави, докато разхлабваше мечата си. — Успях да се запозная с повечето гвардейци. А наетите за тази работа не обичат да променят навиците си. Карус и Герт могат да се появят всеки момент.

Арарис свали колана си с мечата и го остави настрана.

— Ами ако графикът е променен?

— Едва ли — обади се Ерен. — Поразхвърлял съм доста пари в района. Те всяка седмица си запазват стаи в „Аления фенер“.

— Карус се смята за познавач на виното — каза Тави. — Е... Поне всеки път, когато не е твърде пиян, за да върже две думи. А Герт харесва танцорките.

Тави леко се намръщи. Беше му повече от леко неудобно да обсъжда какво се кани да направи. Той неведнъж беше разговарял с тях приятелски. Тези двамата бяха верни слуги на Империята и винаги бяха учтиви с Тави, който по онова време беше мършав млад паж, все още недостигнал пълния си ръст. Това, което се канеше да направи, изглеждаше като много лош начин да им се отплати за предаността и уважението.

Ерен надникна иззад ъгъла.

— Тави.

Тави се успокои и погледна към улицата.

В тази част на града имаше по-малко магически лампи, отколкото другаде, но той виждаше достатъчно добре, за да разпознае двамата Сиви гвардейци, които крачеха с широки крачки като хора, наслаждаващи се на няколкото заслужени чашки през изминалата вечер.

Тави даде знак на Арарис. Сингуларът безшумно се премести при Тави и му подаде малка торба с чакъл.

— Пияни или не — каза Арарис, — те са рицари на метал. Ако успеят да си извадят мечовете, тогава тези торби няма да ни помогнат много.

— Но ако тръгнем след тях с мечове на кръста, те ще усетят метала, преди да можем да ги използваме — отвърна Тави.

Арарис погледна меча си, облегнат на стената:

— Не ми харесва това.

— Ако се стигне до кръстосване на мечове, ще трябва да ги убием — каза Тави. — Не искам това.

— Те няма да се отнесат с нас по същия начин — възрази Арарис. — Нито един страж или граждански легионер няма да бъде толерантен към нападение на бандити.

— Тогава по-добре да направим всичко както трябва още от първия опит — той погледна мъжете, които ги приближаваха. В следващата минута те трябваше да се изравнят с тяхната уличка. — Тс-с — изсъска Тави и като приклепна, се притаи в най-дебелата сянка.

Малко по-късно звукът от стъпки се приближи до пресечката. Двамата мъже, без да спират, минаха покрай тях. Единият, вероятно Карус, звучно се оригна. След това те подминаха пресечката и продължиха надолу по улицата.

Тави се надигна и се прокрадна след тях. Не можеше да чуе Ерен и Арарис, но знаеше, че те вървят отзад.

Тави избра по-високия от мъжете, Карус, докато Арарис се прокрадна зад Герт. После двамата със сингулара се спогледаха и изминаха оставащите няколко крачки заедно.

Тави замахна с импровизирания си боздуган с цялата сила на ръцете и раменете си и удари в основата на черепа и горната част на врата на Карус. Мъжът се плъосна на земята като мокро одеяло. Едновременно с него Арарис замахна към Герт, но или с някакъв тих звук издаде присъствието си, или инстинктите на Сивия гвардеец се задействаха, така че в последната секунда се дръпна и само се олюля от удара. Мечът му със свистене излезе от ножницата, въпреки че той залитна, губейки равновесие.

Арарис опита отново да нанесе удар, но размазаният удар на меча на гвардееца го накара да отскочи, без да завърши атаката. Залитащият, но удържащ се на крака Герт се обърна и замахна към Тави, което го принуди да отскочи назад. Почти изпаднал в паника,

Тави хвърли торбата към главата на Герт, надявайки се да отвлече вниманието му от Арарис, но мечът на гвардееца го разпори във въздуха, изсипвайки съдържанието му върху каменната настилка. После той се обърна и продължи атаката си срещу Арарис.

По-точно продължи, докато Ерен не се появи от сенките. Дребният курсор се извиси във въздуха, тялото му се завъртя, а кракът му полетя напред. Ударът, в който беше вложена силата и скоростта на цялото тяло, улучи Герт над дясното ухо и почти го изхвърли на улицата. Той падна като чувал с кости.

Тави почувства главомайваща вълна на облекчение.

— Добра работа, Ерен. Продължаваме.

Той сграбчи Карус, докато Арарис и Ерен хванаха Герт. Изтеглиха отпуснатите тела в пресечката. Ерен извади малка лампа и те вързаха и двамата мъже заедно, като им запушиха устите.

Щом свършиха това, те закрачиха надолу по уличката до мястото, където бяха скрили това, което щеше да им трябва по-късно вечерта. Тави толкова често беше обличал броня, че едва ли се беше замислял как ще сложи тази.

Но фалшивата броня на Сив гвардеец се оказа малко по-различна от обичайните брони на легиона и той дълго време не можеше да разбере как да я закопчае. Най-накрая се справи, пристегна меча си и сложи сивия плащ, почти идентичен с тези, с които бяха облечени двамата мъже, търкалящи се в пресечката.

Ерен му подаде бутилка вино. Тави отпи една-две глътки, напръска бронята и плаща си и подаде бутилката на Арарис, който направи същото. Те издърпаха качулките си и се обърнаха към Ерен.

— Добре ли е? — попита Тави.

Ерен ги огледа критично и кимна.

— Не е зле.

— Да вървим — каза Тави.

Те следваха маршрута, по който Карус и Герт биха се върнали в Кулата, като Ерен вървеше отзад. Дребният курсор ги следваше по петите, докато не се озоваха в пределите на видимостта на Кулата, след което изчезна.

— Отпусни малко коленете — прошепна Тави на Арарис. — Не изглеждаш достатъчно пиян.

— Не всички са преминали обучение за курсор — отговори Арарис. Но направи, както му каза Тави, и те стигнаха до портите.

— Кой е? — със сънен глас извика дежурният страж.

Тави разпозна гласа на Тиберус, още един от гвардейците, които познаваше, и се опита да имитира Карус.

— Хайде, Тиб — разтегли думите той. — Много добре знаеш кой е.

— Точно навреме — прозявайки се, отговори Тиберус. — Изчакай малко.

Той се появи пред портите, държейки връзка ключове. След това, влачейки крака, се запъти към портите и ги отключи.

Веднага щом го направи, Тави със сила блъсна отвореното крило. То удари Тиберус по челото и гвардеецът се олюля. Тави подскочи към него, преди изразът на потрес и изненада да изчезне от лицето му, и заби юмрук в челюстта му, после още един. Тиберус се олюля напред-назад от ударите, след което сякаш изгуби съзнание и бавно се отпусна на земята.

Докато Тави се мръщеше и тръскаше дясната си ръка, Арарис сграбчи Тиберус и го завлече в кабинката, скривайки го от погледите. Тави затвори портите, заключи ги и взе тежката връзка ключове със себе си. После се обърна и тръгна към портите на самата кула, а Арарис го настигна.

Те пресякоха моравата и минаха през входната врата на Сивата кула. Болшинството Сиви гвардейци, както знаеше Тави, сега спяха. Няколко мъже бяха дежурни, разположени на всеки етаж, на който имаше затворници, но на стълбите нямаше никой.

Тави и Арарис започнаха бързо да се качват по стълбите. На всяка площадка имаше свещи с големината на светлината на магическа лампа и те се движеха възможно най-тихо в приглушената светлина, докато накрая стигнаха до етажа, където се намираше килията на Варг.

Един гвардеец дежуреше в ниша в коридора непосредствено до стълбите, сериозен на вид млад мъж, когото Тави не познаваше. Той седеше на масата и пишеше нещо, което приличаше на писмо.

— Какво, вече е два? — разсеяно попита пазачът. — Мислех, че камбаните тъкмо биха полу...

Младият гвардеец погледна нагоре. Погледът му се замаята между Тави и Арарис и изведнъж очите му се разшириха. Той отблъсна стола

си назад и започна да се надига, отваряйки уста.

Арарис покри разстоянието до младия пазач, преди той да успее да стане, в ръката му проблесна острие. Удари го с дръжката и гвардеецът се срина, бронята му силно издрънча.

Тави пристъпи до стълбите и се послуша дали има ехо, но звукът от падането не се разнесе по каменното стълбище. Издиша бавно и кимна на Арарис.

— Всичко е наред — каза той. — Ще отида да го намеря. После ще...

Някъде в сградата камбана започна да бие тревога с нарастваща сила.

Сърцето на Тави прескочи.

— Какво стана? — попита той. — Какво, враните да го вземат, стана? Какво не сме взели под внимание?

По стълбите под тях се раздадоха викове. Поредица от тътнеци, плъзгащи звуци на спускаща се решетка като вълна премина през цялата сграда, отделяйки я от външния свят.

Над тях се разнесе тътен и Тави едва успя да се втурне напред към килиите, преди няколкостотинфунтова стоманена решетка да падне от тавана и да се удари в пода. Той се обърна и погледна решетката, която сега го разделяше от Арарис и стълбите.

— Няма значение какво не сме взели под внимание — каза Арарис. Той описа с меча си малък кръг, сякаш раздвижваше китката си, вдигна меча на проснатия в безсъзнание гвардеец и излезе на стълбите. — Отиди за канима. Аз ще поема стълбите.

Тави кимна, обърна се и се втурна по коридора към килията на Варг, докато в това време виковете на Сивите гвардейци ставаха все по-силни, камбаната продължаваше да бие, а звукът на множество обути крака, тропаци по каменното стълбище, се приближаваше.

ГЛАВА 34

Килията на Варг беше просторно помещение, което спокойно можеше да се нарече луксозно. Таванът беше достатъчно висок, за да може дори десетфутов каним да стои прав, ако пожелае, а самата килия беше разделена на хол, спалня и малка трапезария.

Когато Тави приближи, миризмата на ръжда и мускус от канима го удари в носа, връщайки спомена за редовните му посещения при Варг, както и спомени за действията на посланика на канимите по време на първата атака на вордската кралица.

Тави отиде до затъмнената килия, но не можа да види Варг. Сенките скриваха по-голяма част от нея, но дори така беше трудно да се повярва, че огромният каним може да се скрие. В леглото няма никой, помисли си Тави, но не можеше да бъде сигурен в това.

Разбира се, той нямаше намерение да отваря вратата, преди да поговори с Варг. Въпреки че беше в доста добри отношения с канима като за алеранец, Тави не хранеше никакви илюзии. Варг не му беше приятел.

Ако реши, че ситуацията му предоставя възможност да избяга и че може да го направи, като убие Тави, канимът щеше да го направи. По-късно можеше и да съжалява за това убийство, но това нямаше да забави дори за миг ноктите или зъбите му.

Тави спря пред вратата и извика:

— Варг! Аз съм Тави от Калдерон. Трябва да поговоря с вас.

Две трепкащи алени светлини се появиха в сянката близо до камината. После сянката се раздвижи и огромната фигура на канима пристъпи напред към мястото, където от коридора проникваше слаба светлина.

Варг изглеждаше като нещо, извадено от нощен кошмар. Огромен, дори по стандартите на канимите, извисяваше се на почти десет фута височина. Козината му беше абсолютно черна, но я пресичаха толкова много бели ивици на местата над бойните белези на канима, че при такова осветление тя изглеждаше почти сива.

Едното му ухо беше разкъсано и в него висеше златен пръстен с искрящ червен камък, оформен във формата на човешки череп. Очите му, с черни ириси на кървавочервен фон, изучаваха Тави с интелигентно и насмешливо изражение и въпреки размерите си, той се придвижи пъргаво като котка, когато безшумно прекоси стаята и застана пред Тави.

Тави наклони глава настрани, излагайки гърлото си. Това беше на езика на тялото на канимите нещо като поклона при хората и Варг повтори жеста му, въпреки че не наклони толкова много глава като Тави.

— Пораснал си — изръмжа Варг. Гласът на канима беше бучащ бас, а думите му излизаха буквално като разкъсани през неговите зъби, но алеранският му беше съвсем разбираем. — Този сигнал за тревога, доколкото разбирам, е заради теб.

— Да — отговори Тави. — Искам да дойдете с мен.

Варг наклони глава.

— Защо?

— Нямам време да обяснявам — каза Тави.

Очите на Варг се присвиха, но опашката му трепна в жест, който Тави прецени като подразбиращо се съгласие.

— От името на твоя Първи лорд ли действаш?

— Действам така, че да защитя неговите интереси — каза Тави.

— Но не го правиш по негова заповед? — настоя Варг.

— Нашият народ има една приказка, сър: по-лесно е да получиш прошка, отколкото разрешение.

Ушите на Варг потрепнаха насмешливо.

— Ясно. И какви са намеренията ти спрямо мен?

— Смятам да ви измъкна от този затвор — каза Тави. — После тайно да ви изведем от града. След това ще ви заведа на брега и ще ви върна командването на канимските войски, които нахлуха преди две години. Надявам се, че по този начин ще успея да спра битките между нашите народи.

В гърдите на Варг заклокочи ниско ръмжене.

— Кой командва моя народ на вашата земя?

— Воинът Насаг — отговори Тави.

Ушите на Варг изведнъж се обърнаха към Тави, толкова настръхнали, че трепереха.

— Насаг е в Алера?

Тави кимна.

— Той предложи да обсъдим прекратяването на военните действия, ако вие бъдете върнат при своя народ. Аз съм тук да го направя.

Варг пристъпи по-близо до решетката.

— Кажи ми — изръмжа той, — защо съм длъжен да ти вярвам?

— Не сте длъжен — каза Тави. — Аз съм ваш враг, а вие — мой. Но връщайки ви при вашия народ, аз помагам на моя собствен. Гадара ли сте или не, аз искам да се върнете при тях жив и здрав.

В гърдите на Варг заклокочи ръмжене.

— Гадара. Тази дума не си я чул от мен.

— Не — отговори Тави. — Насаг ме нарече така.

Изведнъж отдолу звънна стомана и разноцветни огнени проблясъци заиграха по стените на коридора, когато на стълбите се сблъскаха мечовете на призователите на метал.

Тави стисна зъби и се обърна към Варг.

— Искате ли да се измъкнете от тази дупка или не?

Варг оголи зъби в имитация на алеранска усмивка.

— Отвори вратата.

— Първо — каза Тави — ми дай думата си.

Варг наклони глава.

— Аз съм този, който може да те измъкне оттук, но не мога да го направя без твоето съдействие. Ако те освободя, ще станеш част от моя екип. И ако ти кажа да направиш нещо, ще се подчиниш, без въпроси или възражения, и ще ми дадеш дума, че няма да причиниш вреда на хората ми, докато пътуваш с мен.

По коридора се разнесе вик. Последва кратка пауза, след което искрите и стоманеният звън се възобновиха.

Варг се взираше в Тави сякаш цяла седмица, въпреки че едва ли можеше да е продължило повече от няколко секунди.

— Ти си шефът — изръмжа той. — Ще те следвам. Докато си достоен за това.

Тави оголи зъби.

— Това не е достатъчно.

— Това е клетвата, с която моята глутница ми се закле — каза Варг. — Аз съм каним. По-скоро ще остана в тази дупка и ще изгния,

отколкото да се променя.

Тави отново затвори уста и кимна.

— Но имам обещанието ти да не навреждаш на хората ми, докато не се върнеш при своите.

— Съгласен съм — каза Варг. — Ще спазвам думата си, докато ти спазваш своята.

— Да вървим — каза Тави.

Това беше най-трудната част. Варг никога не беше лъгал Тави, поне доколкото той знаеше — но Тави си помисли, че е повече от леко вероятно Варг да пожертва личната си чест, ако сметне, че е необходимо за благо на неговия народ.

Варг никога нямаше да успее да избяга от Алера без помощ и Тави смяташе, че е достатъчно умен, за да го осъзнава — но Варг вече няколко пъти му показва, че канимите не мислят по същия начин като алеранците. Варг можеше да има съвсем различни мисли от Тави по повод бягството си.

Но сега нямаше смисъл да дава назад.

Тави пхна ключа в ключалката, отключи вратата на килията и я отвори пред Варг. Отстъпи назад, когато седемстотин фунта зъби, козина и мускули се плъзнаха странично през нея.

След като излезе от килията, Варг се наведе, така че очите му се оказаха на едно равнище с тези на Тави. После бавно наклони глава на една страна, по-ниско от преди. Тави повтори жеста му, инстинктивно правейки собственото си движение по-малко дълбоко, и Варг удовлетворено потрепна с уши.

— Следвам те, гадара.

Тави кимна.

— Насам — каза той и тръгна назад по коридора. Косата на врата му се изправи, когато обърна гръб на канима. Ако Варг смяташе да го предаде, щеше да го направи сега.

Зад Тави се раздаде нисък лаещ звук, еквивалентът на смях при канимите.

— Не, гадара — изръмжа Варг, — времето да те убия още не е дошло.

Тави погледна през рамо и хвърли гневен поглед на Варг.

— Много обнадеждаващо.

Тави извади меча си, когато стигнаха до стълбите, където Арарис се сражаваше, задържайки нападателите. Двама мъже в брони на Сивата гвардия стояха малко по-ниско от него, другарите им стояха зад тях, но повечето бяха облечени само с бричове, а косите им бяха разрошени. Повечето гвардейци спяха дълбоко, когато прозвуча сигналът за тревога, и те просто бяха грабнали мечовете си и бяха хукнали.

Вече трима мъже стояха лице в лице с Арарис, въпреки че трябваше да застанат странично на стълбите и бяха прилепнали плътно един към друг. Те се сражаваха предпазливо и въпреки че не успяваха да пробият отбраната на Арарис, без да рискуват да изложат незащитените си тела под ударите му, и Арарис не можеше да се приближи достатъчно, за да удари някой от тях, без същевременно да се окаже под ударите на другите два меча.

— Готови сме — извика Тави.

— Вървете, вървете — каза Арарис. — По-бързо, аз ще прикривам!

Тави се обърна с лице към стоманената решетка и затвори очи за секунда или две, за да се концентрира. Почувства съзнанието му да се разпростира върху меча в ръката му и усети как въздухът се движи около меча, сякаш той е продължение на ръката му. Той се фокусира върху това съзнание, надарявайки меча с дух и изпълвайки го със собствено си напрежение и воля, укрепвайки и заточвайки стоманата. После изкрещя и удари решетката, убеден, че мечът, подсилен от фурията, трябва да я разреже с няколко удара.

Ураган от разноцветни искри — алени, сини и виолетови, излетя в точката на допир на меча с решетката, и Тави изпита шок, пронизал като копие ръката с меча. Болката беше такава, сякаш е ударил с незащитен юмрук по тухлена стена, и той изръмжа.

Пръчките на решетката не поддадоха. На едната се появи малка резка, но във всичко останало Тави можеше със същия успех да удря с върбова пръчка по заякчената с фурии стомана.

— Те са я усъвършенствали — изсъска Тави, стиснал дясната китка с лявата си ръка. — Подсилили са решетката! Не мога да я срежа!

— Аз тук съм малко зает — отсече Арарис. — Направи нещо!

Тави кимна и върна меча в ножницата. Новите порти, веднага щом се спуснаха, бяха зазидани в камъка с помощта на фурии, така че нямаше как да се вдигнат отново. Те просто бяха запечатани в камъка около тях и не можеха да се отворят, докато фуриите на камъка не получат заповед да ги освободят.

Не можеха да бъдат вдигнати — но това не означаваше непременно, че не могат да бъдат мръднати. Тави стъпи здраво на камъка под тях и хвана решетката с две ръце. Той я задърпа нагоре с равномерна и постоянна сила и усети как тази сила изпълва краката, бедрата и се разпространява към гърдите, раменете и ръцете му. Той натрупа тази сила колкото може повече, след това стисна зъби и я хвърли срещу стоманената решетка, опитвайки се да я изтръгне от камъка с помощта на чиста, груба сила.

Стоманата на портата може и да беше подсилена от призоваване, за да устои на въздействието на подсилен с фурии меч, но това не означаваше, че не може да бъде огъната от въздействие, приложено в друга посока.

Стоманата трепна и малко се огъна, когато Тави дръпна. Тя започна леко да се деформира, не повече от инч, а след това Тави установи, че се задъхва и е неспособен да поддържа това усилие.

Дробовете му избухнаха от липса на кислород и стоманените пръти на решетката почти се върнаха в първоначалното си състояние. Деформацията почти не се забелязваше.

Огромна, покрита с козина ръка внимателно избута Тави настрани и Варг пристъпи до решетката. Канимът присви очи, протегна дългите си ръце към нея, едната — в горния десен ъгъл, другата — в долния ляв. След това леко намести крака, изръмжа и започна да я дърпа.

За секунда нищо не се случи. Мускулите се напрегнаха, жилите се опънаха под гъстата козина на канима, потрепвайки от усилието. После Варг изрева от напъна и прегърбените му, мощни плещи потрепнаха. Раздаде се вопъла на изтерзания камък и усилената от фурии стена се разруши. Парчета камък полетяха във всички посоки под въздействието на изтръгнатата от канима стоманена решетка.

Варг изръмжа, наклони решетката, за да мине през вратата към стълбите и без подготовка я хвърли над главата на Арарис надолу върху гвардейците, намиращи се на стълбите.

Варг не вложи никаква сила при хвърлянето, но решетката, тежаща няколкостотин фунта, падна с плоската си страна върху незащитените гвардейци като огромна палка за мухи, събори ги и ги притисна към пода.

Арарис примигна към решетката, после към канима, устата му леко се разтвори.

— Хайде — извика Тави. — Докато не са се освободили. Тръгваме.

Подсилената защита на Сивата кула беше проектирана така, че никой да не може да избяга, но на база предположението, че обичайния затворник ще се опита да избяга през единствения изход — вратата.

Тъй като прозорците бяха закрити с тежки решетки, а единственият път навън беше през главния вход, планът по осигуряване на безопасността на сградата беше проектиран така, че затворникът да не може да слезе по стълбите и да напусне сградата.

Тежките спускащи се решетки изолираха изхода на всеки етаж на този затвор към стълбите, отрязвайки стълбите от останалата част на сградата, а още по-тежки решетки запечатваха единствения изход от сградата няколко етажа по-долу.

Затова Тави се втурна по стълбите, водещи към покрива.

Той отчаяно се надяваше, че частта от плана с участието на Кайтай и Исана не е минала толкова зле като при тях — или тази вечер заплашваше да завърши с бърза, болезнена и невероятно кървава развръзка.

ГЛАВА 35

Кайтай рязко се обърна, когато алармените камбани в Сивата кула започнаха да звънят. Тя пристъпи до ръба на покрива, погледна кулата и изсумтя.

— Казах му. Ти самата чу.

Исана бързо приближи до Кайтай. Младата жена внимателно гледаше към Сивата кула и клатеше глава.

— Трябва да побързаме.

— Какво е станало? — попита Исана.

Кайтай грабна раницата си, сложи я на гърба и хукна към другата страна на сградата.

— Някой бие камбаните.

Исана се въздържа от остър отговор и вместо това побърза след Кайтай.

— По-подробно, ако обичаш.

— Влязоха вътре само преди няколко минути и вече е вдигната тревога. Пазачите и стражите на Кулата са предупредени. Ще могат да се измъкнат само по покрива и трябва да тичат бързо, ако изобщо искат да се измъкнат, а това значи, че и ние трябва да побързаме.

Тя вдигна ръка и леко я притисна към гърдите на Исана.

— Чакай тук — каза жената-марат.

После тя направи няколко крачки, толкова бързо, че краката ѝ изглеждаха като размити от ускорението, и се хвърли от покрива на сградата. Полетя грациозно във въздуха и се приземи на разстояние двайсет и повече фута — на върха на акведукта, който минаваше през тази част на града покрай Сивата кула.

Кайтай спокойно се обърна, сякаш правеше подобни неща всеки ден, и бързо извади от калъфа на колана си едно от подготвените въжета. Застана на ръба на акведукта и хвърли въжето като ласо, а на покрива Исана го улови.

Тя объркано погледна Кайтай.

— Какво да правя с това?

— Пъхни единия крак в примката, като в стреме, когато яздиш кон — обясни Кайтай. — Хвани въжето здраво с две ръце. След това скачай от покрива.

Исана присви очи и погледна към ръба на покрива. Това беше седеметажна сграда и падането върху каменната настилка долу щеше да е напълно достатъчно за жена, много по-млада и по-пъргава от нея, да се натроши до смърт.

— Хм — изсумтя тя. — А после какво?

Кайтай нетърпеливо сложи ръка на бедрото си.

— А после аз ще те издърпам нагоре и ще отидем да помогнем на моя чала.

Исана почувства, че устата ѝ се отваря. Кайтай не беше чак толкова яка. Разбира се, изглеждаше атлетична и силна, но това бяха сила и гъвкавост, които могат да се очакват от танцьор или бегач.

Знаеше, че маратите са физически силни, но все пак Исана беше с няколко инча по-висока от Кайтай и по-тежка от нея. Ще може ли едно момиче да изтегли такава тежест?

Камбаните продължаваха да бият.

— Исана! — изсъска Кайтай.

— Добре — разстроено се съгласи Исана. После стъпи на ръба на покрива и пъхна крак в примката. Затегна въжето около крака си и здраво съедини ръцете си на нивото на корема.

Това ще е дълъг, много дълъг път до земята.

Тя затвори очи и прекрачи през ръба.

Почувства как Кайтай дърпа въжето от момента, в който стъпи в празнотата, така че тя не просто падаше, а летеше по голяма широка дъга. Скоростта беше главозамайваща и тя усети как инстинктивно от устата ѝ се изтръгва кратък писък.

Тя достигна върха на амплитудата и полетя назад, отчаяно стискайки въжето, а след това отново напред. Известно време Исана безпомощно се люлееше, а след това осъзна, че въжето се издига с къси, равномерни тласъци.

Тя отвори очи, погледна нагоре и видя Кайтай, тъмен силует на фона на светлия камък на акведукта, която издърпваше Исана, като обираше въжето с ръце, здраво стъпила върху акведукта.

Тя изтегли Исана нагоре покрай ръба на каменната конструкция и Исана веднага се просна, треперейки с цялото си тяло — кракът ѝ

продължаваше да е плътно стегнат с въжето.

— Да вървим — тихо каза Кайтай. — Побързай.

Докато Исана освободи крака си от примката, Кайтай нави въжето, а след това с решителна крачка тръгна по акведукта, който се оказа ни повече, ни по-малко от каменен улей на голяма височина, по който постоянно течеше вода, в същия обем, както в потока, въртящ колелото на мелницата в нейния холт.

От всяка страна на улея имаше каменни первази, широки по фут всеки, а Исана стъпи на един от тях и последва Кайтай колкото може по-бързо. Не сваляше очи от гърба на жената-марат.

Ако погледне отвъд ръба на акведукта и види колко лесно може да срещне смъртта си, едва ли би могла да направи и крачка.

Велики фурии, направете така, че да не се появи вятър.

Или кракът ми да не попадне в участък с хлъзгав мъх.

Или пулсиращото ми сърце да не ме обърка и да не наруши равновесието ми.

Или...

Исана стисна зъби и се съсредоточи върху гърба на Кайтай и на това краката ѝ да не спират.

Кайтай спря след няколко десетки крачки и разпери ръце, за да предупреди Исана. Исана спря и Кайтай прошепна:

— Ето я пред нас.

— Много добре — каза Исана. Тя свали обувките си, затвори очи за по-бързо съсредоточаване и призова Рил. После нави панталони до коленете и стъпи във водата, течаща през центъра на акведукта.

Течението беше силно, въпреки че постоянният му натиск върху прасците ѝ в никакъв случай не беше достатъчен, за да я събори, при условие че тя внимава. Водата идваше от планините на много мили северно от столицата и беше пронизващо студена.

Когато Рил се появи около нея, Исана улови усещанията на своята фурия и се изненада колко чиста и свежа остава водата, въпреки дългото си пътуване по улука на акведукта.

Почувства защитната фурия във водата пред нея като внезапно, грозно усещане за натиск. Усещаше невидимото ѝ присъствие във водата, гневът и желанието да нападне всеки неканен гост.

Водата отпред внезапно започна да кипи, след което клиновидна струя ледени капки се устреми към нея, оставяйки следа като от

нападение на невидима акула.

— По-добре се отдръпни от мен, за да си в безопасност — прошепна Исана и Кайтай побърза да се подчини.

Исана нямаше представа откъде хората, проектирали отбраната на Кулата, са намерили такава злобна фурия — или, още по-лошо, на кого му е хрумнало да превърне обикновена фурия в опасен звяр — но в дивата природа на долината Калдерон тя се беше сблъсквала и с по-силни фурии.

Тя спокойно застана пред приближаващото чудовище и изчака до последния момент, преди да махне с ръка и насочи Рил към него.

Исана почувства как съзнанието ѝ се свързва с Рил, присъствието ѝ се усещаше като нещо по-топло и по-плътнo от студената злоба на атакуващата я защитна фурия.

От водата на пет стъпки пред Исана изригна каскада от пръски, когато двете фурии се обвиха една друга с потоци жива вода, извиваха се и се преплитаха като две невероятно гъвкави змии.

Зад нея Кайтай рязко си пое дъх, но Исана беше твърде заета с връзката си с Рил, за да погледне назад към младата жена. Вместо това тя съсредоточи съзнанието и волята си върху Рил, подкрепяйки фурията със собствената си решителност и увереност, съединявайки мислите и силата на волята си с постоянно променящата се същност на Рил.

Водните фурии не можеха да бъдат овладени с едно просто усилие на волята, така както се овладяваха другите фурии. Водните фурии не можеха да бъдат победени, а само променени, пренасочени или погълнати.

Исана и Рил се съединиха със защитната фурия, смесиха се с нея и отделиха свързващата ѝ същност, изпускайки я като кръв в постоянния поток в акведукта, разреждайки я, докато в същото време присъствието на Рил остана закотвено в съзнанието на Исана, поддържайки формата си.

Водата продължи да кипи още няколко секунди, а след това бавно започна да се успокоява, когато защитната фурия се разтвори във водата.

В зависимост от това доколко силна беше тази фурия, можеше да отнеме от няколко дни до няколко седмици, за да се превърне отново в

едно същество — ако изобщо го направеше, но Исана не изпитваше угризения на съвестта за това, че унищожава толкова опасно създание.

Велики фурии, а какво щеше да стане, ако някои глупави младежи решат да потичат по акведукта просто за забавление, а не в името на някакъв злокобен замисъл, насочен към Сивата кула?

Такава фурия можеше да удави някой, който няма достатъчно сили да се бори с нея, или да нападне нищо неподозиращата жертва и да я изхвърли от акведукта на земята далече долу.

Исана изпрати Рил пред тях да огледа дали има и друго враждебно присъствие, но не намери нищо освен слабите следи, оставени от защитната фурия. После се обърна към Кайтай и кимна.

— Готово.

Кайтай кимна в отговор, очите ѝ блестяха от любопитство и дори — осъзна Исана, когато тя мина покрай нея — от възхищение. Тя свали раницата от гърба си и пристъпи към другата страна на акведукта, за да погледне внимателно към Сивата кула, чийто покрив беше почти на същата височина като акведукта и на разстояние около тридесет фута.

Покривът на Кулата беше обточен от нещо, наподобяващо укрепен парапет, състоящ се от зъбци и статуи на уродливи, приклекли същества, чиито черти бяха скрити в сенките. Муцуните им бяха обърнати навън и бяха разположени в средата на всеки край на покрива.

— Ето там — каза Кайтай, — виждаш ли вратата?

Исана застана до нея и наистина видя вратата, водеща от вътрешното стълбище към покрива — двукрила, хоризонтална, на едно ниво с камъка, точно като вратите към мазето в холта.

— Да, виждам.

— Те трябва да стигнат от тези врати до края на покрива, без да докосват камъните — продължи Кайтай. — Всяко докосване до камъните на покрива ще събуди гаргойлите.

Исана кимна и прехапа устни, докато преценяваше разстоянието.

— Това е малко повече, отколкото очаквах — каза тя.

Кайтай кимна и отвори още едно отделение на колана си. Извади оттам малка, но явно тежка торбичка и малко желязно чукче.

— Ще можеш ли да го направиш?

— Сега ще видим — промърмори Исана.

Тя вдигна полите си, стъпи във водата и призова Рил.

— Не забравяй, че докато не дойде моментът, трябва да стоиш по-нагоре по течението спрямо мен — предупреди тя и се съсредоточи върху водата.

Тридесет фута беше голямо разстояние, за да се прехвърли нещо толкова тежко като вода, при това трябваше да го направи така, че да се получи непрекъснат поток, за да могат да постигнат целта си. Потокът в акведукта нямаше достатъчно налягане, за да е достатъчно просто да го пренасочи.

За да премести водата толкова далече, тя трябваше да увеличи налягането, така че първото нещо, с което започна, беше да изпълне лявата си ръка зад гърба с дланта нагоре и да заповяда на Рил да блокира потока.

Водата веднага спря да тече покрай нея и вместо това започна да се натрупва в улея, а след това започна да прелива от него, издигайки се до нивото на каменния борд на акведукта. Започна да прелива и да се стича по страните му, но тя успя да задържи по-голямата част, като остави водата да се издигне до краищата на акведукта на двадесет, после тридесет, а след това и на шестдесет ярда зад нея. Тежестта на цялата тази вода беше огромна и Исана почувства как Рил започва да се напруга.

Тя изчака, докато налягането на блокирания поток се увеличи до границата, която Рил беше способна да издържи, и тогава вдигна дясната си ръка с дланта нагоре, отваряйки път за водата, но така, че да не тече напред и надолу, както преди, а да се извие в дъга в посока към покрива на Сивата кула.

Водата бликна като гейзер, издигайки се в красива арка, в която се отразяваше звездната светлина и блясъка на многоцветните магически лампи на Алера Империя. За секунда порив на вятъра удари срещу течението на потока и той започна да спада, преди да достигне покрива — но вятърът отново утихна и равномерна широка струя студена вода се изля върху каменния покрив на Сивата кула.

Исана почувства как устните ѝ се разтягат в жестока усмивка и замря в тази поза, съединена с Рил, принуждавайки водата от акведукта да се извисява над камъните на Кулата, бързо да се разлива и да пълни парапета с плитък слой вода.

— Готово! — изпъшка Исана. — Кайтай, време е!

Кайтай пристъпи напред, приклепна в краката на Исана и с ръка, облечена в ръкавица, бръкна в тежката торба за един от охлаждащите камъни, които бяха откраднали през нощта. Тя го положи на дъното на акведукта, по-високо от мястото, където водата се издигаше нагоре, за да прескочи към покрива на Кулата, но не го пусна, вдигна стоманения чук с другата ръка и рязко удари.

Раздаде се оглушителен трясък и блесна студена синя светлина, когато фурията на огъня, затворена в охлаждащия камък, жадно засмука топлината от всичко наоколо.

Охлаждащите камъни бяха скъпи изделия, създадени от призователи и съдържащи далеч по-мощни огнени фурии от тези, които се намираха в магическите лампи или тези, които се използваша за нагриването на готварски печки и фурни.

Те бяха специално ограничени и въпреки че бяха способни да засмучат в себе си цялата топлина, която можеха да достигнат, наложените им окови им пречеха да поемат повече от тънка струя топлина наведнъж.

Резултатът беше камък, който изсмуква топлината от всичко около него в продължение на три или четири месеца — пределът на каменната конструкция. Поставен в изолирано хранилище, охлаждащият камък можеше да съхрани поставената вътре храна добре охладена, дори можеше да запази лед през лятото.

Но като унищожи камъка, в който бе затворена фурията, Кайтай ѝ позволи да утоли жаждата си за топлина за един кратък, смразяващ миг.

Синият пламък на гладната фурия покри водата с вълна от студена светлина. Рил и Исана пресякоха разпространението на студа нагоре по течението и го насочиха по пътя с най-малко съпротивление — през водната арка, като по този начин мигновено я превърнаха в лед.

Вълната от замръзнал син пламък удари по повърхността на кулата и се разнесе по нея като трептяща мъгла, превръщайки водата в неравна ледена кора.

Кайтай възкликна тържествуващо и вдигна юмрук в победен жест.

Треперейки от умора, Исана освободи потока в акведукта и той веднага с плясък се върна в коритото си, като понижи нивото си до нормално състояние. Кракът ѝ се подхлъзна и тя едва не падна, но Рил

я обхвана, преди това да се случи, и ѝ помогна да възстанови равновесието си.

За момент фурията се появи във физическата форма, в която Исана я беше видяла, когато за пръв път се срещнаха — огледален образ на лицето на Исана, когато тя беше още трмаво тринадесетгодишно момиче. Ликът се появи на повърхността на течащата вода, усмихна се, след което отново изчезна.

Исана уморено излезе от водата, мокрите дрехи бяха прилепнали към нея. Тя застана до Кайтай и попита:

— И сега какво?

Гласът прозвуча грубо дори за собствените ѝ уши.

Кайтай я погледна замислено и притеснено премести поглед първо към сградата, а после и към земята пред нея. Тя посегна към торбичката с усуканите въжета и започна да ги вади.

— Чакаме тук. Веднага щом се появят на покрива, ще им хвърля въжетата и ще ги издърпам точно както теб. А после трябва да се срещнем с Ерен.

— Ами ако... — Исана поклати глава. — Ами ако ги хванат?

Кайтай се намръщи, ръцете ѝ се движеха бързо и уверено, подготвяйки въжетата, а очите ѝ изучаваха всичко наоколо.

— Засега не са ги заловили.

— Откъде знаеш?

Кайтай сложи ръка на гърдите си.

— Аз го чувствам. Възбуда. Страх. Решителност. Ако го бяха хванали, веднага щеше да започне да обвинява себе си за провала.

Исана изненадано примигна.

— Изглежда добре го познаваш — промърмори тя и награди момичето със замислена, леко странна усмивка. — Това сигурно прилича на усещането, което се опитвам да обясня на онези, които не притежават водна фурия — какво е да чувстваш чужди емоции.

— Изобщо не е същото — разсеяно отвърна Кайтай. — При него е по-мъгливо, но някак по-дълбоко. Емоциите на другите са плоски, като картина, а неговите — по-изпъкнали, като скулптура.

Исана се намръщи, като чу това и улови проблесък от емоциите на Кайтай — осъзнаване и съжаление. Тя се обърна и погледна момичето-марат.

— Кайтай — каза тя. — Откъде ти е известно това?

Кайтай замръзна за момент, без да мига, и погледна Исана с широко отворени очи. После прехапа устни и се върна към заниманието си.

Исана не сваляше очи от нея и започна да разбира.

— Как можеш да си наясно с разликата, ако никога не си я изпитвала сама — промърмори тя. — Призоваване на вода. Кайтай...

— По-тихо — прекъсна я Кайтай притеснено, кимайки към ледената арка, свързваща ги с кулата. — Рано или късно ще ни видят. Не улеснявай задачата им.

Но и самата Исана вече беше млъкнала, изумена от направените заключения. Никой от маратите никога не е използвал призоваване. Никой от тях не беше способен на това. Така че ако Кайтай наистина беше получила познания за водно призоваване, това означаваше, че тя е единствена по рода си и може да има власт над алеранските фурии.

Кайтай беше единственият марат, който някога се е свързвал с алеранец, а подобна връзка, както Исана знаеше, по някакъв начин предаваше част от способностите на едното същество на другото. Уокър, гаргантът, свързан с Дорога, бащата на Кайтай, беше необикновено умен за обикновено животно и сякаш разбираше Дорога от половин дума.

Дорога беше по-висок и притежаваше по-масивна мускулатура от маратите от други кланове и Исана знаеше, че той е просто невероятно силен.

Ако дъщеря му е свързана с Тави по подобен начин, тогава резултатът от тази връзка може да е способността да призоваваш фурии.

В крайна сметка, ами ако Тави е намерил в себе си силата, присъща на баща му?

Сърцето на Исана подскочи, едновременно уплашено и ликуващо. Страхувайки се за него, тя се беше опитала да скрие произхода му и беше замразила неговите способности за призоваване. И вярваше, че щетите са непоправими.

Дали не се е излекувал? Може би синът ѝ е получил втори шанс, въпреки нейните грешки? Може би е получил сила, която да го защити от силите, които вероятно ще се опитат да го унищожат, когато произходът му стане известен?

Дълги години тя отчаяно се страхуваше от това, което ще се случи с Тави, ако произходът му бъде разкрит, а нейната безпомощност пред такива огромни сили като на лейди Акватайн придаваше на живота ѝ постоянен, горчив вкус.

Сега едно странно и почти забравено чувство се промъкна в сърцето ѝ, пламвайки в малко, но ярко огънче на фона на мрака на нейния страх.

Надежда.

— Кайтай — изсъска Исана, — синът ми овладял ли е фуриите?

Кайтай се обърна и твърдо погледна Исана.

Но преди да отговори каквото и да е, ледът се пропука с остър звук и вратите към покрива на кулата се отвориха.

Арарис беше първият, който премина през тях, бързо се огледа и дори в полумрака Исана видя внезапния блясък на зъбите му, когато се усмихна на леда, покрил покрива.

Погледът му пробяга по елегантната ледена арка между кулата и акведукта и той махна с ръка, давайки знак на другите зад него.

Тави изскочи от кулата, а след него се появи чудовищна фигура, излязла сякаш от нощен кошмар. Варг, посланикът на канимите, предположи тя, се извисяваше над Тави поне с цял ярд, а тялото му, покрито с черна козина, изглеждаше тънко, но много силно.

Канимът излезе на открито, спря за миг, после отметна глава, вдигна лице към небето и разпери завършващите с остри нокти ръце.

После той се изтръска като куче, върху което е паднала вода, отпусна се на четири крака и спокойно последва Тави, който бързо се придвижваше към ръба на покрива, олюлявайки се върху леда.

Без да каже нито дума, Кайтай отви въжето и го хвърли към Арарис. Той го хвана и докато Кайтай го придърпваше към себе си, прибра меча си в ножницата и затегна примката на крака, точно както по-рано беше направила Исана.

След това той прекрачи в празното, залюля се напред-назад и започна бавно да се издига, когато Кайтай започна да дърпа въжето.

Исана се втренчи в младата жена. На Кайтай не ѝ бяха нужни повече усилия да изтегли на акведукта Арарис заедно с бронята и оръжията му, отколкото преди за нея самата, и секунда по-късно Исана разпозна този леко отсъстващ поглед на Кайтай. Достатъчно често

беше виждала същия израз да се появява на лицето на брат й, когато работеше в холта.

Кайтай използваше призоваване на земни фурии, за да стане по-силна.

Щом Арарис се озова до тях, Кайтай хвърли следващото въже на Тави. Той също се върза и скочи от покрива на Кулата.

Арарис, отбеляза Исана, хвана въжето зад Кайтай, като внимателно следеше напредъка на младия мъж, докато безпокойството и разочарованието, които изпитваше, защото не може да го обезопаси или ускори, не покри Исана като грубо, мокро зебло.

После Тави се покатери на акведукта, лицето му беше зачервено от вълнение. Той се изправи на крака, погледна Кайтай и каза:

— Не искам да го чувам.

Кайтай се усмихна, но не каза нищо.

Исана се обърна и се загледа във Варг, приклепнал на ръба на кулата — червените му очи светеха в здрача.

— Според мен — прошепна тя, — то е... доста голямо.

— Той е голям — съгласи се Тави, като леко натърти върху първата дума. Погледна Кайтай, която приготвяше последното въже, сплетено от няколко по-тънки въжета.

— Дори да го усилиш, сигурна ли си, че ще го издържи?

Тя направи пауза, за да го дари с кратък, но много красноречив поглед.

Тави се намръщи, но вдигна ръце в знак, че се предава.

Кайтай хвърли единия край на въжето, на който беше завързан голям възел за тежест, през акведукта. Въжето се завъртя около акведукта и Тави се наведе, за да го хване, когато направи пълен оборот. Подаде го на Кайтай и тя завърза останалата свободна част от въжето, след което хвърли другия край към Варг.

Канимът улови въжето, бързо го огледа и пристъпи напред, вмъквайки крака си в примката в края му. После рязко обърна глава към стълбите.

Исана видя полуоблечен мъж с копие в ръка да се втурва по стълбите към покрива.

Той диво се огледа наоколо, изумен от това, което вижда на покрива, но след това погледът му се спря на Варг, той вдигна копието си и го хвърли с едно плавно, злобно и мощно движение.

Варг се изви, сякаш искаше да отскочи настрани, но краката-лапи се подхлъзнаха по леда, заплетоха се във въжето и го свалиха долу. Исана чу грозния звук от удара и яростен, нечовешки рев разкъса нощния въздух.

— Варг! — възкликна Тави.

Канимът веднага възстанови равновесието си и Исана чу как ноктите на подобната на лапа ръка се забиват в леда, когато той се изправи и издърпа копието от крака си.

В ръцете на канима то изглеждаше като детска играчка. Варг вдигна копието за хвърляне, но след това, изглежда, се поколеба за секунда и вместо да го метне с върха напред, той го хвърли като нож и тежката му дръжка се завъртя във въздуха като перка.

Гвардеецът се опита да се отклони, но сега беше негов ред да разбере, че леденият покрив е опасен. Човекът по-скоро се подхлъзна, отколкото да се отдръпне, и дървената дръжка на копието го удари с достатъчно сила, за да го събори обратно по стълбите.

Варг се обърна и се втурна към ръба на парапета, но когато се опита да стъпи на него и да скочи, раненият му крак изглежда поддаде под него. Той протегна едната си ръка, опитвайки се да запази равновесие...

... и се хвана за голия камък на зъбеца.

Раздаде се силен взрив, подобен на миниатюрен гръм, и гаргойлите на покрива мигновено и със страшна грациозност се пробудиха към живот.

Най-близкият беше на не повече от пет фута от Варг и веднага скочи върху канима. От атаката на гаргойла, който се стовари с огромната си тежест върху ръцете и здравия му крак, Варг падна и се сви, продължавайки да се търкаля.

Канимът беше толкова огромен и имаше толкова мощен скелет, че нападналия го гаргойл отлетя към парапета и се претърколи през ръба, извивайки се диво — докато един от грозните му крайници не се заплете във въжето, което все още свързваше крака на Варг с каменния акведукт.

Гаргойлът увисна на въжето, изпъвайки го като струна с тежестта си.

Варг изръмжа, отчаяно се вкопчи и ледът заскърца под ноктите му, когато се плъзна към ръба.

Останалите три гаргойла се втурнаха към канима.

Варг ги видя и престана да се опитва да се задържи на покрива.

Въжето със сила издърпа канима през парапета, точно когато гаргойлите се блъснаха в мястото, където току-що се намиреше. Цялата им тежест се стовари върху назъбения ръб на парапета и парчета камък, гаргойли и канимският посланик полетяха надолу.

Здравото въже беше неспособно да издържи прекалено голямата тежест, която рязко го опъна, изскърца протестиращо за секунда и след това се скъса, а отделните въжета, от които беше изтъкано, изплющяха във въздуха. Взрив от болка опари рамото на Исана, тя залитна и падна в студената вода на акведукта.

Беше парализирана, оглушена от внезапната болка. Тя сведе поглед и забеляза, че дрехата ѝ е разрязана като с нож.

От разреза течеше кръв и попиваше в ръкава. Нечии ръце я сграбчиха, някой я викаше по име, след това до нея се появи Арарис, превързващ ръката ѝ.

Отдолу се появи светлина, червена и зловеща.

— Ох, кървави врани — изпъшка Тави. Той обърна глава и се втренчи в Арарис с широко отворени от паниката очи. — Арарис, той падна на тревата.

Арарис внезапно се напрегна.

— Какво? — той стана и отиде при Тави, почти носейки Исана и от ръба на акведукта тя успя да разгледа моравата, обграждаща Сивата кула.

По нея се разгаряше огън. Не, не огън, защото истинският пламък не може да е толкова плътен и равномерен.

Огнените фурии се пробудиха към живот.

Те приеха форма, наподобяваща огромно куче, почти с размерите на Брут, фурията на земята на нейния брат. Но, с трепет отбеляза Исана, имаше и разлики. Задните им крака бяха прекалено къси, предните — прекалено дълги, а от раменете им се издигаха уродливи гърбици.

Въпреки че изглеждаха твърди, те се състояха от плътен, пурпурен пламък, и излъчваха ярост и злоба. Огнени езици трептяха около плещите и шиите им като гриви, а пелена от черен дим се кълбеше около лапите и се точеше назад.

Внезапно те се раздвижиха като едно цяло. Главите им се обърнаха, а муцуните, приличащи на вълчи, се озъбиха. Исана проследи погледите им към...

Към падналото тяло на посланик Варг. Два от гаргойлите лежах разбити около него и не помръдваха, но останалите започнаха да се тресат и да потрепват с крайници в тромав опит да възстановят равновесието си и да възобновят атаката.

Огнените кучета отвориха усти и пукане и рев на гладен пламък прониза нощния въздух.

Камбаните продължаваха да бият и на покрива на Сивата кула започнаха да се появяват мъже.

Изражението на Тави застина и той се спогледа с Кайтай. Без да каже нито дума, той се наведе и хвърли дългия си сив плащ в студената вода. Арарис се завъртя към него и извика:

— Не!

Тави хвана единия край на скъсаното въже, все още прикрепено към акведукта, и скочи през ръба.

Исана рязко издиша, когато синът ѝ се хвърли в морето от злобни огнени фурии, но беше твърде зашеметена, за да направи нещо по въпроса.

— О — успя само да каже, мислейки, че той е полудял. — О, скъпи!

ГЛАВА 36

Тави се плъзна надолу по остатъка от скъсаното въже и се зачуди дали изобщо има ум в главата си.

Имаше късмет, че въжето беше скъсано достатъчно близо до края и успя да се спусне, докато краката му се озоваха на не повече от десет или дванадесет фута над земята.

Той се пусна от въжето и се опита да смекчи удара от падането си с крака, като остави тялото да падне назад и разпери ръце да посрещне земята.

Получава се по-добре, когато не си облечен с броня, помисли си Тави, но поне тревата на моравата беше достатъчно мека, за да поеме частично удара. Той беше съборен от порив на вятъра, но се застави да стане, извади меча си и се втурна към Варг, докато гаргойлите се надигаха на крака.

Нито веднъж не се поколеба или забави, само отново посегна към стоманата на острието и укрепи структурата ѝ с волята си. Приближавайки странично към по-близкия от двата гаргойла, той извика и замахна с острието ниско над земята.

Сноп алени и лазурни искри се разлетяха там, където острието докосна каменната повърхност на гаргойла, а стоманата на острието прониза гранита, сякаш беше плесенясало сирене.

Толкова усилия бяха вложени в удара, че когато острието излезе през едната задна лапа на гаргойла, Тави се завъртя в кръг и се озова на една крачка от другата лапа — точно навреме, за да повтори същото движение, насочено към нея, с нов яростен сноп от искри и стържене на изтерзан камък.

Гаргойлът се килна на една страна, удрайки с предните си лапи — но Тави напълно беше прекъснал първоначалната му връзка със земята и гаргойлът започна да се разпада, започвайки от пънчетата на отрязаните лапи, сякаш изтичаше чакъл.

Другият гаргойл явно оцени опасността, която представляваше Тави, и насочи вниманието си от Варг към младежа. Преди Тави да

дойде на себе си след своята атака, вторият гаргойл изрева, звук като от малко земетресение, и заби всичките си четири лапи в земята, за да се зареди.

Тави разбра, че ако изчака гаргойла да се зареди, той ще успее да го размаже само с помощта на собствената си инерция. В отчаянието си използва въздушно призоваване и светът около него се забави до кристална яснота, а собствените му движения му изглеждаха размити и приличащи на мързелив танц.

Изненадано осъзна, че няма шанс напълно да се отклони от засиления гаргойл, затова просто се съсредоточи върху минимизиране на удара. Той отскочи на една страна, с изпънато тяло и протегнати напред ръце, и се завъртя във въздуха.

Гаргойлът го удари по двата глезена, когато тялото му вече беше успоредно на земята. Силата на удара изхвърли краката на Тави напред и го завъртя.

Беше изключително болезнен удар и субективно забавеното време от призоваването на въздуха му позволи да го усети напълно, нарушавайки концентрацията му. Светът се върна в нормалната си скорост и той удари силно земята, приземявайки се по корем.

Левият му глезен просто изгаряше от болка и беше сигурен, че си е спечелил поне навяхване. Той посегна към стоманата на острието и усещането за болка намаля — не че тя напълно изчезна, но поне стана незначителна и можеше да забрави за нея.

Гаргойлът се обърна, описвайки широк полукръг, като яростно работещите му крайници разораваха бразди по моравата, и отново нападна. По времето, когато стигна до него, Тави вече беше на крака и в последната секунда отстъпи крачка встрани, а мечът му с плавно движение проряза уродливото рамо на нападателя.

Щом намери слабо място, той използва предимството си и докато гаргойлът се опитваше отново да се обърне към него, Тави го последва, придържайки се плътно до хълбока му, така че да не може да го достигне.

Единственият недостатък на тази тактика беше, че трябваше да се движи и не можеше да улучи момента, когато да стъпи здраво на крака, за да нанесе удар и да довърши каменната фурия, но той продължи да нарязва главата и раменете ѝ отново и отново с късото си острие, изрязвайки клиновидни парчета от тялото на гаргойла.

Но в един момент пострадалият крак го подведе и отказа да го удържа. Той падна на едно коляно и гаргойлт се обърна към него.

Без пространство за засилка масата на гаргойла представляваше по-малката заплаха при сблъсък, но силата му беше чудовищна.

Тави се гмурна под атакуващите крайници и насочи бронираното си рамо към гърдите на гаргойла, като изкрещя и инстинктивно призова силите на земята под краката му. Силата на земното призоваване нахлу през него и...

... и спря гаргойла.

Тави изрева и продължи напред срещу земната фурия, използвайки всяка унция сила, която можеше да събере. Той напредна инч, после още шест, а след това фурията на земята изведнъж отстъпи и падна по гръб под неговия натиск.

Мечът на Тави излетя и той нанесе тежък удар във вдлъбнатината на гърдите на гаргойла, в точката, където, както той знаеше, гаргойлт е най-уязвим.

Мечът удари с още един фонтан от искри и тялото на гаргойла се напука и натроши, след което се разлетя на десетки парчета със звук, подобен на гръм. Силата, с която парчетата се сблъскаха едно с друго, ги караше да се рушат, някои от тях все още потрепваха, в тях все още се усещаше присъствието на фурията.

— Варг! — изрева Тави. — Ставай! — знанията му по канимски едва ли бяха всестранни, но можеше да произнася доста думи. — Варг! Нарш ралг, враните да те вземат!

Той пристъпи до канима, за няколко секунди изпитвайки завист, и го огледа. Кракът на Варг кървеше силно на мястото, където беше промушен от копието, но не изглеждаше артерията да е засегната.

Черната му козина беше покрита с прах от натрошени камъни, а по всяка част на тялото му Тави забеляза множество дълбоки и плитки порязвания. Не беше достатъчно запознат с физиологията на канимите, за да каже с пълна сигурност, но гръдният кош на Варг изглеждаше деформиран, а едната му ръка най-вероятно беше счупена.

Тави скръцна със зъби и осъзна, че единствената причина да вижда достатъчно добре нараняванията на Варг беше, че огнените псета бяха съвсем близо.

Бяха дванадесет. Тави беше чел докладите на огнените призователи, които ги бяха създали, и знаеше някои неща за тях.

Те бяха създадени така, че да се държат в съответствие с инстинктите на вълци в дивата природа — да гонят онези, които бягат, а теоретично би трябвало да се използват, за да обкръжат всеки, който избяга от сградата, със стена от изгаряща жегга.

Точно както сега бяха обградили Варг и Тави. Те не можеха да избягат. Ако се опитат, огнените кучета ще го подгонят, като се разгарят все повече и стават все по-горещи.

Но и да останат на място също не можеха. На Сивите гвардейци нямаше да им отнеме много време, за да пристигнат, да призват фуриите на Кулата и да ги оковат. Тави погледна към акведукта над главата си.

Можеше да избяга по този път, ако се стигнеше до това, но тъй като усиленото въже се беше скъсало, те нямаха с какво да изтеглят Варг горе, далеч от огнените кучета. Освен това неговите травми изглеждаха прекалено сериозни, за да го вържат с въже и да го люлеят във въздуха.

Той трябваше да намери друг начин. Но какъв?

Огнените кучета обикаляха около тях на разстояние само двадесет или тридесет фута, а тревата под лапите им почерняваше и се превръщаше в пепел.

Въздухът ставаше все по-горещ. Тави вдигна ръка, за да заслони очите си от горещината, излъчвана от най-близкото огнено куче, но това не помогна особено.

Варг поклати глава, щракна с челюсти и отвори кървавочервените си очи. Изръмжа ниско и заплашително, след което се размърда, при което тялото му се напрегна от болката и той болезнено се сгърчи.

Една от най-близките огнени хрътки изведнъж се приближи до Варг, може би беше подтикната от инстинкта си на хищник, нападащ първо слабите и ранените.

Тави дръпна мокрия си плащ и пристъпи насреща ѝ. Той замахна с него и удари силно по огненото куче. Съскащ облак пара избухна от удара и огнената фурия изскимтя от болка, след което отстъпи назад в кръга на глутницата.

Тави погледна плаща си и се намръщи. Дори краткото докосване до повърхността на огнената фурия изгори и овъгли плаща, въпреки водата, с която беше напоен.

Вода. Акведуктът.

Вдъхновен, Тави вдигна поглед. Разбира се, водата, преминаваща през улея, беше достатъчна, за да угаси огнените кучета или поне да ги накара да избягат по-далече.

После той погледна лявата си ръка и видя червените мехури, появили се по обгорената кожа на пръстите му, където ръката му беше попаднала в облака пара, вдигнал се от удара.

С металното си призоваване, ограничаващо болката, Тави не беше почувствал изгарянето, но когато размърда пръсти, установи, че те се движат доста мудро и с усилие. Изгарянето беше тежко.

Нищо хубаво. Дори и да успее по някакъв начин да прехвърли водата надолу към кучетата, вдигналата се в резултат на това пара живи ще свари Тави и Варг. Ако в никакъв случай не може да използва вода, тогава как би могъл...

— Кайтай! — изкрещя той и отчаяно вдигна поглед към акведукта. — Кайтай! Хвърли ми резервния охлаждащ камък и меча си!

Секунди по-късно гладиусът на Кайтай полетя надолу и върхът му се заби дълбоко в моравата. Към дръжката му беше вързана една от тежките топлоизолиращи кожени чанти.

— Всичко е наред! — извика Тави. — Върви при Ерен! Ще се срещнем там!

— Алеранецо — изръмжа Варг. Той се закашля, звукът беше влажен. — Аз съм твой враг. Ако умреш, за да ме защитиш, ще спра да те уважавам.

— Нямам намерение да умирам — изръмжа Тави. — И ти също.

„Само ще пострадаш, а вероятно и аз“ — помисли си Тави.

Но беше по-добре, отколкото да умре — и поне не би трябвало да усеща как ще стане. Той положи меча на Кайтай на земята, отвори чантата и извади охлаждащия камък от нея.

Камъкът изгори пръстите му със студ, там, където го докосна. Тави внимателно сложи охлаждащия камък върху плоската страна на меча на Кайтай, в основата, почти до дръжката.

После хвана дръжката на меча на Кайтай, стисна зъби и здраво стисна своя меч. След това с едно бързо движение вдигна меча си и със сила го стовари върху охлаждащия камък, разбивайки го между двете стоманени остриета.

Затворената в камъка фурия на огъня излетя от него, жадно поглъщайки цялата топлина наоколо. Въздухът мигновено стана с няколко градуса по-студен — но стоманата на остриетата беше много по-достъпна за измъкналата се от камъка и гладна за топлина фурия.

Мечовете издадоха пронизителен протестиращ писък, когато студът нахлу в тях. Блестящата повърхност на стоманата незабавно се покри със скреж и почти мигновено двете остриета бяха обвити от тънък слой гъста бяла мъгла.

Тави почувства студ в ръцете си, далечен проблясък на пламък, който веднага изчезна. Върховете на пръстите му се покриха с лед, а кожата на ръцете му стана яркочервена.

Тави се изправи, кимна на Варг и каза:

— Да тръгваме.

Той се обърна към най-близката стена и атакува огненото куче, което блокираше пътя.

Реакцията на фуриите беше незабавна. Те се хвърлиха към Тави и Варг, огнената им обвивка потръпваше от нетърпение.

Тави замахна с обвитите в мъгла остриета, когато първото огнено куче се нахвърли върху него. Той се отклони настрани, този път по-внимателно, така че тежестта на тялото му да не пада върху наранения крак.

Той разряза кучето с един от замръзналите мечове и острието разсече главата на фурията точно над очите, като го лиши от горната част на черепа. Сноп пламъци веднага избухна от раната.

Фурията издаде отчаян писък и се загърчи в конвулсии, сякаш изпитваше силна болка, пламък потече по земята, а тревата се запали.

Тави не спря нито за секунда. Следващо огнено куче се хвърли към него, Тави падна на едно коляно и наниза фурията на острието, прекъсвайки движението ѝ.

Раздаде се рязък съскащ звук и огненото куче се сгърчи в агония. Отблъсна се и отскочи от острието, а когато Тави се изправи и отново замахна към него, кучето се наежи и побягна.

Тави продължи и трябваше да прескочи горящата ивица трева. Той погледна назад към Варг, но здравият каним изобщо и не помисли да скача през огъня. Той просто с ръмжене мина през него. Миризмата на обгорена козина изпълни въздуха.

Голяма част от огнените кучета ги последва и Тави изостана от Варг. Още едно куче се приближи достатъчно близко за удар и Тави го прогони обратно.

Тави не можеше да усети студа на мечовете с изтръпналите си ръце, но мъглата, обгръщаща остриетата, не беше толкова гъста, както в началото. Освен това от мястото, където стоеше, той виждаше вратите на Кулата, както и Сивият гвардеец, който току-що се беше опитал да вдигне решетката, спуснатата, за да блокира входната врата.

Тави продължи да изостава и викна на Варг:

— Трябва да се прехвърлим през стената!

Изведнъж големи и нечовешки силни ръце го подхванаха.

Преди да успее да реагира, чу Варг да ръмжи от усилие, а след това полетя във въздуха. За част от секундата осъзна, че пред него е петнайсетфутовата стена, и се вкопчи в нея, преди да започне да пада.

Каменните шипове в горната част на стената пронизаха ръката му на няколко места. И веднага една от совете-стражи обърна каменната си глава към него и нададе пронизителен писък, който, той беше сигурен, впоследствие щеше да му причини продължително главоболие. В случай, разбира се, че оцелее.

Той пусна мечовете, за да се хване по-добре за горната част на стената — или по-скоро се опита. За негова изненада откри, че изтръпналите му ръце не охлабват хватката си върху дръжките на остриетата, независимо какви усилия полага да го направи.

Той стисна зъби и се опита да достигне през камъка на стената до земята долу, за да събере достатъчно сили, за да изтегли тялото си на върха на стената, но когато го направи, концентрацията му, сдържаща болката, веднага започна да се губи и взривове от болка го пронизаха на няколко места като струи вода, пробиващи през цепнатини в отслабен бент.

Тави спря да се опитва да увеличи силата си, съсредоточи се върху оръжието в дясната си ръка и с един отсечен удар го заби на шест инча в каменната стена с острие, успоредно на земята.

След това изсумтя и вдигна десния си крак, стъпвайки на плоската страна на меча. Използвайки го като лост, той обърна рамо и откъсна дясната си длан от дръжката на замръзналия меч.

Плътта се разкъса. Потече кръв, но вече освободен от острието, той беше в състояние да използва своята импровизирана стъпенка за

опора и да се прехвърли от другата страна на стената, като междуременно получи много рани и порязвания по краката, въпреки че бронята защити гърдите и гърба му от допълнителни наранявания.

Падането от височина петнадесет фута беше доста по-лошо, той се приземи тежко, едва не припадна, и остра болка го прониза като копие по шията и надолу по гърба.

Косматата фигура на Варг се появи на стената и той изръмжа недоволено, когато също се нарани. Но се вкопчи в горната част на стената с лапи, увисна и се пусна много по-внимателно, падайки само от последните няколко фута височина.

През цялото това време глупавата сова крещеше, без да спира. Тави с усилие се изправи. Тялото му не се движеше както трябва, очевидно беше получил травма по време на падането, въпреки че не можеше да каже каква точно.

След първия взрив от болка стоманената му решимост отново пое контрола над него и сега той не изпитваше никаква болка — но невъзможността да се движи свободно не изглеждаше добър знак.

Варг залитна, отново се сгърчи и дори трябваше да се подпре на ръка, за да запази вертикално положение. Тави видя как кръвта на канима капе върху каменната настилка.

Тави чу мъжки викове наблизко. Явно гвардейците бяха излезли от кулата и сега се намираха на съседната улица.

— И сега какво? — изръмжа Варг, дишайки тежко.

— Натам — каза Тави и се обърна в посока, обратна на портата на Кулата. Опита се да тича, но мускулите му отказаха да съдействат. Максимумът, който можеше да направи, беше бързо да влачи крака, което вече не беше зле. Варг също изглеждаше ужасно. Те не успяха да стигнат много далеч, когато зад тях се разнесе вик.

Тави се обърна и видя трийсет или четиридесет гвардейци, повечето от които вече бяха в брони, да излизат иззад ъгъла и да се насочват към тях.

Звук на копита се раздаде от пресечката отпред и фургон, теглен от четири коня, излетя иззад ъгъла, като за секунда се наклони на две колела. Ерен управляваше конете, а Кайтай седеше до него на капрата.

— Там — каза Тави, посочвайки с ръка, — хайде.

Той бързо закуцука към фургона, а Ерен изчака до последно, преди да даде команда за спиране.

Конете се изправиха на задни крака, когато усетиха миризмата на Варг. Тави поведе Варг да заобиколят фургона и вътре видяха Арарис и майка му. Исана изглеждаше доста бледа, а около рамото ѝ беше увит кървав парцал, но очите ѝ бяха отворени и изглеждаше напрегната.

Тя видя кръвта по ръцете и краката му и очите ѝ уплашено се разшириха.

— Тави!

— Вътре — извика Тави на Варг.

Виковете и тропотът от ботушите на Сивите гвардейци ставаха все по-силни.

— Побързайте! — каза Ерен.

Но изглежда силите на Варг внезапно го напуснаха точно когато започна да се качва във фургона.

Тави мина плътно зад него, като крещеше язвителни ругатни и буташе отзад цялата тази планина от мускули и козина. Арарис хвана Варг за ръката и задърпа. Някак си успяха да избутат канима във фургона.

Кайтай се изправи на капрата, стиснала в едната си ръка торбата с охлаждащи камъни.

— Алеранецо!

Тави залитна, но с помощта на Арарис успя да се качи в задната част на фургона.

— Давай, давай, напред!

Улицата беше твърде тясна, за да могат да обърнат. Тави забеляза това веднага. И когато Ерен тръсна поводите, принуждавайки нервните коне да препуснат, Тави извика недоволно.

Фургонът никога не би пробил през група рицари на метала. Мечовете на Сивите гвардейци щяха да натрошат фургона на трески, ако се опитат да минат през редиците им.

Кайтай пхна ръка в голямата топлоизолирана торба и извади един охлаждащ камък. Тя го вдигна и със сила го хвърли към най-близката къща, където той се разби и освободи фурията на огъня.

Избухна синя светкавица, студът се разпространи във въздуха и обществените магически лампи започнаха да гаснат, когато фурията поглъщаше техния огън и нетърпеливо прескачаше от една лампа на друга на сто фута във всяка посока. Улицата потъна в мрак.

— Ну-у-у! — изкрещя Ерен на конете. Животните се втурнаха напред, почти обезумели от страх, което беше, помисли си Тави, напълно справедливо описание за това как трябва да се чувстват Сивите гвардейци в момента. Той се чувстваше по абсолютно същия начин.

Мъже закрепяха около тях, копитата чаткаха върху каменната настилка, колелата гърмяха, фургонът бясно подскачаше. Раздадоха се няколко крясъци от болка и те се измъкнаха от тъмнината в осветено от фурии пространство.

Кайтай хвърли още един камък и те отново потънаха в мрак. Това би трябвало, както се надяваше Тави, да провали всяко преследване и да забави реакцията на властите — и се получи. Поне едно нещо вървеше по план тази вечер.

След пет или шест минути бясно препускане Ерен забави фургона и продължи още няколко квартала, като криволичеше по различни улици, а Арарис покри Варг с брезентово платно.

Междувременно Исана превърза дясната ръка на Тави и загрижено прегледа останалите рани.

Ерен зави в тясна улична и спря фургона.

— Пристигнахме — каза той. — Оставяме всичко тук. Корабът е наблизно.

— Ами конете? — попита Кайтай.

— Мой човек ще ги вземе заедно с фургона — отговори Ерен. — Организирай съм проход по неосветени улици, за да можем да закараме канима на кораба.

— Как е той? — попита Тави. Думите му излязоха размазани. Умората беше започнала да завладява тялото му.

Изпод брезента се раздаде ръмжене.

— Мога да вървя.

— Добре — каза Тави. — Да тръгваме.

— Той е ранен — каза Исана на Арарис. — Глезенът му изглежда зле. Има нужда от помощ при ходене.

— Добре съм — възрази Тави. — Да вървим на кораба.

Кайтай нетърпеливо изсумтя и каза:

— Аз ще му помогна.

Тя отиде в задната част на фургона и сложи ръката на Тави през раменете си:

— Хайде, чала. Подпри се леко на мен! Точно така.

Тави затвори очи и позволи на Кайтай да го води. Тя го подкрепяше и нежно го насочваше и насърчаваше, което беше много по-добре, отколкото да се съсредоточава върху нарастващия дискомфорт.

„Губя власт над металното призоваване“, помисли си Тави. Болката се засилваше.

Едва помнеше как стигна до „Слайв“, а след това ръцете на Кайтай свалиха бронята му.

— Варг — промърмори той. — Кажи й първо да прегледа Варг. Той беше ранен.

— Никакви заповеди, чала — отвърна Кайтай, гласът й звучеше меко.

Известно време той се носеше на вълните от болка и неподвижност. После имаше блажена, отпускаща топлина.

А после — нищо.

ГЛАВА 37

Исана вдигна глава, когато дневната светлина за кратко заля трюма, нахлувайки през отворения люк отгоре. Демос и Фейд слязоха по стълбата и веднага приближиха към нея.

Както обикновено, тя усещаше емоциите на Демос приглушено, но успя да улови, че той беше най-малкото леко разтревожен.

— Е, какъв е проблемът? — попита Демос. — Вече започнаха да проверяват доковете и да претърсват корабите. Имаме малко време.

— Вече? — попита Исана. — Доста са оперативни.

— Просто започват от местата, които някой може да използва, за да напусне спешно града — обясни Демос.

— Трябва да изчезваме — промърмори Арарис. — Трябва да отплаваме още сега.

— На корабите беше наредено да останат на пристана — каза Демос.

— Всъщност трябваше да отплаваме още снощи.

— Което веднага щеше да им подсказе къде точно да търсят беглеца от затвора — каза Демос. — Не. По-добре да останем на котва, докато не ни инспектират, а след това да отплаваме и нито веднъж няма да ги видим зад кърмата за цялото плаване.

Той се обърна към Исана.

— Та какъв е проблемът?

Исана посочи Варг.

Канимът беше твърде голям, за да се побере в някоя от лечебните вани на „Слайв“, затова сега той лежеше в плитък басейн в трюма — там, където обикновено се намираха призователите.

— Проблемът е в канима. Ранен е тежко, а не позволява на никого да го докосне. Едва не ми откъсна ръката, когато се опитах да го лекувам.

— Трябва да го преместим оттук — каза Демос. — Имаме някъде около петнадесет минути, преди да ни посетят.

— Той няма да ни позволи да го докоснем — отговори Исана. — Освен това, ако започне да се мята, това може да го убие.

— Ако не може да се движи — каза Демос, — може да ни убие всички — той докосна дръжката на меча си. — Така или иначе, след петнадесет минути той ще бъде в реката.

И капитанът отново се качи на палубата.

Исана размени дълъг поглед с Арарис. После каза:

— Доведи го.

— Сигурна ли си? — попита Арарис. — Той все още не изглежда добре.

— Да, така е — каза Исана. — Но той би искал ти да отидеш за него.

Арарис се намръщи, след което се отдалечи. Малко по-късно се върна, почти носейки Тави.

Младият мъж едва не падна, докато слизаше по стълбата, и трябваше да се облегне на Арарис, за да премине късото разстояние до басейна. Сърцето на Исана я заболя, когато видя, че лицето на сина ѝ е все още бледо, а очите му бяха толкова хлътнали, че изглеждаха като насинени.

Снощи той изглеждаше много по-зле. Тя трябваше да лекува десетки малки рани, три счупени кости, мускули, които бяха почти разкъсани от претоварване, изгаряния в устата, гърлото и белите му дробове от вдишването на нажежения от огнените фурии въздух, както и сериозни рани по дланите му.

Възстановяването на тялото, претърпяло толкова много поразяващи въздействия, не можеше да мине без последствия за пострадалия. Той не би трябвало да е в съзнание, още по-малко да стои повече или по-малко самостоятелно, но зелените му очи, макар хлътнали и уморени, бяха нащрек.

— Какъв е проблемът? — тихо попита Тави. Гласът му звучеше все още хриплив и дрезгав. Дори с магията на водата не беше толкова лесно да се справиш с изгаряния.

— Варг — отговори тя. — Опитах се да го лекувам, но той не ми позволи да го докосна. Трябва да го преместим в следващите няколко минути, преди да започнат да претърсват кораба.

Тави бавно затвори и отново отвори очи и за секунда тя се усъмни, че изобщо я е чул.

— Така значи — каза той накрая. — Добре. Опитай още веднъж. Исана се намръщи.

— Опитах, вече няколко пъти, но...

Тави поклати глава.

Той уморено влезе в басейна и седна на пода, недалеч от главата на канима, протегна краката си във водата и отпусна рамене. После с усилие повика с ръка Исана.

Исана отново стъпи във водата, посегна към Рил и се приближи до Варг. Тя предпазливо протегна ръка към гърдите му, наблюдавайки движенията на огромното, покрито с тъмна козина тяло.

Пръстите ѝ бяха на около инч от козината му, когато Варг изръмжа. Полуотворените му очи не бяха фокусирани, но устните му се повдигнаха, показвайки белите зъби, а челюстта му леко се разтвори.

Тави с неочаквана и плашеща скорост се хвърли към главата на канима. Преди Исана да успее да реагира, синът ѝ здраво сграбчи с ръка едно от щръкналите уши на канима, стисна го и започна да го усуква, а с пръстите на другата си ръка стисна муцуната на Варг, като безмилостно обърна главата му назад.

После, за пълно изумление на Исана, синът ѝ заби зъби в гърлото на канима.

Варг се напрегна с цялото си огромно тяло, ноктестите му лапиръце се надигнаха от водата — но преди да докопат Тави, те замръзнаха на място, а от гърлото му заклокочи ниско ръмжене.

И тогава тя чу сина си. Тави, продължавайки да стиска със зъби гърлото на канима, изръмжа като звяр. Звукът стана по-висок, после отново по-нисък, после това се повтори. Исана с ужас разбра, че той говори с канима.

Кървавочервените очи на Варг сякаш за секунда или две се фокусираха, след това канимът изръмжа и отпусна ръцете си обратно във водата.

Тави бавно разтвори челюсти и се изправи. После пусна ухото на канима и хвана козината на врата му. С другата си ръка обаче продължи да държи устата на канима затворена.

Той обърна глава настрани и започна да хърка и да плюе, явно с цел да се отърве от космите, с които беше пълна устата му.

— Давай — прошепна тихо накрая. — Сега ще е спокоен.

Исана го изгледа изненадано.

— Как изобщо...?

Той я дари с уморена усмивка.

— Просто трябва да знаеш как да говориш с тях.

Исана поклати глава и погледна Арарис. Дори не беше забелязала кога сингуларът беше приближил до Тави с изваден меч в ръка.

— Десет минути — тихо каза Арарис.

Исана кимна, призова Рил, а след това положи ръка на гърдите на Варг.

Гърдите му потрепваха от още едно изръмжаване, но намиращият се в безсъзнание каним не помръдна.

Исана затвори очи и се съсредоточи върху Рил и водата около канима.

Тя се изуми колко много вода заобикаля Варг. Разбира се, беше видяла размерите на канима, но ако не ѝ се беше налагало периодично да лекува ранени животни, дори не би помислила да лекува толкова голямо същество.

Разбира се, никога досега не ѝ се беше налагало да лекува каними. Отначало се страхуваше, че вълчеподобното същество ще е твърде различно от това, с което се е сблъсквала, но бързо разбра, че страхът ѝ е неоснователен. Болката е универсална.

Тя чувстваше всички рани на Варг, както при всяко друго същество. Накара Рил да изследва тялото на канима, да изцелява раните, да заздравява счупените кости, да облекчава раздразнението и болката.

Нито едно от нараняванията не беше трудно за лечение; цялата работа беше в количеството. Канимът имаше толкова много наранявания, че тя беше шокирана как изобщо е жив без помощ толкова дълго време.

После тя почувства ръка на рамото си, която леко я разтърсва, и Исана се върна в тялото си. Огледа се, примигвайки, за да види Демос, който стоеше над нея.

— Лейди — каза той тихо. — Нямаме повече време.

— О — промърмори тя. — Да, разбира се.

Демос погледна Тави и как държи Варг. После каза:

— Трябва да го удържим. Ако имахме сега някакви вериги.

Тави гневно погледна Демос.

Демос кимна на Арарис, след което посочи басейна.

— Влезте всички заедно — той пристъпи до ръба на водата и извади въже от колана си. После прикрепил единия му край към халката от едната страна на басейна, а другия — към подобна халка от противоположната страна. — Всички се хванете за въжето.

Исана се обърна към Тави:

— В момента Варг е в безсъзнание. Наложил се да направя доста неща. Той ще се нуждае от помощ.

Тави кимна и погледна Арарис. Сингуларът прибра меча си и двамата се приближиха до Варг от различни страни, премятайки огромните ръце на канима през раменете си.

— Въжето — спокойно напомни Демос и Исана потръпна, когато хвана въжето с две ръце. Демос кимна одобрително и тихо каза:

— Няма да е за дълго.

Той затвори очи и махна с ръка. Трюмът на кораба под краката ѝ внезапно се измести, странно се поколеба и след това просто изчезна, така че те се оказаха до брадичка в речна вода.

Както забеляза Исана, корабната обшивка се раздвижи и след това се затвори над тях, оставяйки въздушен мехур под сводеста вдлъбнатина в корпуса на кораба.

А след това те на практика нямаше какво друго да правят, освен да се държат за въжето, почти в пълен мрак. И да чакат.

— Тави — попита Исана тихо, — откога се научи?

За минута цареше мълчание. За чест на Тави, той не започна никакви увъртания, дори толкова незначителни като това да я пита за какво точно говори.

— Преди почти две години.

— Защо не ми каза?

— Отначало — каза той тихо, — защото реших, че има някои неща, за които ти не си ми казала. Това изглеждаше... справедливо от гледна точка на симетрията.

Исана почувства гняв, който се превърна в болка, но тя не можа да хвърли камък по него, защото има тайни. Освен това той отчасти беше прав. В известен смисъл тя заслужаваше такова лечение.

— А после? — тихо попита тя.

— Предполагам, че просто свикнах с това — отговори той. — Дори на Арарис не съм казал.

— Нямаше и нужда — невъзмутимо каза Арарис.

— Какво? — попита Тави. — Но до снощи аз никога...

— Не ме молиш да гася магическата лампа в стаята ти — прекъсна го Арарис. — Нито когато си сам, нито когато си с Кайтай — той се усмихна. — Наистина ли си мислел, че ще реша, че наистина можеш да ми устоиш, без да използваш призоваване на метал и аз няма да забележа нищо?

— О — тихо каза Тави.

Исана се намръщи.

— Арарис? Ти си знаел? И не ми каза нищо?

— Това не е моя тайна — тихо отговори той.

— Разбирам — каза Исана.

— Тихо — изсъска Тави.

Те замълчаха. Звуци от тежки ботуши, твърде тежки, за да са моряшки, се раздадоха над тях. Глухи приглушени гласове проникнаха през дъските. Чуха се викове, звуци на преместващи се предмети. След няколко минути звуците се отдалечиха.

Скоро след това дървеният корпус на кораба потрепна, после отново, и Исана радостно отбеляза деликатната, постоянна работа на водната магия в корпуса, предотвратяваща проникването на вода вътре, очевидно работа на призователите на Демос.

Панелите на корпуса се разделиха около тях и потънаха надолу, повдигайки ги, докато те отново не се озоваха в трюма. Демос стоеше наблизо.

— Всичко мина доста добре — каза той тихо. — Всички вие трябва да останете тук, докато не излезем в морето. Те могат да се върнат, тогава ще трябва пак да се намокрите.

— Сигурен ли си, че не са открили нищо? — попита Тави.

Демос кимна с глава.

— Това би било подозрително. Всъщност намериха два тайника с няколко унции афродин, касетка вино, която не беше отбелязана в декларацията, и ролка коприна от Калар, на която би трябвало да е наложено ембарго.

Исана примигна.

— И не ви арестуваха?

— Имам пари — той се обърна да си излезе. — Ще ви изпратя нещо горещо. След като другите двама члена на вашата група се върнат и отворят пристанището, ще можем да потеглим. Мисля, че ще е някъде утре сутринта.

Тави кимна.

— Благодаря, Демос.

— Това ми е работата — каза той и си тръгна.

Тави излезе от басейна, подпря се на най-близката преграда, придърпа крака към себе си, притискайки колене към гърдите. После отпусна глава и отново заспа.

Исана погледна очукания младеж и въздъхна:

— Греша ли в страховете си за фуриите му?

— Нещо не е наред с неговото призоваване — каза Арарис. — Не съм сигурен. Но никога не съм виждал материализирането на неговите фурии. Дори снощи.

— Ако можеше — започна Исана.

— Длъжен е — завърши Арарис и кимна с глава. Той набръчка нос и погледна Варг, който беше разположен така, че главата му да е извън басейна. — Тук мирише на мокра кучешка козина.

Тя се усмихна слабо.

— Трябва да възстановя тандема с него. Има още много неща за вършене.

Арарис кимна и излезе от басейна.

— Как е ръката ти?

— Боли — отговори Исана. — Но вече няма опасност. Ще се заема с нея веднага щом се погрижа за тези двамата.

Той не изглеждаше щастлив от тези думи, но кимна:

— Добре — после започна да се обръща, но спря. — А не трябва ли някой от нас да му каже за... нас?

Тя усети как бузите ѝ отново започват да поруменяват.

— Аз... какво трябва да му кажем?

— Че се обичаме — каза Арарис с тих, но твърд тон. — Че един ден ще трябва да го... решим. Че искаме да бъдем заедно.

Тя го погледна и преглътна.

— Това ли е... каквото искаш?

Арарис я погледна и нежно се усмихна.

— Знаеш го също така добре, както и аз, моя лейди.

Тя му се усмихна и въпреки студената вода около себе си, се почувства топло.

Арарис се разположи до сина ѝ, за да пази съня му, докато Исана се върна към ранения каним.

ГЛАВА 38

Валиар Маркус шокирано се взря в копието в червата си.

Канимското копие се беше промъкнало през тясно отворстие между щита на Маркус и легионера до него, хвърлено с такава сила, че черният метален накрайник с лекота проби бронята му.

Маркус осъзна, че стои във втората редица. Не помнеше да е правил крачка назад. Сигурно силата на удара го е накарала да се окаже там.

Може би точно затова в стомаха му се оказаха само десет инча стомана. Обикновено хвърлените от канимите копия пронизваха целите си от край до край.

И доколкото той знаеше, това беше инструмент на канимските воители, което означаваше, че Първа кохорта е привлякла вниманието на вражеския елит. Те също бяха променили стила на атаките си и реда на войските, тъй като канимите обикновено мятаха копията си точно преди атака.

Маркус се застави да си поеме дълбоко дъх и изрева.

— Уплътнете редиците! Щитовете нагоре! Втора и трета редица — пригответе копията.

Командирите започнаха да повтарят заповедите му, крещейки едновременно, и редиците на Първа кохорта се сгъстиха и уплътниха. Легионерите от втора и трета редица прибраха мечовете си и приготвиха петфутовите копия, привързани на обратната страна на високите щитове.

Върховете на копията щръкнаха като гора от смъртоносни стоманени шипове, подобни на онези, които канимите от кастата на воините хвърляха от невидимите зад пелената дъжд укрития, за да разрушат строя им.

Маркус прибра меча си и със сила дръпна копието, но то беше здраво заседнало в пробитата му броня и той не успя да го извади.

Легионерите, които се сражаваха в предната редица, бутаха дръжката на копието и то се клатеше наляво и надясно. Маркус усети,

че тези тласъци причиняват ужасно дълбоко, вибриращо трептене в стомаха му и той внезапно се задъха.

Отпусна се на едно коляно и се прикри с щита точно навреме, за да отбие вторият премерен удар на облечения с черна броня каним. Легионерите около него принудиха канима да отстъпи назад, като яростно започнаха да мушкат с копия и мечове.

Някой настъпи дръжката на копието и болка, обърнала представата му за тази дума, изгори вътрешностите на Маркус.

Той падна по гръб и дъждът започна да се излива по лицето му. Протегна ръка, за да отмие водата от очите си, а гласът на Фос каза:

— По-полека, Маркус. Засега се опитай да не се движиш.

Маркус зажумя, после отвори очи и с мътен поглед се огледа.

Беше в палатката на лечителя.

И беше сутрин.

Той бързаше с кохортата си, за да подкрепи отслабения фланг близо до гората, а след това копието го удари.

А сега беше в палатката на лечителя. Ранен, а раната можеше да го дезориентира. Сигурно някой го е измъкнал от бойното поле.

За да завърти глава, трябваше да положи толкова грандиозни усилия, че след първите два опита той спря да мърда. Лежеше в лечебна вана, гол, а водата беше потъмняла от кръвта му. Фос седеше до главата му с отпусната глава, а ръцете му лежаха върху раменете на Маркус.

Погледът на Маркус се спусна към долната част на неговия корем и той видя зееща рана, широка колкото длан. Раната беше отворена по краищата и той успя да види... някакви части от вътрешностите си, вероятно.

— Враните да го отнесат — прошепна той.

— Опитай се да не говориш — изръмжа Фос. — Напрягаш корема си, когато го правиш, а не искам някой да ми бутне ръката, докато работя.

— К-кохортата — прошепна Маркус.

Той се опита да се огледа, но видя само, че трибуна по медицина на Първи алерански и неговият персонал не могат да се оплачат от недостиг на работа.

В полевите болници винаги е така. Хората стенат, крещят, плачат. А мълчаливите лечители водят своята битка със самата Смърт, и

Маркус не се съмняваше, че резултатите, както винаги, ще бъдат най-различни.

— Замръзани и млъкни, или ще те разпоря — каза Фос. — Този отряд, който те удари от дерето, беше един от общо три. Другите два минаха право през гвардията и ни удариха от фланговете. Ако Първа кохорта не беше устояла, канимите щяха да ни накълцат, но ни се размина.

Маркус отново погледна Фос. Лечителят също го погледна и се намръщи.

— Всъщност не са много. От Първа кохорта загинаха тридесет и четириима. Ранените са два пъти повече — Фос гледаше сърдито. — Сега млъкни и не мърдай, докато не си станал тридесет и петия.

За кимане трябваше да се положат прекалено много усилия. Маркус затвори очи. Плачът и тихото мърморене продължиха, докато изведнъж не се озова седнал на леглото и жадно гълташе от запотена купа смляна на каша храна — безвкусна, но засищаща.

Той примигна няколко пъти, погледна купата и се огледа. Намираше се в палатката си и отново беше сутрин, само че друга, помисли си той. Слънцето беше изгряло. Чувстваше се като слабо и ужасно гладно паленце.

Той отметна одеялото и погледна белега на корема си. Беше неравен и грозен, въпреки че това не беше най-лошото нещо, което можеше да му се случи.

Белегът от раната беше с дебелината на малкия му пръст и изпъкваше над кожата — знак за ужасна рана, оставен от изтощените лекари на легиона, чиято цел беше да спасят живота на хората — възможно най-бързо и по всякакъв начин.

Последните два дни му бяха като в мъгла, той помнеше само откъслечни мигове, а между тях — много часове небитие. Това често се случваше, когато някоя особено тежка травма изискваше прекалено интензивно използване на водна магия от страна на лечителя. Изглежда е бил близо до смъртта.

Той насочи вниманието си обратно към храната и не спря, докато купата не се изпразни.

— Добро утро — раздаде се отвън гласът на Красус. — Събудихте ли се?

— Още не съм се облякъл — отговори Маркус. — Само момент, сър.

— Няма нужда — разтревожено реагира Красус. Младият мъж влезе в палатката. — Заповед на лекаря. Днес оставате в леглото.

За Маркус думите прозвучаха като музика, но той нямаше намерение да го показва на младия офицер.

— Добре съм, сър. Тъкмо щях да го кажа на Фос.

— Заповед на капитана — отговори Красус. — Оставате в леглото.

Маркус изсумтя.

— Сър — той разтърка глава с ръка. — Как мина вчера?

— Накратко — Насаг ни удари с повече от три хиляди от най-добрите си воители, следвани от двадесет хиляди рейдъри. Те пробиха и двата легиона на гвардията и ги объркаха. Ако вие и вашите хора не се бяхте притекли на помощ, те щяха напълно да ни разгромят.

Маркус изсумтя и посочи към себе си.

— Нямах предвид това.

Красус вдигна вежди.

— Няколко души ми съобщиха, че вие, със стърчащо от корема копие, повече от час сте продължили да раздавате заповеди. И докато не започнахме да отблъскваме нападателите, вие не сте позволили да ви откарат при лечителите.

Маркус примигна. Не помнеше нищо от това.

— Да. Не е било особено разумно от моя страна.

— При дадените обстоятелства го считам за оправдано — каза Красус. — Подкрепихте ни навреме. Всички се сплотихме по фланговете на Първи алерански и започнахме да ги изтласкваме назад — но поражението, враните да го вземат, беше много близо — той поклати глава. — Те отстъпиха много бързо, когато ситуацията започна да се променя към по-добро. Всъщност ние претърпахме по-големи загуби от Гвардията — канимите им позволиха да напредват, докато не се разделиха, а след това се нахвърлиха на нас. Получихме жесток удар, но ги ударихме толкова здраво, колкото и те нас.

— Излиза, че сме загубили — спокойно каза Маркус. — Те имат числено превъзходство.

— Да, така е — съгласи се Красус. — Но сега сме близо от Мастингс. До развалините са двайсет мили, а и оттук вече виждаме

Мастингс.

Маркус изсумтя.

— Няма да ни дадат тези руини евтино. Това е било крепост. Те частично са я възстановили и укрепили. Трябва да атакуваме веднага.

Красус кимна.

— Арнос ни държи тук вече два дни. Диверсионни групи постоянно нападат обозите, идващи към нас. Храната няма да ни стигне, ако не запазим фургоните, които успяха да се промъкнат.

Маркус изръмжа.

— За тези два дни те са успели да направят много неща.

— Знам — каза Красус. — Но аз си имам моите заповеди, а вие — своите — той кимна към купата. — Ще пратя за допълнително. Трябва да го изядете и да поспите — тонът му стана сериозен. — Все още имам нужда от вас.

Маркус сложи юмрук на сърцето си и сведе глава.

Красус отдаде чест в отговор и напусна палатката.

— Извинете ме — обърна се той към някого отвън. — Бихте ли ми донесли още храна, моля? И не му позволявайте да ходи.

— Разбира се, милорд — отговори женски глас.

— По-точно капитан, госпожо — каза Красус. — И благодаря.

Лейди Акватайн влезе в палатката, маскирана като перачка, носейки покрит с капак поднос. Тя поздрави Маркус с изискан реверанс и той поклати глава укорително.

— Да, разбира се, капитане — каза тя и хвърли поглед през рамо към отдалечаващия се Красус. После постави подноса на коленете на Маркус и махна капака. Ароматът на току-що сготвени горещи ястия заплаши да го лиши от разум.

— Как успяхте да намерите пресни яйца тук? — попита той. — И шунка?

— Все пак съм жена — отговори лейди Акватайн. — Яж. А аз ще говоря.

Стомахът на Маркус мощно закъркори и той се нахвърли на храната.

— Нашият млад Красус е твърде скромнен — започна лейди Акватайн. — Само благодарение на него Първи сенаторски оцеля. И капитан Налус се кълне на всички подред, че Втори не би оцелял в

битката без издръжливостта на Красус и глупавата конница на Антилар.

— Сенаторът не е във възторг от това — отбеляза Маркус.

Лейди Акватайн махна с ръка.

— Както и аз. Красус има нещо, което Сципио няма.

— Титла — обади се Маркус, — легитимност.

— Точно така. Той е син на Антилус Рокус — тя поклати глава.

— Работих усилено, за да може Арнос да получи политически облаги от тази кампания — и ако трябва да добавя, съпругът ми няма нужда от още съперници.

— Всъщност нали не мислите, че Красус може да стане пречка — отговори Маркус.

— Не. Не и сега. Но десет години по-късно, с успешни кампании зад гърба си... — тя сви рамене: — Умният градинар унищожава плевелите, докато са малки, а не чака да пораснат.

Маркус спря да дъвче.

— Ще го използваме да превземем руините — продължи лейди Акватайн. — Ще му позволим да превземе и града вместо нас. А когато влезем в него...

Тя сви рамене.

— Погрижи се за него, мой Фиделиас.

— Красус — каза той.

— Да — повтори тя.

— Това може да се окаже трудна задача. Ако проследят смъртта му до мен или до който и да е алеранец, това ще хвърли сянка на подозрение върху сенатора. Да не говорим за реакцията на Рокус.

— Ето защо си позволих да купя една от онези канимски балисти за теб, шпионино мой — тя му наля чаша ароматен чай. — Под твоето легло. Той ще умре от ръцете на враговете, на които така смело се противопоставя, ще стане герой на Империята.

Маркус кимна и се застави да продължи да яде.

— Знам, че си ранен и трябва да си починеш — тя спокойно взе подноса, отметна одеялото и огледа раната му. — Велики фурии, колко небрежно е зашито.

Тя сложи ръка върху раната и очите ѝ се замъглиха.

— Но е затворена добре, предполагам — тя върна одеялото и подноса на мястото им.

— Направи го за мен, Фиделиас, и най-накрая ще можеш да напуснеш това място. Едва ли е за теб, но знаеш ли — очите ѝ заблестяха, — следващата година ще бъде много интересна. Искам да си на моя страна.

Той ѝ кимна.

— Ще се погрижа за това.

— Великолепно — каза тя, а очите ѝ заблестяха: — Яж. Почивай.

Тя излезе от палатката.

Маркус известно време стоя неподвижен.

Да убие Красус.

Или да наруши нейните заповеди. Да убие себе си.

Маркус изхвърли въпроса от главата си и дояде всичко, което беше останало на подноса. После допи чая и легна да спи. Трябваше внимателно да обмисли всичко, след като си почине.

Нуждаеше се от силата си.

Независимо за какво ще я използва.

ГЛАВА 39

Тъжните дни и нещастните нощи се сляха в едно дълго, бавно, уродливо изпитание, и Амара започна искрено да ѝ се повдига от блата и всичко, свързано с тях.

Всички дни бяха еднакви. Започваха в зори със студена закуска. След това те упорито се влачеха напред, през безкрайна тиня и плитка вода.

Спираха да почиват, но с всеки изминал ден почивките все по-малко и по-малко им позволяваха да възстановят силите си.

Бърнард понякога успяваше да намери сухо дърво, което да гори, без да отделя твърде много дим, но никога нямаше достатъчно, така че успяваше да стъкне само малък огън.

Готвеха всяко месо, което Бърнард успяваше да застреля — така че по-голяма част от менюто им се състоеше от гарими, а месото им беше безвкусно и мазно.

Никога не палеха огън през нощта, тъй като Бърнард каза, че ще бъдат видими от мили, а без огън нощите се превръщаха в нещо много близко до бедствие.

За почивка спираха на сухи места, но в блатата „сухо“ беше относително понятие. Влагата проникваше през одеялата и дрехите, независимо как се опитваха да го предотвратят, докато накрая Бърнард не събра достатъчно парчета кожи от гарими, за да направи от тях една голяма постеля за сън.

Единият от тях трябваше винаги да бодърства, така че не можеха да се сгушат заедно за повече топлина. Амара беше изтощена от липсата на сън и постоянно трепереше.

И, разбира се, абсолютно всяка част от деня беше придружена от хиляди и хиляди насекоми, които пълзят, насекоми, които летят, насекоми, които плуват, и Амара трябваше постоянно да ги чисти от очите, носа, ушите и устата си — беше като ходене през безкрайна жива завеса.

Щом се развиделеше, те трябваше да стават и да потеглят на път. И така минаваха безкрайните дни.

И макар Бърнард да се кълнеше, че се чувства по-добре, той не предлагаше пак да поведе отряда, и Амара виждаше как разтрива очи или слепоочия, когато мисли, че тя не го гледа.

Първият лорд от своя страна продължаваше да се носи на вълните на съня и въпреки че не се възстанови напълно от треската, поне не се влошаваше.

Бяха обяждали преди час и Амара все още усещаше вкуса на мазното гаримско месо в устата си, когато забеляза движение в блатото отпред. Тя спря, вдигна ръка и погледна през рамо към Бърнард.

Те стояха до кръста във вода и Бърнард веднага сложи лъка и колчана на плаващата носилка на Гай, след което приклепна така, че само главата му стърчеше. Амара последва примера му. Той безшумно се премести по-близо до нея и започна да се визира напред.

Амара вдигна ръце и призова Сирус, като заповяда на фурията да създаде леща в пространството между пръстите ѝ. Въздухът за миг се разми, след което се фокусира, приближавайки зоната пред нея.

Три души се движеха през блатото. Бяха облечени в маскировъчни плащове, панталони и ботуши, всички от кожа на гарими, и пъстрите шарки на блатните гущери се смесваха със същите сиво-зелени цветове, които ги заобикаляха. Амара никога нямаше да ги види, освен...

Тя накара Сирус да приближи тримата мъже и да се фокусира върху водача им. Около гърлото му блестеше метална, полирана яка. С помощта на фурията си тя дори можеше да разчете думите, гравирани върху стоманата: Безсмъртни.

— Безсмъртни — прошепна тя, — това са Безсмъртни, Бърнард.

Той не каза нищо, но тя видя проблясък на тревога в очите му.

Робите-воини бяха доведени до границите на лудостта от магическите яки, които ги контролираха. Безсмъртните на Калар бяха виновни за смъртта на десетки граждани в Нощта на червените звезди.

На практика те бяха бойни машини, напълно нечувствителни към болка, изцяло фокусирани върху това да служат на своя господар Калар. Амара видя как Безсмъртните просто не обръщат внимание на забит в гърлото им меч, на отрязани крайници, с готовност приемаха

смъртоносни рани, само и само да поразят целите, които господарят им е заповядал да убият.

— Врани — промърмори Бърнард.

Малко по-късно Амара видя през влажната мъгла още нещо, освен патрула на Безсмъртните.

— Бърнард — прошепна тя. — Виждам планините.

Той си пое дълбоко дъх. Тя усети как дланта му я докосва и се задържа за кратко на кръста ѝ.

— Колко далеч?

— Десет мили? — прецени тя. — Дванадесет?

Той кимна.

— Близо.

— Патрулът ни подмина — каза тя. — Можем да стигнем до тях още днес, ако побързаме.

Тя вече беше започнала да се движи напред, когато ръцете на Бърнард я сграбчиха през кръста и я дръпнаха назад.

— Изчакай — каза той тихо.

— За какво? — попита тя.

— Ако Калар е изпратил Безсмъртни тук — каза той, — то основната причина е да търсят нас. Той не би ги изпратил без основателна нужда.

— Съгласна съм — каза Амара.

— Тези тримата ги виждаме — каза Бърнард. — Но аз съм попритеснен от тези, които не забелязваме.

Амара се намръщи.

— Тогава какво ще правим?

— Ще се оглеждаме за тях — каза той. — Ще изчакаме. Да видим с каква периодичност преминават патрулите и после ще потърсим начин да се промъкнем между тях.

— Да изчакаме? — прошепна Амара. Тя погледна към смътните очертания на огромните планини в далечината. — Толкова сме близко.

— Сега не можем да си позволим грешка — каза Бърнард, тонът му беше твърд и уверен. — Ще изчакаме.

— Мислех, че се притесняваш, че някой може да ни догони.

— Така е — каза той, кимайки. — Но тези, които вървят зад нас, ще трябва да претърсват много мили от блатото, разтеглени в една

голяма, бавно движеща се линия. Безсмъртните трябва да претърсват много по-малка площ.

— Какво ще стане, ако ни настигнат, докато чакаме?

— Почти същото, което ще се случи, ако се втурнем напред и се натъкнем на невидим отряд Безсмъртни, скрит зад завеса — каза Бърnard.

— Не звучи много обнадеждаващо — отбеляза Амара.

— Не мога да ти предложа нищо друго — той протегна ръка и докосна плаващата покрай тях змия, като внимателно я отклони настрани.

— Колкото и да се нарежда всичко, ти винаги се надяваш, че може да бъде още малко по-добре.

Амара изсумтя насмешливо и реакцията ѝ разбуни водата пред лицето ѝ.

— Много дървета — каза Бърnard. — Красива гледка.

Той се плесна, когато една от жилещите мухи, които изпълваха блатата, се насочи към ухото му.

— Дружелюбни съседи.

— Познаваш ме, Бърnard. Аз съм просто една от онези жени, които се нуждаят от някой, който ще направи всичко за тях.

Бръчки се събраха около очите му; той също започна тихо да сумти от смях.

— Врани, да. Ти си такава.

— Имам предложение — промърмори Гай. — Ако вие двамата сте приключили да се забавлявате един друг.

Бърnard погледна изкосо Амара и размърда ръка под повърхността на мръсната вода.

Тя стисна китката на Бърnard и се опита да го измери с осъдителен поглед, а бузите ѝ почервенияха.

— Извинявайте, сър. Разбира се.

Бърnard се ухили и насочи вниманието си към Гай.

Гай се закашля няколко пъти.

— Искам да предложа да изчакаме до следващия залез, графиньо, а след това да разузнаем от въздуха. Като цяло отгоре е по-лесно да се забележи скрит патрул.

— Ами ако имат рицари Аери? — попита Бърnard.

— Отдавна не сме чували нещо отгоре — отговори Гай. — Освен това, дори да има враждебни рицари Аери, графинята е повече от способна да се погрижи за себе си. Междувременно ще можем да видим движението на врага, преди да се приближим повече.

Амара хвърли поглед към Бърнард, който замислено се намръщи за момент, след което кимна.

— Те вече знаят за нас. Така че си струва да рискуваме, за да научим повече за тях, след което незабавно да тръгнем — той се намръщи към водата. — Става малко влажно, докато чакаме.

— Ще се сменяме на носилката — каза Гай. — Няма да ми трябват и двата крака, за да поддържам теглото си във вода.

— Не — каза Амара. — Това няма да се случи, сър.

Гай присви очи.

— Моля? Графиньо, вярвам, че съм в прекрасна... — кашлица прекъсна думите му, той се опита се я заглуши с ръце. Звукът за миг стана съвсем неприятен, а после Гай отново можеше да се контролира.

— Вие може да си имате собствено мнение — пое си дъх той.

Решиха да изчакат.

През целия ден те виждаха патрули на всеки два-три часа и всеки път по различни маршрути.

Последният патрул мина на около двадесет ярда от тях, но Бърнард използва магията на дървото и за пореден път те останаха незабелязани.

Най-накрая сенките започнаха да се издължават и Амара прошепна:

— Предпочитам да отстъпя малко назад. Не искам да им дам шанс да чуят моето излитане.

Бърнард кимна и я целуна по бузата.

— Бъди внимателна. Успех.

Амара тихо отстъпи назад през блатата и намери малко възвишение, от което можеше да се издигне във въздуха. Тя се намръщи, гледайки мръсотията, полепнала по дрехите ѝ, и се постара да махне поне най-големите парчета, преди да призове Сирус.

Усилията ѝ си заслужаваха, като се има предвид как калта ѝ пречеше да командва фурията. Тя излетя от земята с максимално безшумния въздушен поток, който можеше да контролира, и се издигна

на височина няколко хиляди фута, което беше границата на способността ѝ да вижда в детайли какво има долу.

За един прекрасен момент тя спря да си поеме дълбоко въздух, лицето ѝ се обърна към слънцето и тя нежно подкани Сирус да изсуши дрехите ѝ. Толкова дълго носеше мокри неща по себе си, че почти беше забравила какво е чувството да са сухи.

Тук горе въздухът беше чист и свеж и най-важното, в него нямаше и намек за постоянната воня на гниеща растителност. Направо не можеше да си спомни кога за последен път беше прекарала толкова много време без полети — и се почувства прекрасно отново да е във въздуха.

Тя виновно въздъхна и насочи ума си към работата.

Бърнард и Първият лорд все още бяха долу, в блатото. И едва ли беше справедливо да губи време, наслаждавайки се на това да е далече горе, докато те очакваха помощта ѝ, за да се измъкнат от него.

Тя призова Сирус да изостри зрението ѝ и приближи до края на блатата, използвайки предлаганото от залязващото слънце прикритие.

Отначало се притесняваше, че мъглата може да намали видимостта дотолкова, че да бъде практически безполезно да лети над чуждата територия, но скоро откри, че вижда доста ясно блатата отдолу. Не ѝ отне много време да забележи три поста в непосредствена близост до предполагаемия им маршрут.

Два бяха разположени на дървета, растящи на самия край на блатата, а третият — окопан в хълм в подножието на изсъхнало дърво. Постовете бяха прикрити от храсти и лози и позволяваха да се наблюдава цялата периферия на блатата. Изглеждаха достатъчно големи, за да поберат поне по десетина души всеки, а покрай всеки от постовете Амара забеляза вързани на каишки кучета.

Амара се изви във въздуха и огледа всичко от няколко точки за двойна проверка на видяното, въпреки че не смееше да лети директно над вражеските аванпостове — без ярките слънчеви лъчи, които да пречат на случаен поглед да я види, на часовия би било твърде лесно да я засече.

Със скриването на слънцето Амара се спусна обратно в блатата и побърза да се върне при Бърнард и Гай.

Не можа да ги намери, въпреки че знаеше приблизителното място, на което трябваше да се намират, преди Бърнард да махне

завесата, създадена с помощта на магията на дървото, и да я повика. Тя се озова при тях и тихо им разказа какво е видяла.

— Не можем да се промъкнем, без да ни видят от поне един от техните постове — заключи Амара. — Предполагам, че точно затова са ги разположили по този начин.

— Кучета — каза Бърнард. — Това усложнява нещата.

— Защо? — попита Амара.

Бърнард сви рамене.

— Мога да използвам Брут, за да ги успокоя, когато минаваме, но в същото време не мога да държа завесата около нас. А кучетата се ориентират по миризмата. Завесата няма да е достатъчна, за да ни скрие от тях.

— А ако не държиш воала около нас — замислено Амара, — не можем да преминем незабелязано.

— Точно така — кимна Бърнард.

— Това не е проблем — промърмори Гай. — Графиньо, вие можете да ни скриете от погледите, докато благородният граф Калдерон не позволява на кучетата да вдигнат тревога — такова разпределение на задълженията също така ще му позволи да стреля, ако трябва бързо да накараме някой да замълчи.

Бърнард вдигна вежди, размишлявайки върху чутото, след което кимна.

— Добре. Не знаех, че можеш да създаваш завеса, графиньо.

— О — изпъшка Амара. — Аз... аз не мога — тя се зачерви. — Във всеки случай не мога да създам стабилна завеса. Минах подготовка в часовете по магия на въздуха в Академията, нищо повече. Никога не съм създавала завеса, достатъчно голяма, за да скрия трима, и никога не съм задържала завесата за повече от няколко секунди.

— Ммм... — проточи Гай. — Имаме ли други варианти?

Бърнард се намръщи.

— Освен ако не решите да действате тук и сега, сър.

Гай известно време гледа на изток, после поклати глава и каза:

— Все още е твърде рано. Трябва да преминем първия проход в планината.

Той погледна изучаващо Амара.

— Казвате, че вашите завеси в Академията едва са ви позволили да си вземете изпита, мм?

— Да, сър. Винаги съм била много по-добра в летенето. Може би не съм полагала достатъчно усилия във всичко останало.

Изтощеният от треска старец се усмихна и затвори очи.

— Или — промърмори той — просто имаш нужда от нормален учител. Гледай.

ГЛАВА 40

Тави нямаше спомен за събитията от последните няколко дни. Не напълно, но имаше известна неяснота в спомените му. Той искаше да разбере подробностите от Кайтай, но и кратката, и дългата версия бяха, че те тихо и кротко са напуснали Алера Империя два дни след като измъкнаха Варг от Сивата кула.

Демос забави отплаването им, за да натовари товар, който да достави надолу по реката до Парция — защото пристигнал кораб, който отплава, без да натовари или разтовари нищо, щеше да изглежда повече от леко подозрителен.

Поради продължаващото изцеление чрез интензивно използване на водна магия, от което се нуждаеше след своята спасителна операция, Тави само частично осъзнаваше какво се случва.

Той добре помнеше разговора с майка си, когато се скриха в реката, и още нещо за това как усуква ухото на Варг, сякаш е упорита овца, съпротивляваща се на стригането. Но основно помнеше колко ужасно гладен е и как настървено се опитва да изяде повече, отколкото може да се побере в стомаха му, а след това пада в леглото и заспива.

По времето, когато часовете в съзнанието му започнаха отново да се подреждат в определен ред, те стигнаха до Парция и това им отне по-малко от половината време от пътуването нагоре по реката.

Демос разтовари и след няколко часа те отново излязоха в открито море.

Тави веднага отново се разболя.

Една вечер, няколко дни по-късно, когато най-накрая гаденето му започна да отминава, той лежеше на палубата, наслаждавайки се на прохладния бриз, и гризеше сухари. Арарис седеше и дремеше, облегал гръб на мачтата, а мечът му лежеше в скута.

Тави отново беше започнал да вярва, че животът си струва да се живее, когато вратата на трюма се отвори и Варг крадешком излезе на палубата.

Тави мълчаливо проследи как канимът се отправи към носа на кораба. Огромната, покрита с тъмна козина фигура, по-тъмна и поплътна от вечерните сенки, известно време гледаше напред, вдигнала лице към небето.

Тави се изправи. Минавайки покрай Арарис, той протегна ръка. Сингуларът му подаде меч, Тави го взе и го пъкна в ножницата, след което застана до Варг.

Канимът хвърли поглед към Тави и меча му. От гърдите му изригна гърмящ звук, който можеше да се счита както за удовлетворение, така и за одобрение.

— Бях ранен — каза Варг, — почти мъртъв.

— Не съвсем — тихо отговори Тави.

Варг вдигна лапа в алерански жест на съгласие.

— Излекуваха ме с помощта на алеранска магия.

— Лейди Исана — каза Тави.

— Твоята майка — допълни Варг.

Тави примигна и го погледна.

Варг потупа върха на носа си с нокът.

— Двамата миришете еднакво.

Тави изсумтя.

Варг се обърна към морето.

— Почти толкова еднакво, както ти и Гай Секстус.

Тави се намръщи.

Варг издаде още един доволен рев.

— Нито едни уши, освен твоите, не е чул това от мен.

— Понякога ми се струва, че всички освен мен знаят — изръмжа Тави. — Откога знаеш?

— От нощта, в която държа нож до гърлото ми.

— В онзи момент нямах голям избор — каза Тави.

— Можеше да пренебрегнеш своя дълг, но не го направи — Варг сложи огромната си лапа на борда на кораба и се загледа в морето. — Защо слезе след мен, когато паднах, алеранецо?

— Защото ти се съгласи да ме последваш — каза Тави.

— Можеше вече да съм умрял.

— Нямаше друг начин да съм сигурен, освен да се спусна долу и да видя.

Варг се подсмихна.

— Можеха да те убият.

Тави сви рамене.

— Но не ме убиха.

Варг се ухили.

— Уважавам силата на Гай. Уважавам интелекта му. Но най-вече го уважавам, че е разбрал какво означава да бъдеш лидер — той се обърна към Тави и внимателно склони глава напред по алерански маниер. — Точно както уважавам и теб, гадара.

Тави наклони глава в отговор.

— Яде ли?

Варг изгрухтя кратко и хрипливо, което отговаряше на смях.

— Научил си какво е необходимо, за да командваш воини — той явно беше удивен. — На тези моряци не им харесва да се приближават до мен. Не съм приемал храна от тях.

Очите на Тави се разшириха, когато си спомни, че Кайтай говореше за огромните рани на Варг и за интензивното призоваване, за да бъдат излекувани.

— Сигурно умираш от глад.

— Бил съм и по-гладен.

Тави се обърна към Варг и сложи останалите сухари до ръката-лапа на канима.

— Яж — каза той. — А аз ще се опитам да осигуря нещо по-съществено.

Варг взе сухар и го хвърли в устата си. Зъбите на канима сдъвкаха твърдия сухар така, сякаш е пресен хляб.

Той недоволно размърда уши, когато трохи изпаднаха между зъбите на дъвчещите му челюсти.

— Алеранците могат да бъдат по-издръжливи, отколкото си мислех — той наведе глава и изучаващо погледна Тави. — Лейди Исана — изръмжа той, — ако е уместно, бих искал да ѝ предадеш, че се възхищавам на нейните способности.

— Защо смяташ, че това може да е неподходящо? — попита Тави.

Варг с нокти изчопли парче сухар, заседнало между зъбите му.

— Вашият народ има странни обичаи по отношение на брака и потомството. Мъжът може да е женен, но въпреки това ще търси други жени. Една жена може да е омъжена, но въпреки това би родила деца

от друг мъж и ще се преструва, че те са от законния ѝ съпруг, а съпругът също ще се преструва, че това са негови деца. Мъж и жена могат да сключат брак и да имат дете, но ако бракът не е регистриран както трябва, позорът ще падне и върху детето.

— Позор?

— Незаконороден. Чух, че го наричате така — отговори Варг. — Копеле. С теб, потомък на Дом Гай, се отнасят като с отхвърлен. Като със слуга. Не знам дали майка ти е заклеймена с позор или просто е неуместно да бъде призната. За мен такива неща нямат никаква ценност.

— Това е... сложно — отговори Тави. — Дори по алеранските стандарти. Но за теб не би било неуместно да ѝ благодариш за помощта.

Варг оголи зъби и изръмжа.

— Нямам намерение да благодаря. Твоите хора се нуждаят от мен жив и здрав. Това не беше акт на милосърдие.

— Така е — каза Тави. — Избрах грешна формулировка. За теб не би било неуместно да изкажеш възхищението си от нейните способности.

Варг за миг замислено присви очи.

— Сред моите хора водачът на глутницата решава подобни проблеми.

Тави сложи ръка на дръжката на меча си и погледна в упор Варг.

— Тогава така и ще направя.

Канимът шумно въздъхна и ушите му трепнаха в съгласие, после той отново се обърна към морето.

— Така е добре.

Тави смени позата си с по-дружелюбна.

— Какво още е нужно?

Варг стисна лапи и изръмжа.

— Информация.

Тави обмисли за миг отговора си.

— Ще ти кажа каквото мога.

— От каквото имам нужда — възрази Варг.

— Ако бяхме с разменени роли и аз бях затворник във вашите земи, ти би ли споделил с мен цялата информация?

— Ако бяхме с разменени роли, алеранецо, кръвта ти отдавна щеше да е пролята — той забарабани с нокти по перилата, — и не. Не бих споделил информация с теб.

Той кимна.

— Каж ми каквото можеш за моя народ тук.

Тави описа накратко случилото се през последните две години, без да навлиза в подробности за позициите на алеранските войски, техните възможности, придвижвания или уязвими точки.

Когато приключи, устата на Варг се отвори и езикът му се мярна за секунда-две.

— Сари е загинал от твоята ръка?

Тави се усмихна, гледайки към морето.

— Нямах да се случи, ако Насаг не го беше манипулирал.

— Но ти си видял, че се случва — каза Варг, — и си използвал това преимущество?

— Да.

— И Сари е умрял от твоята ръка?

— Да.

— И тогава Насаг те е нарекъл гадара — изръмжа Варг.

— Аз имам една теория.

Ухото на Варг се обърна към него.

— Вашето нашествие с кораби е предизвикано от отчаяни обстоятелства — каза Тави. — Сари изгори корабите след акостирането. Възникна голям вътрешен разкол. Много шамани пристигнаха с флота и очевидно те бяха главните — Тави се намръщи. — И водеха със себе си цивилно население. Видях жени с деца.

Ноктите на Варг се впиха в парапета.

— Това не е нашествие на войски — каза Тави. — По-скоро прилича на колонизация.

— Не знам тази дума — каза Варг.

— Това е, когато изпращате група в нови земи. Те вземат със себе си всичко необходимо, за да започнат да създават собствена общност и да се заселят на ново място.

Варг размърда уши в знак на разбиране.

— След нощта, когато вордът нападна Първия лорд, Сари изчезна. Сега знаем, че той е бил изкаран от столицата с кораб и се е върнал в родината си. Тогава го търсихме няколко седмици, но така и

не успяхме да го намерим — Тави с присвити очи погледна напред на запад — там, където беше домът на Варг. — Също така не успяхме да открием и вордската кралица.

Варг оголи зъби.

— Сари е плел интриги с ворда. Сигурен съм, че я е взел със себе си, когато е избягал. Сигурен съм, че той я е отвел в твоята родина и че там тя е получила свободата си. Мисля, че щом е разбрал какво се случва, той е взел заложници, за да си гарантира сътрудничеството на Насаг и неговите воини, взел е всичко, което е можел да вземе със себе си, и е избягал, като се е доверил на плана на Калар, за да има шанс за успех.

— Значи за всичко — изръмжа Варг, — е виновен Сари.

Тави кимна.

— Мисля — каза той тихо, — че твоят народ е в опасност. Затова Сари изгори корабите зад гърба си. Знаеше, че ако не го направи, Насаг ще се върне у дома, за да защитава родината си. И точно затова Насаг сега строи флот.

Варг мълчеше. Езикът на тялото му също не казваше нищо на Тави. Но минута по-късно той заговори.

— Ако това е вярно, алеранецо, тогава твоите врагове ще бъдат победени. По каква причина искаш да помогнеш на Насаг да се върне и да предотврати това, което може да се случи?

— Шегуваш ли се? — попита Тави. — Имам личен интерес. Ако вордът унищожи твоя народ, рано или късно те ще дойдат тук. Ако ви изпратя у дома, за да се биете с тях, ще стане едно от двете неща. Или вие ги побеждавате и в този случай Алера ще се сблъска с познат враг, а не с нещо още по-лошо. Или те ще ви унищожат, но като същевременно отслабят себе си, което ще улесни войната на Алера с тях. Във всеки случай на нас ще ни е много по-добре, ако хората ти напуснат.

Варг обмисли за кратко тази мисъл.

— Ако си прав, тогава ние имаме общ враг.

— Прав съм — каза тихо Тави. — Знам, че съм прав.

Канимът погледна Тави.

— Какво предлагаш?

— Връщам те на Насаг в Мастингс. Вие си достроявате корабите и заминавате.

— Толкова просто — каза той. — Не, алеранецо, не е толкова просто. Не е толкова почтено, както, ако се пролива кръв. Ти ще можеш ли да накараш вашите легиони да спрат? За да могат канимите да заминат?

Тави стисна зъби за момент, но се принуди да признае:

— Не съм сигурен.

— Тогава как ще действаш?

— Не съм сигурен — каза Тави. Той присви очи. — Все още не, но ще го уредя.

Варг не отговори.

Двете същества стояха редом и гледаха сянката на запад от тях. И изведнъж, без причина, на Тави му стана студено.

ГЛАВА 41

— Не ми харесва това, Първо копие — тихо каза Красус, — прекалено е лесно.

Те стояха на хълм сред руините на стар град, чието име отдавна вече беше забравено.

Най-вероятно градът е западнал, след като на няколко мили от него е изникнал процъфтяващият пристанищен град Мастингс — и в продължение на няколко века тук не е нощувал никой друг освен случаен пътник или преминаващи елени.

— Сигурен съм, че е трябвало да укрепят това място — каза Маркус, — но се радвам, че ни го предадоха без бой.

— Точно така — съгласи се Красус, — можели са, били са длъжни. Но не са го направили.

— Канимите са добри войници — парира Маркус. — Но те не са перфектни, сър. Може да има няколко причини, поради които да не използват тази позиция срещу нас. Ако са допуснали грешка или просто не са успели да го укрепят навреме, толкова по-добре за нас.

— Звучи неубедително, Маркус — каза Красус, — и самият ти го разбираш.

— Неубедително ли, сър? — попита Маркус. — Само защото канимите са ни позволили да заемем позиция, която можем да укрепим, намираща се само на няколко мили отвъд пределите на собствената им дистанция за атака от града, който те трябва да защитават на всяка цена, като едва ни пуснат кръв от носа по време на оттеглянето им? Особено като се има предвид, че те знаят колко опасни сме в силна отбранителна позиция? — той изсумтя. — Какво неубедително има в това?

Около тях Първи алерански продължаваше да разчиства обраслите улици и полуразрушените сгради, проверявайки всичко, което се намира в периметъра на разрушените стени, които някога са обграждали града.

Двата легиона на Гвардията бяха преминали на позиции близо до града и в момента издигнаха палисади на върха на обикновени земни насипи като външен отбранителен периметър около основата на хълма.

Раздаде се тропот на препускащ кон и Максимус мина с жребеца си през нещо, което някога е било нечия всекидневна. Той скочи на земята и хвърли юздите около останките от комин, след което приближи до Красус и отдаде чест.

Красус върна поздрава.

— Е?

— Имаха разузнавачи, които да наблюдават хълма — каза Максимус. — Каними и конни бунтовници. Преследвахме ги, но не особено сериозно.

Красус кимна на брат си.

— Градът?

Очите на Максимус блеснаха.

— Видях го.

— Колко е зле?

— Три реда земни укрепления — каза Макс. — После нещо подобно на наскоро издигната външна стена около стените на самия град. И всички са заети от войски.

Маркус тихо подсвирна.

— Колко са? — попита Красус.

— Двайсет хиляди по стените — отговори Макс. — И без представа колко може да се крият зад тях.

Красус изплю.

— Страхотно.

— Добрата новина — каза Маркус — е, че поне правят това, което очаквахме, сър.

— При тези обстоятелства това едва ли е успокояващо — промърмори Красус. — С толкова много работна сила те имат повече от достатъчно ръце, за да възстановят руините и да ни накарат да се бием за тях.

— Може би си мислят, че не им трябва — каза Максимус. — Те и така вече ни превъзхождат числено. Ако смятаме да ги избием, ще трябва да се приближим към тях, и наличието на отбранителна позиция в тила няма да означава много, когато е на няколко мили назад.

Маркус безразлично изсумтя. Красус беше млад командир, но естествено усърдният му, разсъдителен ум беше склонен да потиска обичайната небрежност за лидер на неговата възраст. И то може би прекалено много.

Провеждането на военна кампания всъщност беше едно от най-сложните неща за правене, а изискванията за организация, логистика, комуникация и вътрешна политика често можеха да създадат необичайни и дори на пръв поглед нелепи сценарии.

Маркус добре познаваше уменията на Насаг, позволили му да оцелее на вражеска територия, напълно отрязан от каквато и да е помощ и при огромно превъзходство на противника в абсолютни числа. Само невероятно компетентно ръководство би могло да обясни това, но дори и най-блестящият генерал е ограничен в ресурсите.

Напълно възможно беше Насаг просто да е достигнал пределите им.

Освен това, призна Маркус, беше напълно възможно причината руините да бъдат отстъпени без бой далеч да не е безобидна.

— Планирайте въз основа на това, което той може да направи — каза Маркус. — Не от онова, което мислите, че смята да направи.

Красус погледна Маркус и рязко кимна.

— Добрата позиция, която ни отстъпиха тук, им позволява да знаят със сигурност две неща: къде да ни намерят и откъде ще тръгнем към Мастингс — той намръщено почеса върха на носа си. — Според нашите оценки той разполага с четиридесет хилядна войска, която да защитава Мастингс, нали?

— Да, сър.

— Добре — каза Красус. — Да предположим, че той има тридесет хиляди, които ни очакват зад стените. Значи спокойно може да остави десет хиляди да чакат в полето, надявайки се да ни притисне между защитата на Мастингс и мобилните си сили.

Макс кимна.

— Ситуацията ще се обърне гадно и бързо.

— Но това не са достатъчно големи сили, за да ни разбият сами — каза Маркус. — Особено ако сме в укрепления.

— Което им дава още повече причини да не ни позволят да се укрепим тук без бой.

Макс се загледа в Красус за момент, след което заяви:

— Прекалено много мислиш.

Младият командир сви рамене.

— Не мога да си представя Насаг да стои спокойно зад стените си и да ни чака — каза Красус. — Може би планира да ни удари тук, преди инженерите да имат време да възстановят руините. Затова ще изпратя конни патрули на пет-шест мили около нас. Ако някой види нещо да се движи там, искам да го знам.

Макс кимна, удари с юмрук в гърдите и се насочи към коня си.

Но преди да успее да тръгне, се чу звукът на голям брой приближаващи коне и скоро пристигнаха сенаторът, капитаните на двата гвардейски легиона и най-близките им придружители.

Но без, забеляза Маркус, сингуларите на сенатора. Нямаше никаква следа от Наварис от Фригия или нейните колеги. Няколко здрави легионери от Гвардията стояха до Арнос, но не и неговата банда наемни убийци.

Маркус хвърли поглед към Красус, който изглежда също забеляза отсъствието им. Младият командир се намръщи и неспокойно почука с върха на пръста по дръжката на меча си.

— Капитан Красус — поздрави Арнос.

— Сенаторе — любезно отговори Красус и отдаде чест. — Добре дошли. Не очаквах да ви видя днес.

— Няма смисъл да губите време — отговори Арнос.

Това не му пречеше да го прави по-рано, помисли си Маркус, но на глас не каза нищо.

— Да, сър — съгласи се Красус.

Той продължи, като изложи на Арнос кратките факти, които бяха научили за Мастингс.

— Тъкмо щях да изпратя патрули, сър, ако искате...

— Добре — каза Арнос и кимна. — Дръжте ги наблизко. Не повече от миля или две. В противен случай ще ги загубим в сблъсъци с рейдърските групи и вражеските разузнавачи.

За миг Красус не отговори нито. После каза:

— Сър, с цялото ми уважение, бих искал да кажа, че смятам, че трябва да ги придвижим малко по-напред. Вярно, че рискът е по-голям, но ако противникът тръгне към нас, патрулите ще имат повече време да ни предупредят за приближаването му.

— Благодаря ви за предложението, капитане — отговори Арнос с равен тон. — Но противникът не счете за необходимо нито веднъж открито да се изправи срещу нас след последния ни сблъсък. Затова днес ни оставиха руините: разбират, че ще бъдат победени на открито, и искат да съхранят бойния си дух за отбраната на Мастингс. Ако наистина около нас се придвижват някакви сили, съмнявам се, че ще са многобройни. Канимите защитават своите кораби. Те няма да изпратят значително количество войска за второстепенни авантюри.

— Звучи логично, сър — отговори Красус, кимайки. — Но няма да ни навреди, ако наблюдаваме малко по-далеч.

— Пътят до Калар е дълъг, млади Антилус — каза Арнос, очите му бяха твърди, но в тона му се прокрадваше леко веселие. — Нашите конници ще ни бъдат полезни, когато се сблъскаме с реална заплаха в южната част на страната. Хайде да не ги прахосваме тук, а?

Лицето на Красус стана абсолютно неутрално. Той рязко кимна на сенатора и още веднъж отдаде чест.

— Да, сър.

После се обърна към Максимус и каза:

— Патрулите да се разположат на две мили. Не ме карайте да го казвам два пъти.

Максимус също отдаде чест и се отдалечи.

Маркус остана наблизо, докато Арнос заедно със своите капитани започна да обсъжда плана за предстоящата битка и докато Красус демонстрираше плодовете на цял живот подготовка за наследник на бащината титла. Въпреки че можеше да направи няколко предложения, младият мъж си държеше устата затворена, докато Налус неизбежно посочи някои от същите моменти. Красус незабавно щеше да предупреди Арнос да подходят разумно, а Арнос също толкова незабавно щеше да отхвърли предложенията му.

След повече от час съвещание те имаха план за атака срещу града, който даваше поне някакъв проклет шанс за успех.

Когато всички започнаха да се разпръскват, Маркус приближи до коня на Налус.

— Сър, ремъкът изглежда малко разхлабен.

Той побутна крака на Налус и капитанът го дръпна назад, за да може Маркус да стигне до катарамата на широкия кожен ремък.

— Можеш да не казваш нищо — промърмори Налус под нос. —
Знам. Изглежда прекалено просто. Нещо не е наред.

Маркус кимна, завърши регулирането на ремъка и потупа коня по задницата, преди да се отдалечи.

Красус закрачи до него и те се отправиха към южния край на руините, където инженерите вече бяха започнали работа, подготвяйки за отбрана стената на стария град.

— Две мили не са достатъчни — изръмжа Красус.

— Да, сър — отговори Маркус. — Предполагам, че беше добра идея да заповядате на Максимус да отстъпи на четири.

— Не съм му заповяждал това — каза Красус, усмихвайки се леко. — Вие бяхте там.

Маркус изсумтя.

— Да, сър.

Маркус придружи Красус, докато той оглеждаше укрепленията и говореше с трибуна на инженерната кохорта. След това проведе инструктаж на трибуните на Първи алерански, на които беше изложен бойният план за следващия ден.

Красус освободи офицерите от командната палатка и каза:

— Маркус, останете за малко.

Първото копие спря в очакване.

— Забелязахте ли сингуларите на сенатора?

Маркус се намръщи.

— Да, сър. Или по-скоро не, не ги забелязах.

— Опитвам се да си припомня кога за последен път ги видях. Мисля, че беше, когато все още бяхме близо до Отос.

Маркус кимна.

— Това е точно каквото си спомням и самият аз.

— Не е толкова трудно да се досетиш за каква работа някой би изпратил Наварис от Фригия — тихо каза Красус. — Ако нещо се случи с капитана, няма да го оставя просто така. И ще ми трябва помощта ви...

Отвън тръбите започнаха да призовават на оръжие. Раздадоха се викове на хора, ботуши тропаха по земята. Красус и Маркус се спогледаха, а след това излязоха от палатката, за да намерят Първи алерански в разгара на организиран хаос, предизвикан от неочаквания призив към оръжие.

Максимус се появи в галоп, конят му беше целият покрит с пяна и дишаше тежко. Той рязко отдаде чест на Красус и скочи от неспокойното животно.

— Заповядах да свирят тревога — каза той бързо. — Нямаме много време.

— Защо, Макс? — настойчиво попита Красус.

— Вие се оказахте прав. Беше твърде лесно — отговори Макс. — Канимите идват — поне две отделни формации се приближават към нас от североизток и от югоизток и ще се съберат тук.

— Врани — изруга Красус. — Колко са?

— Към момента поне тридесет хиляди — отвърна Макс.

Красус безмълвно го зяпна, а лицето му преbledня.

— Как? Как биха могли да имат толкова много в полето?

— Сър — изръмжа Маркус. — Няма значение как са го направили. Те са тук.

Красус стисна юмруци и после рязко кимна на Първото копие.

— Съберете и подгответе хората за преместване към подножието на хълма, за да засилят отбраната на палисадата — каза той рязко. — Рицарите останат на върха в резерв. Максимус, колко от твоите хора са тук сега?

— Не много — отговори Макс. — Повечето все още патрулират.

— Тогава поемаш задълженията на трибун на рицарите — каза Красус. — Действайте.

Макс отдаде чест и се отдалечи.

— Маркус... — обърна се Красус.

Първото копие се удари в гърдите в ясен поздрав.

— Да се заемаме за работа, сър.

ГЛАВА 42

Исана наблюдаваше как „Слайв“ приближава до доковете на Фелкоув, малко пристанищно градче на западното крайбрежие на Алера, на много мили южно от Фаундърпорт и Елинарх.

Мястото изглеждаше западнало, дъските на къщите му бяха износени от времето и измазани с катран. Съдейки по вида на доковете, можеше с една крачка от кораба да попаднеш в кръчма или в бардак, което по принцип беше едно и също.

Ерен стоеше до нея и се усмихваше.

— Не гледайте толкова притеснено, милейди — промърмори той. — Няма да останем тук достатъчно дълго, за да стане неудобно за вас.

Исана погледна Ерен и се усмихна.

— Толкова ли си личи?

— От около левга разстояние — отвърна Ерен. — Честно казано, и мен не ме интересува особено.

— Тогава защо избрахме тук да слезем на сушата? — попита Исана.

— Близо е до Мастингс — каза Ерен. — Легионите вероятно вече са там и дори ако още не са, Насаг почти сигурно е там.

— Не трябва ли тогава да плаваме направо към Мастингс?

Гласът на Демос се вклини в разговора, когато капитанът мина по палубата.

— Канимите бяха доста категорични относно реквизирането на всеки кораб, който попадне в ръцете им. Предпочитам да запазя моя.

— Коего прави Фелкоув единствената ни реална възможност — каза Ерен. — Канимите нямат представителство тук. Нещо, свързано с миризмата.

Исана вдигна вежди.

— Разбира се, не са го оставили напълно без надзор?

— Не — отвърна Ерен. — Те плащат на местен, ъ-ъ, бизнесмен на име Ибрус, за да реквизира кораби и да ги информира за всяко движение на военни кораби.

— Какво ще му попречи да предаде „Слайв“? — обърна се Исана към Демос.

— Той е алчен — отговори Демос. — Но не е самоубиец.

— Преди съм имал работа с него — добави Ерен. — Разумен човек е, доколкото това е възможно за неговия сорт хора.

Въжетата бяха хвърлени към пристанищните работници и мъжете бързо придърпаха „Слайв“ към кея. Исана забеляза, че до всяко въже на кораба имаше брадва с широко острие, най-вероятно с цел при нужда бързо да се отделят от кея.

Корабът акостира, Демос кимна на Ерен и му протегна ръка:

— Пристигнахме.

Ерен подхвърли кожена торбичка в дланта на Демос и кимна.

— Удоволствие е да работя с вас.

— Винаги обичам да работя с курсори — отговори Демос. — Плащат навреме и почти никога не се опитват да ме убият след това.

Тави излезе от пътническата каюта, въоръжен и облечен в броня. Арарис, облечен по същия начин, се появи след него. Тави се усмихна и кимна на Исана, пристъпи до трюма и изръмжа нещо на канимски. Отвратно ръмжене се разнесе от дълбините на кораба, а след това Варг се появи през товарите врати.

Огромният каним сбръчка нос и изръмжа нещо, на което Тави отговори с лаещ смях. Варг сметна, че е под достойнството му да използва корабния трап. Той просто сложи едната си ръка на парапета и леко скочи долу на кея. Вярно, че „леко“ е относително понятие, помисли си Исана.

Всички пристанищни работници за миг замръзнаха, спряха работа и се облешиха във Варг. Здравият каним се протегна, после се прозя, нарочно демонстрирайки уста, пълна със зъби.

Хората бързо се върнаха към прекъснатите си занимания.

Когато Тави мина покрай Исана на път към трапа, тя го попита:

— Какво каза той?

— Че се радва да слезе от този кораб — отговори Тави. — И казва, че тук мирише на мокри хора.

Исана примигна.

— Аз... не разбирам — тя погледна към канима. — Това шега ли е?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Тави. Той хвърли кос поглед към Варг. — Но не мисля, че е. Извини ме.

Той слезе по трапа и застана до канима.

Кайтай се спусна по такелажата на кораба, преодолявайки последните няколко фута до палубата със скок. По време на пътуването косата ѝ отново беше пораснала и сега бяла четина от къса, тънка коса допълваше дългата ѝ грива.

Тя изпрати сияйна усмивка към един от моряците — мускулест млад моряк с пресен белег през брадичката. Мъжът забележимо потръпна и сякаш си спомни за спешни задължения, изискващи вниманието му някъде другаде на кораба.

Кайтай подхвърли на Исана:

— Само веднъж си свалих ризата, а тези алеранци кой знае защо си помислиха, че ги каня всички да се чифтосват с мен.

Исана хвърли поглед на оттеглящия се млад моряк.

— Ох, мила. Защо не каза нищо?

Кайтай сви рамене.

— Нямахме какво да се казва. Той направи предложение. Аз отказах.

Исана вдигна вежда.

— Разбирам. И къде точно отказът ти му пусна кръв?

— Ето тук — каза Кайтай и прокара пръст под брадичката. — И на още едно място, сега ще ти го покажа...

Тя започна да издърпва ризата си от панталона.

Исана въздъхна и сложи ръце върху ръцете на Кайтай.

— По-късно, скъпа. Сега нека просто да слезем от кораба.

Тя се усмихна на Кайтай и ѝ предложи един от пътните плащове, които беше преметнала през ръка.

Кайтай взе плаща, очевидно доволна от себе си, и го метна на раменете си, покривайки забележимата си коса с качулка.

— Въпреки че не виждам смисъл в каквато и да е маскировка — каза тя. — Не и когато канимът е с нас.

Исана сложи собствения си плащ.

— Развесели ме.

— Твърде лесно — весело се отзова Кайтай.

Арарис, също в плащ и качулка, приближи до Исана с чанта на рамо. Той ѝ подаде чантата и Исана я взе, като докосна пръстите му

със своите. Очите на Арарис за миг блеснаха и той наведе глава към нея.

— Готова?

Исана почувства внезапно весело трепване от страна на Кайтай, примесено с разбиране, след което тя промърмори саркастично:

— Да, тя просто изгаря от нетърпение.

— Кайтай! — отчаяно прошепна Исана, лицето ѝ пламна.

— Всичкото това суетене около мъжете и отделните стаи. Аз можеше да живея в една стая с моя алеранец, а ти — с твоя. И всички щяха да са щастливи.

— Кайтай!

— Макар да вярвам, че тогава много неща биха отнели много повече време — каза Кайтай. Тя наклони глава и погледна Арарис с открито оценяващ поглед. — Той как е с езика?

Арарис изглеждаше значително по-потресен, отколкото когато червата му се бяха изсипали от корема.

— Кхрм, лейди — измърмори той. — Моля да ме извините.

И забърза надолу по трапа, насочвайки се към Тави.

Кайтай избухна в звънлив, сребрист смях.

— Алеранци, отнасяйте се към това по-просто.

— Ти нямаш срам! — възмути се Исана, но усети как устата ѝ се разтяга в усмивка.

— Разбира се — съгласи се Кайтай. — Очевидно това е страничен ефект от факта, че съм неграмотна дивачка.

Тя замислено изду устни и погледна към Тави, който съсредоточено разговаряше с Ерен.

— Моят алеранец не знае.

— Така е — каза Исана.

— И ти би предпочела да продължи да е в неведение.

— Да.

Кайтай леко се усмихна.

— Имаше време след смъртта на майка ми, когато Дорога искаше да се среща с друга жена. Аз имах чувството, че той предава паметта на майка ми. Беше болезнено.

Исана леко трепна от усещането за непоправима загуба и самота, появило се в Кайтай. Загубата на майка ѝ би трябвало да е оставила

дълбоки рани в душата ѝ, щом след толкова години предизвиква такива силни емоции.

— Сега го разбирам по-добре. Мама почина. Дорога не е длъжен да прекара остатъка от живота си сам. Но да мисля така беше прекалено трудно.

— Ще му кажа — каза Исана. — Когато главата му няма да е препълнена с други мисли.

Кайтай кимна.

— Тогава няма да се меся. Няма да излъжа, ако ми зададе директен въпрос, но и няма да привличам вниманието му към това.

— Благодаря ти, Кайтай.

Тя кимна и каза:

— Но не отлагай много. Следващият път, когато отседнем някъде, можем да се разположим много по-удобно.

Те слязоха заедно от кораба и се присъединиха към останалите, за да пресекат Фелкоув и да видят Ибрус, човека, когото Ерен спомена.

Бяха влезли в пристанището по залез и сега бяха на път да се окажат в пълен мрак. По улиците на Фелкоув на практика нямаше лампи. Малкото, които забелязаха, осветяваха близките до тях къщи и предприятия и явно бяха частна собственост.

Улиците представляваха мокри, кални пътеки, на които очевидно липсваше каквото и да е призоваване на камък или поне обикновена каменна настилка. От двете страни на улиците имаше канавки, по които сякаш се стичаше цялата мръсотия на Фелкоув, вонеше отвратително.

Когато влязоха в града, Варг сякаш стана с няколко инча понисък, раменете му станаха още по-високи, а главата му се притисна към гърдите. Често се извърташе настрани в опит да намери глътка чист въздух в това зловоние.

Само една улица се виеше от океана нагоре по стръмния хълм. Ерен ги заведе до последния завой към огромна сграда, която на пръв поглед изглеждаше доста респектиращо и можеше да бъде резиденция на съдия или някой провинциален граф.

Многото години излагане на дъжд и слънце бяха покрили някога белия ѝ камък с петна, а повечето прозорци бяха избити. Това, което някога е било малка градина пред къщата, сега се беше превърнало в

участък земя, обрасъл с плевели и толкова гъсти къпинови храсти, че те сами се задушаваша.

Ерен пристъпи до входната врата, извади нож и няколко пъти удари с дръжката по нея.

Вратата бе евтина, пострадала от атмосферните условия, но очевидно сравнително наскоро поставена и покрита с малки кръгли вдлъбнатини, които, както предложи Исана, са оставили хиляди други хора, чукали по нея с дръжките на кинжалите си.

Дълго време нищо не се случи.

— Може би просто трябва да влезем? — попита Тави.

— О, врани, не — бързо отвърна Ерен. — Лоша идея.

Той отново почука по вратата.

— Ибрус! — извика силно. — Трябва да говоря с теб и имам пари!

По дъските на пода в къщата се чува стъпки, ставащи все по-ясни. Скоро вратата бе отворена от здраво момче в изцапана с храна риза.

Той имаше надвиснали вежди, тлъста шия и горна устна, от която някога е било откъснато парче, оставяйки зъбите му да се виждат във вечна усмивка.

— Зиги — усмихна се Ерен. — Ибрус вкъщи ли е?

Думите на младежа бяха неясни заради обезобразеното лице, но тонът му беше изненадващо топъл и мек.

— Вече е късно, Апий. Казвал ти е за режима си.

— Готов съм да му платя за загубеното време.

— И преди съм чувал такива обещания — отвърна Зиги.

Ерен хвърли две монети на едрия младеж и Исана видя проблясък от злато на светлината на самотната магическа лампа на входната врата.

— Готов съм да му платя за загубеното време — повтори Ерен с абсолютно същия тон като преди.

— Влезте — каза Зиги. Той сложи монетите в джоба си и ги заведе в гостната — просторна стая, която очевидно се използваше като приемна, с голям (и почти недействащ) фонтан в средата на басейн. Водата беше тъмна и застояла. Когато Варг се наведе, опитвайки се да се промуши през вратата, Зиги спря и се загледа в канима.

— Изчакайте тук. Ще отида да го доведа.

— Прекрасно — промърмори Тави, обръщайки се към Ерен, когато Зиги си тръгна.

— Помага да се постигне споразумение — каза Ерен.

— Апий? — попита Тави.

— В тази част на Империята всеки има поне два или три псевдонима. Ако не си подбереш два или три, никога няма да се впишеш.

— Ибрус — продължи Тави, — можем ли да му се доверим?

— Абсолютно — отвърна Ерен, — предвид ползите, които получава от това.

Тави кимна, оглеждайки тъмната стая.

— Не ми харесва това. Ако имаше друг начин гарантирано да получим коне...

— Няма такъв — твърдо каза Ерен.

Тави, продължавайки да се оглежда, изсумтя:

— Въпреки това.

Прозвучаха стъпки и се видя приближаваща светлина. Зиги носеше лампа в едната си ръка и тежка сопа в другата.

До него вървеше мъж. Беше с ръст, по-висок от средния, и добре сложен, гъстите му рижи коса и брада бяха прошарени с бели косми. Беше облечен в лека туника, каквито носеха сенаторите и най-претенциозните граждани, въпреки че дрехата му беше намачкана и окапана с вино — поне Исана се надяваше, че е вино.

— Апий — каза Ибрус и се прозя. — Току-що приключих с вечерните си развлечения и не мога адекватно да изразя колко ме дразни твоето присъствие.

Исана се улови, че внимателно изучава Ибрус. Въпреки че изглеждаше и говореше със скучен и леко раздражен тон, истинските му емоции бяха напълно различни.

Той беше напрегнат. Страхуваше се.

— Ти си посредник, Ибрус — парира Ерен, — всеки иска да те види посред нощ или посред пожар. Има малка разлика.

— Някой ден твоят език ще ти донесе неприятности, Апий — мрачно каза Ибрус.

Ерен вдигна кесията и я разклати.

— Тогава предпочитам да дам това там, където няма да те притеснява. Трябват ми коне.

Ибрус се намръщи, завъртя очи и каза:

— Зиги.

Едрият младеж протегна ръка и Ерен му хвърли кесията. Зиги изсипа монетите на дланта си, погледна ги, върна ги обратно и с кимване на глава подаде кесията на Ибрус.

— Там няма да има голям избор — предупреди го Ибрус. — Свободните алеранци заграбиха всичко, което можах.

— Какво ти остана? — попита Ерен. Двамата мъже започнаха да се пазарят за конете.

Докато те се пазаряха, Исана все по-отчетливо усещаше несъответствието между поведението на Ибрус и действителното му настроение. Вярно, в това нямаше нищо необичайно. В смисъл, че повечето хора могат да се прикриват доста добре.

В крайна сметка това беше признак на добър тон и показваше елементарна учтивост към другите. Но след опасните приключения в морето, където живееха левиатаните, чувствителността ѝ на призователка на вода ставаше все по-фина, способна да различава детайли и нюанси с по-голяма и по-голяма яснота.

Емоциите на Ибрус бяха не просто умишлено потиснати реакции, които той предпочиташе да не показва. Той беше много притеснен, изпаднал в нетърпеливо очакване и все повече се страхуваше.

— Вие чакате някого — рязко каза Исана.

Разговорът престана и всеки чифт очи в стаята се обърна към нея.

Тя не искаше да го казва на глас, но жребият беше хвърлен. Тя пристъпи напред, вперила поглед в Ибрус, и заговори отчетливо.

— Кого чакате, Ибрус? Защо нормална търговия с коне ви плаши толкова много?

— Нямам представа за какво говорите — отговори Ибрус.

Тави присви очи, после бързо се спогледа с Исана и каза:

— Ти се потиш, Ибрус. Дори в такава чудесна, прохладна вечер.

Арарис, който беше замръзнал, когато Исана започна да говори, рязко се завъртя. Едновременно с това мечът му излетя от ножницата и острието удари нещо, което изглеждаше като празен въздух.

Фонтан сини искри и пролята кръв излетя от нищото и се плисна по пода и разкошната дреха на Ибрус. Раздаде се болезнен вик и се появи мъж — висок, строен, облечен в броня и въоръжен с меч.

Острието на Арарис мина през бронята му като нож през масло, а зейналият дълъг прорез в стоманените звена беше допълнен от много по-страшна рана в плътта под тях.

Мъжът се свлече, крещейки, а мечът падна от ръцете му, докато се опитваше да задържи изсипващите се от корема му вътрешности.

Исана го позна. Това беше един от сингуларите на сенатор Арнос.

Което означаваше...

Раздаде се оглушителен грохот на разбиващ се камък и най-близката до отряда стена внезапно падна навътре, точно върху тях, унищожавайки всичко по пътя си.

Исана видя как Арарис отскочи назад към Тави и го изтласка извън падащите камъни. Самият Арарис се оказа погребан под купчина бял мрамор и закрепя.

Исана установи, че пада назад и разбра, че Кайтай я е хванала отзад за роклята и я вади извън смъртоносния дъжд мраморни парченца.

Ерен с ловко претъркулване се втурна напред, право към Ибрус, и като се изправи на крака, заби един от ножовете си чак до дръжката в гърлото му.

Зиги се завъртя към Ерен и скочи върху него, като притисна по-дребния мъж към пода. Той стисна гърлото на Ерен с двете си огромни ръце и Исана видя лицето на младия курсор да се налива с кръв.

Тя се обърна и се надигна на колене, след това посочи фонтана със застояла вода и призова Рил.

Струя вода излетя от басейна и се понесе през стаята. Тя се вряза в обезобразеното лице на Зиги и буквално се вкопчи в главата му, изпълвайки очите, носа, устата и ушите му.

Здравенякът пусна гърлото на Ерен и в паниката си безнадеждно се опита да махне водата, която покриваше лицето му.

Ерен се изви в дъга и отхвърли Зиги от себе си. Преди момчето да успее да седне на пода, Ерен извади още един нож и плъзна остроото като бръснач острие по гърлото на Зиги.

Ужасът на младежа заля Исана, погребвайки я слой след слой, подобно на свлачище от някаква отвратителна, смрадлива кал. Влачеше я неумолимо в дълбините, усилен от връзката с умиращ човек, но тя продължи да държи водата на лицето му, докато движенията му не станаха бурни, а след това внезапно отслабнаха и страхът му изведнъж изчезна.

С ридание Исана разсея магията и с усилие започна да се изправя на крака, зовейки Тави. Но щом направи това, някой счупи лампата и фурията ѝ за миг се издигна в огнен стълб и изчезна, оставяйки разрушената къща в пълен мрак.

Остриета се удариха със звън и искрите за миг озариха стаята, давайки възможност на Исана да види силуета на Арарис: краката му под коленете бяха затиснати с отломъци от стената, докато друг здравеняк от телохранителите на сенатора беше надвиснал над него с огромен чук във вдигнатите над главата ръце.

Исана изкрещя. Мракът отново изпълни стаята и тя не можеше да вижда целта си, затова направи първото, което ѝ дойде наум. С помощта на Рил тя събра цялото съдържание на басейна и го стовари върху човека, който се канеше да убие Арарис.

Чу се плясък на огромна маса вода и изненадано възклицание. Още един проблясък на искри ѝ показва мъж, проснат замаян на земята на няколко ярда от мокрия и кашлящ Арарис.

После някой сграбчи косата ѝ в желязна хватка. Главата ѝ беше издърпана назад, при което вратът ѝ болезнено се изви, а нещо тънко и смъртоносно студено се притисна до гърлото ѝ. Исана замръзна на място.

Тя и този, който я сграбчи, известно време стояха неподвижно в тъмното, докато накрая студен женски глас проговори:

— Възстановете осветлението и докладвайте.

Някой донесе две малки лампи и ги постави наблизко, така че Исана успя да разгледа стаята.

Арарис лежеше на пода, краката му все още бяха затиснати от отломки. Разперените му ръце бяха празни, а на гърлото му бе застинал върхът на дълъг меч, държан от мъжа, стоящ над него.

Мъжът с огромния чук се обърна на светлината на лампите.

— Аресиус е мъртъв — каза той с равнодушен тон. — Както и двамата местни. Взехме двама пленници.

Жената, която държеше Исана, попита:

— Сципио? Канимът?

Мъжът с чука нервно преглътна.

— Избягаха.

Жената внезапно дръпна Исана за косата и я хвърли по гръб на земята. Върхът на меч опря в скулата ѝ и Исана се озова лице в лице с Наварис.

Изглеждаше ужасно. Кожата на лицето ѝ беше олющена и сякаш беше покрита с мехури.

Късата ѝ коса беше изгоряла до по-светъл цвят, а ръцете ѝ също можеха да разкажат много за продължителното излагане на слънцето и болезнените му последствия.

— Холтър — каза Наварис. — Назовете ми поне една причина, поради която не трябва да ви убия вас двамата? Тук и сега.

ГЛАВА 43

Тави не успя да разпознае емоциите на Ибрус, докато той разговаряше с Ерен. Това не беше необичайно. Собствените му умения като призовател на вода все още бяха доста колебливи, особено в сравнение с уменията на такива призователи като майка му.

Но все пак нещо в тази ситуация не му даваше покой и когато майка му започна да напада Ибрус, той беше повече от сигурен, че тя е права.

После мечът на Арарис започна да се движи, излетя от ножницата и разпори човека, който се беше прикрил с воал и постепенно приближаваше към тях, и по-точно към Тави.

Тави извади меча си, но в този момент почувства как земята под него трепери от енергийни потоци и в следващия момент огромен железен боен чук пръсна най-близката стена, сякаш е направена от пчелен восък.

Цялата стена се срути в един миг, неспособна да устои на удара на чука, подсилен от магията на земята.

Тави едва ли осъзнаваше какво се случва, преди Арарис да го блъсне в гърдите, отхвърляйки го по-далече от падащите камъни. Сингуларът изкрещя — стотици фунтове отломки паднаха върху него.

Тави вече беше на крака, когато Ерен хукна към него. Той усети движение на въздуха зад себе си и се обърна точно навреме, за да срещне насоченото към него острие със своето. Стомана удари стомана и Тави се озова лице в лице с Наварис от Фригия.

Лицето на жената беше на люспи, кожата ѝ беше зачервена, очевидно беше опитвала да се отърве от мехурите, но очите ѝ бяха все така съсредоточени, а движенията на меча ѝ изглеждаха като размито сияние на метал, когато тя мигновено парира удара му и вече нанасяше следващия, не по-малко коварен.

Тави нямаше време да мисли за защита или да си спомни тренировките. Чист инстинкт приведе ръцете му в движение, когато

блокираше смъртоносната комбинация, като в последния момент отрази атаката, насочена към корема му.

Ръката му от само себе си се сви в юмрук и когато Наварис се обърна за следващото нападение, той я удари в устата. Тя отклони глава в последния момент и ударът се получи не толкова силен, но очите ѝ избухнаха от внезапна ярост.

Тави отскачаше и все повече и повече се отдръпваше, докато ударите се сипеха един след един. Контраатаките, които той предприемаше, бяха безобидни и Наварис с пренебрежение ги блокираше. Сърцето на Тави ужасено блъскаше. Той едва успяваше да отразява ударите, отклонявайки святкащото острие в последния момент.

Два пъти мечът на Наварис наистина докосваше ризницата му, разкъсваше звената и те подскачаха по земята с остър, звънящ звук, и ако той успя да запази плътта си невредима, това изглеждаше повече от просто усмивка на щедрата съдба.

Наварис нададе вой и острието ѝ се задвижи още по-бързо. Неочаквано Тави осъзна, че е изпаднал от плавния ритъм, който инстинктивно използваше, за да се защити, и че мечът на Наварис е започнал да се движи по-уклончиво и той не може да проследи движенията му.

В крайна сметка той се оказа твърде бавен, за да се върне в позицията, когато Наварис отрази особено силно неговия удар. Очите ѝ блеснаха, когато тя отклони острието му настрани, оставяйки Тави напълно незащитен, и мечът ѝ започна да се спуска в убийствен удар.

— Алеранецо! — извика Кайтай.

Той видя как мечът ѝ полетя, въртейки се във въздуха, хвърлен с цялата невероятна сила на призовател на земя. Пропусна Наварис с три фута... и се врязва в единствената лампа в стаята.

Стаята потъна в мрак.

Тави падна право надолу и усети как мечът на Наварис разсече въздуха там, където стоеше до преди миг.

Наварис изруга и той усети как движенията ѝ се забавят в опит да го намерят, да почувстват неговия меч. Боят продължи в тъмното. Наоколо се чуваше разнообразен шум.

Мъж изпищя и той чу глух звук от сблъскали се тела. После Наварис изсъска и Тави почувства как мечът ѝ се приближава към него

— кръг студена, смъртоносна стомана, очертана от острието ѝ, се появи пред вътрешния му взор.

Силата на удара ѝ беше ужасна, както физически, така и в силата на магията, стояща зад него, тя беше изпълнила стоманата с цялата сила на безумната си воля. Тави трябваше да срещне тази сила със своята собствена, в противен случай мечът на Наварис щеше да разреже меча на Тави, а след това и самия него. Той се изви, вложил силата и магията си в собственото си острие, и нанесе удар, който би трябвало да срещне меча на Наварис, яростно концентриран върху собствения си меч.

Остриетата се срещнаха. Стомана звънна в стомана, звукът беше висок, чист и пронизителен. Избухна ослепителен дъжд от искри и Тави видя застинало изображение на стаята: Наварис, със стиснати в омраза зъби. Кайтай, с разбита устна, от която течеше кръв, борецка се с облечен в броня мъж за притежание на меч. Исана, застанала на колене, с изражение на лицето по-студено и по-ужасно, отколкото можеше да си представи, протегнала ръка към мъж, който се търкаляше по земята с изцяло покрита от сфера мръсна вода глава.

След това мракът се върна и Тави направи няколко крачки встрани, преди да замръзне отново. Той отчаяно стисна зъби. Другите се нуждаеха от помощта му, но той не смееше да се придвижи към тях. Звукът щеше да подсказе на Наварис къде точно стои и ако той не концентрира всяка капка от вниманието си върху нея, никога нямаше да може да отблъсне атаките ѝ.

Отново мечът на Наварис се приближи към него и отново той го посрещна със своя. В светлината на искрите от удара той видя мъж в броня да лети с гръб през стаята и Варг да стои над Кайтай с протегнати ръце. Ерен лежеше неподвижно на пода. Тялото на Арарис беше извито в дъга от усилия или болка, докато той се опитваше да освободи краката си изпод развалините.

Тави отстъпи две крачки назад и отново замръзна, безмълвно проклинайки Наварис, в отчаяно очакване на следващата ѝ атака.

Той беше напълно неподготвен, когато огромна ръка падна на рамото му и само острата ръждиво-мухлясала миризма на канима го спря да се обърне и да удари от страх.

— Алеранецо — изръмжа Варг. — Всичко свърши. Последвай ме.

— Води — прошепна Тави.

Варг държеше ръката си на рамото на Тави и грубо го насочваше. Тави напълно се довери на водачеството на канима.

Ако преди това чувстваше, че Наварис може да съкрати дистанцията и да го убие, ако се опита кротко да се отдръпне от нея, сега, без някой способен да я насочва, тя нямаше да посмее да го гони сляпа. Затова Тави премина на бяг, вярвайки, че Варг ще насочи стъпките му.

Те излязоха в сравнително светлата нощ навън, Кайтай с усилие вървеше плътно зад тях, невъоръжена, с Ерен, праметнат през рамото ѝ.

Тави пое водачеството и ги поведе зад ъгъла, където нямаше да се виждат от входа на къщата.

— Ерен — прошепна Тави.

Кайтай внимателно го положи, подкрепяйки отпуснатото му тяло. Малкият курсор с огромни усилия си поемаше въздух, сякаш го правеше през тънка сламка, давещи хрипове придружаваха дишането.

На шията му имаше синини, които вече започваха да потъмняват и изглеждаше много вероятно трахеята му да е смазана. Очите му бяха изцъклени и нефокусирани, а гърдите му често се надигаха в опит да поемат достатъчно въздух.

— Какво ще правим? — попита Кайтай.

— Той се нуждае от призовател на вода — отговори Тави.

Варг се отпусна на колене пред Ерен и надникна в гърлото му. После изръмжа:

— Дай ми перо.

— Какво? — объркано попита Тави.

Кайтай обърна чантата си и започна да рови в съдържанието. Тя отвори някакъв пакет и протегна перо за писане.

Варг го взе и с бързо движение на ноктите си отрязва дълго около два инча парче. Вдигна го към светлината и присви очи.

После свали ръка и с единия нокът цепна гърлото на Ерен.

Тави изпищя и се опита да хване Варг за китката. Канимът изръмжа и проговори:

— Няма време за това.

За миг Тави се вгледа във Варг, после седна обратно на пети и кимна.

Варг се наведе и заби нокът в откритата рана. След това с невероятно прецизно движение за някой с неговите размери вкара перото в разреза.

Ерен трепна и се изви в бързо, дълбоко поемане на въздух. Въздухът със съскане премина през кухото перо и отново засъска, когато Ерен издиша. Дишането му се забави и се успокои. Той примигна няколко пъти и бавно дойде на себе си.

— Перото е мръсно — промърмори Варг. — Но нямаше време да го чистя, той можеше да умре. Може би вашата магия ще успее да почисти раната по-късно.

Той взе ръката на Ерен и поднесе пръстите ѝ към стърчащия край на перото.

— Дръж го. Ако го пуснеш, ще умреш.

Ерен болезнено се намръщи, погледна канима и кимна.

— Трябва да се върнем за тях — прошепна Кайтай.

Тави вдигна ръка и зашепна в отговор.

— Имаме само един меч за всички, а те имат заложници. Ако се върнем, те ще използват Арарис и Исана срещу нас. Ако приемем, че не са ги убили на момента.

Кайтай се озъби в тихо, разстроено ръмжене.

Тави дъвчеше устните си, размишлявайки бясно. После кимна и погледна Варг.

— Ибрус каза, че има коне. Те трябва да са наблизко. Вземи тези двамата и ги намери.

— Не можеш да се върнеш сам — изсъска Кайтай.

Тави я погледна в очите и каза:

— Не можем да ги победим със сила. И без значение какво ще се случи, на нас ще ни трябват коне, а конете няма да позволят на Варг да се доближи до тях. Ерен не може да го направи. Така че върви ти. Веднага.

Кайтай го погледна яростно, но след това стана и подаде ръка на Ерен. Варг вдигна глава, няколко секунди души въздуха, а след това закрачи с широка плъзгаща се стъпка. Кайтай, застанала до Ерен, последва канима.

Тави свали колана си, наведе се в кръста и се измъкна от ризницата, оставяйки я да падне на земята. Въпреки че тя би му

осигурила някаква защита в случай на бой, тя също така би издавала шум при движение. А сега секретността беше по-важна.

Той отново закопча колана с меча и се прокрадна в тъмното към дома на Ибрус, като внимателно подбираше пътя си, докато не приседна под един от счупените прозорци на гостната. Вътре горяха две малки магически лампи, които хвърляха мътна червено-оранжева светлина.

— Холтър — каза Наварис, точно когато Тави се приближи. — Назовете ми поне една причина, поради която не трябва да ви убия вас двамата? Тук и сега.

Стомахът на Тави болезнено се сви от лошо предчувствие. Той сложи ръка на меча си. Ако се стигне до това, по-добре да ги нападне, отколкото да стои редом и да ги остави да убият майка му и приятеля му.

— Чувате ли ме, холтър? — попита Наварис. — Това не е риторичен въпрос. Ако има някаква причина да ви оставя жива, трябва да ми я кажете.

Тави извади острието от ножницата с около два инча.

— Предполагам, че това зависи от нещо — отговори Исана. Гласът ѝ беше овладян и уверен.

Тави отново замръзна.

— От какво? — попита Наварис.

— От това доколко сте вярна на сенатора.

Тишина.

— Аз знам на кого служи той — продължи Исана. — На Инвидия Акватайн, която всъщност е и моята покровителка. Съмнявам се, че тя ще благодари на Арнос, че се намесва в работата ми. Потръпвам, като си помисля за реакцията ѝ, ако той все пак ме ликвидира.

Отново мълчание.

— От почти година водя кампания за премахване на робството за лейди Акватайн и Дианическата лига — продължи Исана. — И през последните шест месеца посетих членове на осигурителни фондове на Лигата за предоставяне на средства за бежанските лагери. Съпругите на всеки граф, лорд и Върховен лорд оттук до Рива се срещнаха с мен, дадох ми пари — и те знаят, че дойдох в Елинарх. Наистина ли сте сигурна, че той е готов да бъде въввлечен в моята смърт?

— Лъжеш — каза убийцата.

— Можете ли да си позволите да решите това? — тонът на Исана стана откровен. — Искате ли да вземете това решение вместо него, Наварис?

Тави почувства как се усмихва.

— А сингуларът? — попита Наварис. — Него защо да го оставя жив?

— Сципио е негов приятел — каза Исана. — Мъртъв, той е безполезен за вас. Жив, той е заложник.

— Но също така той вече няма да бъде заплаха за мен — промърмори Наварис.

— С това не мога да споря — каза Исана. — Освен това аз също бих се страхувала от него. Особено ако бях на ваше място.

Гласът на Наварис стана много тих.

— Особено?

— Да. Това до известна степен би трябвало да е трудно за вас. В крайна сметка вие сте спечелили повече битки, отколкото Арарис Валериан някога е водил. Вие, разбира се, сте убили повече въоръжени противници, отколкото той някога. И все пак, както аз мисля, през целия си живот сте живели в неговата сянка. В крайна сметка той има име. Колкото и да доказвате силата си, той винаги ще бъде най-добрият — тя замълча за момент, преди да продължи: — Ако вие се изправите в двубой срещу него и загубите, е, това ще докаже всичко.

Тави се премести малко, за да надникне през прозореца. Исана седеше на пода между два трупа — на Ибрус и неговия помощник — и пред Наварис така невъзмутимо, сякаш пие чаша чай в столицата. Арарис все още беше погребан под развалините, а един от сингуларите на Арнос стоеше над него, притиснал меч до гърлото му.

Исана беше съсредоточена върху Наварис и Тави изведнъж разбра, че тя наблюдава реакцията ѝ към своите думи, използвайки водната си магия, за да знае какво да каже на убийцата, да разбере какво я движи.

— Разбира се — добави Исана и леко се наведе напред, — ако го убиете тук, никога няма да имате шанс да го победите. Никога няма да може да докажете на всички, че сте най-великият меч в Алера. От друга страна, ако го върнете жив на работодателя си, той най-вероятно ще ви нареди да се отървете от него така или иначе.

Наварис се взираше в Исана, замръзнала. Движеха се само очите ѝ.

— Вие сте по-добра от него, Наварис — каза Исана. — Приковахте го към корпуса на „Мактис“ като насекомо и ако не беше избягал, всичко щеше да е свършило. Знаете, че ще го победите, ако се биете с него. Защо не си дадете шанс да изтриете името му и да го замените с вашето? — Исана леко се намръщи и Тави долови нотка на съчувствие в гласа ѝ, тъга докосна очите ѝ. — Какво друго имате?

Ноздрите на Наварис се разшириха, а дясната ѝ китка затрепери. В слабото ѝ тяло се появи напрежение и дишането ѝ леко се ускори.

После тя сякаш се сви. Клепачите ѝ се отпуснаха.

— Тандус — промърмори тя. — Армениюс. Вържете ги. Вземаме ги с нас.

Огромният мъж, чийто чук разруши стената, кимна и се наведе над Арарис, издърпа ръцете на сингулара зад гърба му и здраво ги върза с кожено въже.

Другият мечоносец поклати глава.

— Няма ли да преследваме Сципио?

— Името му не е Сципио — тихо каза Наварис. — Той е Тави от Калдерон — тя направи рязко движение, удряйки Исана по бузата с обратната страна на дланта си със страшна сила, така че я събори на пода.

Дланта на Тави се стегна върху дръжката на меча, но той не се поддаде на внезапния изблик на гняв и остана спокоен, скрит в дълбоките сенки, хвърляни от малките магически лампи.

— Няма нужда да го преследваме — тихо измърка Наварис. — Той сам ще дойде при нас.

ГЛАВА 44

Всичко вървеше като по масло и това караше Амара да нервничи.

Вечерните и сутрешните упражнения под ръководството на Гай драстично засилиха способността ѝ да прави завеси. Това бяха не толкова нови знания, колкото нов поглед към вече известни техники.

Гай изглежда притежаваше инстинктивна способност да отделя силните и слабите страни на магията и ѝ показва как да приложи най-добрите аспекти на таланта си по нов начин.

По времето, когато слънцето беше най-високо, Амара вече знаеше как да задържи завесата на около десет фута напречно и при това влагаше съвсем малко повече усилия, отколкото при полет.

— Великолепно — каза Гай, усмихвайки се. — Струва ми се, че вашият учител по магия на въздуха беше маестро Вирчани.

— Да — върна усмивката Амара. Тя дори не беше мечтала да контролира толкова голяма завеса с такава сравнителна лекота. — Да, той беше. И имаше доста ниско мнение за моите способности, с изключение на летенето.

— Дребен козел с малък ум — промърмори Гай, потискайки кашлицата си. — Той е привърженик на школата, която смята, че всяка концепция за магията на фуриите, която си струва да се използва, вече се използва, и следователно няма никаква необходимост да се преподават различни подходи за решаване на даден проблем, тъй като известният подход е най-добрият.

— Просто никога не ми е хрумвало да мисля за светлината като за вятър — каза Амара. — Само я огъвам, като за създаване на леща за далечно зрение. Мога цял ден да се концентрирам върху вятърни потоци.

— Контролът над фуриите е колкото въображение, толкова и концентрация — слабо прошепна Гай. — Имайте това предвид, когато опитвате нещо ново във вашия занаят, графиньо. Въображение. Различни начини за визуализиране на целта ви. Изобщо няма да ме

изненада, ако в крайна сметка във вас се открият доста прилични способности за управление на времето, стига само да го пожелаете.

Амара примигна изненадано.

— Наистина ли?

— Разбира се.

Бърнард промърмори:

— Малко вятър, за да разкара всички тези насекоми оттук, би било много полезно — той присви очи през тревата към зоната на патрула. — Все още не съм убеден, че не трябва да действаме през нощта.

— Разбира се, че не трябва да действаме през нощта — каза Амара. — Те точно това ще очакват от всеки, който е решил да мине покрай постовете им. Ще поставят повече хора на стража и ще бъдат по-бдителни, докато ако се опитаме да преминем през деня, хората ще бъдат по-малко внимателни и е по-вероятно да са разсеяни.

Бърнард се намръщи и кимна.

— Но за сметка на това ще имат отлична видимост за стрелба, ако някой ни забележи.

— А ние ще имаме достатъчно светлина за бягство, или предпочиташ да бягаш през непознатата местност в тъмното?

Устата на съпруга ѝ се изкриви в кисела гримаса.

— Предполагам, че няма добър начин.

— Точно — промърмори Гай уморено.

Бърнард кимна.

— Тогава сега не е с нищо по-лошо, отколкото по-късно.

— Добре — въздъхна Амара.

Бърнард хвана носилката на Гай и кимна на Амара. После притвори очи и земята под краката ѝ за момент потрепери, лек импулс, едва доловимо движение. Миг по-късно всичко се повтори с темпото на сърцето на спящ човек.

Амара промърмори на Сирус и почувства как светлината около тях се променя фино, докато тя вдигаше завесата. Всичко извън нея се замъгли, цветовете се усукаха и препокриха, очертанията на предметите се размиха, превръщайки се в безформени цветни петна.

Това беше една от разликите между завеса, създадена от фурия на вятъра и тази, създадена с помощта на дървесни фурии. Дървесните

завеси скриваха, когато наблизко имаше сенки и растения, чиято форма можеше да се манипулира.

Тези условия не бяха нужни за въздушен воал, но през него можеше да проникне само ограничено количество светлина, така че светът извън завесата се виждаше сякаш през некачествено стъкло или мътна морска вода.

— Натам — тихо каза Амара. — Бърнард?

— Готов съм — отзова се той.

И те се отправиха към постовете на врага, с Амара начело. Отне им по-голямата част от следобеда, за да стигнат до края на блатата, където земята започна да се издига. Амара се постара да задържи дъха си, когато приближиха до първия скрит пост.

Минаха достатъчно близо до него, за да усетят миризмата на дим от огъня и аромата на прясно изпечен хляб. Стомахът на Амара направо подскочи от нетърпение и дори Гай изглеждаше изпълнен с копнеж.

Придвижиха се още няколко крачки и Амара видя кучетата, едри стройни животни, разположени извън лагера. Бяха се пръснали под слънцето и спяха, най-вероятно попаднали под въздействието на бавния магически пулс на земната фурия на Бърнард.

След това подминаха поста и никой не ги забеляза.

Покрай втория наблюдателен пост минаха по същия начин. Вървяха бавно, криейки се зад дърветата от наблюдателната вишка, и изглежда никой не ги забеляза. Запазиха същото бавно, предпазливо темпо в продължение на няколкостотин фута по планината нагоре, върху благодатна суха и твърда земя.

Всичко беше прекалено лесно, нали така? Амара виждаше десетки начини всичко да се обърка, но нищо не се случи. Нещо трябваше да се обърка. Нещо винаги се объркваше. Но нищо не се случваше и това я дразнеше.

Подухваше свеж бриз, чист въздух, който миришеше на бор, и Амара почувства желание да пее.

И тогава зад тях засвириха ловни рогове.

Тя и Бърнард погледнаха назад към блатата и Бърнард изруга.

— Сигурно някой от патрулите им е минал и е забелязал следите ни. Ще ни настигнат.

Амара почувства, че неочакваният обрат на събитията косвено я успокои. Разбира се, това означаваше, че скоро куп побъркани ще се втурнат след тях с цел да ги убият, но поне тук тя се чувстваше в стихията си.

— Страхотно. Варианти?

— Ограничени — каза Гай и се закашля.

— Не мога да заличавам следите и да нося носилката едновременно — каза Бърnard. — Трябва да бягаме към планината. Скоро ще се стъмни. Ако дотогава не ни заловят, ще можем под прикритието на тъмнината да се приближим достатъчно за Гай.

Амара кимна.

— Е, тогава да бягаме.

Тя се обърна и хукна нагоре по склона, пренебрежително захвърляйки завесата на въздушната магия.

Враговете вече знаеха, че са тук. Завесата просто щеше да хаби енергия, която може да се използва за движение. Бърnard не изоставаше, въпреки че носеше носилката с Гай и дишаше тежко.

Земята постоянно се издигаше, върбите и блатните тревни останаци отзад и бяха заменени от ели и борове. Ловните рогове продължиха да пеят зад тях и на Амара ѝ се струваше, че ги чува все по-близо и по-близо.

Амара никога не беше обичала да тича, но седмиците пътуване заякчиха мускулите ѝ, а малко усилие към Сирус беше достатъчно, за да има винаги достатъчно въздух. В резултат мускулите ѝ не започнаха да горят дори след час усилия и тя продължи да поддържа бързо и постоянно темпо.

Нараненият от гарима глезен на няколко пъти болезнено се огъваше и тя се стараше да поставя внимателно крака си, но очевидно беше минало достатъчно време, за да се възстанови отчасти от контузията, така че тя успяваше да поддържа темпото, което сама беше задала на отряда им.

Бърnard тежко пристъпваше зад нея, но неумолимо се движеше напред — въпреки товара и въпреки че дишането му беше затруднено, той нито веднъж не се забави.

Амара намери хубав път, който водеше нагоре, и тръгна по него, сянката ѝ се издължаваше на склона пред нея, докато слънцето

заязваше зад тях. Тя продължи да тича още около половин час, когато усети, че ръцете и краката ѝ започват да треперят от умора.

Това се случи, когато звуците на ловните рогове се раздаваха както пред, така и зад тях. Амара забави темпо и погледна през рамо към Бърнард.

— Да — изпъхтя Бърнард. — Изненадващо е, че им отне толкова време.

Той спря, дишайки тежко, и Амара съжали, че не може да изпрати Сирус да облекчи дишането му, но без да може да усети промяната на налягането по начина, по който усещаше собственото си, тя можеше да му причини вреда, като се започне от леко неудобство и се стигне до сериозна травма.

Бърнард се огледа наоколо и се намръщи на мислите си. Той постави носилката на земята и погледна нагоре към планината, позлатена в лъчите на заязващото слънце.

— Движат се бързо. Конници. Имаме само няколко минути.

Той се наведе към носилката, промърмори „Прощавайте, сър“ и извади лъка си.

— Конници — повтори Амара.

Тя пристъпи да провери състоянието на Гай, докато Бърнард натягаше тетивата. Първият лорд беше преbledнял от болка. Усмихна се измъчено и каза:

— Едва ли имам право да го кажа, но според мен за днес достатъчно бягахме.

— Просто си починете, сър — отговори Амара.

Тя издърпа носилката встрани, под прикритието на смърчовите клони, колкото е възможно по-нежно, и се върна при мъжа си.

— Трябва да разбере нещо.

— Да? — каза Бърнард. — Бях сериозен, когато казах, че никога не съм правил това с нито една жена, освен с теб.

Тя го удари леко по рамото.

— Върши си работата, граф Калдерон. Ти можеш да успокояваш животните. А можеш ли обратното, да ги изплашиш?

Той направи гримаса.

— Да изплаша конете им? Мразя да правя това. Конете са големи, силни животни. Ако се изплашат прекалено силно, могат сами да се наранят.

— Те се канят да ни убият — Амара посочи нагоре.

— Ездачите се канят. Съмнявам се, че конете изпитват силни чувства към един или друг вариант на развитие на събитията.

Амара спря и го погледна за момент, като се усмихна слабо.

— Можеш да победиш всеки вражески рицар, да порaziш разгневен Върховен лорд високо в небето, да се биеш със същества от нощни кошмари, да се бориш, без да ти мигне окото, сам срещу три гарима с големина на пони. Но не искаш да плашиш коне?

Бърнард я погледна със загубен поглед, разпери ръце и каза:

— Аз харесвам конете.

Тя се притисна до него и го целуна. После каза.

— Искам от теб да го направиш.

Той се намръщи, но кимна.

— Можеш ли да кажеш колко врагове приближават? — попита тя.

Той наведе глава и докосна с пръсти земята.

— Осем — каза той след малко. — Има още една група, на няколко мили зад тях. Много повече.

— Тогава първите осем са тези, които са били на дежурство. Останалите вероятно са спели.

— Да, скъпа — въздъхна Бърнард, усмивка докосна устните му. — Ти беше права.

Амара погледна към почти скрилото се слънце.

— Искам да ги убия и да взема два коня. На кон и в мрака ще можем да им избягаме.

— И конете ще знаят пътя обратно към конюшнията — каза Бърнард. Той погледна назад към носилката на Първия лорд. — Той не може да язди. А в тъмното, на този път, няма как да закрепим носилката между нашите коне.

— Нямаме нужда от това — каза Амара. — Помниш ли как ме влачи тогава, преди Втора калдеронска?

Бърнард внезапно се усмихна. Тогава Амара беше твърде уморена за нормален полет, а небето беше пълно с врагове.

За да хванат групата хора, които гонеха, той използва дълбоките си познания за фуриите в долината и се понесе по вълна движеща се земя, трик, който само някой с неговите познания можеше да направи.

Амара никога не би издържала такова темпо и затова създаде въздушна възглавница, за да се издигне над земята, и се държеше за въже, вързано към колана на Бърнард.

— Може и да се получи — каза той. — Но ще е шумно.

— Не толкова, колкото си мислиш. Мога частично да заглуша звука.

— И колко дълго ще можеш да поддържаш тази тишина? — попита Бърнард.

— Колкото се налага.

Някъде по-нагоре по склона отново прозвучаха рогове и далеч зад тях друг им отговори. Този път Амара наистина мярна бързо движение сред дърветата.

— Отлично — каза тя тихо. — Да го направим.

Първият ездач, приближил по стръмно спускащата се пътека, нямаше никакъв шанс.

Амара свали воала, когато той беше само на двадесет фута, и в момента, когато видя Бърнард да стои с огромния си опънат лък, вече беше прекалено късно да се опита да избегне изстрела.

Стрелата, изстреляна от граф Калдерон, го уцели в носа и го свали от седлото като копие. От проблесналата за миг сребърна яка стана ясно, че това е един от Безсмъртните.

Вторият конник изкрещя и вдигна копие си, но нямаше време да направи нищо друго, защото Амара създаде около него воал, който разми очертанията и почти го ослепи.

Мъжът се обърка, задържа коня и конят на ездача зад него го блъсна и изцвили уплашено, когато подуши миризмата на топла кръв.

Коне и хора безразборно се пръснаха наоколо, цвиленето ставаше все по-силно и пронизващо. Животните изпаднаха в паника, предизвикана от земната магия на Бърнард, ритнаха и подскачаха, някои от Безсмъртните паднаха от седлата на земята, други се вкопчиха в изплашените си от незнайно какво животни и се движеха хаотично във всички посоки.

Бърнард не се поколеба. Излетелият от седлото Безсмъртен се изправи с оръжие в ръце, а очите му искряха от вълнение, когато се обърна към жертвата си.

Друга стрела попадна в главата му и го свали на място. Третият Безсмъртен вдигна кръгъл стоманен щит, за да прикрие лицето си по

време на атаката.

Бърнард стреля в него, пробивайки бедрото и чупейки костта, и Безсмъртният се просна на земята. Преди да успее да се надигне, друга стрела на Бърнард прониза гърлото му и кръвта бликна като фонтан.

Въпреки ужасните рани, мъжът се изправи на крака, направи две крачки напред, олюля се и накрая се отпусна на земята и замря.

Амара не посмя да се доближи до последния Безсмъртен. Тя не беше толкова неопитна във фехтовката, но не можеше да се противопостави на един от създадените от Калар безумци и се съмняваше, че ще може да го убие, без самата тя да бъде убита или сериозно ранена.

Затова тя махна с ръка и премахна завесата, която му пречеше да се движи, след което заповяда на Сирус да се увие около главата и лицето на Безсмъртния и да блокира кислорода му.

Мъжът олюлявайки се тръгна напред и вдигна меча си, Амара също държеше оръжие в ръцете си, но тя ловко се движеше около него, като старателно запазваше дистанцията между тях.

Лицето на Безсмъртния стана розово. След това червено. Краката му започнаха да се сплитат. Цветът на лицето му се смени на лилав. Устните му посиняха, гърдите му отчаяно се повдигаха. Чрез Сирус Амара почувства как напразно се бори да си поеме дъх.

След това той просто падна, очите му бяха изцъклени и повече не се опитваше да диша.

Амара за миг го погледна неразбиращо.

После се наведе и повърна.

Тя остана в това положение, наклонила глава напред, с подпрени на коленете ръце, опитвайки се да дойде на себе си.

Ръката на Бърнард докосна рамото ѝ.

— Аз... — изхлипа тя. — Никога... искам да кажа, знаех как, но никога... не мислех, че ще потъмнее, и можех да го пусна, но той продължи да се бие...

Пръстите му нежно стиснаха ръката ѝ.

— Кървави врани — прошепна тя, — отвратителен начин да убиеш човек.

Бърнард махна ръката си и ѝ протегна манерка с вода.

— Любима — каза той тихо, — времето.

Ловните рогове отново прозвучаха зад тях.

Амара стисна очи, кимна и се изправи.

Тя взе манерката, изплакна устата си от ужасния вкус и после отпи глътка. След това Бърнард бавно се насочи към двата коня, които не беше обхванал с призоваването си — двата водещи коня, за които предполагаше, че са най-бързите в групата.

Бърнард им заговори тихо и нежно и Амара отново почувства бавното и постоянно пулсиране на успокояващата магия на земята. След минута той хвана двете животни за поводите и ги поведе към нея.

Докато Амара се качваше, Бърнард измъкна носилката на Гай от укрытието, след което върза единия край на въжето към нея, а другия — към седлото на Амара.

Амара се обърна и се съсредоточи върху носилката, мърморейки без думи, призовавайки Сирус да я издигне над земята. След няколко секунди под носилката на Гай се образува малка вихрушка, която я повдига на около осемнадесет инча над земята.

Този път Бърнард ги поведе, забулвайки ги от погледи, докато язدهа през гората и в настъпващия мрак. Амара го последва, теглейки носилката върху миниатюрния си вихър, като изтриваше всички следи, които оставяха.

Това нямаше да попречи на хората от Калар да ги преследват, но щеше да скрие броят им и скоростта на движение, лишавайки врага от информация, която можеше да му помогне рационално да организира преследването. Също така щеше да принуди преследвачите да забавят, ако не искат да загубят следата, особено след като настъпи нощта.

Сенките започнаха да се сгъстяват, докато Бърнард водеше конете на север, далеч от пътеката, в гъсталака на гората. Той обърна на изток към планините в плавна дъга, а през цялото това време роговете на Безсмъртните се обаждаха в мрака около тях.

Вечерта се превърна в здрач, който все по-бързо се сгъстяваше. Теренът, който беше труден при слаба светлина, в мрака буквално стана смъртоносен, затова Бърнард забави темпото, за да позволи на конете сами да избират пътя си.

Нощта ставаше все по-студена. Напрежението от цялото им пътуване, от бягството, от необходимостта да контролира фурията, която поддържаше носилката, започна да се отразява на Амара и тя почувства как трепери от студ и изтощение.

Много ѝ се искаше да заспи. Много ѝ се искаше да падне от коня и да остане да лежи. Но с мрачна решителност тя се застави да остане на седлото и да запази изправено положение в продължение на, както и се струваше, цяла седмица.

След това — на месец. После — на година.

И тогава конете излязоха от гората и Бърнард изсумтя от задоволство.

Амара вдигна поглед. Тя можеше да види много малко на звездната светлина, въпреки няколкото часа, за които очите ѝ би трябвало да са се приспособили.

Изглеждаше, сякаш звездите на половината небе просто са изтрити или, разбра тя, скрити от облаци. Тя уморено се надяваше това да не означава, че скоро ще започне да вали.

После тя осъзна какво вижда пред себе си и сърцето ѝ подскочи.

Планините на Калар. Те се извисяваха над тях в безмълвно, непоклатимо величие, огромните им върхове хвърляха сянка върху половината звездно небе.

Бърнард тихо проговори в тъмното:

— Тук няма достатъчно растителност, за да мога да поддържам завесата по тази пътека. Отсега нататък, ако ни забележат, няма да имаме варианти. Бързо ли искаш да го направиш или бавно?

Зъбите на Амара тракаха от студ, но тя успя да произнесе:

— Бързо. На ръба съм.

Бърнард си пое дълбоко дъх, кимна и каза:

— Е, започваме.

После пусна изморения си кон в бавен галоп, а Амара последва примера му. Те забързаха по пътеката в тъмното, когато Амара отново се почувства нервна.

Трябваша ѝ няколко мига, докато язدهа по равен участък от пътеката, която трябваше да ги доведе до първия проход през планините, за да разбере причината за своята нервност.

Ловните рогове на Безсмъртните бяха замлъкнали.

Отначало ги заслепи светлина, болезнена наскреп на нощния мрак в планините.

Конете, твърде уморени, за да изпаднат наистина в паника, отметнаха глави и нервно затанцуваха. Амара вдигна ръка, опитвайки се да се прикрие от болезнения поток светлина — вероятно излъчвана

от огромна магическа лампа, каквито понякога използваха в крепостите — и усети как изведнъж присъствието на Сирус отслабва.

Носилката на Първия лорд падна на земята.

Тя увисна на седлото си, видя някой да се приближава към нея отдясно и ритна слабо с десния крак.

Попадна в нещо, но след това усети как някой здраво я хваща за глезена и беше смъкната от коня на земята.

Бърнард изрева и тя чу звъна на тетивата му. Обърна глава достатъчно, за да види Безсмъртния, от чиито гърди стърчеше стрелата на съпруга ѝ.

Но мъжът дори не забави крачка, хвана Бърнард за колана и го хвърли на земята. Бърнард се завъртя по време на падането и сграбчи Безсмъртния за гърлото, стискайки го със сила, генерирана от фурията му.

Безсмъртният хвана ръцете на Бърнард... и започна бавно, но неудържимо да ги разтваря.

Кървави врани.

Безсмъртни рицари.

Очите на Бърнард се разшириха и той стисна зъби в отчаяно усилие, но безрезултатно. Безсмъртният рязко се обърна и хвърли мъжа на Амара по лице на земята, бързо стисна ръката му и с едно-единствено безпощадно движение му извади рамото.

Бърнард изкрещя.

Амара виждаше все повече мъже, всички в брони, всички с лъскавите стоманени яки на Безсмъртни.

Тя тъпо се огледа наоколо. Действително светлината се изливаше от огромни магически лампи, всяка от които би трябвало да е доставена тук от поне няколко коня много преди това. Облечените в брони мъже бяха навсякъде. Не двадесет, тридесет или петдесет, а стотици. Всички бяха Безсмъртни и бяха водени от рицари.

Стъпки отекнаха по студената, камениста почва. Няколко бронирани ръкавици удариха по металните нагръдници. Пред очите на Амара се появиха ботуши и тя вдигна очи.

Над нея стоеше млад мъж. На ръст беше малко над средния, много мършав и мръсен. Имаше нещо уродливо в очите му, скрито зад презрение, ярост и известно количество раздразнение.

На замаяния и уморен ум на Амара му трябваше известно време, за да разпознае младия офицер — Калар Бренсис младши, син и наследник на Върховен лорд Калар.

— Направо не мога да повярвам — каза младият мъж. — Това ли е елитният отряд войници на Първия лорд, изпратени със северния вятър? Заради това ли баща ми ме изпрати да претърсвам проклетите блата?

Бренсис недоверчиво поклати глава и почти мързеливо удари Амара по лицето с бронираната ръкавица. Болката едва не я накара да загуби съзнание. Усети как вратът ѝ изпуква, когато главата ѝ рязко се отметна назад от удара.

— Сега можех да спя в леглото — изръмжа Бренсис. — А вместо това обикалям тук да ми мръзне задника и тормозя мозъка си да организирам капан в очакване на поне кохорта рицари тайно да се промъква през задната врата, и за какво?

Амара почувства вкуса на кръвта на езика си. Тя вдигна болезнено пулсиращата си глава.

Бренсис се изплю. Плюнката попадна на бузата ѝ.

— И аз съм тук заради това! — изръмжа той.

Той сграбчи Амара за косата, откривайки гърлото ѝ, и измъкна кинжал с другата ръка.

— Заради двама жалки нещастници? Само двама? Двама!

Светлината ги удари първа.

Тя обля гърба и раменете на Амара със стремителна вълна от топлина и цвят, сякаш някой беше убедил залязлото слънце да обърне пътя си и отново да се издигне над склоновете на планините зад тях.

Светлината породила резки черни сенки по цялата планина, яркостта ѝ беше толкова невероятна, че дори сиянието на огромните магически лампи започна да изглежда съвсем незначително.

Безсмъртни, рицари, пехота — всички възкликнаха изненадано. Бренсис пребледня, направи крачка назад и вдигна ръка, за да предпази очите си, освобождавайки Амара, и тихо изстена от страх.

И тогава прозвуча глас.

Гласът говореше с мека интонация, идваше от камъните и небето, глас, в който се усещаше дълбочина и изобилие от сила, който планините не бяха познавали от времето на раждането си в огъня, глас,

който съдържаше определено количество насмешливи нотки, когато отговаряше на въпроса на наследника на Калар.

Гай Секстус, Първият лорд на Алера, каза:

— Трима.

ГЛАВА 45

Ехото на дълбокия, кадифен глас на Гай отекна по планините и се отрази в хълмовете. Макар да говореше почти шепнешком, гласът идваше буквално от самите камъни и Амара беше сигурна, че може да се чуе на няколко мили във всяка посока.

Пробудени от този глас, ярко осветените планини отново замряха в пълна тишина. Стотици Безсмъртни застинаха на местата си, прикрили очи и паднали на земята. Бренсис изумено гледаше покрай Амара, устата му се отваряше и затваряше, като на извадена от водата риба.

Рицарят, който държеше Бърнард, се отдръпна, когато видя реакцията на Бренсис, и граф Калдерон бавно седна, лицето му беше побеляло от болка, а рамото стоеше под странен ъгъл спрямо тялото.

Той размени погледи с Амара, но никой от тях не проговори — не искаха да привлекат вниманието на врага.

Това беше странно — разсъждаваше измъчената Амара, седнала на скалистия склон на планината, — като брой враговете ги превъзхождаха стотици пъти и въпреки това в този безкраен момент никой не помръдваше и никой не говореше.

И тогава Бренсис издаде звук, нещо средно между вик и стон и закрещя, а гласът му постепенно премина във фалцет:

— Напред! Атака! Убийте ги всички!

Безкрайният момент свърши.

Стотици Безсмъртни нададоха яростни викове и стоманата изсъска в смъртоносен хор, когато те извадиха мечове.

Те се втурнаха напред, звукът на ботушите им наподобяваше гръмотевици.

Амара се оказа до Бърнард, невъоръжена и твърде уморена, за да се издигне във въздуха. Когато Безсмъртните тръгнаха към тях, тя почувства как ръката на Бърнард напипва ръката ѝ и веднага сплете пръсти с неговите, след което го стисна здраво.

Двамата едновременно обърнаха гръб на атакуващите Безсмъртни и чак тогава Амара с крайчеца на околото си видя Първия лорд да вдига ръка и да произнесе още една дума, която идваше от самите дълбини на планината под тях.

— Не.

Изведнъж се раздаде шум, по-нисък от виковете на атакуващите Безсмъртни, по-остър от тътена на ботушите им. Това беше серия от резки звуци, донякъде напомнящи звука на трион, режещ дърво.

Амара измести погледа си и видя как всеки Безсмъртен, всички Безсмъртни до един по склона на планината изведнъж трепнаха. Шиите им рязко се обърнаха към източника на странния звук, счупвайки прешлените.

А после те паднаха мъртви.

Всички до един.

Преди секунда армия с големина две или три кохорти жадуваше кръвта им. Секунда по-късно Безсмъртните лежаха на земята, потрепваха и умираха, странните метални яки сега бяха огънати и набръчкани, деформирани толкова рязко и неочаквано, че бяха счупили вратовете на мъжете, които ги носеха.

Амара се обърна и погледна.

Гай Секстус беше увиснал на около десет фута над склона на планината, поддържан от въздушен поток, който толкова стабилно контролираше, че едва ли щеше да размърда и едно камъче под него.

Той беше залят от златистооранжевия пламък на есенния залез, който превръщаше сребристойалата му коса в бронз. Признаците на пренапрежение и старост, появили се по време на пътуването, бяха изчезнали.

В дясната си ръка държеше огнен меч, а над челото му ослепително светеше диадема от пламък. Очите му бяха ярки, погледът — суров, а лицето изглеждаше като изсечено от гранит и излъчваше такова усещане за величие и сила, че Амара веднага склони глава, притискайки ръка към гърдите си пред пулсиращото сърце.

Амара чу как зад нея Бренсис изхлипа ужасено. А после чу неравното стържене на меча му, когато треперещата му ръка го издърпа от ножницата.

— Момче — каза Гай, тонът му беше мек, дори състрадателен, — имаш избор. Можеш да застанеш до баща си срещу мен. Или

можеш да избереш живота.

Бренсис издаде няколко кратки, задъхани звука. После каза:

— Аз не се страхувам от теб.

— Разбира се, че се страхуваш — каза Гай, — и ненапрасно.

И с тези думи ослепителна светкавица падна от безоблачното нощно небе, като издълба в твърдата скала яма с големина на гроб на не повече от пет ярда от краката на Бренсис.

— Давам ти последна възможност да живееш — каза Гай и в гласа му вече нямаше нищо меко. — Избирай.

Бренсис отново изхлипа и мечът му звънна, когато падна върху каменистата почва. Той се обърна и побягна, а звукът на ботушите му, плъзгащи се и удрящи по склона на планината, затихна в далечината.

Амара бавно се изправи и после помогна на Бърнард да стане.

— Е — каза тихо Гай, — това е утешително — с тези думи и без никакви церемонии той падна на земята. Светлината, пламтяща около него — както и светлината на магическата лампа на планината — изчезна в същия момент.

— Утешително ли, сър? — попита Амара.

Тихият и уморен глас на Гай дойде от тъмнината:

— По всеобщо мнение младият Бренсис е много надарен призовател на фурии — а днес аз направих достатъчно, за да се сражавам и с него.

— Сър? — попита Амара.

— Несъмнено — обади се Бърнард, а гласът му беше напрегнат, — след убийството на толкова много хора, още един...

Гай промърмори нещо и един от прожекторите започна да излъчва едва забележимо количество светлина, която беше достатъчна, за да може Амара смътно да види Първия лорд като неясен, висок силует, стоящ над един от падналите Безсмъртни.

— Това — промърмори той, — това не бяха хора. Хората имат воля, добри ми графе. Хората имат избор.

Погледът му се премести към Амара за момент и се задържа достатъчно дълго, за да придаде по-голяма значимост на последните му думи.

— Калар е дресирал тези същества още от раждането им, оковал ги е в тези проклети нашийници — продължи Гай. — Отнел им е

волята, отнел им е възможността за избор. Хората, които са можели да бъдат, са умрели много преди тази вечер. Това тук бяха животни.

— Това, което той е направил, е ужасно, но не мога да направя нищо по въпроса, макар да ми се иска да е направил същото и с повечето си легионери. Днес това значително опрости всичко за нас — гласът на Първия лорд стана по-твърд, по-оживен. — Ще го приемем за късмет, че всички нашийници на Калар бяха направени в една партида.

Амара примигна изненадано.

— Искате да кажете... Безсмъртните биха могли...

— Да ме убият? — попита Гай. Той сви рамене. — Възможно е. В известен смисъл аз не съм по-могъщ от всеки друг Върховен лорд.

Амара отново примигна.

— Но, сър... това, което току-що видях...

— Човек няма нужда да е всемогъщ, за да победи всичките си врагове, при условие че този човек може да намери път в умовете им.

Той леко се усмихна.

— Наистина, аз имам способности, с които бих могъл да ги убия всички, но случват се и инциденти, а абсолютните числа биха могли да се обърнат срещу мен, точно както се обърнаха срещу моя... — гласът му се прекърши.

Той затвори очи, прочисти гърлото си и изхриптя.

— Моя син.

Амара запази мълчание и само гледаше лицето на Гай. Дори неговият самоконтрол не можеше да скрие болката, която се появи на лицето му, и Амара неочаквано изпита състрадание към стареца.

Гай рязко тръсна глава и се насочи към Амара и Бърнард. Той сложи едната си ръка на рамото ѝ, а другата — върху рамото на Бърнард. Бърнард изсъска от болка, а след това пукота на наместеното рамо изтръгна приглушено проклятие от гърлото му.

— Така — промърмори Гай. — Опитайте се да го раздвижите.

Бърнард се подчини и бавно раздвижи раненото си рамо.

— Наболява — каза той след кратка пауза. — Но ще върши работа, сър.

Гай кимна и нежно стисна рамото на Амара. От това просто докосване в нея сякаш нахлу поток от облекчение и енергия и отнесе

умората. Тя затрепери от приятното усещане, което остана, когато болката и изтощението изчезнаха.

— Вижте там — прошепна Гай и кимна на изток.

Амара погледна. Десетки, дори стотици ленти зелена светлина проблясваха в небето, започвайки от земята по колебаещи се линии, които приличаха на светещ дим. Те висяха на миля една от друга като обикновена мрежа.

— Защитните фурии на Калар — промърмори Гай. — Той знае къде съм. И смее да предположа, че е разбрал каква е целта ми. В момента Калар събира всеки рицар на негово подчинение и заповядва на всеки легионер в своите войски да ни спре, така че ни остава малко време.

Амара кимна в съгласие.

— Какво искате да направим?

Гай погледна назад и напред, между тях.

— Пазете ми гърба. Ще бъде невероятно гадно, ако се окаже, че ви накарах да минете целия този път само за да получите стрела в бъбреците, когато вече сме на финалната права.

Барабани загърмяха от далечната страна на прохода. Нисък стон се понесе над скалите — слаб, басов предвестник на маршова легионерска песен, която би трябвало да последва скоро.

— Сър — предупреди Бърнард. — Не съм сигурен, че мога да направя нещо срещу такава тълпа.

— Силите му са пръснати на голяма територия. Той има далеч по-малко рицари и легионери под ръка, отколкото му се иска — каза Гай. — Което означава, че с малко хитрост ще имаме шанс, нали така?

— Достатъчно справедливо, сър — каза Бърнард. — Но дали ще бъдат петдесет хиляди или пет хиляди, за мен почти няма разлика.

— Разбирам вашето затруднение. Вие ще трябва да си имате работа само с неговите рицари. Другите няма да са пречка.

Амара внезапно си пое дъх.

— Разбирам.

Гай кимна и очите му за миг блеснаха.

— Както се и очакваше.

Маршовата песен на Каларския легион звучеше все отчетливо, огласяйки склона на планината.

Гай се обърна с лице към склона, присви очи и вдигна дясната си ръка над главата. Блесна светкавица, а след това колебаещи се огнени езици се стрелнаха над дланта му и той затвори пръсти върху дръжката на меч, създаден от застинал пламък.

Амара провери своя меч и побърза да застане по-близо до Гай. Бърнард последва примера ѝ, като сложи стрела на тетивата.

От прохода над тях се появи втора група войски — няколко кохорти легионери, маршируващи заедно в стремително, гъсто формирование. Каларският легион се втурна напред с бързи крачки, неотклонно приближавайки към пламтящото острие на Гай.

— Останете зад мен — предупреди Гай. — Точно зад мен.

И тогава, крещейки предизвикателно, самоубийствено отстъпващите по брой Първи лорд и неговите съратници се втурнаха срещу приближаващия легион.

ГЛАВА 46

За двете години сражения, провели се след битката при Елинарх, Маркус и Първи алерански никога не бяха виждали канимите да използват своето странно магьосничество.

Без други доказателства те стигнаха до извода, че тази способност на техния противник е умряла заедно със Сари и болшинството негови шамани.

Изводът се оказа погрешен.

С първия удар на канимския заряд бяха изхвърлени повечето линии на трите алерански легиона.

Смяташе се, че дървената палисада е леко отбранително съоръжение, но е важно да бъде поставена външна защита, докато инженерите успеят да укрепят частта от стената, останала около разрушения град на върха на хълма.

— Сега знаем защо не са укрепили руините — промърмори Красус.

— Защо да вършат нашата работа за нас — подсмихна се Маркус, след което повиши глас и извика: — Трета кохорта, изравнете редиците!

След първата атака канимите организирано се оттеглиха, а втори по-голям отряд рейдъри вече чакаше в готовност.

За две години Насаг беше обучил новобранците си и ги беше превърнал в нещо, наподобяващо на истинска войска, и масовото движение на рейдърите, което в началото беше бавно, глупаво и почти случайно, беше станало дисциплинирано и точно.

Маркус отбеляза, че оръжията им също се бяха променили.

Те бяха взели остриетата на косите (велики фурии, първоначално това е било инструмент за прибиране на реколтата), които използваха рейдърите, и ги бяха закрепил върху дебел дървени дръжки, като ефективно превърнаха това, което беше оръдие на труда, използвано за близък бой, в оръжие с много по-голям обсег, подходящо както за атака, така и за отбрана.

Маркус наблюдаваше атаката и усещаше как сърцето му бясно блъска от страх, докато канимите се приближаваха с бойни крясъци и виене. Рейдърите се врязаха в оградата като жива вълна от мускули и стомана.

Канимите се биеха с много по-голямо умение, отколкото в битката при Елинарх, а новите оръжия потвърдиха смъртоносните си качества.

Отново и отново Маркус виждаше тази повтаряща се отвратителна сцена: канимски рейдър размахва здраво закрепена към дръжка коса и с две ръце я спуска право надолу в съкрушителен удар. И когато острието на косата падаше надолу с цялата сила и тежест на огромния каним, това примитивно оръжие просто пронизваше алеранската стомана директно през горната част на шлема и се забиваше в черепа на обречения легионер.

Това беше смъртоносна тактика. Противникът можеше с относителна лекота да нанася удари по своята цел и на практика нямаше никакъв начин легионерите, сражаващи се в сгъстен строй, да избегнат спускащото се острие на канимската коса.

Маркус навреме успя да вдигне щита си, за да поеме вътрешния край на косата, която се спускаше право върху главата му, и се отпусна на едно коляно. Върхът на косата мина директно през щита му, въпреки че той беше изработен от стандартна за легионите стомана, подсилена от фурии.

Маркус изсумтя и призова силите на земните фурии, за да изкриви щита настрани със забитото в него оръжие, и с мощен удар на гладиуса отдели острието на косата от дървената дръжка, след което продължи движението, нанесе удар на канима пред себе си и веднага отстъпи назад, опитвайки се да извади острието, заседнало в щита, докато друг легионер зае неговото място, за да може веднага да стане жертва на друга коса, тъй като раненият от Маркус каним се беше сменил с друг също така бързо, както и той.

След това всичко се превърна в безкраен кошмар. Копията на легионерите не бяха достатъчно дълги, за да се сравнят с дължината на канимските коси, а относително тънките им дървени дръжки лесно се чупеха под ударите на заточените остриета.

Очите на легионерите, сражаващи се зад дървената ограда на земните насипи, бяха почти на едно равнище с тези на канимите, но

това не им даваше никакви преимущества. Втората редица не можеше да се качи на земните укрепления и да използва щитове, за да прикрие другарите си в първата редица, така че любимата тактика на легиона — непрекъснато да се придвижва напред, нанасяйки смъртоносни удари през едва забележими пролуки в стената от щитове — просто не работеше в отбранителна позиция.

Това е, мрачно си помисли Маркус, отражение на тактиката, която им помагаше да се справят с канимите. Бавното придвижване в обсега на канимските коси, без да ги неутрализира, беше повече от безполезно, но опитът да се сражават на фиксирана позиция, предвид новите оръжия на противника, водеше до безумни загуби в редиците на легиона.

Канимите мачкаха съпротивата на земните укрепления почти без усилие, но никога не развиваха предимството си. А и защо да го правят? Все повече и повече легионери влизаха в битката и все повече и повече от тях падаха на земята с разсечени шлемове.

Дори тежката, многопластова броня върху раменете и гърдите им не можеше напълно да поеме силата на удара, нанесен с огромния замах на канимската коса, и загубите от убити и ранени постоянно нарастваше.

— Сър! — изкрещя Маркус на Красус.

Младият офицер стоеше в първите редици на битката и Маркус го видя да стои над ранен легионер с изписана на лицето му маска на решителност, когато един каним замахна с косата си за довършващ удар.

Мечът на Красус излетя напред и острието на младия гражданин отрязва стоманата на канимското оръжие с първото движение, а с второто рани самия каним, който го държеше. Красус хвана ранения и го повлече назад, докато други легионери бързо затвориха празнината.

— Сър! — извика Маркус. — Трябва да натиснем, сър! Трябва да ги избутаме назад, преди да нарежат хората ни на парчета!

— Не! — извика Красус. — Дръжте се на позиция! Ще останете на тази стена, докато инженерите не ни дадат сигнал, Първо копие!

Инстинктите и опитът на Маркус крещяха, че Красус прави грешен избор, че естествената му склонност към консерватизъм като командир, която толкова добре помагаше при други обстоятелства,

днес се е превърнала във фатален недостатък. Първи алерански не можеше да си позволи подобни грешки в ръководството.

Но още по-малко можеше да си позволи загуба на единството.

— Чухте го! — изрева Маркус и насочи хората си напред. — Да удържим стената! Да удържим! Да удържим!

Той нямаше представа колко време е минало. На два пъти беше заслепен за кратко — първия път от кръвта на каним, и отново — от кръвта на легионер-ветеран на име Барус. Веднъж нямаше време да се защити срещу косата и само гребена на шлема му на центурион го спаси да не сподели съдбата на Барус.

Канимско оръжие беше оставило дълбока вдлъбнатина в нараменника му, ремъците и острите ръбове под него се впиваха в плътта му, но той продължи да се сражава, продължи да подкрепя хората си, отчаяно изваждайки ранените назад и изпращайки в бой нови легионери.

Цяла вечност по-късно от върха на хълма прозвучаха тръби. Инженерите бяха завършили работата си.

— Отстъпваме! — изкрещя през грохота на сражението Маркус. — Отстъпваме към стената!

Когато алеранските легионери започнаха да отстъпват от оградата, канимите завиха и се втурнаха напред. Те заудряха дървеното заграждение и изтръгнаха от него достатъчно трупи, за да създадат множество дупки, през които нахлуха и започнаха да оказват натиск върху строя на отстъпващите.

Без рицари и чакация на хълма резерв всичко можеше да завърши с разгром. Няколко кохорти бяха напълно разбити, но Маркус някак успя да съхрани Първа кохорта, отстъпвайки с бой стъпка по стъпка нагоре по хълма.

Там, където дисциплината на врага започна да отслабва, групи рицари се врязаха в редиците на канимите и сега дългите дръжки на косите, които преди бяха толкова смъртоносни, се превърнаха в пречка.

Рицарите от земя и метал чупеха оръжията им като играчки, трупаха трупове на каними като дърва, а после надолу по хълма се спусна конницата, оставяйки след себе си планина на убити.

Не само това, Маркус видя как Антилар Максимус, стиснал във всяка ръка по един дълъг меч, се спусна право през жалките останки

на унищожената Девета кохорта и разби отряд рейдъри, които тъкмо смятаха да се възползват от численото си превъзходство.

Първи алерански организирано се оттегляше зад защитата на дебелия каменни стени на руините на крепостта, отбранявайки се в плътен полукръг, докато легионерите в задните редици отстъпваха. Без да чака заповед, Първа кохорта зае външния край на отбраната. Тя трябваше да бъде последната, която да се скрие зад стените.

Звено рицари Аери с вой прелетяха достатъчно ниско, за да могат да използват копията си, и на пълна скорост започнаха да пронизват канимите. Един от рицарите се изви встрани, избягвайки вдигната коса, но краят на оръжието закачи бронята или екипировката му и той беше завлечен надолу във виещото стадо разярени рейдъри.

Когато рицарите Аери завършиха атаката си и заходиха за нова, те започнаха да падат, ранени или убити от балистите на канимите, затова бяха принудени да се оттеглят.

Най-вече благодарение на усилията на влезлите в близък бой рицари беше постигнато подобрене на ситуацията, когато канимите се нахвърлиха към постепенно отстъпващите редици на алеранците.

Град от дротици иззад новосъздадените стени забави някои от канимите, но просто не бяха достатъчно като количество, за да ги спрат, и рицарите трябваше да полагат все повече и повече сили, сега вече сражавайки се редом с легионерите.

И тогава канимите още веднъж използваха своето магьосничество.

Маркус нямаше време да се оглежда, но обърна внимание на участък с необичайно движение близо до част от повалената ограда. Там се появиха фигури на каними в мантии от много светла кожа, които бавно вървяха напред и ритмично размахваха пред себе си димящи кадилници.

Те се построиха в редица, обърнаха муцуни към хълма, а после всички като един пъхнаха ноктестите си ръце в отворените торбички на коланите си, след което едновременно замагнаха с ръце, разпръсквайки като ветрило алена течност, след което всички шамани с едно движение отметнаха глави назад и завиха.

Ивици виолетов огън внезапно удариха от небето. Те попаднаха в склона точно до очевидно смъртоносните в битка рицари и се превърнаха в сфери от адски пламък и светлина.

Хората крещяха и умираха и ако този небесен огън не притежаваше огромната разрушителна сила на онзи, който беше използван срещу Първи алерански в Елинарх преди две години, то той беше по-точен, а малките изригвания безусловно произвеждаха впечатляващ ефект.

Алеранският строй се разпадна. Маркус крещеше заповеди, изваждаше ранените и нямаше представа как успява да избегне оръжията на канимите, свистящи около него.

Помнеше как разпори канима, който нападна силно обгорял рицар, в който разпозна Максимус, а след това оръжието беше избито от ръката му.

Той падна върху ранения Антилар, прикривайки и него, и себе си с щита, след това блесна стомана и до тях се появи Красус, с дълъг меч в дясната ръка и извит тежък камнимски кинжал в лявата.

Красус нанесе два смъртоносни удара за по-малко от секунда, което накара канима да отстъпи назад.

— Вътре! — извика той и се втурна напред.

Атаката не закъсня. Грациозно изглеждаща виолетова мълния небесен огън падна върху него и избухна в ослепителна сфера от горещина и светлина.

Секунда по-късно тя изчезна, оставяйки кръг от почерняла земя с Красус в центъра, недокоснат от огъня, с искрящи на неясната светлина кървавочервени скъпоценни камъни по дръжката на канимския кинжал.

Ликуващите крясъци на канимските рейдъри внезапно утихнаха, когато Антилус Красус отприщи силата, дадена му като син на Върховен лорд на Алера.

Огън обхвана острието му и се изля като вълна, достигайки стотици нечовешки воители. Някъде звънна балиста, но острието на Красус прихвана размитата стрела и с фонтан от искри я отклони.

С вика му се надигна внезапен вихър, завихрил пепел, камъчета и прах от склона, и събра всичко това в плътен облак, който да защитава остатъците от Първа кохорта от погледите на повечето врагове.

Маркус се изправи на крака и сграбчи Максимус за бронята. Повлече го назад, стигна до стената и го предаде в ръцете на други

легионери през дупката в нея. Самият той мина през нея, треперейки от умора, и рухна изнемощял на земята.

Секунди по-късно през дупката притича и Красус, след което половин дузина инженери от легиона се втурнаха напред и сложиха ръце на каменните стени. Дупката трепна, започна да намалява и за броени секунди изчезна напълно, каменната стена стана цяла и гладка.

Навън, отвъд стените на руините, прозвуча тежкият рев на канимските рогове.

— Те се оттеглят — извика някой от стената, — отстъпват назад!

— Лекар! — изхриптя Маркус.

Той се обърна към Максимус и го видя да лежи в безсъзнание, обгорен и кървящ.

— Лекар!

— По-тихо — каза някакъв глас. — По-тихо, Първо копие.

Красус избута Маркус от Максимус.

— Хайде, Фос.

Маркус ги видя как отнасят Максимус. Някой му помогна да направи няколко крачки и го сложи с гръб към стената.

Той намери в ръцете си чаша с вода и я изпи на един дъх, както и втората и третата. След това се появи храна и въпреки че това беше просто овесена каша, той изпразни купата и я облиза до чисто.

Едва задоволил най-належащите нужди на своето тяло, Маркус се застави да се огледа и отново да си събере мислите.

Лейди Акватайн, в своите дрехи на перачка, го гледаше с безизразен поглед. След това тя се върна към раздаването на същите, като на него, купички с храна и прясна вода на гладните и изтощени легионери, които бяха осеяли всички руини наоколо.

Останалата прислуга се грижеше за получените леки наранявания, както и носеха оръжия за онези, които бяха изгубили или счупили своите в боя.

Изтощените в битката воини нетърпеливо поглъщаха храна, пиеха вода или просто спяха проснати на земята, както се случваше след почти всяка битка, да не говорим за толкова напрегната като сегашната. Маркус се чувстваше като тежка, износена кожена обувка и не искаше нищо повече от това да се присъедини към тях.

Вместо това той се изправи на крака и започна да обикаля прилежащия участък, където се намираха хората му, преди да се е

стъмнило. От осемдесетте командира на Първа кохорта двадесет и девет бяха все още годни да изпълняват задълженията си, в това число и той.

Една четвърт от легионерите му бяха ранени и извън строя. Друга четвърт бяха загинали или изчезнали. А на толкова кърваво бойно поле „изчезнали“ вероятно означаваше, че са били прекалено насечени, за да бъдат разпознати като загинали воители на легиона.

Още четвърт от хората му бяха леко ранени и се бяха наредили на опашка при лечителите. Следвайки безмилостната математика на войната, призователите на вода първо лекуваха легионерите, които бяха леко ранени, за да се върнат по-бързо в строя.

По-тежко ранените обикновено само ги стабилизираха и ги оставяха да изчакват за накрая, когато ще могат да бъдат изправени на крака. Докато Маркус броеше хората близо до шатрата на лечителите, той видя много такива изчакващи алеранци.

Той провери петнайсетте трибуна на легиона. Трима от тях бяха мъртви. Още трима бяха ранени и извън строя, включително Антилар Максимус, чиито наранявания го отнасяха към категорията лица, изчакващи за допълнителна медицинска помощ. Обемът на загубите беше ужасяващ. Докладът на трибуна по снабдяването — още повече.

Маркус намери Красус точно там, където и очакваше — до койката на своя полубрат в палатката на лечителите, сред други мъже, които бяха пострадали толкова тежко, че не можеха бързо да бъдат изправени на крака. Младият мъж седеше до Максимус с отсъстващо изражение на лицето.

— Капитане — тихо прошепна Маркус.

— Вие бяхте прав — каза Красус, без да губи време в предисловия. — Трябваше да ги натиснем.

Маркус игнорира думите му.

— Изгубихме половината войска, сър. Повече от една трета от нашите обози с храна и по-голямата част от добитъка бяха заловени от врага, докато се опитвах да се скрият зад оградата. А единственият достъпен извор на този хълм е бил отровен. Трибунът по снабдяването работи по метод за филтриране на водата, но той не изглежда много обещаващ. Вече изразходвахме по-голямата част от водата, която беше налята в бъчви от извори надолу по склона, така че ако не завали дъжд

или ако трибун Цимнея не успее да сътвори малко чудо, ще трябва да се борим и с жаждата.

За легиона това означаваше смъртна присъда. Легионът може да изкара без храна в продължение на няколко дни, но без вода хората ще отпаднат много бързо и няма да са в състояние да се бият.

— Бях толкова сигурен, че трябва да продължим да се отбраняваме — каза Красус, — за да задържим още няколко минути. Мислех, че всеки момент стените ще бъдат готови и ние ще се скрием зад тях, както преди. Мислех, че трябва да нанесем масиран удар, че Гвардията ще ни подкрепи.

Той посочи към пострадалия си брат. Максимус беше покрит с бял чаршаф, за да, Маркус беше сигурен в това, предпазят изгорялата му кожа от мръсотия и прах.

— Макс беше прав — каза Красус. — Бях твърде самоуверен, Маркус. И той пострада по моя вина. Отново.

Маркус известно време гледаше в тила на младия човек. Ако лейди Акватайн го видеше такъв, трудно би могла да скрие задоволството си. В това състояние той не представляваше никаква заплаха за това нейното протеже Арнос да обере всички лаври на тази кампания.

На нея вероятно дори и през ум не й беше минало, че при сегашните обстоятелства не ставаше въпрос за присвояване на лаври и почести, с изключение на посмъртни, разбира се.

Той заобиколи младия офицер, застана с лице пред него, отдаде чест и със замах го удари по лицето.

Красус примигна изненадано и, невероятно шокиран, впери поглед в Първото копие. Ударът не беше лек шамар — от долната устна на младия мъж потече кръв.

— Враните да ви вземат, сър — тихо каза Маркус. — Вие сте капитанът на легиона. А не млада жена, ридаеща за съпруга си, който е заминал на война. Така че си избършете сополите и си завлечете задника на полето, докато още повече бойци не са се озовали редом до брат ви.

Красус смаяно го гледаше. Маркус си помисли, че на този млад мъж му говорят по този начин за първи път в живота му.

— Стани — изръмжа Маркус. — Станете, сър!

Красус бавно се надигна. Маркус го погледна в очите и отново поздрави, удрайки с юмрук по гърдите си.

Красус му отговори със същото. Той изучава Маркус с поглед известно време, след което бавно кимна и тихо каза:

— На края на силите си, без вода и храна.

— Да, сър.

— А Гвардията?

— Говорих с Първото им копие, сър. Те са в по-лошо състояние и от нас. За всякакви ефективни контраатаки можем да използваме само рицари. Гвардейците използват различна форма на шлемовете, без забрала, и тези коси ги разсичат като хартия. Те имат по-малко ранени, но много повече мъртви.

— Заповеди от сенатора? — попита Красус.

Маркус отрицателно поклати глава.

— Другите капитани?

— От тях също няма нито дума, сър.

Красус си пое дълбоко дъх.

— Струва ми се, че наистина имаме нужда от поне някакъв план.

— Както кажете, капитане.

— Изпратете куриери до сенатора и другите капитани — каза Красус. — Със съобщение, че съм подготвил палатка за него и неговите хора и съм готов да ги приема веднага.

Маркус отдаде чест и се насочи към изхода.

— Маркус — тихо го повика Красус.

Той спря, без да се обръща.

Красус понижи гласа си до шепот, който можеха да чуят само двамата.

— Няма да можем да се измъкнем от този хълм, нали?

Маркус тежко въздъхна.

— Така изглежда, сър.

Красус кимна.

— Благодаря — каза той.

Маркус излезе да изпълни инструкциите му, въпреки че беше готов да позволи на канимите да го убият, ако първо му обещаят да го оставят малко да поспи.

ГЛАВА 47

Отрядът изскочи от засадата край пътя: дузина каними и два пъти повече хора в износената екипировка на Свободния алерански легион.

В един момент никой не се виждаше, а в следващия цял арсенал бе насочен към гърдите на Тави.

— Е — нетърпеливо изсумтя Тави, докато дърпаше поводите на коня си, — крайно време беше...

Един от хората отвори уста да говори, но примига изненадано и се втренчи в Тави, шокиран от подобно обръщение. Тави го погледна за миг и реши, че е най-удобната мишена за атака.

Ако не се справи успешно със словесна атака срещу първия пост под Мастингс, може да му отнеме часове и дни да стигне до Насаг, а се съмняваше майка му и Арарис да имат толкова време.

— Ти — каза Тави, като посочи мъжа и огледа жезъла на колана му. — Центурион, предполагам?

— Да — каза младежът. — Да, аз...

— Изглежда не гледате задната врата толкова внимателно, колкото гледате отпред. Потресаващо безгрижие.

Лицето на човека стана червено.

— И така, вие нахлухте на територията на Свободния алерански и по тази причина аз ви арестувам в съответствие с общите разпоредби...

— Нямам време да слушам вашите цитати, центурион — каза Тави с тон, в който нетърпението и властността бяха отлично балансирани, но нямаше злоба. — Незабавно ме заведете при Насаг.

Един от канимите, воин, в тъмната броня от червено-черни стоманени плочки на своята каста, присви кървавочервените си очи и изръмжа на канимски на един от другарите си, рейдър:

— Я го набучи на копието си. Да видим как ще заговори тогава.

Тави се обърна и твърдо погледна канима, който говореше. Тяхната очукана група не беше създадена да впечатлява и се състоеше

от един мъж, който яздеше, но без броня, на кон, който беше виждал и по-добри дни, и един разнебитен фургон с впрегнати двойка рошави мулета, управляван от момиче-марат, а в него — необлечен каним и ранен пътник.

Те трудно биха могли да минат за бандити, а още по-малко за някой достатъчно важен, за да изисква среща с командира на канимите, и ако Тави позволише на воина-каним да се отнася с тях като към някакви скитници, те несъмнено щяха да се озоват в килия, за да ги влачат и прехвърлят от един офицер на друг, нагоре по командната верига, а цялото начинание щеше да отнеме поне няколко седмици и да завърши без резултат.

Варг вероятно можеше да потвърди ранга си за доста кратко време, но инстинктите на Тави го предупредиха да не моли канима за това. Варг реши да действат заедно и да го подкрепя, докато стигнат до Насаг, но само докато Тави се държи, както подобава на лидер.

Сред канимската каста на воините лидерите не споделят въпроси, засягащи лични интереси, на своите подчинени. Те доказват такива неща сами. И на първо място — кой е шефът.

Тави трябваше да докаже своето превъзходство сам, и то веднага, а когато превъзходството трябва да се доказва пред каними, действията безспорно говорят много повече от думи.

И така, без излишни думи, Тави скочи от коня и небрежно приближи до канима, гледайки го право в очите. Тави спря на около шест фута от вълка-воин и заговори на родния му ръмжащ език:

— Я повтори, ако обичаш. Не те чух.

Воинците от Свободния алерански се опулиха. Всеки каним в полезрението обърна глава към Тави и наостри уши.

Воинът-каним свали подбрадника и предупредително ръмжене заклокочи в гърдите му.

Тави издаде хриплив лаещ смях и оголи зъби в отговор.

— Ти какво, да не искаш да ме уплашиш?

Воинът-каним сложи ръка върху дръжката на меча.

— А ти да не искаш веднага да ти пусна кръв, сочар-лар?

Тави вдигна вежди, чувайки непозната дума, и погледна Варг.

— Маймуна — преведе Варг на алерански. — И дете от мъжки пол.

— Той ме нарече момче-маймуна? — попита Тави.

Варг кимна.

Тави кимна в знак на благодарност и отново се обърна към воина-каним.

— Заведи ме при Насаг — каза му Тави. — Веднага.

Канимът вдигна устни, оголвайки зъби.

— Хвърли си меча и се моли да съм достатъчно милостив, момче-маймуна.

— Да не искаш да ме умориш до смърт с приказки? — попита Тави. — Не мога да не си задам въпроса защо ти, воинът, командваш занаятчийи и маймуни, охранявайки селски път. Гадно. Прекалено безполезен ли си за истинска битка?

Каним изръмжа гневно и се хвърли към Тави, а мечът му светкавично напусна ножницата.

Тави изобщо не очакваше чак толкова силна реакция, но беше готов за действие от момента, в който слезе от коня.

Той зае скорост от фуриите на вятъра, за да забави случващото се, и извади меча, за да посрещне канима, после издърпа сили от земните фурии и напрегна цялото си тяло, бедрата, раменете и краката, за да може с всички сили да нанесе удар върху оръжието на канима.

Алеранският гладиус със звън срещна канимското острие от кървава стомана и го разби на парченца под звука на разкъсан метал. Канимът се олюля и Тави се стрелна напред, насочвайки ниския, широк замах на меча си към задната част на покритите с броня крака на канима.

Канимът дръпна крака си от по-далече от удара, който би могъл да разкъса сухожилията и да го направи инвалид, а Тави заби рамо в корема му с цялата си тежест и мощ на фуриите, като почти откъсна огромния вълк-воин от земята, преди с трясък да го просне по гръб.

Въздухът напусна дробовете на канима, превръщайки ръмженето в квакане, и преди той да успее отново да вдиша, Тави стисна едно от широките му уши в желязна хватка и опря върха на меча си към гърлото му.

— Аз съм Руфус Сципио — спокойно каза Тави. — Капитан на Първи алерански легион. Защитникът на Елинарх. Аз стоях пред безбройните редици на вашата армия сам и без оръжие. Аз собственоръчно убих заклинателя на кръв Сари. И — добави той, —

победих Насаг на лудус. Дойдох да говоря с Насаг и ти ще ме заведеш при него.

Воинът-каним няколко секунди тъпо го гледаше. После той отмести поглед настрани и леко наведе глава, излагайки гърлото си.

Тави пусна ухото на канима и повтори жеста му, но почти символично. Ушите на канима трепнаха, което Тави разпозна като движение, означаващо удивление.

Тави свали меча си и се отдръпна назад, но не си позволи да се отпусне. После прибра оръжието в ножницата и кимна на канима.

— Ставай. Хайде, размърдай се.

Канимът изръмжа, докато ставаше, но след това отново наведе глава настрани и махна на останалите каними. Той се обърна към центуриона-алеранец и заговори на изкривен алерански:

— Оставям те да отговаряш за поста, центурион.

Центурионът погледна от канима към Тави, лицето му изразяваше множество съмнения, но той отдаде чест на канима по алерански маниер и започна да раздава заповеди на другите хора.

Канимът изръмжа към своите сънародници и канимите се построиха около Тави, който отново се качи на коня си и тръгна напред, държейки се близо до фургона.

— Как е той? — обърна се той тихо към Варг и погледна смъртно бледото лице на Ерен.

— Спи — отговори Варг. Канимът държеше перото, което все още стърчеше от разреза в гърлото на Ерен, позволявайки му да диша.

— Алеранецо — каза Кайтай с нотка на упрек в гласа си. — Ако трябва да управлявам фургон, би било хубаво от твоя страна да ми позволиш да участвам в бой.

Варг изненадано трепна с уши.

— Следващия път — каза ѝ Тави. Той погледна Варг и изви вежди в безмълвен въпрос.

— Имаш ужасно произношение — каза Варг. Той погледна към канимския воин, който раздаваше команди на своите хора, когато тяхната група и новият ѝ конвой потеглиха. — Но ти го накара да те разбере, гадаре. Когато го нарече „безполезен“, може би това беше повече, отколкото трябваше, за да го ядосаш.

Тави изсумтя.

— Тази дума оскърбителна ли е за твоите съплеменници?

Варг отново изсумтя.

— На подобен вид служба в тила често се назначават прекалено агресивни млади воини, за да се научат на сдържаност. И те често са обидени от това.

Тави кимна в знак, че е разбрал.

— Радвам се само, че не трябваше да убивам никого, за да мина.

— Защо? — попита Варг.

Тави погледна отново към канима. Въпросът беше зададен с неутрален, почти небрежен тон, но Тави почувства, че за Варг това означава повече, отколкото искаше да покаже.

— Защото това би било напразна загуба на живот, който би могъл да бъде полезен другаде — каза той.

Варг внимателно го погледна.

— И може би защото не всички твои съплеменници изпитват удоволствие да убиват заради самото убийство.

Тави си помисли за студените, влечугоподобни очи на Наварис, и потисна потръпването си.

— Може би.

Ниско, замислено ръмжене заклокочи в гърдите на Варг.

— Мисля, че започваш да ни разбираш, гадара. И може би аз започвам да ви разбирам.

— Това — каза Кайтай със саркастичен тон — би било прекрасно.

Те стигнаха до Мастингс посред бял ден.

Тави веднага забеляза, че канимите са превърнали града в истинска крепост с няколко редици земни валове и дървена ограда, обхващащи създадена от солиден монолит външна стена, която допълваше високите цели тридесет фута крепостни стени около самия град.

Външните стени ги защитаваха двата Свободни алерански легиона и войската на канимите, а на портата стоеше още един канимски воин. Командирът на техния ескорт продължи напред, за да говори с часовия, а Тави спря и се огледа наоколо.

Разговорът между двамата каними беше енергичен, но тих. Канимът на портата кимна на старшия офицер на алеранците и тримата продължиха тихо да се съвещават.

Човекът хвърли поглед към Тави и се намръщи, а алеранските часови по стената занадничаха, за да огледат групата при портата.

— Привлякохме внимание — отбеляза под нос Кайтай.

— Такъв беше планът — отговори Тави.

Минаха десет минути, никой не излезе да говори с тях, но в посока към града беше изпратен куриер и ездачът напусна портата, пришпорвайки коня право на север.

Мина още половин час, преди от портата на Мастингс да излязат няколко ездачи, които минаха през всички отбранителни стени, докато накрая стигнаха до най-външната.

След като пристигнаха, Тави внимателно се вгледа във външната стена, а след това към всички позиции на вътрешната стена, където хиляди униформени фигури стояха на стража

— Кайтай — едва доловимо си пое дъх Тави. — Огледай стражите на втората стена и на останалите, после ми кажи какво виждаш.

Кайтай се вгледа за един дълъг миг, а после внезапно каза:

— Те не се движат. Изобщо.

— Това са плашила — прошепна Тави. — Имитация. Само пазачите на външната стена са истински.

— Защо? — изсумтя Кайтай.

— За да приспят бдителността на легионите — каза тихо Тави. — Разузнавачите никога не се приближават достатъчно до града, за да видят това. Те ще докладват, че градът е силно укрепен и легионите могат да разчитат, че поне двадесет хиляди войници седят зад градските стени. Пред очите им. На едно място. Така Насаг ще може изненадващо да изкара истински войници.

— Насаг май няма намерение да стои кротко под обсада, както се надявахме — каза Кайтай.

— Не. Той ще ни посрещне на полето, вероятно преди да успеем да се окопаем — Тави поклати глава. — Врани, много е добър.

Варг замислено изръмжа.

— Ти си го победил на лудус?

Тави хвърли бърз поглед през рамо към Варг.

— По време на примирието, за да вземе телата на неговите воители. Той ме подцени и играта му на небесната дъска не беше толкова силна, колкото можеше да бъде.

— Разбирам го — промълви Кайтай. Тя също хвърли поглед на Варг. — Аз също не бях особено впечатлена от алеранците при първата ни среща.

Варг погледна Кайтай, устата му се разтегна в усмивка, ушите му потрепваха, Тави никога досега не беше виждал канима такъв.

Те млъкнаха, тъй като групата ездачи, излязла то портите на Мастингс, бързо приближи.

Те спряха конете едва в последния момент, на няколко крачки пред тях. Предвожданият ги офицер, трибун очевидно, съдейки по поновото му и добре комплектувано въоръжение, непохватно слезе от коня си с почервеняло от гняв лице.

— Какво имаме тук? — грубо попита той. — Най-после няколко копелета? — той рязко се обърна към мъжа с шлем на центурион с гребен и тикна пръст към земята точно пред Тави. — Центурион, искам веднага да вдигнете бесилка тук.

Тави присви очи и се спогледа с Кайтай.

Центурионът се удари в гърдите и започна да раздава заповеди на ездачите на Свободния алерански. Легионерите веднага се засуетиха и някой се появи с грубо изсечени дъски почти моментално.

От гърлото на техния канимски спътник се изтръгна тихо ръмжене, докато с присвити очи наблюдаваше разгневения трибун, но той не помръдна и си мълчеше. След миг на Тави му хрумна, че той е в същото положение по отношение на младия канимски воин, в каквото преди това се беше оказал с Варг.

Той показва превъзходството си над канима и затова цялата отговорност за действията в конфликтната ситуация лежеше върху него.

Той накара коня си да направи няколко крачки напред, а после каза:

— Извинете, трибун. Може ли да попитам какво смятате да правите?

Зачервеният трибун се обърна яростно към Тави, държейки едната си ръка на меча.

— Центурион — изрева той.

— Сър?

— Следващият път, когато осъденият заговори, погрижете се незабавно да приведете в изпълнение присъдата му!

— Тъй вярно!

За един дълъг момент Тави срещна поглед със зловните очи на трибуна, но не каза нищо. Той погледна към Кайтай. Изразът на лицето на момичето-марат не се промени, но тя леко се премести на седалката и се обърна назад, за да поправи дрехите на лежащия в безсъзнание Ерен.

Тави не забеляза никакви признаци, но беше сигурен, че тя е скрила в дланта си една от многото ками, които Ерен обикновено криеше по тялото си.

Съдейки по ушите му, Варг също го забеляза. Той погледна към младия каним, чиито уши внезапно прилепнаха към черепа му.

Тави прикри гримасата си. Ако се стигне до бой, те нямаха шанс, дори младият воин и целият му патрул да ги подкрепят. Просто имаше твърде много легионери от Свободния алерански и, както във всеки нормален алерански легион, заповедите на трибуна щяха да бъдат незабавно изпълнени от всеки легионер или центурион наоколо.

От града се появи още един конник, който пришпорваше безмилостно коня си по целия път и когато животното приближи, то беше като побесняло. Конят изцвили и се изправи на задни крака, размахвайки копита, а конникът скочи на земята, свали шлема си и извади гладиуса си от колана.

Тави веднага позна мъжа, въпреки че последния път, когато видя Дуриас, чертите му не бяха изкривени от ярост.

Нещо ставаше тук, нещо повече от обикновените тревоги по време на война. Твърде много емоции имаше в реакцията на Свободния алерански, подобно нещо не се случваше без причина.

Това не предвещаваше нищо добро на начинанието им. Толкова надути хора са способни на всичко.

Тави се напрегна, приготвяйки се да призове фуриите на вятъра и да извади меча, преди някой да успее да го спре, но Дуриас се насочи право към ядосания трибун и без да каже нито дума, го перна през лицето с обратната страна на дланта си.

Трибунът падна на земята. Дуриас вдигна меча си и го опря право в бронираните му гърди, принуждавайки мъжа да остане на земята.

— Опитай се да станеш — изръмжа Дуриас, — и ще ти отсека безполезната глава, Манус.

Трибунът яростно го гледаше.

— Центурион. Ще набия главата ти на...

Дуриас замахна с крак и заби пета в устата на трибун Манус. Главата на мъжа отскочи назад, фонтан от счупени зъби се разлетя наоколо и той се отпусна в безсъзнание на земята.

Дуриас го изгледа, после обърна поглед към застаналия наблизо центурион.

— Той пак ли се е наливал с вино?

Устата на центуриона се изкриви от отвращение и той кимна.

— Тогава му дайте нещо по-силно — каза Дуриас. — Ако е прекалено пиян, за да ходи, тогава ще е също така прекалено пиян, за да прави нещо толкова глупаво. Сега върнете обратно тези проклети трупи, а конете ги закарайте обратно в конюшната.

Центурионът кимна и веднага започна да раздава заповеди, които бяха повече или по-малко пълна противоположност на онези, които беше давал преди малко. Легионерите вдигнаха отпуснатия трибун и го отнесоха.

Жилестият Дуриас, който облечен в броня изглеждаше още по-масивен, отколкото в дрехи на разузнавач, се обърна и пристъпи към Тави, като прибра меча си, когато приближи. Той кимна на Тави веднага щом застана пред него.

— Капитане.

— Дуриас — каза Тави. — Радвам се да те видя отново, особено като се имат предвид обстоятелствата.

Центурионът на Свободния алерански изкриви уста в слаба усмивка.

— Искане ми се да кажа същото. Трябва да ви махнем оттук.

— Не и преди да говоря с Насаг — каза Тави.

Дуриас присви очи, поглеждайки от Тави към фургона и пътниците му и обратно.

— Шегуваш се.

— Това място не изглежда подходящо за шеги — каза Тави. — Трябва да го видя.

— Не бива да оставате тук — настоя Дуриас. — За щастие в този случай нашите желания не се изключват взаимно. Насаг е в полето.

Тави направи гримаса, тъй като Дуриас потвърждаваше догадките му за намеренията на Насаг.

— Ясно. Тогава води.

— Да, сър.

Дуриас се върна при коня си и скочи на седлото, без да си прави труда да използва стремена, мятайки се горе само с помощта на мускулите на ръцете и гърдите си. Той кимна на канимския ескорт и каза:

— Благодаря ти, Сарш. Нататък ги поемам аз.

Канимът небрежно наведе глава встрани и промърмори:

— Внимавай за този на коня. По-бърз е, отколкото изглежда.

Дуриас кимна намръщено и каза:

— Насам.

Те последваха Дуриас на север, отдалечавайки се от Мастингс.

Щом се оказаха достатъчно далеч от градските стени, Тави накара коня си да настигне свободния алеранец.

— Това беше впечатляващо посрещане — каза той тихо. — Каква е причината?

Дуриас хвърли поглед към Тави, нищо не можеше да се прочете по лицето му.

— Не е ли очевидно?

— Не и за мен — каза Тави. — Аз отсъствах известно време.

Дуриас издиша през зъби.

— Естествено, че така трябва да кажеш — промърмори той почти на себе си. После погледна назад към каруцата. — Това Варг ли е?

— Ще говоря за това с Насаг — отговори тихо Тави.

Дуриас сви рамене.

— Достатъчно честно. Тогава ще оставя Насаг да отговаря и на вашите въпроси едновременно.

Тави изсумтя, но кимна.

— Още нещо. Един от хората ми пострада. Ще се нуждае от лечител, преди да продължим напред.

— Няма да го получи — рязко каза Дуриас. После си пое дълбоко, успокояващо дъх. — В смисъл, че в града няма нито един. Всички са в полето, а ние отиваме точно там.

— Руините? — предположи Тави.

— Просто продължавайте напред — Дуриас пришпори коня си и се отдалечи на няколко крачки от Тави.

Те следваха Дуриас в продължение на три часа, макар Тави да беше абсолютно сигурен, че селската местност от двете страни на пътя, по който вървяха, изобщо не е толкова пуста, колкото изглеждаше.

От време на време успяваше да улови смътни, кратки проблясъци с крайчеца на очите си, движение в полето с висока трева или прекалено гъста сянка сред дърветата. Най-вероятно ги следяха разузнавачите на Дуриас, които се криеха с помощта на уменията си на призователи на дърво.

С напредването им пътят показваше все повече признаци на честа употреба. Те се качиха на върха на поредния хълм и пред погледите им се откри хълмът с руините, а също и бойното поле, което Насаг беше избрал, за да изправи силите си срещу легионите на Алера. Тави дръпна юздите и несъзнателно спря коня.

Врани, как му се искаше Макс да е до него, за да създаде с помощта на фуриите леща и да даде възможност на Тави да огледа обсадения връх на хълма по-подробно, въпреки че доста неща бяха очевидни дори оттук.

Легионите бяха под силен натиск, външният земен вал и дървената ограда бяха разрушени. Там бяха претърпели тежки загуби. Тави виждаше лътящите доспехи на падналите легионери, лежащи на големи групи и поединично толкова плътно, че не се смесваха с покритите с тъмна козина фигури на мъртвите каними.

Най-вероятно бяха загинали, за да дадат време на инженерната кохорта да укрепят стените на руините, които сега стояха неразрушими, издигайки се на огромна височина.

Море от каними обсаждаше хълма и дори бегъл поглед позволи на Тави да разбере, че Насаг е превърнал своите опълченци в дисциплинирана армия и ги е снабдил с единно снаряжение — дори собствена броня, макар и по-лека от тази на канимските воители или на алеранските легионери.

По-лошото беше, че канимите отново бяха пуснали шаманите си в действие. Разряди с виолетов пламък падаха на върха на хълма в почти непрекъсната последователност, удряха в стените и пръскаха на парчета камък и земя, както вероятно и всеки алеранец с недостатъчно късмет, за да се окаже наблизо.

Рязко, търкалящо се ехо от взрив достигна до тях от върха на хълма.

— Кървави врани — прошепна Тави.

Кайтай се взираше нагоре, лицето ѝ беше безизразно, но Тави почувства как в нея стремително се надига вълна от страх и гняв.

Дуриас погледна през рамо и рязко каза:

— Продължаваме.

Те побързаха напред и бързо минаха през няколко контролни пункта, където канимските часови явно ги очакваха. Те просто мълчаливо пропускаха Дуриас, макар Тави да усещаше, че кървавите им очи следят движенията му.

Когато приближиха онова, което Тави разпозна като щаба на канимските сили, те се натъкнаха на кошмар от плът.

Малкият хълм, издигнат от канимите, всъщност се състоеше от купчина тела.

Имаше толкова много трупове, че в началото Тави си помисли, че това са торби със зърно или пясък.

Телата на стотици мъртви алеранци посрещаха настъпващия залез.

Миризмата беше толкова отвратителна, че конете на Тави и Дуриас започнаха да нервничат много преди да приблизят до тази воня на смърт.

Тави трябваше да слезе и да върви до главата на коня, като държеше юздата и се опитваше шепнешком да успокои уплашеното животно. Искаше да отвърне поглед от телата, но не може. Повечето от тях бяха легионери.

Мнозина бяха в малко по-различната по стил броня на Сенатската гвардия, но много бяха в до болка познатата броня на Първи алерански.

А всички останали бяха облечени като обикновени холтъри.

Тави се взря. Сред мъртвите имаше стари хора. Жени. Деца. Дрехите им бяха в кръв, телата им бяха осквернени от безумна жестокост. Ако не избълва съдържанието на стомаха си на пътя, това беше само благодарение на богатата практика, придобита през последните две години.

Отне му известно време, но той разбра, че канимите... бяха сложили тези трупове тук за някакъв ритуал. Двама шамани в бледите

си кожени мантии стояха на две отделни платформи — не, те по-скоро приличаха на широки, плитки, издигнати над земята и наклонени под остър ъгъл басейни.

Докато Тави гледаше, други двама каними, по-възрастни, от кащата на работниците, съдейки по техните прости дрехи и посивяла козина, внимателно вдигнаха тялото на жена-холтър. Те го пренесоха до една от платформите и го положиха в басейна, с глава към подолния му край.

Шаманът каза нещо — звучеше като музикално, дори медитативно ръмжене — а после протегна ръка с крив нож и преряза гърлото на мъртвата жена от двете страни.

Кръвта на тънки струйки потече от трупа. Тя се стичаше в басейна, където се събираше и продължаваше през отвор с малко кранче в долната част на басейна право в каменна кана с широко гърло.

Тави можеше само да гледа с нямо изумление на случващото се, неспособен да повярва на това, което вижда. Работниците пренесоха още един труп във втория басейн.

Тави видя, че първият шаман привиква застаналия наблизко каним, млад самец, висок не повече от шест фута и много помускулест от възрастните. Младият каним взе каменната кана, заменяйки я с друга от редицата подобни съдове, стоящи наблизко. След това се обърна и бързо се отдалечи към върха на хълма, където святкаха и се взривяваха магьосническите мълнии.

Минута по-късно шаманът кимна на друг екип работници — само че този път това бяха около половин дузина алеранци в дрехи на холтъри.

Те внимателно извадиха тялото на жената, обвиха го в груб плат и го натовариха в открита каруца, каквито се използваша за извозване на трупове от бойното поле, редом до също такива обвити тела.

Тави вдигна глава и установи, че Дуриас го наблюдава, застанал до главата на своя кон. Лицето на центуриона беше мрачно, но Тави не можеше да прочете нищо по него и не усещаше никакви емоции в младия човек заради собствените си — шок, отвращение и нарастващ гняв.

— Какво е това? — гневно попита Тави. Гласът му прозвуча по-уверено и студено, отколкото му се искаше.

Дуриас няколко пъти стисна челюсти. След което каза:

— Чакайте тук — и поведе коня си напред.

Тави го проследи, после отмести поглед от басейните и подредените трупове. Той отведе уморения си кон обратно към фургона, за да го присъедини към мулетата, които го теглеха.

— Варг? — тихо повика Тави.

Варг гледаше шаманите, без да променя позата си.

— Кръв в съдове — глухо изръмжа той.

— От това черпят силата си — спокойно констатира Тави. — Нали така?

Варг махна с уши в знак на съгласие, а кръвта от труповете продължи да се оттича и бегачите продължиха да пренасят пълните кани към фронтовата линия.

— Значи така са направили магията, която стовариха върху нас при Елинарх — гневно изръмжа Тави. — След слизането на брега те убиха наши хора и са използвали кръвта им срещу легиона.

— В това няма умишлена обида, алеранецо — избоботи Варг. — Те не са придиричиви в избора си на източник на кръв, стига това да е кръв на разумни същества. Шаманите са убили повече представители на моя народ, отколкото е числеността на цялата ви раса. Магията, която използват, за да атакуват вашето крайбрежие, да блокират небето ви, да превърнат звездите ви в кръв — тя изисква милиони и милиони животи.

— И вие им позволявате да съществуват? — изрева Тави.

— Те имат функция — отговори Варг. — Те имат силата да благославят. Да увеличат плодовитостта на нашите жени. Да правят реколтата по-богата и да намалят яростта на бурите, на сушите, на епидемиите.

— И вие сте готови да жертвате живота на своите хора, за да правят това?

— Моите съплеменници са щастливи да дадат кръвта си в дар след смъртта — изръмжа Варг. — Макар да има моменти, когато особено могъщи шамани забравят, че тяхната сила трябва да служи на нашия народ. Не обратното.

— Тук лежат жени — каза Тави, стиснал зъби. — Деца. Имах по-добро мнение за Насаг.

— Аз също — изръмжа Насаг зад Тави, — имах по-добро мнение за теб.

Тави се обърна, сложил ръка на меча си, и присви очи.

Насаг стоеше на десет фута от него в пълна броня — броня, на която имаше няколко нови лъскави драскотини и вдлъбнатини, както и петна от засъхнала кръв. Покритите с тъмен мъх устни на канима бяха повдигнати и показваха зъбите му в неприкрита враждебност, в една от ръцете си държеше изваден меч. Дуриас стоеше до дясната ръка на Насаг, зъбите му също бяха оголени.

Някакво далечно ъгълче на съзнанието на Тави закрепя, че трябва да се успокои и да внимава. Но той едва го чуваше от залялото го възмущение и ужас и затова твърдо срещна погледа на Насаг.

— Заповядай на подчинените си да държат ръцете си далеч от моите хора.

— Или какво? — попита Насаг и очите му се превърнаха в цепки.

— Или аз, проклет да си, ще ги накарам да го направят — отговори Тави.

— Ще умреш, алеранецо — каза Насаг.

Тави извади меча си.

— А ти ще разбереш, че да ме убиеш е по-трудно, отколкото беззащитни стари хора и деца, куче.

Насаг се втурна напред, но не със скок, а с контролиран, светкавично бърз удар, държейки меча си с две ръце. Тави вдигна гладиума и измести тежестта си, подготвяйки се да отклони невероятно мощния удар, като призова силата на земните фурии.

Докато Варг не се вряза в гърдите на Насаг подобно на хвърлено копие.

Насаг, макар и голям и в броня, все още беше по-лек от по-едрия и покрит с белези Варг.

Двамата каними се срещнаха с оглушително ръмжене и започнаха ожесточена животинска битка. Варг изби меча от ръцете на Насаг, но той, бидейки по-нисък, заби зъби в рамото на Варг и му пусна кръв.

Варг изръмжа и удари Насаг по носа, отблъсквайки главата му настрани, а зъбите му оставиха дълбоки рани по тялото на Варг.

Двамата каними се биеха, като се въртяха, извиваха, разменяха си удари, деряха се с нокти и се разкъсваха със зъби. Макар Варг да беше по-голям и по-силен, Насаг беше в броня и безмилостно се възползва от преимуществото, което му даваше тя.

Насаг успя да вкара бронираното си рамо в гърлото на Варг, отвори уста и с оголени зъби се хвърли напред.

Но Варг беше твърде бърз. Якият каним отстъпи съвсем малко назад, зацепи с нокти бронята на Насаг, откъсна по-ниския каним от земята и го удари в земята с ужасяващ удар, от който се разлетя прах на двадесет фута във всички посоки.

Насаг опита да се изтърколи, но зашеметен от удара, беше твърде бавен, и Варг прикова тялото на по-малкия каним към земята, стискайки врата му с челюсти.

Насаг нададе разочарован и едновременно яростен вой, след което млъкна.

За момент Тави си помисли, че Варг го е убил.

После разбра, че Насаг все още диша. Той просто лежеше там, без да мърда и без да се съпротивлява, само ехото на затихващия му гняв се долавяше в ръмженето, което продължаваше да клокочи в неговото гърло.

Тави вдигна очи и срещна очи с Дуриас. След това извади меча си и направи крачка към двамата каними.

Варг пусна гърлото на Насаг, а Тави чу ръмженето на огромния каним, толкова тихо, че едва успя да разбере думите:

— Гадара-лар.

Насаг потрепери. Едното му ухо трепна в знак на съгласие.

— Гадара-сар.

— Чест — каза Варг.

— Чест — като ехо откликна по-малкият каним.

Варг слезе от Насаг и бавно се надигна. Канимският командир застана с лице към Варг и всеки от тях наклони глава, излагайки гърлото си пред другия. Насаг наклони глава повече.

— Лар — каза тихо Тави. — Това означава момче.

Двамата каними обърнаха глави към него.

— Сар — продължи Тави. — Това означава баща. Той е твой син.

— Очевидно — изръмжа Варг.

— И гадара — каза Тави. — Това не означава „враг“.

— Хората на снеговете — каза Варг, — които вие наричате ледените, имат двадесет и четири думи за сняг. Алеранците имат една. Точно както канимите имаме единадесет различни думи за враг.

Тави бавно кимна.

— Можеш ли да ми кажеш какво означава гадара? Да ми обясниш?

Варг сви рамене съвсем по алерански.

— Това означава, че ти си равностоен противник. Благороден. Заслужаващ доверие.

— Врагът да заслужава доверие? — попита Тави. — И ти си нарекъл така сина си?

— Враговете са много по-верни от приятелите, алеранецо, и по-надеждни от съюзниците. Враг се уважава много по-лесно, отколкото приятел. Правиш го осъзнато — каза Варг.

Междувременно Насаг приклепна на пети, все още дишайки тежко, за да си почине и да възстанови дъха си. Борбата с броня го беше уморила много повече от баща му, който се биеше без броня.

— Алеранецо — каза той. — Защо превърнахте честната война в масово убийство на заселници и жени?

— Не знам — отговори Тави. — Напуснах това място преди повече от шест седмици, за да доведе Варг при теб, както се договорихме — той се намръщи. — Значи не вашите хора са убили тези холтъри?

Насаг се изплю.

— Не. Кавалерията на вашия легион избива холтъри от седмици — той посочи с муцуна към платформите, където изцеждаха кръв. — Затова позволих на говорещите с кръв да източат кръвта на мъртвите и така да отмъстят за тях.

Тави покри лицето си с длан за секунда.

— Тези конници — попита той — алеранци ли бяха?

— Да.

— Не марати?

— Белокоси? Не.

Тави издиша бавно.

— Тогава това не е бил Първи алерански. Арнос сигурно е заповядал на кавалерията на Гвардията да го направи.

— Това няма голямо значение за мъртвите — тихо се обади Дуриас. — Или за техните семейства. Съпругата и децата на Манус бяха убити преди два дни. Затова той реагира така, капитане.

— Защо Арнос би направил това? — попита тихо Кайтай.

Тави поклати глава.

— Може би за да гарантира, че тази кампания няма да има мирен край. Или... — той погледна Дуриас. — Свободният алерански легион все още не е влизал в открит сблъсък с войските на Империята, нали?

— Не — тихо каза Дуриас. — Стараехме се да стоим настрана възможно най-дълго.

Тави се изплю, усещайки горчивината на езика си.

— Точно това е — каза той. — Тази кампания от самото начало беше пълна с амбиции. Арнос иска да се увери, че ще имате причина да се сражавате. Тогава той ще смаже нашествениците, а също така ще смаже бунта на робите и ще си спечели всеобща почит и уважение.

— Ако е искал да ни разгневи — каза Насаг, — той успя. Няма да има мирен край на това клане, алеранецо.

Тави се намръщи.

— Рискувах живота си заради моята част от договора.

— Съгласих се, че ако освободиш Варг, ще поговорим. И ние говорим, и ти можеш да си вървиш с мир, гадаре. Но аз няма да позволя на тези, които убиват заселници и жени, да си тръгнат безнаказано.

Той кимна към обсадените руини.

— Те няма да преживеят тази нощ.

Тави стисна зъби. Насаг не беше глупак и ясно виждаше, че легионите вече са в отчаяно положение. Бяха ги изненадали, а непрестанното магьосничество изглежда беше напълно способно да унищожи окаяното убежище, което все още имаха, само канимите да имат достатъчно време.

И кръв.

Тави отчаяно напрягаше мозъка си. Трябваше да има някакъв изход от това блато, някакъв начин да се спаси Първи алерански, някакъв способ...

— И после какво? — чу Тави спокойния си въпрос.

Насаг наклони глава настрана.

— След като ги убиете — продължи Тави, опитвайки се да не потъне в бързия поток от възможности. — Нови легиони ще заемат мястото им, въпреки че вие отдавна няма да сте тук. Но Свободните алеранци няма къде да отидат. И можеш да се обзаложиш на каквото си искаш, че на всички пристигащи сили ще бъде заповядано да ги унищожат. Така че те ще плащат за това, което вие се каните да направите с хората на този хълм.

Дуриас предизвикателно вирна брадичка, но в очите му имаше нещо, което издаваше несигурността му.

— И като стана дума — каза Тави, — как изобщо смятате да прекосите морето? Когато вашият флот пристигна тук, вие използвахте предизвиканата от шаманите буря, за да доплавате по-бързо, и го направихте в големи количества, за да преминете през левиатаните. По обратния път няма да плавате толкова бързо. Колко още кораби ще загубите? Колко по-слаба ще бъде вашата армия, когато най-сетне се приберете у дома?

Насаг гърлено изръмжа.

— Готови сме да посрещнем тези опасности, алеранцо.

— А ако това не е необходимо? — попита Тави.

Ушите на Варг трепнаха развеселено.

— Може би си забелязал — изръмжа той към Насаг, — че нашият млад гадара е умен.

Насаг замислено щракна с челюсти.

— Какво предлагаш?

— Ще ти предам човека, отговорен за тези убийства — каза Тави. — Ще накажа онези, които са изпълнявали заповедите му. Ще се погрижа Свободните алеранци да не бъдат третираны като престъпници за стореното от тях и накрая ще помогна на флота ви безопасно да пресече морето и да стигне до вашите домове.

— И в замяна на всичко това? — попита Насаг, в гласа му ясно се усещаше скептицизъм.

Тави посочи към океана от каними около хълма.

— Ще се предадеш.

Насаг се озъби.

— Какво?

— Ще се предадеш — повтори Тави.

— Дори ако всичко това е възможно, аз никога няма да се предам на алеранци или техните легиони — каза Насаг. — Твърде много от тях са по-лоши от животни.

— Няма да се предадеш на алеранските легиони — отговори Тави. — Ще се предадеш лично на мен, на гадара.

Насаг наклони глава, размишлявайки, ушите му се обърнаха напред. Той размени дълъг поглед с Варг, а после склони глава на една страна. После свали дебелия кожен ремък от себе си и го хвърли на огромния каним.

Челюстта на Дуриас увисна и той впери поглед в канимите в нямо удивление.

Варг надяна ремъка и го затегна с привични движения.

— Алеранецо — каза той. — Да предположим, че приема това предложение. Какво ще ти трябва, за да го осъществиш?

Сърцето на Тави заблъска възбудено и той почувства как усмивка разтяга устните му. С усилие я сподави и не си позволи да се ухили, за да не даде на канимите повод за неразбиране.

— Първо — каза той, — имам нужда да заведеш моя ранен при лечител. Ще ми трябва помощта му.

Варг кимна и каза на Дуриас:

— Погрижи се за това незабавно.

Дуриас хвърли поглед към Насаг, но веднага отдаде чест, удряйки с юмрук в гърдите, и побърза да се отдалечи.

Варг кимна и се обърна към Тави.

— Какво друго?

— Всякакви очевидци на нападенията — каза Тави. — Трябва да говоря с тях.

Варг хвърли поглед към Насаг, който кимна.

— Това може да се уреди, сар.

Тави посочи обсадените руини.

— Атаките трябва да бъдат спрени, поне временно.

Варг присви очи, но кимна.

— Ще ти стигне ли времето до полунощ за осъществяването на този план?

— Би трябвало да е достатъчно — отвърна Тави.

Всъщност е повече от достатъчно, помисли си Тави. До полунощ той почти сигурно ще е успял да спази думата си, дадена на канима.

А ако не е успял, то ще е прекалено мъртъв, за да се притеснява за неспазената дума.

ГЛАВА 48

Гай Секстус се втурна право към приближаващите редици легионери и ужас, какъвто никога досега не бяха изпитвали, се стовари върху тях.

Пламтящият меч в ръката му беше обгърнат от ослепително сияние и Амара можеше да усети част от страха, който се процеждаше от него. Само веднъж тя влезе в контакт с огнена фурия, внушаваща ужас, и тогава едва не загуби съзнание.

Последствията от страха, предизвикан от фурията на граф Греъм, бяха зашеметяващи — разгром на хиляди варвари-марати и техните бойни животни, те с крясъци избягаха от стените на гарнизона по време на Втора калдеронска.

В сравнение с ужаса, изпратен от Първия лорд към легионерите на Калар, страхът, вдъхнат от Греъм, изглеждаше като моментна загуба на увереност.

Най-близките до Гай мъже, които имаха нещастieto да оглавяват центурията в епицентъра, не можеха дори да крещят. Очите им се обърнаха и всички като един паднаха в конвулсии на скалистата земя.

После започнаха писъците. Внезапна и оглушителна какофония започна, когато стотици гърла нададоха сърцераздирателен вой.

Цели редици се стопиха като масло в горещ тиган, дисциплината на легионите изчезна като капки роса под изгряващото слънце. Някои мъже паднаха, хванали се за гърдите и раменете, очите им кървяха, а по устните се появи пяна.

Някои ридаеха и падаха на колене, изтървайки оръжията си от изтръпналите от страх пръсти. Други обърнаха мечове към тези до тях, изпаднали в паника без причина или загубили способността да разпознават братята си по оръжие. Повечето просто избягаха, захвърляйки мечове и щитове.

Сред тези стотици отчаяни души един човек остана на мястото си. Въпреки че лицето му беше смъртно бледо, този мъж някак се

противопостави на ужасния страх, прикри се с щита и вдигна меч в нерешително предизвикателство.

Огненото острие на Първия лорд се устреми надолу и нито един щит или меч в цяла Алера не можеше да устои на този изгарящ удар. С взрив от светлина щитът на легионера се разцепи, разлетя се на две части и безброй капки разтопен метал — разрязан толкова лесно, колкото и бронята и плътта под нея.

Той се свлече в облак съскаща пара и ужасна миризма на изгоряла плът, и Амара не можеше да не почувства съжаление, че бедният човек беше така възнаграден за смелостта си, по-голяма от тази на който и да е в този легион.

Дори скрита от пламъка в сянката на Гай и поради това защитена от най-лошите прояви на разпространилия се ужас, единственото, на което Амара бе способна, беше да продължи да се движи напред.

Всеяващата ужас светлина, излъчвана от меча на Първия лорд, породила кошмарна армия от сенки, които се мятаха в безумна паника по планинските склонове, отскачайки от полираните брони и блестящата стомана на захвърлените остриета.

Създаваната от тях главозамайваща смесица от светлина и мрак не ѝ позволяваше да прецени правилно разстоянието или да запомни посоката и положението им. Тя беше свикнала да контролира придвижванията си, да запазва ориентация в пространството, и Амара изпита внезапна паника, осъзнавайки, че вече не е сигурна в безопасността на пътя им.

Въпреки че това едва ли би имало значение, осъзна тя малко по-късно. Най-голямата опасност за нещастните, виещи от ужас легионери, както и за Амара и нейните придружители, беше възможността да счупи глезен, като се спъне в тялото на някой паднал от страх.

Около нея беше такъв крецящ хаос, че Амара почти пропусна истинската заплаха, за която трябваше да бъде готова — неочакван остров на съпротива, ред и ясна мисъл наред морето от ужас.

Няколко облечени в тежки брони мъже се бяха събрали около самотна фигура с вдигнати ръце — рицар на огъня.

Син пламък танцуваше по пръстите на този човек — защитна магия, реши Амара, недостатъчно силна, за да прикрие по-голяма област от волята на Първия лорд, но беше достатъчна за хората около

призователя, рицари на земя с техните огромни оръжия, да не загубят ума си.

— Бърнард! — извика Амара и посочи към тях с меча си.

Гласът ѝ се изгуби сред безумните крясъци на хората наоколо, но тя почувства как той спря, падна на коляно и като вдигна лъка си, стреля толкова близо до нейната глава, че докосна косата ѝ.

Стрелата се плъзна през мятащите се сенки... и пропусна рицаря на огъня с по-малко от инч. Тя закачи рицаря на земята зад него и остави тъмночервен разрез на скулата му.

Вражеските рицари отвориха усти с безмълвни крясъци, които Амара не можеше да чуе през шума, и се втурнаха напред, държейки рицаря на огъня в центъра на групата.

Амара се опита да извика предупреждение към Първия лорд, но Гай гледаше встрани от заплахата, очите му бяха съсредоточени върху трима мъже, приближаващи от противоположната посока, лицата им бяха празни, със застинала на тях откъснатост, характерна за рицарите на метала, а мечовете им проблясваха.

С крайчеца на очите си забеляза как мъжът ѝ прокарва ръка пред очите си в жест на отчаяние и страх, как посяга към колчана за нова стрела, но вражеските рицари бяха твърде близо и той нямаше никакъв шанс да стреля.

Амара призова Сирус и бойното поле се забави до скоростта на охлюв, когато тя се втурна напред. Озова се пред рицаря, предвождащ отряда — мъж с огромна брадва — преди той да успее да стовари оръжието си върху нея.

Тя се плъзна встрани от прибързания и лошо насочен замах и стиснала меча с една ръка, удари мъжа през лицето, като едновременно с това рязко удари надолу по дръжката на брадвата със свободната си ръка.

Острието ѝ не нанесе почти никаква вреда, отскочи от ребрата на шлема и само остави пурпурна ивица по него, но накара рицаря инстинктивно да дръпне главата си назад.

Далеч по-опасна се оказа внезапната промяна на траекторията на огромната му брадва. Тя полетя надолу и встрани, попадайки в крака на съседния рицар, и усиленият от фурии удар изцяло отсече окованото в стомана бедро на нещастника.

И двамата мъже паднаха, избутвайки застаналите от двете им страни, и това даде на Амара единствен, изчезващ миг за действие. Тя започна да поглъща в себе си същността на своята фурия, много, много повече, отколкото някога беше поемала, докато този миг не се разтегли до цял живот.

Тя се втурна напред, движейки се със скорост, която никое тяло в Алера не можеше да издържи, усещаше как мускулите и ставите ѝ протестиращо изстенват и се разкъсват като мокра хартия от всяко нейно движение.

Тя имаше векове, за да познае болката, епохи, за да насочи удара си, вечност, за да фокусира цялата тежест на своето тяло, цялата си сила и скорост върху сияещото, остро като бръснач острие на гладиуса си.

Рицарят на огъня видя нейното приближаване, очите му бавно се разшириха, не по-бързо от замръзване на лед в зимно езеро. Опита се да избегне приближаващото острие, но не разполагаше с времето, което тя имаше. Главата му се придвижи само частица от инча, не повече.

После мечът се заби в отчаяно разширяващото се око и цялото острие бавно, нереално продължи напред, забивайки се до дръжката. Главата на мъжа вяло се отметна назад, пръснаха капки кръв, превръщайки се в размито облаче.

Амара усети как пламъкът пронизва ръцете, китките, лактите и раменете ѝ. Връзката ѝ със Сирус прекъсна и всичко наоколо се сля в едно размито движение.

Макар да не го чуваше, усети как гласът ѝ се прекършва от крясъците.

Болката и ужасът изпълниха целия ѝ свят.

Амара се събуди и разбра, че се чувства твърде зле, за да остава напълно неподвижна. Отне ѝ няколко мига, за да открие с изненада, че все още се движи. Косата покриваше лицето ѝ, слепнала от засъхналата кръв и калта от блатното им приключение. От нея миришеше като от изпражнения.

Изпод косата си видя своите безволно олюляващи се ръце. Дясната беше подута от китката до върховете на пръстите и

наподобяваше няколко парчета наденица, вързани в нещо подобно на кукла. Кожата беше тъмно лилава — една твърда, пурпурна синина, която равномерно покриваше ръката ѝ, поне на нея така ѝ се струваше. Беше трудно да се каже със сигурност, защото мръсотията, кръвта и парченцата от нещо сиво и пихтиесто все още покриваха кожата ѝ.

Тя беше абсолютно сигурна, че нещо подобно трябва да боли. Но не болеше. Тя се опита да размърда лилавите си пръсти, но те по никакъв начин не реагираха. Амара беше сигурна, че това не е добър знак, но да пукне, ако помнеше защо.

Под ръката си тя видя камениста земя, постоянно пробягваща отдолу. Нещо твърдо притискаше стомаха ѝ в премерен ритъм. Бърнард, помисли си тя. Рамото му. Тя беше праметната през рамото на Бърнард. Да, тя можеше да види изцапаните му от блатото ботуши, мяркащи се пред погледа ѝ.

— По-бързо — подхвърли Първият лорд.

Гласът му беше спокоен, уверен. Това беше добре. За Амара беше непоносимо да гледа Гай, който винаги е бил толкова енергичен, толкова жив, да лежи прикован от треска на импровизираната носилка.

Сигурно се е излекувал с помощта на водни фурии, оставайки да лежи на носилката, докато Бренсис беше зает с нея и Бърнард.

Изведнъж ѝ хрумна, че дори уменията на Първия лорд не биха му помогнали да се излекува толкова бързо. Испита неясно безпокойство, осъзнавайки, че старецът може просто да е подобрил състоянието си, доколкото е възможно, а след това да е блокирал болката, използвайки фурии на метала, и да се преструва, че всичко е наред.

Ако той наистина действаше във време, осигурено му от нечувствителността към болка, тогава беше в опасност — и това притесни Амара достатъчно, за да я накара да обърне глава и да се опита да размърда безполезните си крайници в слаб опит да привлече нечие внимание.

— Тя се събужда — каза Бърнард, в гласа му се чувстваше настойчивост.

— Почти сме на мястото — отговори Гай. — Щом преодолеем това изкачване, ще мога да видя планините на Калар и... — Първият лорд рязко издиша. — Приближават рицари Аери, графе. Доста са.

Имаме само няколко секунди. Мисля, че ще е от полза на всички, ако държите стрелите си със сол в готовност.

Това беше последвано от много пъхтене и подсмърчане и звуци на ботуши, стъпващи по камък. Амара се отказа от опитите си да се движи и за известно време просто се носеше на границата на безсъзнанието.

Не беше сигурна колко време беше нужно, за да се промени окръжаващата я обстановка, но изглежда не беше чак толкова много, преди Бърнард да се забави, а след това нежно да я положи на земята.

Той се отпусна на едно коляно до нея, дишайки тежко — на лицето му беше застинало болезнено изражение. После извади няколко стрели от колчана и започна да ги забива в земята около себе си.

После промърмори нещо и сложи ръка на земята между тях.

— Бърнард — повика го Амара.

Думите с усилие напуснаха гърлото ѝ, но съпругът ѝ се обърна веднага към нея.

— Любов моя — каза той тихо. — Не бива да се движиш. Пострада много сериозно.

— Уморена съм — отговори тя. — Но изобщо не чувствам болка.

— Сър — каза Бърнард, тонът му беше настойчив. — Тя дойде в съзнание. Цялата трепери. Мисля, че изпада в шок.

Амара погледна към мястото, където Първият лорд стоеше и гледаше надолу, и за пръв път забеляза, че се намират високо на билото на планината и че могат ясно да видят огромната купа на равнината долу.

Там, в далечината, светеха светлините на град Калар, примигвайки в тъмнината като скъпоценни изумруди.

Скупчени като рояк светулки бяха светлините на няколко малки града, разположени около столицата, а малки, единични точки светлина показваха десетки отделни холтове. Лунната светлина се отразяваше от залетите с плитък слой вода оризови полета, превръщайки ги в огледала с диаметър няколко акра.

Амара беше ходила в Калар. Това беше грозен град, занемарен, лишен от всякакви видими добродетели, където само робството, бедността и страданието се срещаха в голямо изобилие. След две години война и икономическа изолация той трябваше да е станал още по-зле — по-мръсен, по-беден, по-груб и по-изтерзан от болести.

Но оттук, от планината, отдалече, когато се виждаше само характерната зеленикава светлина на магическите лампи на столицата, Калар и неговите сателитни градове очароваха с призрачна и крехка красота.

— Сър! — извика Бърнард. Той започна да издърпва стрели от земята — върховете им сега бяха затворени в полупрозрачни кристали. — Тя се нуждае от вашата помощ.

Гай стоеше, обърнат към планината на отсрещната страна на долината, и Амара осъзна, че не би трябвало да вижда тази планина оттук, или поне не в тъмното.

Но въпреки това я виждаше, огромен черен конус с връх, осветен от неясна червена светлина.

Бърнард сложи стрела на тетивата и се изправи на крака.

— Сър!

— Изчакай малко, графе — промърмори Гай. — Има и други проблеми, които...

— Не — каза Бърнард. — Ще отидете при нея. Веднага.

Гай рязко обърна глава към него.

— Извинете, какво?

— Тя е ранена — каза Бърнард. — Може да умре. Излекувайте я.

— Вие си нямате и понятие — каза Гай през зъби. — Не знаете какво е заложено на карта.

Съпругът ѝ стоеше пред Първия лорд, без да трепне.

— Не, знам — погледът му стана по-твърд. — Животът на жена, която беше готова да пожертва всичко, за да може вие да се озовете тук. Вече я накарахте да страда достатъчно, Секстус. Или мислите, че ще е по-лесно да я оставите да умре?

Няколко секунди цареше мълчание, само вятърът шумолеше сред камъните.

После Гай се появи до нея.

Той се наведе и положи ръка на челото ѝ. Пръстите му бяха дълги, грапави и трескаво горещи. Той тихо прошепна:

— Прости ми за това, което ще се случи сега, Амара.

Пожар обхвана цялата дясна страна на тялото ѝ. Тя почувства странни промени, които се случваха с нея, видя как се променя формата на корема ѝ, гледаше как ръката ѝ се изправя, развявайки се като усукана връв.

Болката беше непоносима, но имаше и усещане за чист екстаз, допълнено от невъзможност да се движи или да крещи. Тя можеше само безмълвно да плаче и звездите се размазаха от сълзите ѝ, смесвайки се със светлините на лежащия долу град.

След това се раздаде шумът на вятъра, песента на лъка на Бърнард и ужасният, плъокащ звук от удар.

Гай махна ръката си и се изправи.

— Дръжте ги далеч от мен, графе.

— Да, сър — изръмжа Бърнард, заемайки позиция зад Амара с лък в ръка.

На Амара не и оставаше нищо друго, освен да гледа как Първият лорд устреми поглед към далечната огнена планина и вдигна ръка.

Раздаде се още един ревящ звук и свистенето на вятъра от поредната изстреляна от Бърнард стрела, последвано от крясък. Броня се блъсна в камъните, когато рицарят Аери в пълна униформа се вряза в склона на планината и се претърколи, чупейки кости и изтръгвайки искри в моментите на срещата на стоманата с камъните.

Не беше сигурна колко дълго продължи това, когато болката започна да я отпуска малко и тя успя бавно да седне. Видя съпруга си да стои с последната стрела на тетивата и да гледа в небето с празен и измъчен поглед.

Първият лорд внезапно въздъхна и затвори очи.

— Враните да те вземат, Бренсис. Твоят син поне имаше мъдростта да признае поражението си. Враните да те вземат и да ти изтръгнат очите, задето ме принуждаваш да правя това.

След това Гай Секстус стисна вдигнатата си ръка в юмрук и внезапно рязко я дръпна назад, сякаш тя беше издърпана от завързано за нея въже.

Нощта стана червена.

Ослепителна светлина изскочи от далечната планина.

На Амара ѝ трябваха няколко мрачни, зашеметяващи секунди, за да осъзнае видяното.

Ослепително бели пламъци изригнаха от недрата на планината, гигантски гейзер се извиси на няколко мили в небето.

Този първи поток от ослепителен течен пламък като огнен дъжд се изля по всичко в пределите на миля от планината и едва тогава земята внезапно започна да се движи, а планината започна да подскача,

сякаш стар фургон е попаднал на дупка по лош път. Скали се срутиха. Някъде наблизко с оглушителен грохот скалистият склон на планината се свлече.

Амара не можеше да откъсне очи от случващото се. Самата планина избълва огромен облак, който сякаш се състоеше от сив прах, осветен отдолу от алена светлина.

Облакът бавно се закълби с изящна красота или поне така изглеждаше отдалече. Тя наблюдаваше как се затъркаля по долината на Калар. Той покри светлините на малките холтове. Погълна големите струпвания на светлини от малките градове и села по цялата долина.

И в един момент той помете самия град Калар.

Амара не можеше да се сдържи.

Тя вдигна ръце и уморено призова Сирус да направи леща за далечно виждане. Сивият облак беше не само пепел, както изглеждаше на пръв поглед. Беше... като огромен фронт на огнена буря.

Каквото и да попаднеше на пътя на алените ивици в сивия поток, то моментално изгаряше при досега си с тях. Смътно видя как малки движещи се сенки летяха пред приближаващия фронт, но ако облакът се движеше с ленива грация, тези малки фигури, тези алеранци, както тя осъзна, се движеха със скоростта на охлюви.

Самата тя, един от най-бързите летци на Алера, не би могла да изпревари този изпепеляващ облак. Тези холтъри нямаха никакъв шанс. Никой от тях.

Тя гледаше към долината онемяла и шокирана, докато още повече трусове разтърсиха планината под нея. Колко хиляди, десетки хиляди, стотици хиляди хора току-що умряха?

Колко семейства, които спят в леглата си, току-що се превърнаха в прах? Колко деца току-що бяха изгорени живи? Колко домове, колко истории, колко любими лица и имена бяха изгорени като безполезен боклук?

Амара и нейният застанал на колене съпруг станаха свидетели на смъртта на Калар. На град Калар, на народа на Калар, на неговите земи и на неговия лорд.

Огромен облак пара се извиси над оризовите полета, предали се пред яростта на огнената планина, а след това те изгубиха от поглед тази пара, когато прахът от свлачищата и земетресенията се издигна около тях, образувайки плътна покривка, която скри звездите.

Въпреки че тъмнината така и не дойде. Светлината на пламтящата планина и горящия труп на град Калар потопа всичко в сюрреалистичен, ален здрач.

Едва когато прахът скри гледката към долината, Гай Секстус се обърна. Погледът му се плъзна покрай Бърнард и намери Амара. Той се приближи с бавни и тежки стъпки и срещна погледа ѝ, на лицето му беше замръзнала маска, очите му не изразяваха нищо.

— Графиньо, ако бях позволил на Калар да направи това — каза той тихо, — всичко щеше да е много по-лошо. Бежанците, които бягат от фронтовата линия, щяха да нахлуят в града и да удвоят броя на жителите му. Нашите легионери щяха да са там. Щяха да умрат там.

Той отново намери очите ѝ и много тихо повтори:

— Всичко щеше да е много по-лошо.

Амара погледна изтощения Първи лорд.

Тя се застави бавно да се изправи на крака. После вдигна ръка и напипа тънката верижка около врата си. Амара носеше две украшения на нея. Първото беше пръстенът на легиона, в който беше служил Бърнард, тайното свидетелство за техния брак.

Второто беше обикновен сребърен бик, най-разпространената монета в Империята, с профила на Гай от едната страна. Това беше символът, който удостоверяваше длъжността на императорския курсор.

Амара стисна пръстена в едната си ръка.

А с другата скъса монетата и верижката и ги хвърли в лицето на Гай.

Първият лорд дори не трепна.

Но сенките около очите му станаха още по-дълбоки.

Амара се обърна и се отдалечи.

— Върви с жена си, графе — тихо прошепна Гай някъде зад нея.
— Грижи се за нея заради мен.

ГЛАВА 49

На главорезите на сенатора, помисли си Исана, им липсва изтънченост. Разбира се, тя не се съмняваше, че ще я вържат, но парцалът, метнат на главата ѝ, можеше да бъде по-чист.

Тя примигна и се замисли за момент. Вероятно някой като лейди Акватайн би могъл да мисли така на нейно място.

Преди Втора калдеронска битка най-голямото ѝ притеснение беше управлението на кухнята в холта на брат ѝ. Наистина ли оттогава се е преситила толкова много с опасностите на алеранската политика, че може да критикува нюансите на своето похищение?

Не можеше да направи нищо по въпроса. Исана осъзна, че се тресе от безмълвен смях.

Арарис, с когото седяха, внимателно опрели гърбове един към друг, се размърда.

— Какво става? — промърмори той.

— Просто оцених иронията на човешката природа — каза Исана, понижавайки глас.

— Като цяло или в частност? — тя усети усмивка в гласа му.

— Способността ни да се сблъскваме с огромни трудности не изключва способността да се оплакваме от дреболии.

— О-о — каза Арарис, — и на мен също ми се стори, че са направили тези торби от стари одеяла.

Исана отново се засмя, повече с тресене на рамене, отколкото с глас, и Арарис се присъедини към нея.

— Звуците от битката затихват — отбеляза Исана след малко.

— Да — съгласи се Арарис.

— Легионите са победили?

— По-скоро още не са загубили — отговори Арарис. — Тези тръби сигнализират за общо отстъпление.

— Значи са ги отблъснали от това, което са атакували — каза Исана.

— Което са се опитвали да удържат — поправи я Арарис. — При провалена атака сигналите са други. И има твърде много ранени.

Исана упорито се опитваше да не мисли за стоновете и виковете на ранените хора, които се раздаваха недалеч.

— Значи е различно?

— По време на атака — обясни Арарис — битката е на територията на врага. При придвижване напред става по-трудно да се отнасят ранените назад. При отстъпление умират още повече хора. Много изостават и ги пленяват или убиват. Друго нещо е отбраната. Там си на своя земя. Има хора, които ще отнесат ранения до лечителите, както и свежи войници, които ще заемат неговото място, запушвайки дупката. Ранените стават все повече.

Исана потрепери:

— Това е ужасно.

— Да, това е ужасна ситуация — спокойно призна Арарис.

— Точно като нашата — каза Исана.

Той не каза нищо.

— Толкова ли е зле? — попита Исана и внимателно го побутна в гърба.

— Ти каза правилните неща на Наварис — каза той. — Накара я да се замисли дали наистина трябва да вземе решение вместо Арнос. Това ни осигури малко време. Но тя ни докара в лагера на легиона в закрит фургон, с покрити лица. После веднага бяхме поставени под охрана в тази палатка. И съм абсолютно сигурен, че хората около нас са от Първи гвардейски. Налус — капитанът на Втори сенаторски, със сигурност щеше да иска да знае всичко за някакви тайни пленници в своя лагер.

— Никой не знае кои сме — каза Исана тихо, — и че сме тук.

— Точно така — каза Арарис.

— Мислиш ли, че той ще ни убие?

Арарис изчака малко, след което каза без злоба:

— Би трябвало.

— Какво?

— Ти си гражданин на Империята, Исана. По негова заповед неговите наемници те нападناха и отвлякоха. Ерен е проклет курсор на короната. Ако е оцелял, ще може да вдигне много шум, действайки напълно официално. За Арнос най-добрият начин да оцелее е...

— ... да се увери, че няма свидетели, които да потвърдят версията на Ерен.

— Най-вероятно — каза Арарис. — Освен това, ако той не убие нас, аз ще убия него.

Прозаичният тон на тихия му глас плашеше. Исана се притисна по-силно към него.

— И какво ще правим? — попита тя. — Ще бягаме?

— Всъщност, дори и да успеем да избягаме, пак нямаме шанс. Само ще им дадем прекрасна възможност да ни убият и по-късно да поднесат извиненията си. Разгарът на битка, хаос, объркване, такава трагедия.

— Тогава какво?

— Ако получиш шанс да говориш с Арнос, протакай времето колкото можеш — каза Арарис. — И ще чакаме.

— Ще чакаме?

— Той няма да ни остави тук — каза Арарис.

Исана изобщо не се съмняваше кого има предвид сингулара.

— Ние сме тайни пленници в лагера на легион, който спокойно може да се нарече вражески, който от своя страна е обкръжен от армията на канимите. Той е сам. И дори не знае къде сме. Разбира се, вярвам, че ще се опита, но...

На това Арарис се засмя с нисък звучен смях, достатъчно силно, за да го чуят извън пределите на палатката. Исана осъзна, че за първи път го чува да се смее и сърцето ѝ реагира на това с безсмислено малък младежки прилив на щастие.

— Тихо там! — излая мъжки глас, който принадлежеше или на един от главорезите на сенатора, или на някой от легионерите, принудени да стоят на пост.

Арарис преглътна смеха и отметна глава назад. Исана почувства докосването и направи същото, затваряйки очи.

— С него съм от две години — прошепна Арарис. — Знаеш сърцето му, Исана. Ти си му помогнала да го оформи. Видя го, докато пътувахме, но не виждаш какъв е станал, не знаеш откъде идва всичко това така, както го знам аз.

— Септимус — прошепна Исана.

— Нямах представа колко пъти ни е измъквал от подобни неприятности — Арарис замълча за момент. — Добре. Може би не от

такова количество наведнъж. Но той никога не се е замислял над мащабите.

— Ти вярваш в него — въздъхна Исана.

— Нека великите фурии да ми помагат — каза Арарис. — Това е почти безумие, но да.

Той замълча за момент, после каза:

— Знаеш, че много те обичам.

Тя кимна внимателно, за да не си ударят главите.

— Знам. И аз те обичам.

— Мислех си — каза той и се поколеба. — Имам предвид... Е, не че това е напълно нова мисъл, но...

Лекото непохватно вълнение, което се усещаше в увереността му, очароваше:

— Да?

— Ако изобщо е възможно — каза Арарис, — искам да кажа... ако го преживеем. И ако... ако всичко се получи... знам, че вероятно никога няма да е възможно, но...

Исана трепна:

— Да?

— Ако. Един ден. Ако всички... Ти би ли... — той си пое дълбоко въздух. — Би ли се омъжила за мен?

Беше разбрала посоката на мислите му по дивата несигурност на емоциите му, но не очакваше, че ще реагира на тях така.

Тя се засмя. Отново. Смя се до изнемога, опитвайки се да го прави колкото се може по-тихо.

— Тук? — попита тя накрая през смях. — Питаш ме тук? Сега? Така ли?

Гърбът му се скова.

— Е — успя да каже след малко. — Да. Това е... — гласът му изведнъж стана сериозен. — Това е всичко, което имам.

Тя размърда изтръпналите си пръсти, докато не намери неговите. Те успяха, повече или по-малко, да сплетат част от тях.

— Достатъчно е — тихо каза Исана.

Арарис за момент замръзна неподвижно:

— Това... означава... да?

Исана въздъхна и стисна пръстите му толкова силно, колкото можеше:

— Да.

Той изведнъж се отпусна.

— Ох — издиша той. — Ох, това е добре — после поклати глава и погали един от пръстите ѝ със своите. — За момент се притесних.

Абсурдността на това твърдение, предвид всички обстоятелства, порази едновременно и двамата.

Те все още се смееха, когато някой отметна отвора на палатката и Наварис от Фригия свали торбите от главите им, държейки изтеглен меч в ръка.

ГЛАВА 50

— Този — тихо каза Тави и взе в ръка един от дългите мечове, които Дуриас му беше донесъл за избор. Той вдигна острието в защитна позиция, направи няколко кръгови движения с китката и кимна.

Докато го държеше в ръка, можеше да усети фините вибрации в стоманата на острието. Оръжието беше старо, но с отлична изработка. В светлината на факела се виждаха драскотини от сраженията, но то все още беше здраво, гъвкаво и надеждно.

— Какво става с Ерен?

— Ще ви заведе при него — каза Дуриас. — Оттук, ако обичате, капитане.

Тави последва центуриона през сгъстяващия се над лагера на канимите здрач и беше изненадан колко много общо има той с алерански боен лагер, въпреки че като цяло различните постройки бяха разделени от много по-големи разстояния. Може би и те измерваха лагера в крачки, както го правеха легионерите.

Укритията на лечителите бяха препълнени, но звуците, идващи оттам, не бяха като звуците, идващи от палатките на алеранците. Вместо виковете и стенанията на ранените на всяка стъпка се чуваха зъбене и ръмжене и Тави се радваше, че не може да вижда случващото се вътре.

Почти всички ранени каними, излизащи от палатките, вървяха без чужда помощ, с изключение на онези, на които им липсваха крайници. Някъде на заден план в небето се издигаше траурният вой на отделни каними, оплакващи падналите си събратя — искрен, див и прекрасен.

— Преди година — тихо каза Дуриас — си мислех, че ще свикна с това. Но уви, то все още кара космите на врата ми да настръхват.

— Нашите народи са много различни — също толкова тихо отговори Тави.

Дуриас се обърна и изненадано погледна Тави.

— Хм.

— Какво не е така, центурион?

— Не знам какво ме изненадва повече — каза той. — Да чуя как капитан на легион ги нарича „народ“ вместо „стадо“ или как се приравнява към шепа роби, грабнали оръжие.

— Ти ходиш, говориш, дишаш, ядеш, спиш. Също като мен.

Дуриас изсумтя.

— Откога това е причина някой да се счита за равен на друг?

Тави оголи зъби към Дуриас — жест по-скоро канимски, отколкото алерански.

— Ти си в броня, с меч, и аз съм в твоя лагер.

— Хм — изсумтя Дуриас и кимна късо. — Каквото и да е — вие сте майстор в говоренето. Правите го с лекота.

Докато вървяха, Тави разбра, че се усмихва по-искрено.

— Нямахме възможност да поговорим, когато се търкаляше в безсъзнание миналата пролет.

Дуриас изсумтя и разтърка буза.

— Не, нямахме.

— Ти си бил с Насаг цели две години, доколкото разбирам.

Дуриас кимна.

— Бях... Той каза, че е почерпил идеята да създаде Свободна Алера от мен.

Тави вдигна вежди. След което каза:

— Ти си Първо копие на вашия легион.

— Не е трудно да бъдеш Първо копие, капитане. Просто служиш по-дълго от другите. Аз просто бях първият новобранец.

— Обзалагам се, че това е добра история.

Дуриас сви широките си рамене.

— Но не си капитан — констатира Тави.

Дуриас се ухили и посочи челюстта си.

— Предполагам, че е защото нямам достатъчно опит в боя с юмруци.

Тави изсумтя.

Дуриас го заведе на територията на канимската болница и кимна към стара шатра с кръпки, превърната в палатка от тъкан, подобна на брезент.

— Твоят човек е там.

Тави пристъпи напред и видя Дуриас да стои наблизно в положение, в което на Тави щеше да му е трудно да се завърти и да нанесе удар с меча, който държеше. Погледна през рамо и видя Дуриас да държи ръка на острието си. Той изненадано вдигна вежди.

— Какво правиш, центурион?

— Предотвратявам недоразумения — каза Дуриас. — Заповед, капитане.

Тави се обърна изцяло към него и после мълчаливо му подаде меча си с дръжката напред.

Дуриас поклати глава.

— Тук заповедите имат по-голямо значение, отколкото във вашата Алера, капитане. Можете да задържите меча при себе си. Просто не забравяйте, че моят е в мен.

Тави за миг изпитателно погледна младия мъж и разбра, че той стои с изправен гръб и крака в готовност, държейки ръка върху меча си, но тежестта му беше прехвърлена на петите.

Това беше високомерна поза по стандартите на Алера, която почти винаги си просеше боя, но ако беше каним, веднага би разбрал, че позата за ненападане се съчетава както с предпазливост, така и с уважение.

— Няма да забравя — каза Тави.

Той се обърна и влезе в палатката, за да намери Ерен да лежи във вана с кръв по врата и враг, коленичил до него с окървавен кинжал в ръцете.

Тави моментално посегна към меча си, но се въздържа от изваждане на стоманата, като в същото време почувства фината промяна във въздуха зад себе си — мечът на Дуриас беше излязъл от ножницата с половин инч.

Антилус Доротей, Върховна лейди Антилус, единствената оцеляла сестра на Върховен лорд Калар и жената, която предаде Първи алерански на канимите, обърна поглед към Тави, когато той влезе в палатката.

Тави веднага почувства пламъкът на гнева в емоциите й, бърз и изгарящ, но след това и внезапен прилив на страх, който напълно унищожи гнева. Тя за момент затвори очи, стисна устни и той почувства как страхът и гневът в жената отстъпват на силна съсредоточеност и концентрация.

Тя отново се обърна към Ерен, който лежеше гол в лечебната баня със затворени очи и на ръба да припадне.

Бавно остави ножа настрана, заедно с перото, което беше изрязала от подутата плът около разреза, направен първоначално от Варг. После лейди Антилус внимателно потопа Ерен по-дълбоко във ваната, така че гърлото му да се покрие с вода, и отпусна глава.

Чувство за... не удовлетворение или блаженство, а нещо от двете, нещо прекалено богато и дълбоко, за да се нарече просто удовлетворение, изведнъж потече от нея, когато скъсаните тъкани започнаха да се съединяват, а синкавите петна от кръвоизливи около гърлото на Ерен започнаха да избледняват. Приятелят на Тави изведнъж дълбоко, със свистене си пое дъх.

Тави се взря във Върховната лейди и се намръщи, виждайки промените във външния ѝ вид. Бившата лейди Антилус беше жена с агресивна, предизвикателна красота. Изглеждаше млада, разбира се, като повечето владеещи водна магия. И носеше синя коприна, цвета на дома на съпруга ѝ, докато тъмната ѝ коса беше дълга и разкошна.

Сегашната беше облечена с рокля от сив домашнотъкан плат, много проста и непретенциозна, но здрава. Косата ѝ беше подстригана на практична дължина и беше хваната отзад с кожен шнур. Носеше лечителска престилка, изцапана с алената кръв на алеранците и много по-тъмната кръв на канимите. Не използваше грим — без който Тави никога не я беше виждал — и не носеше никакви бижута.

С изключение на лъскавата стоманена яка за послушание около гърлото.

— Първо копие, капитан Сципио, това ще отнеме още известно време — каза тя със същия тих и мек глас, който Тави помнеше. — Моля да ме извините, че не се зах с него по-рано, но услугите ми бяха нужни за най-тежко ранените.

Тави за миг я погледна объркано.

— Върховна лейди Антилус. Добър вечер.

Тя го погледна с лека усмивка, пълна с ирония.

— О, моля ви, Сципио. Върховна лейди Антилус е предателка, която трябва да седи в килия в Сивата кула в очакване на съд и екзекуция. Тя със сигурност не би помогнала на вас или, ако не греша, съдейки по броя на ножовете, скрити в дрехите му, на този курсор на короната.

Тави се намръщи и наклони глава.

— Да, предполагам, че сте права.

— Наричайте ме Доротей — каза тя.

Тави усети леко съжаление в гласа ѝ и същото чувство на удовлетвореност.

— Аз съм лечител. Това е, което правя в момента. Ако нямате нищо против.

Тя отново се наведе над пациента и затвори очи.

Тави поклати глава и погледна Дуриас.

— Сари успя да я хване преди две години — каза Дуриас, почтително понижавайки глас. — Той лично ѝ сложи яката за подчинение и ѝ заповяда да не причинява злини, да се подчинява на заповеди и да лекува всички, които имат нужда.

Тави внезапно си пое дъх, започвайки да разбира.

— И само Сари може да свали яката ѝ.

— А той загина — тихо добави Дуриас.

В погледа на младия центурион се четеше истинско, дълбоко съчувствие и болка, когато погледна бившата Върховна лейди.

— Тя не може да я свали. Ако го направи, ще умре.

Тави издиша бавно, клатейки глава.

— Нея няма да получите — каза Дуриас. — Това ви го казвам със сигурност.

— Доста лицемерно от страна на вашите хора да отказвате да освободите роб от неговата яка, Дуриас. Това ли е смисълът на вашата справедливост?

Дуриас направи гримаса.

— Фуриите са ми свидетели, това не е така. Разбирам какво чувства. Същото, каквото и всички останали. Но тя е твърде ценна за нас и заслужава да бъде в числото на тези, които трябва да знаят какво е да живееш с яка за послушание. Ние не бихме злоупотребили — той поклати глава. — Въпреки че през първите седмици, докато всичко се успокои, се случиха много неща...

Тави почувства отвращение дори само като си помисли за това. Разбира се, Върховна лейди Антилус нямаше представа за неща като милосърдие или състрадание, но въпреки това никой не заслужаваше възмездие, което ѝ бяха обезпечили бившите роби, получили свобода.

— Въпросът не е в това какво е направила, и не е в смъртта, която е причинила. Въпросът е в нейния син.

Ярък взрив на болка от страна на Доротей порази Тави: копнеж, тъга, съжаление и неистова, неистова любов. Тя го погледна.

— Красус? — попита тя. — Той... той добре ли е?

— Последното нещо, което ми е известно — каза Тави, — е, че знае какво сте направила. Той не би споделил с мен, но съм сигурен, че се безпокои за вас. И би искал да знае какво се е случило с вас.

Цветът на лицето на Ерен значително се беше подобрил и сега гърдите му спокойно се движеха нагоре и надолу. Доротей докосна яката с мимолетно движение и отпусна ръка.

— Аз...

Тя затвори очи.

— Мисля, че би било по-добре да се каже, че... че лейди Антилус е загинала в битка — тя отвори очи и срещна погледа на Тави. — Всъщност така си и беше.

— Аз... — Тави поклати глава. — Нямам време за това.

Доротей се изчерви и сведе поглед, склонявайки глава в знак на приемане.

— Къде е той?

— Оставих го начело на Първи алерански.

Тя рязко пребледня и Тави трябваше да призове стоманата от меча си, за да устои на внезапния прилив на нейния ужас, когато тя се обърна, за да погледне обсадените руини.

— Както вече казах, Доротей — тихо каза Тави, — аз нямам време. Имам нужда от сър Ерен.

— Д-да — отговори тя. — Разбира се.

Тя положи длан на челото на Ерен, надвеси се над него и прошепна:

— Събуди се.

Ерен веднага примигна.

— Ъ... Хм...

Очите му се отвориха широко.

— А! — възкликна той. Няколко пъти си пое дълбоко дъх. — О, честна дума, така е много по-добре. Слава на великите фурии, че...

Той се обърна, за да благодари на лечителя, но видя Върховна лейди Антилус и изпищя. Ръцете му зашариха по голото тяло, явно в

търсене на нож, пръскайки кръв навсякъде.

— Ерен — извика му Тави. — Ерен!

Младият мъж замря. Той премести поглед от лейди Антилус към Дуриас, а после и към Тави. Очите му се разширяваха все повече при всяко местене.

— О. Така значи. Виждам, че нещо се е случило, докато съм лежал тук.

— Да — отговори Тави. — И отново имаш онова изражение.

— Не мога да направя нищо по въпроса — каза Ерен. — Ще отидеш да закусиш, нали, независимо кой стои на пътя ти?

— Така е — отговори Тави.

Ерен въздъхна.

— Разказвай.

Тави му каза плана си.

— Това е нереално — заяви Ерен.

— Но може да се получи.

— Този път до теб няма да има никой, който да те измъкне — отбеляза Ерен.

Тави се ухили.

— Ти с мен ли си?

— Планът е безумен — отговори Ерен. — И ти си безумен — той огледа вътрешността на палатката. — Ще ми трябват панталони.

ГЛАВА 51

Тави яздеше към развалините на най-добрия кон, който можеше да предостави Свободния алерански легион, а Ерен яздеше до него.

Въпреки че по-голяма част от телата бяха прибрани, немалко трябваше да бъдат пожертвани в разгара на битката и сгъстяващия се мрак, така че някои останки така и си бяха останали, където са паднали.

В резултат на това тъмнината беше изпълнена с шум на крила и дрезгавите крясъци на вездесъщите врани, хранещи се с падналите.

Носещият факла Ерен промърмори:

— Надявам се Насаг да знае какво говори, когато каза коя стена защитава Първи алерански. В противен случай най-вероятно ще бъдем свалени от някой нервен стрелец.

— Кървави врани — отговори Тави, докато минаваха покрай разрушената ограда. — Погледни този безпорядък. Да не са се опитвали да задържат нападателите с дървена ограда?

— Това се случва постоянно — продължи Ерен. — Особено когато легионите търпят поражение. Нервни стрелци стоят на пост. Уморени са. Полузаспали. Чуват нещо. Тряс, пляс. И кръвта ти вече изтича, когато крещат „Кой идва?“.

— Виж всички тези шлемове — каза Тави. — Пробити са отгоре. Древните римски писания, които намерихме в Апия, споменават оръжие, което може да направи това — наричали са го сърп.

— А дали древните римляни някога са били прострелвани в тъмното по погрешка? — попита Ерен. — Защото не бих искал лично аз в качеството си на представител на курсорите да приключа по подобен начин.

Даденият назаем кон на Тави заобиколи могилата, на която пируваха враните. Птиците огласиха нощта с крясъци и Тави леко се усмихна.

— Ти не от това се притесняваш.

— Не ли? — попита Ерен.

— Аз съм по-притеснен от инициативния млад каним, който не споделя мнението на Варг и Насаг, и който може да вкара няколко болта от балистата в гърбовете ни.

Ерен със съмнение погледна Тави.

— Звучи ободряващо. Радвам се, че нося факла: теб, ако не друго, ще свалят първи.

— Правилно разсъждаваш — отговори Тави.

Той спря коня на петнадесет фута от стената и вдигна ръка в знак на поздрав.

— Ей, на стената!

— Не се приближавайте! — отзоваха се от стената. — В противен случай ще стреляме!

Тави подозрително се взря в тъмнината.

— Шулц? Ти ли си?

Последва неловко мълчание.

— Капитане? Капитан Сципио?

— Точно така — отвърна Тави. — С мен е сър Ерен. Днес е малко студено. Мога ли да разчитам на чаша горещ чай?

— Приближете по-близо — заповяда Шулц. — До основата на стената. Искам да видя лицето ви.

Тави и Ерен се подчиниха и успяха да видят бледо лице, покрито с легионерски шлем. Тави веднага позна младия центурион.

— Капитане! — извика Шулц.

— Врани, Шулц — изсумтя Тави, — струва си да измислиш нещо по-умно. Дори да изглеждам като себе си, няма гаранция, че не съм двойник, създаден от водно призоваване. Извикай Фос, трибун Антилар или Антилус, нека те да ме разпознаят.

Шулц се ухили.

— Да, сър. Останете на място, сър. — Той се поколеба. — Предполагам не искате да го правите тайно, иначе нямаше да викате толкова силно, нали?

Тави се ухили в отговор.

— Тук е студено, центурион. Не можеш ли да ни арестуващ?

— Да, сър — отговори Шулц. — Ако вървите около шестдесет стъпки на изток, сър, там има отвор. Стражата ще ви посрещне там, сър.

— Благодаря, центурион, разбрах.

Тави обърна коня си и Ерен го последва покрай стената. Те можеха да чуят усилващия се зад стената шепот на войниците, които обсъждаха завръщането на Сципио.

Тави почувства емоциите, струящи зад стените: вълнение, заинтересованост, напрегнатост, ужасяващ страх — неизменни спътници на всяко действие и, което беше най-важната за командира емоция: надежда.

Докато Тави яздеше покрай стената, войниците се строиха на позиции в стойка „мирно“, сякаш минаваше проверка, а не потенциален шпионин.

„Отворът“ в стената се оказа равен участък от камък, абсолютно същият като навсякъде, с единственото изключение, че когато Тави приближи, каменната стена се стече надолу като восък, отваряйки дупка в стената, достатъчно широка, за да се промуши през нея кон.

Тави се вмъкна вътре, докосвайки с колене стената, и разпозна всичките шест рицари на дърво от Първи алерански, които чакаха от другата страна с лъкове в ръце, готови да надупчат със стрели всеки, който се опита да използва отвора за неподходящи цели.

Щом конят на Ерен премина през отвора, инженерите на Първи алерански, няколко уморени мъже, разположени от двете страни на отвора, отново запечатаха стената, възстановявайки първоначалната ѝ форма.

Двама рицари на дърво не изпускаха от поглед Тави и Ерен, както и би трябвало, докато самоличността им не бъде потвърдена.

Тави нямаше нищо против да остане на място известно време, в светлината на факела на Ерен, където всеки от стотиците легионери можеше да го види.

Шепотът по стените се усили, като почти заглуши крясъците на птиците, които отекваха сред руините.

Шулц се появи от мрака. Младият центурион от кохортата на Бойните врани, който беше новобранец в битката при Елинарх.

Сега той имаше достатъчно белези и почести, за да се счита за гордост за всеки легион в Алера. Центурионът носеше в двете си ръце калаени войнишки канчета, над които се виеше пара в студения нощен въздух.

Той подаде първата на Тави, а втората — на Ерен. Тави с благодарност прие чашата силен чай.

— Дръжте, капитане — каза Шулц и го поздрави. — Предполагаеми капитане — поправи се той.

Тави се усмихна.

— Благословен да си, човече.

Той отпи няколко глътки от горещата напитка, наблюдавайки внимателно поведението и маниерите на Шулц, които рязко контрастираха с изтощителния страх, излъчващ се от него.

Младежът демонстрираше небрежно смело безразличие за пред легионерите, но явно беше притеснен, и то с основателна причина.

Тави осъзна, че вижда едва половината от хората, който бяха необходими за толкова дълъг участък от стената, което означаваше, че Първи алерански е загубил много войници поради рани и умора. Чаят беше невероятен силен. Никой не го пие такъв, колкото и да е уморен. Явно запасите от вода бяха на изчерпване.

Те се страхуваха. А страхът може да унищожи легиона много по-бързо от остриетата, и Тави веднага започна да се бори с него, отпивайки чай и говорейки така, че хората да го чуят.

— Хм. Планирали сте после да го използвате като хоросан?

— За зидарията — отговори Шулц. — Но този шут Грегус го разрежда...

— Дори не искам да знам с какво — спря го Тави.

Хор от тихо хихикане се понесе по стената.

Шулц се усмихна и се огледа.

— Сър... бих искал да попитам... защо се върнахте, капитане?

Тави отпи още малко чай. Той не осъзнаваше колко е уморен, докато горещата напитка не накара кръвта му да тече по-бързо в измореното му тяло.

— Мм? Хайде, Шулц. От капитаните не се очаква директен отговор. Време ти е вече да го знаеш.

Докато легионерите се смееха тихо, Тави отпи още малко чай.

— Короната намери по-сериозна бъркотия за нас и ни е заповядано да отидем там.

Шулц махна с ръка към руините и изтощените хора.

— И да зарежем всичко това?

По стените и близките руини веднага прозвучаха звуци на прикрито разочарование и отвращение.

Шулц разбра какво прави Тави и го подкрепи, за да може поне частично да освободи хората от натрупаното напрежение. Това беше разумна мисъл за мъж на неговата възраст, в края на труден ден, и Тави кимна одобрително.

— Да, центурион. Скоро ще получите заповед за потегляне.

— Да, сър — отговори Шулц и отдаде чест.

Звук на стъпки приближи и Шулц отстъпи назад, за да даде път на компания, състояща се от Антилус Красус и няколко рицари на земя, както и жилавата фигура на Валиар Маркус.

— Шулц? — гневно се обърна Красус към него. — Измъкна ме от съвещание. Това е повече от достатъчно. И кой, враните да ви вземат, ти е позволил да палиш...

Красус замръзна като вкопан, достигайки до мястото, осветено от факела, очите му се разшириха, когато разпозна Тави и Ерен. Устата му се отвори в нямо възклицание, но Красус веднага стисна устни и кимна късо на Тави.

— Центурион, самоличността му потвърдена ли е?

— Не, сър — отговори Шулц. — Трибун Фос изказва уважението си и помоли да предам, че той, мамка му, е твърде зает, за да се носи из лагера за щяло и нещяло.

— Днес това наистина е така — въздъхна Красус.

Тави слезе на земята и, като хвана канчето с лявата ръка, тихо зачака.

Красус се увери, че рицарите на дърво го прикриват, и приближи към Тави, протягайки дясната си ръка. Мъжете се ръкуваха.

— Твоето име? — попита Красус.

Светът на Тави замръзна за миг.

Всеки детайл се виждаше кристално ясно: миризмата на димящата факла на Ерен, стърженето на легионерските брони по стените, отблясъците на факлите по нащърбените брони.

Част от косата на Красус беше изгорена, превръщайки се в четина, алените камъни в дръжката на кинжала — канимски, съдейки по размерите, блестяха в пурпурна светлина. Луната и звездите замряха за миг, спрели напълно, и Тави остана сам в цялата вселена в обществото на един-единствен факт.

Той беше преживял по-голямата част от живота си в лъжи и полуистини.

От този момент, от това поемане на дъх, всичко ще бъде различно.

— През по-голямата част от живота си — каза той тихо — аз бях известен като Тави от Бърнардхолт от долината Калдерон в Рива. После Тави Патронус Гай и Тави курсора. По времето, когато се запознахме, Красус, ме наричаха Руфус Сципио, трети подтрибун, а по-късно — капитан на Първи алерански.

Хълмът и руините бяха потънали в абсолютно безмълвие.

Гласът на Тави настойчиво и уверено се разнасяше в тишината, карайки го да се усъмни, че това е неговият глас.

— Но аз — продължи той и повиши глас толкова, че той звънко отскочи от стените и камъните — съм Гай Октавиан, син на Гай Септимус, синът на Гай Секстус, Първи лорд на Алера.

И в мига, когато това име прогърмя във вечерния въздух, небето се озари с алена светлина.

Тави не беше сигурен какво се случи, но сиянието се появи точно зад него, на юг, озарявайки южното небе, сякаш той беше накарал слънцето да се върне от нощното си пътуване, за да обяви неговото присъствие.

Светлина обля руините, разкривайки изтощените, изтерзани лица на легионерите, покрити с мръсотия и кръв. Сянката, хвърлена от него, покри Валиар Маркус, Красус и рицарите, които ги придружаваха.

И освети втора голяма група от хора, приближаваща от руините, състояща се от няколко облечени в броня легионери от Сенатската гвардия, капитан Налус, повечето от неговите старши офицери и сенатор Гунтус Арнос, както и неговите сингулари и приближени.

Красус, който почувства с помощта на водната магия, че всичко казано е истина, от шок стана изцяло бял и стисна пръстите на Тави до болка.

Миг по-късно младият трибун падна на едно коляно, след което рицарите му, Първото копие, а след това и целия Първи алерански последваха примера му. Стърженето и грохотът на оръжията и броните приличаха на рева на прибой по скалист бряг.

Сенаторът шокиращо ги гледаше с увиснала челюст. Подгъвът на сенаторските му одежди падна от изтръпналите му пръсти и се приземи в калта, където веднага се оцапа с кръв.

— Аз съм принцепс Гай Октавиан — каза Тави със смразяващ, силен глас — и съм тук, за да обвиня в предателство един мръсен слайв.

Докато Тави говореше, от земята се надигна тътен, толкова нисък, че зъбите изтръпнаха, а земята започна да трепери. Сърцето на Тави изскочи и той едва не се втурна след него, за да се скрие в най-близката оцеляла арка от възможното падане на каменната стена.

Но ако хукне да се крие, това нямаше да направи правилното впечатление на онези, които го гледаха. Затова Тави реши да се възползва от ситуацията. Той нямаше представа какво става, но, кървави врани, това определено засили посланието му.

Той насочи пръст към смаяния сенатор.

— Гунтус Арнос! За заговор с враговете на короната, причинила смъртта на стотици легионери, за нападението и отвличането на Първата лейди на Алера от твои подчинени под пряко твое ръководство и за заповеди за убийство на свободни алеранци, холтъри и техните семейства, аз те обявявам за предател на твоя лорд, твоята Империя и твоя народ!

Устата на Арнос потрепна, от нея се чу някакъв неразбираем звук.

— Предизвиквам те, предателю! — прогърмя гласът на Тави и най-близката стена се разпадна от вибрациите на земята. — Предизвиквам те на юрис макто! И нека враните пируват със загубилия!

ГЛАВА 52

— Ако ме убиеш сега — тихо каза Арарис, обръщайки се към Наварис, — за това никой никога няма да разбере.

Стройна като острие на меч, жената се взираше в Арарис с безизразните си очи.

После тя сви рамене.

— Нищо, ще го преживея.

Исана мигновено почувства какво решение взе убийцата и усети пламналата в Наварис безумна, зловеща радост, когато се обърна към Арарис и извади меча си.

— Не! — извика Исана, опитвайки се напразно да скъса въжетата.

И тогава земята се разтресе.

Наварис залитна и протегна ръка, за да се хване за централната опора на палатката и да не падне. Палатката увисна от едната страна и отворът ѝ зейна, разкривайки зловещия здрач отвън.

Земята продължаваше да трепери и Исана чу как камъни падат и се блъскат. Някъде на заден план гърмеше остър мъжки глас, произнасяйки яростна реч.

Наварис се огледа с гневна изненада и се запъти към изхода на палатката по продължаващата да се тресе земя, погледът ѝ се мятеше насам-натам.

Исана усети излъчващото се от Арарис чувство на раздразнение, което сигурно беше предизвикало израз на недоверие на лицето ѝ, и едва тогава чу пронизителната свирка, разнасяща се отвън.

Свирката отстъпи мястото на онова, в което Исана разпозна бойния вик на маратите, и внезапно палатката около тях беше съборена. Исана трябваше бързо да наведе глава настрани, за да не я закачи въжетото.

Палатката отлетя, Исана успя само да види как два дългокраки маратски коня с ездаци-варвари върху тях галопират, влачейки я зад себе си.

В небето гореше червена светлина, хвърляйки сенки, които изглеждаха някак неуловимо неправилни за слънчев залез, докато Исана не осъзна, че те са от грешната страна.

Червеникавата светлина на залеза се разпростираше на запад. А тази светлина идваше почти точно от юг.

Кайтай изплува от сенките зад полуразрушена каменна сграда.

Момичето-марат беше облечено по същия начин, както когато Исана я видя за последен път, и държеше в ръце същия мощен маратски лък в комплект със стрели с остри като бръсначи върхове от лъскав черен камък.

Наварис също я забеляза, спокойно се приближи до Исана отстрани и притисна меча си към гърлото на холтъра.

— Кайтай — възкликна Исана.

— Добър вечер — весело поздрави Кайтай. Тя внимателно погледна към небето на юг, след което се обърна към Наварис. — Е, и какво смяташ да правиш после?

Наварис предпазливо обърна глава настрани и се втренчи в Кайтай.

— Предполагам, че не знаеш. Аз също не знам какво се случва там — каза Кайтай. Тя поклати глава, а след това посочи с единия край на лъка към Исана. — Остави ги и двамата и се махай, Наварис от Фригия, или ще умреш.

Устата на Наварис трепна леко насмешливо.

— Да — съгласи се Кайтай, — вероятно ще можеш да спреш стрелата ми. Но ще можеш ли да спреш двадесет?

Свивайки устни, тя извика три пъти, имитирайки птица, и сенките се раздвижиха, разкривайки маратски воители в кожени брони, които се изправиха от укритията си.

Всеки от варварите държеше в ръце лък като този на Кайтай и всеки имаше стрела с назъбен каменен накрайник, поставена върху тетивата.

— Стрели с каменни върхове, Наварис — каза Кайтай с равен и лишен от злоба глас. — От всички страни. Няма как да ги видиш всички. Без метал, който би могла да почувстваш.

Изражението на Наварис стана отсъстващо. Очите ѝ се мятаха във всички посоки и оценяваха ситуацията.

— Махай се — повтори Кайтай.

В същото време двадесет воини-марати опънаха лъковете си. Огънатите лъкове изскърцаха като стара плевня при лошо време.

Наварис не отстъпи:

— Ако стреляте, ще я убия, преди да умра.

— Да — отговори Кайтай търпеливо, — затова не стрелях в теб.

Все още. Махай се.

— Ако се отдалеча от нея, какво ще те спре да ме убиеш?

— Твоята смърт не ми принадлежи — каза Кайтай. — Хвърлихме монета. Аз загубих.

Веждите на Наварис се вдигнаха.

— Върви си — каза Кайтай и повиши глас, явно за присъстващите марати. — Нито аз, нито някой от моите ще ти навреди или ще ти попречи да си тръгнеш.

Наварис го обмисли за секунда.

Единият ѝ клепач потрепна няколко пъти и Исана почувства замайване от разнообразието и дезориентация от интензивността на рязко нахлулите емоции. Наварис изпитваше ужас, презрение, радост, жажда, похот и огромно удовлетворение, всичко това едновременно, и всичко се смесваше в мислите ѝ.

Исана можеше да почувства бариерата на волята, задържаща този яростен ураган от емоции. Тази бариера трепереше като земята под краката им, но не се счупи. Безформената, безцветна маса на волята внезапно обгърна силните чувства и те изчезнаха в празнотата, която беше Наварис от Фригия.

Жената отпусна меча си, кимна с глава и започна да се отдалечава от пръстена маратски стрелци с бързи, тихи стъпки точно когато червената светлина започна да изчезва от небето.

Кайтай приближи до Исана и застана на колене до нея. Очите на маратската жена изобщо не реагираха на заминаването на Наварис. Щом тя си тръгна, Кайтай взе нож и промърмори:

— Луда кучка.

Тя освободи Исана и Арарис от връзките им и се изправи.

— По-бързо — каза тя. — Няма време.

Арарис неуверено успя да се изправи на крака, но не и Исана. Крайниците ѝ бяха вързани зад гърба със стегнат възел и когато се опита, за свое смущение тя установи, че не може да стои на крака.

— Помогнете ѝ — подхвърли Кайтай и Исана се озова между двама мускулести маратски ездаци, по един под всяка мишница.

Кайтай издаде нетърпелив звук и те тръгнаха през руините.

Арарис закуцука след нея, а Исана бе почти влачена от носачите си покрай най-близката лечебница, краката ѝ се влачеха по земята, безчувствените ѝ пръсти не усещаха нищо.

Болката и страхът на ранените я удариха като покрит с мраз кожен камшик.

Исана се опита да се изолира от тези чувства, като се съсредоточи върху окръжаващата обстановка, докато те преминаваха покрай лазарета. Червената светлина в небето почти беше изчезнала и сега на южния хоризонт се виждаше само мътна тъмночервена ивица.

— Кайтай — попита Исана, — къде сме? И как ти се озова тук?

— На руините близо до Мастингс — кратко отговори Кайтай. — Роднини на сестрата на моята майка ми спуснаха въже в тъмното. Изпратиха ме да ви намеря.

— За какво?

— Очевидно, за да се попречи на Арнос да ви използва като заложници в борбата срещу Октавиан.

— Кайтай! — възкликна Исана.

Кайтай сви рамене.

— Сега всички знаят кой е, Исана. Точно в момента моят алеранец се разкрива и предизвиква Арнос на юрис макто.

— Какво? — възкликна Арарис. Ужас се излъчваше от него в болезнен облак.

— „Юрис макто“ — сериозно обясни Кайтай. — Дуел, означава „изпитание на юмрука“. Въпреки че всъщност не е буквално юмручен бой. Все още не разбирам защо вашите хора говорят за неща, наричайки ги с имена на нещо друго. Това е безумие.

— Знам какво е юрис макто.

— Арарис — попита Исана, гласът ѝ трепереше. — Какво е станало?

— Той е отправил предизвикателство — изплю Арарис. — Какво си мисли?

— Не разбирам — каза тя. — А не можеш ли ти да се биеш вместо него? Да го замениш в двубоя?

— Не! — почти извика Арарис. — Той е предизвикващият. Не може да сложи друг боец вместо себе си. Длъжен е да участва в двубоя лично или законът не признава резултата му за валиден.

— Тави не може да сложи друг боец на свое място? — Исана почувства студ в долната част на корема си. — Но Арнос може.

Тя затрепери.

— Велики фурии. Наварис ще бъде неговият боец.

Арарис се изплю настрани:

— Точно това ще направи тя.

— Казах му да ми позволи да се погрижа за това — каза Кайтай. — Но след като избяга от един затвор и измъкна Варг от друг, внезапно алеранският закон отново стана важен.

Чувствителността започна да се връща към пръстите и краката на Исана, тя пусна помощниците си и продължи да върви самостоятелно.

— Него по-скоро ще го ранят, нали, Арарис?

— Ранят ли? — поклати глава Арарис. — Двубоят е до смърт.

Исана спря и погледна Арарис.

— Той може ли да я победи?

Арарис стисна юмруци, разочарование и тревожност се излъчваха от него, подобно на жар от огнище.

— Арарис — примоли се тя тихо.

Сингуларът мълчеше и Исана знаеше защо.

Тя щеше да разбере, ако той излъже.

Кайтай заведе Исана и Арарис до палатката на командира на Първи алерански, която по традиция се намираше в зоната на капитаните.

Изглеждаше, че е издигната много набързо, някои от въжетата й бяха твърде разхлабени. Вътре нямаше нищо друго освен магическа лампа, сгъваем стол и походно легло.

— Мисля, че знам какво искате да му кажете — каза Кайтай тихо. — И мисля, че вие знаете, че той няма да ви послуша.

— Така или иначе ще говоря с него.

Кайтай се намръщи, но кимна.

— Разбирам.

После излезе.

Върна се след няколко минути с Тави и високият младеж веднага прегърна Исана.

— Слава на великите фурии, и двамата сте добре — каза Тави.

Исана също се притисна към сина си:

— И ти също.

Палатката се отвори и се появи Ерен, понесъл кутия с принадлежности на писар. Той я тръсна на земята, отвори я и извади мастилница, перо и няколко листа хартия.

Тави с усмивка пусна Исана и попита:

— Е?

— Изглеждаше, че свидетелствата на шестима разследващи не са достатъчни — каза Ерен. — Докато не показах на Налус показанията на свидетелите за нападенията срещу холтърите. Едва тогава той спря да поставя под съмнение обосноваността на обвиненията и на предизвикателството.

— Какво означава това? — тихо попита Исана.

Ерен оголи зъби във вълча усмивка.

— Това означава, че ако Арнос не приеме предизвикателството, може да каже сбогом на всичките си усилия. Ще трябва да се оттегли от командването, също както Тави беше принуден да подаде оставка, и да чака процеса — той доволно въздъхна. — Обичам симетрията.

— Какво пишеш сега? — попита Тави.

— Декларация за идентичност и намерение — отвърна Ерен, — която със задна дата ти позволява да се самоосвободиш от килията, с цел да защитаваш интересите на Империята. Това ще блокира следващата стъпка на Арнос, който може да се опита да те обяви за арестант, когото разследват, и твоето присъствие тук и предизвикателството ти ще бъдат обявени за незаконни.

— Мога ли да постъпя така?

— Докато някой не отмени това решение, но единственият, който може да го направи, е извън обхват за известно време.

— Добре.

Ерен кимна.

— Радвам се, че Арнос ни накара да освежим паметта си за съответните закони, когато започна тази каша. Дайте ми около десет минути. После ще ми трябва печат.

Строен, стар джентълмен в униформа на офицерски камериер влезе в палатката, носейки тежка кожена чанта.

— А, ето къде сте, сър — каза той. Постави торбата до краката на Тави и въздъхна облекчено. — Вашата резервна броня, сър.

Тави обърна торбата без колебание, разкривайки значително по-нов комплект броня от този, който носеше сега.

— Отлично. Свободният алерански имат доста прилично оборудване, особено предвид обстоятелствата, но този комплект е виждал и по-добри дни. Ще ми помогнеш ли, Магнус?

— Разбира се, капитане — каза камериерът. — Или сега „ваше височество“?

Тави се намръщи на мъжа.

— Не ми ли вярваш?

— Няма значение — отговори камериерът и премести поглед към другите.

— Нямам тайни от никой от тук присъстващите — каза Тави. Той погледна Исана и тя почувства лека острота, съпътстваща тези думи. Той се опита да я потуши, но тя все още присъстваше.

Исана трепна. Въпреки че беше пълна с добри намерения, за отстраняването на някои грешки беше необходимо време. Предстоеше ѝ да живее с това.

Магнус въздъхна.

— Много добре, мога ли да говоря искрено, ваше височество?

Тави се намръщи още повече.

— Разбира се.

Магнус кимна.

— Този ваш ход е най-ужасният и безотговорен идиотизъм в историята на човечеството.

Веждите на Тави се вдигнаха.

— Дори напълно игнорирайки факта, че това е най-лошият момент и място, за да се разкриете, има и други съображения. Принцепсът на Империята не е някой, който участва в дуели. Той не се излага на опасности. Той не рискува. Той означава твърде много, за да постъпва така.

— Империята отново има принцепс едва от около двадесет минути, Магнус — каза Тави. — За това знаят единствено хората зад

тези стени. Дори да загубя, Империята няма да пострада, или поне не много силно.

— Тави — каза Исана и пристъпи напред. — Чуй го, моля те. Магнус е прав.

Тави я погледна, в намръщването му се появи несигурност, проявила се под формата на тънка линия между веждите на лицето му. Той бавно кимна и с жест подкани камериера да продължи.

— С цялото ми уважение към принцепс Септимус — продължи Магнус, — вашият баща направи същия избор.

Гласът му укрепна.

— Той сгрещи, постъпвайки така. Той умря. И в резултат Алера вече двадесет години е потънала в заговори, предателства и конфликти. Това доведе до разруха, тъй като Върховните лордове се втурнаха към властта, обричайки Алера на трудни изпитания и страдания, отрициха спорове и войни, довели до смъртта на хиляди, да не говорим за загубите, които ни нанесоха нашите врагове, когато усетиха вътрешното ни разцепление и се възползваха от него.

— Тави — тихо каза Исана. — Трябва да има друго решение на този проблем.

Тави прехапа долната си устна, погледът му стана отсъстващ.

— Наварис е една от най-добрите, които изобщо съм виждал — каза Арарис, заговаряйки за първи път. — Според мен, ако аз се изправя срещу нея в официален двубой, шансовете ни са равни. Ти имаш талант и подготовка, но все още се учиш. Твоите шансове не са много добри.

— Съгласен съм — каза Магнус. — Да рискуваш себе си в битка е едно. Но да рискуваш живота си в схватка, на която само глупак би заложил пари, е нещо съвсем различно.

Тави погледна всеки от тях със сериозно изражение на лицето си. После спря поглед на Кайтай.

— Ще бъда нещастна, ако те убият, чала — тя сви рамене. — Постъпи така, както сметнеш за добре.

Тави бавно кимна. После си пое дълбоко дъх и насочи пръст към стената на палатката.

— Там — каза той — има десетки хиляди изплашени, гневни каними. И още хиляди много по-уплашени и гневни бивши роби,

жадуващи отмъщение. Те вярват, че имат право да видят трите ни легиона мъртви и след няколко часа ще дойдат да ни убият.

— Освен ако — продължи той — аз не им дам причина да вярват, че ние сме нещо повече от оръжия за убиване и отрепки, които заслужават да бъдат убити. Освен ако аз не им дам хората, отговорни за това клане, и не изтегля легионите, за да престанат да заплашват единственото средство на канимите да се приберат у дома.

— Но, Тави — възрази Исана, — трябва да има и някакъв друг начин...

— Докато Арнос командва, друг начин няма — убедено отвърна Тави. — Той не може да отстъпи сега и да остави канимите на мира. Той ще продължи да се сражава и е готов да погуби всички воители в легионите, ако е нужно за победата, а аз нямам намерение да позволя това да се случи.

— Тогава го арестувай — каза Исана.

— Засега още нямам основание за това — каза Тави. — А ако се опитам да го арестувам незаконно, неговите хора ще се сражават, за да го защитят. Ще свършим работата на канимите вместо тях. И после те ще убият тези, които останат. След това войната ще продължи. Още повече хора ще страдат. Още повече хора ще умрат. Юрис макто ще ни спаси от всичко това и това е единственият начин, по който мога да го лиша от законните му пълномощия, без да влизаме в съдебна зала.

— Но... — започна Магнус.

Тави се обърна към стария камериер и се намръщи.

— Всичко е просто, Магнус: канимите идват. Или ще им дам Арнос, или те ще убият всички нас, и тогава пак ще си го вземат. Дуелът е единственият начин да им дам Арнос — той погледна всеки от тях поотделно. — Някой тук знае ли друг начин? Какъвто и да е?

Никой не отговори.

Тави бавно кимна.

— Ще доведе нещата до край. Подкрепете ме или си тръгнете, ако не можете.

Той отново обходи с поглед стаята. Исана гледаше буквално като омагьосана. Тя никога досега не го беше виждала такъв. Никога не беше виждала някой да говори с такава властност и сила. Никой, откакто Септимус умря.

— Не мога — каза Арарис, гласът му беше много тих. — Не мога да ти позволя това. Няма да се проваля отново.

Тави впери поглед в Арарис и отговори със същия нисък глас:

— Това е моята битка. Моята отговорност. Или смяташ да ме блъснеш под колелата на фургон, за да ме спреш?

Лицето на Арарис побеля и той отмести поглед.

Ерен внимателно духна върху хартията, след което бавно я размаха във въздуха, за да помогне на мастилото да изсъхне.

— Готово, сега ми трябва само твоят подпис и печат.

Тави кимна и се обърна към Исана.

— Кинжалът не е в мен — тихо му каза тя. — Той беше в чантата ми. Не съм го виждала, откакто бяхме пленени.

Кайтай безшумно мина покрай Исана и свали раницата от раменете си. Пъкна ръка в нея и извади кинжал, чиито острие и дръжка преливаха в нюанси на червено и синьо.

На края на дръжката беше гравирани печатът на Дом Гай, орел в полет. Кайтай го подаде на Тави.

Исана бавно издиша. После каза:

— Ти си го взел от чантата ми.

— Помислих, че ще ми потрябва — тихо каза Тави.

— Ти не ми вярваш.

Тави погледна надолу, играейки си с кинжала в ръката си.

— Тази част от живота ми и така е пълна с условности. Не бих искал те да вземат връх над теб в най-неподходящия момент.

— Ти не ми вярваш — повтори Исана.

Тя поклати глава. Въпреки че той имаше предостатъчно причини, това все пак я нарани.

Тави подписа документа и го скрепи с печата, гравирани върху дръжката на кинжала. Сгъна го и го запечата по същия начин.

— След три часа, започвайки от този момент — каза Тави. — На стените. Искам всички да видят това.

— Разбрах — каза Ерен.

Той взе запечатаното писмо и бързо се отдалечи.

— Ако не възразявате — обърна се Тави към присъстващите, — бих искал да остана сам за известно време, за да си преоблека.

Всеки промърмори нещо за довиждане и излезе. Исана се задържа на изхода и се огледа.

— Ще можеш ли да победиш?

Тави се усмихна криво.

— Никога не съм губил в битка до смърт. Никога.

— Тави.

Усмивката му помръкна, но погледът му остана твърд.

— Трябва. В името на всички нас — той отново сведе очи и продължи. — Искам да те помоля за услуга.

Исана кимна.

— Разбира се.

— Приятелят ми е ранен — каза Тави. — Макс. И много от моите хора. Какво ще кажеш ти да...

Исана склони глава.

— Веднага ще отида в лечебницата.

Тави затвори очи.

— Благодаря ти.

Той облиза устни и внезапно бариерата му се срути и емоциите му я заляха.

Те бяха толкова сходни с онези чувства, които тя усещаше в него, когато той като дете се събуждаше посред нощ от кошмар, че сърцето я заболя.

Тя се хвърли към него и го прегърна с всички сили. Той си позволи леко да се облегне на нея.

— Страхувам се — прошепна той.

— Знам — отговори тя.

— Не казвай на никого. Те не трябва да го видят.

— Знам — повтори тя.

— Обичам те, мамо.

Исана почувства това, когато той произнесе тези думи, и го прегърна още по-здраво.

— И аз те обичам, синко.

ГЛАВА 53

Маркус се спря в сянката, хвърлена от добре осветената командна палатка на сенатор Арнос, и слушаше, гледайки през полуотворения балдахин.

— Е? — Арнос възкрително погледна един от своите помощници. — Ти си моят официален съветник. Посъветвай ме.

— Много съжалявам, сенаторе — проговори малкият пухкав мъж изпод купчината дебели книги, — изглежда, че всички правни прецеденти са на страната на принцеп...

— Сципио — изръмжа Арнос, — името му е Сципио.

— На страната на Сципио — бързо се поправи човекът. — Той... технически, разбира се... има законното право да изисква удостоверяване на самоличността си и в случай на заплаха от държавна измяна или опозоряване на Империята, гражданите с ранг на лорд и по-висок имат право да предизвикат всеки гражданин на Империята.

— Знам това — изръмжа Арнос. — Как да постъпя?

Мъжът се опита да се усмихне и гласът му се превърна в писък.

— Винаги можете да се откажете от своето гражданство, сър.

Арнос му зашлеви плесница.

— Идиот, разкарай се, преди да съм заповядал да те набият с камшик.

Дребосъкът пропълзя към изхода и Маркус отстъпи назад, за да го пусне.

— Можеш да се вслушаш в съвета му — произнесе женски глас, в който Маркус веднага разпозна този, под който се криеше лейди Акватайн.

— Врани и фурии — дрезгаво изръмжа Арнос. — Откога сте тук?

— Достатъчно, за да разбере, че си загазил, Арнос.

Сенаторът издаде доста нецивилизовано ръмжене.

— Няма да се оттегля. Бих загубил всичко, за чието изграждане съм работил с години. Според моето професионално мнение е време да се намесите.

— И? — попита тя.

— И оправете нещата — процеди през зъби той.

— Изглежда, че съм сгрещила за теб, Арнос. Винаги съм знаела, че си надут егоист със заблуди за величие, но вярвах, че поне си компетентен.

Арнос мълчаливо се взря в нея за няколко секунди, след което обвинително изсъска:

— Ние имахме сделка.

— Имахме — каза лейди Акватайн. — Но ти не оправда доверието ми. Каза ми, че няма да привличаш наемници, но твоята дяволски добре окомплектована, добре въоръжена и добре платена конница изглежда е поела задължението да плячкосва и граби всяко населено място, на което попадне.

— Техните трибуни действат независимо от моите заповеди — каза Арнос.

— Ти си командир на тези легиони, скъпи! Ти си отговорен за действията им. Ето защо човек може да постигне слава и уважение след победа. Или това не го преподаваш в Колегията?

— Как смееш да ме учиш...

Гласът на лейди Акватайн остана тих, но придоби ледени нотки.

— Не ме принуждавай да използвам сила, Арнос. Когато плесна някой, той обикновено дори не може да изпълзи от бойното поле.

Арнос рязко се изправи, лицето му почервения.

— Преди шест седмици вие бяхте готови да пролеете кръв на алеранци.

— Бях готова да правя жертви, за да постигна висока цел — парира лейди Акватайн. — Това няма нищо общо с прощаване на насилие и избиване на цели холтове. Подобни действия не носят никаква полза. Няма цел. Това е непрофесионално. Идиотско. А аз трудно понасям идиоти.

— В такъв случай трябва да признаете, че тази дискусия не носи полза, предвид обстоятелствата. Трябва да се съсредоточим върху същественото.

— Нима?

— Може би няма за какво да се притесняваме. Наварис ще изпрати нашия млад капитан при враните и това ще реши належащите проблеми.

— Сигурен ли сте? — невъзмутимо продължи тя. — Вече взех решение по повод належащите проблеми, Арнос.

Гласът на сенатора прозвуча напрегнато.

— И какво е то?

— Всичко това са ваши проблеми — каза лейди Акватайн с безмилостен тон. — Решете ги. Ако успеете, ще съм готова да преразгледам нашите отношения. Но дотогава всеки е за себе си.

Устата на Арнос се отвори и затвори няколко пъти. Лейди Акватайн се отправи към изхода от палатката, където се сблъска с Маркус.

Тя го дари със сдържана усмивка, която веднага изчезна. После се обърна към Арнос и изсъска:

— Някой идва.

Маркус разбра това като намек и бързо пристъпи към входа на палатката.

— Сенаторе? — той протегна свитък. — Донесох списък на загиналите и ранените от Първи алерански, за да можете да го прегледате.

Простата рокля на лейди Акватайн определено беше оцветена с кръвта на ранените, на които носеше вода. С лек реверанс тя взе свитъка и го подаде на Арнос.

Арнос го разгъна и погледна.

— Благодаря ви, центурион. Свободен сте.

Маркус отдаде чест и напусна палатката. Забеляза, че лейди Акватайн тръгна редом с него.

— Лекомислено е — каза той спокойно — да се говори за такива неща открито. Някой би могъл да подслушва.

Тя сложи пръст към устните си.

— Аз включих и теб във въздушната завеса.

Маркус изсумтя.

— Дуелът ще се състои на южната стена — каза лейди Акватайн.
— Мисля, че е много подходящо за балисти.

Маркус кимна.

— Кой е целта?

Тя поклати глава.

— Има причини да подкрепяме и двете страни на тази конфронтация. Ако Арнос спечели, с потенциалния ни принцепс ще е свършено. Ако спечели Октавиан, тогава аз ще се отърва от безполезен слуга, който може да ме предаде в най-неподходящия момент.

Маркус разбра хладнокръвната ѝ логика.

— Да се изчака до края. И да се застреля победителя.

— И проблемите са решени — каза лейди Акватайн.

— Но може да има проблеми, които не вземате предвид — каза Маркус. — И те са около шестдесет хиляди.

Нощният въздух донесе траурния вой на канимите.

Тя се намръщи и потри длани, сякаш ѝ беше студено.

— Това е неблагоприятно. Не бих искала да загубя легионите, но изглежда, че шансовете са срещу нас.

— Вие бихте могли да ги подобрите.

Лейди Акватайн замръзна и внимателно го погледна.

— Не може да си сериозен?

— Помислете за предимствата, ако успеем — отговори Маркус. — След онова нападение на ворда над цитаделата и след тази битка вие ще се утвърдите като истински герой на Империята. Ще спечелите още повече съюзници.

— Ако приемем, че не ме убият в боевете, разбира се — каза тя. — Не. Не искам да рискувам. Ако битката приеме лош обрат, ще отнеса и двама ни по-далече.

„Но вие няма да го направите“ — помисли си Маркус. — „Познавам ви, ваша светлост. Защо да се отървете само от две препятствия, ако е толкова лесно да се отървете от три?“

Маркус се замисли за момент и когато въздушното призоваване на лейди Акватайн, което запазваше конфиденциалността на разговора им, внезапно изчезна, той едва не се блъсна в капитана.

— А, ето те и теб — каза капитанът. — Търсих те. Къде изчезна, Първо копие?

Погледът на Тави се премести към маскираната лейди Акватайн и веждите му се вдигнаха, както и ъгълчетата на устата му.

— Ах-ха.

Лейди Акватайн приклепна в реверанс и сведе поглед, а бузите ѝ порозовяха.

Маркус хрипливо се закашля, докато отдаваше чест.

— Капитане — обърна се към лейди Акватайн. — Трябва да се върна към задълженията си.

Тя мълчаливо кимна, все още изчервена — или се преструваше, че се изчервява — целуна Маркус по бузата, направи още един реверанс на капитана и побърза да се отдалечи.

— Не знаех, че имаш жена — каза Тави и се ухили. — Готов ли сте за работа?

— Да, сър.

— Отлично. Аз... — капитанът внезапно се намръщи, вглеждайки се в отдалечаващата се лейди Акватайн.

Маркус го наблюдаваше, замислено намръщен.

— Сър?

— Мммм? — капитанът поклати глава. — Не, нищо. Просто за секунда ми се стори позната.

— Може би сте я виждали из лагера, сър.

— Сигурно е така — младият мъж сви облечените в броня рамене. — Представлението започва след час. Бих искал да се уверите, че южната стена е разчистена от боклуци и е готова.

Маркус отдаде чест:

— Ще го направя, капитане.

Капитанът отпусна юмрук върху бронираното рамо на Маркус:

— Какво бих правил без теб, центурион? Продължавай все така.

Маркус се отдалечи от стената, където две копия легионери продължаваха да я разчистват. Трябваше да се върне назад при фургоните за екипировката си. Той вече беше набелязал вероятната позиция за изстрела. Сега му трябваше само време, за да събере балистата и да отиде на позиция.

А след това, кой знае.

Може би дори ще може да си вземе почивка.

ГЛАВА 54

Като отправящ предизвикателството протоколът изискваше Тави пръв да пристигне на мястото и кокалчетата на пръстите му побеляха, докато се качваше по стълбата на южната стена.

Този път му се стори много дълъг.

Тави се изкачи до самия връх на стената и направи място за Арарис, който вървеше след него.

Структурата ѝ беше стандартна за крепостна стена на легион, поне на външен вид. Предвид колко материал е трябвало да издигнат създателите ѝ и колко малко време са имали за това, Тави беше сигурен, че ѝ липсват взаимносвързаните, преплетени слоеве камък, които биха я направили практически неуязвима за всичко, освен най-мощно призоваване.

Самата стена отгоре беше плоска, с ширина около осем фута и зъбци, издигащи се по външния ѝ край. Върховете им бяха на няколко инча над главата на Тави, а бойниците между тях стигаха до средата на корема му.

Стената представляваше поредица от прави участъци, всеки от които беше под лек ъгъл спрямо съседните, следвайки терена, върху който се издигаше.

Нямаше да е трудно да се следи вътрешния ръб, за да се избегне потенциално фатално падане на земята.

По заповед на Тави неговите хора поставиха редица от магически лампи по протежение на цялата стена, осигуряващи достатъчно светлина, за да се вижда всичко.

На Тави му беше студено. Въпреки че пролетта вече преминаваше в лято, нощем беше хладно, а стоманата на бронята му изсмукваше остатъците топлина от неговото тяло.

— Поразтъпчи се малко — предложи Арарис. — Разкърши се. Не би искал да започнеш дуела незагрят и напрегнат.

Тави последва препоръките на сингулара.

— Колко пъти си участвал в юрис макто, Фейд? — той се усети и поклати глава. — Искам да кажа, Арарис.

Мъжът се усмихна, бръчки се събраха в ъглите на очите му.

— Ти можеш — каза той. — Участвал съм в дуели четири пъти. В три от тях бях нечий друг представител.

— В четири? — повтори Тави, все още загорявайки. — Само в четири?

— Не изпитвам удоволствие да причинявам болка.

Тави поклати глава.

— Нямах това предвид. С твоята репутация реших, че са десетки.

Арарис сви рамене.

— Качеството е по-важно от количеството, според мен. Аз се бих с незаконородения полубрат на Върховния лорд на Парция, когато той предизвика стареца с цел да завоюва трона на неговия град. Също така Антилус Рокус предизвика на дуел млад рицар, дори по-млад от теб, който спеше със сестра му. Трябваше да се бия с него от името на рицаря.

— Победил си Върховен лорд? — изненада се Тави.

— Както вече казах, качеството е пред количеството — намръщи се Арарис. — Останаха му няколко белега като доказателство, но не го убих. И аз представях Септимус в навечерието на битката при Седемте хълма.

— Това ти ли си бил? — попита Тави.

Арарис отново сви рамене.

— Кадиус, лордът на Плацида, беше решил да разшири земите си чрез присвояване на съседски. Легионът на короната, воден от Септимус, беше изпратен там, за да възстанови реда. Кадиус предизвика принцепса на дуел, за да го отстрани, а когато го убих, съпругата му обезумя от ярост и изпрати всичките си войници срещу Легиона на короната. Те имаха много първокласни рицари. Беше бъркотия.

— А четвъртата е била с Алдрик Меча — каза Тави.

— Който зад гърба си имаше сто спечелени двубоя. Той се смяташе за непобедим, когато постъпи на служба при баща ти. Този дуел привлече много зрители. Бихме се почти десет часа,

изпотъпквайки цялата Градинска и Призователска. Петдесет или шестдесет хиляди души се събраха, за да ни гледат.

Тави се намръщи, сложи крак върху една от бойниците и се наведе към нея, разпъвайки мускулите на краката си.

— Но първоначално той е отправил предизвикателството към сър Майлс, нали?

— Да.

— Причината?

— Момиче.

Арарис присви очи, гледайки надолу зад Тави.

— Те са тук.

На стотина фута от тях Наварис се качи по стълбите и се изправи. Убийщата носеше плътно прилепнали кожени доспехи и лека ризница, за разлика от Тави, който беше облечен в легионерска броня от стоманени пластини.

Тя го погледна оттам, изражението на лицето ѝ беше откъснато, лишено от човечност. На два ремъка, метнати през рамото, носеше дълго острие и гладиус, точно както Арарис носеше онези, които принадлежаха на Тави. Никой от тях нямаше намерение да се товари с ножница в този двубой.

Арнос се качи по стълбите след нея. Необходимостта от качване по стълби явно го беше принудила да махне сенаторските одежди. Беше облечен в броня и по пъхтенето му можеше да се прецени колко трудно му е това изкачване.

Тави наблюдаваше Наварис, също изтривайки всички емоции от лицето си. Радваше се, че тя се появи толкова далече. Това му даваше възможност да се справи с треперенето на ръцете си, преди тя да се приближи дотолкова, че да го забележи. Той бавно си пое дъх.

— Тя е просто човек — тихо прошепна Арарис. — Не е перфектна. Може да бъде победена.

— Може? — попита Тави.

— Тя е победила в много двубои — продължи Арарис. — Но повечето от тях бяха абсолютно еднакви, просто с различни хора, които бяха сравнително неопитни и позволиха на страха да надделее над мислите и действията им. Всичко свършваше за секунди.

— В сравнение с Наварис аз съм доста неопитен — сухо възрази Тави. — И ако трябва да добавя, ти също.

Арарис се усмихна.

— Успокой се. Не позволявай на страха да те управлява. Не започвай първи. Внимавай за краката си, дръж меча здраво и изчакай, докато тя допусне грешка.

— А ако не сгреша?

— Надхитри я. Накарай я да се открие.

Тави сложи ръка на стената до себе си.

— Както направи ти във Втора калдеронска.

— Точно така. Малко хора осъзнават, че нито мечовете, нито ръцете, нито фуриите сами по себе си са опасни, Тави. Разумът е опасен. Волята е опасна. А ти имаш предостатъчно и от двете.

Тави се намръщи и обмисли чутото, докато гледаше опонента си.

Ръцете му спряха да треперят.

По стълбата зад тях се раздадоха стъпки и капитан Налус се качи на стената. На бузата му, на мястото, където беше паднал сърпът, разпаряйки плътта до костта, се виждаше нова превръзка.

Тави беше чул, че той е заповядал просто да сложат няколко шева и „да не прахосват силите на лечителите за такива драскотини, когато животът на други хора е в опасност“.

— Ваше височество — каза Налус и кимна на Тави. — Готов ли сте?

Тави взе оръжието от Арарис и метна ремъците през рамо.

— Готов.

— Последвайте ме — каза Налус.

Тави последва капитана, който неохотно се беше съгласил да ръководи процеса, право към Наварис. В същото време тя започна да се движи към тях, стройна и смъртно опасна.

На руините се бяха събрали много хора — легионери и придружаващи легиона. Хиляди хора. Някои се бяха качили по стени и полуразрушени покриви, за да имат по-добра гледка към върха на стената.

Той едва успяваше да ги забележи в тъмното, но на покрива на една от най-близките сгради видя да се развяват белокосите гривни на маратите, Кайтай и нейните хора.

Той им кимна и гръмкият звук от едновременни удари с юмруци по нагръдниците наруши тишината на нощта.

Те стигнаха до средата на стената едновременно с Наварис. Тави спря на достатъчно разстояние от нея, за да има възможност да избегне внезапна атака. Капитан Налус застана между тях.

— Наварис от Фригия? — каза той. — Готова ли сте?

Погледът на безцветните ѝ очи беше насочен към Тави.

— Готова.

— Гай Октавиан — продължи Налус. — Вие готов ли сте?

— Готов.

Налус се огледа.

— Припомням ви, че битката се води до смърт. Длъжен съм да попитам дали някой от вас има намерение да отстъпи и да избегне безсмисленото кръвопролитие?

— Не — отговори Тави.

Наварис не каза нито дума, само леко се усмихна.

Налус въздъхна.

— Гай Октавиан, вашето оръжие.

Тави се подчини и протегна мечовете си с дръжките към Налус.

Капитанът ги изследва за наличие на отрова и ги върна на Тави, като праметна празните ремъци на рамото си.

— Наварис от Фригия, вашето оръжие.

Той подложи остриетата на Наварис на същата проверка и увеси на рамото си и нейните ремъци.

— Добре — каза той. — Нито една от страните да не се движи, докато не се отместя и не преброя до десет. Веднага щом свърша, и двамата противници могат да действат. Разбрахте ли ме?

И двамата отговориха утвърдително. Налус пристъпи между тях и забърза надолу по стената, за да слезе на земята. Това сякаш продължи цяла вечност и през цялото това време Тави гледаше Наварис в очите.

— Едно! — извика Налус.

— Нервен ли си, момче? — тихо попита Наварис.

— Искан ми се да поспя — отговори Тави. — И съм леко гладен. По-късно смятам да закуся и да дремна малко.

— Ще можеш да си починеш добре — каза Наварис. — Това ти го обещавам. И никога повече няма да огладнееш.

— Две! — извика Налус.

— Любопитен съм — каза Тави, — как успя да оцелееш, когато „Мактис“ потъна?

— Арарис уби призователя, с когото се биеше. Но ти твоя само го потроши. Сложихме го в лодката и той ни скри от левиатаните.

— Три! — извика Налус.

Устните ѝ се разтегнаха в безсърдечна усмивка.

— Трябвах му три дни, за да умре. Беше достатъчно, за да се отдалечим от Пътя.

Тави почувства прилив на гадене от подобно описание. Три дни... Врани, това е лош начин да умреш. Въпреки че той предположи, че и добрите не са толкова много.

— С нетърпение очаквах това — каза Наварис.

— Четири!

— Защо? — попита Тави.

— Защото ти си просто примамка, момче.

Погледът ѝ за момент спря да го фиксира и се фокусира върху отрязъка стена зад него.

— Когато умреш, Валериан ще дойде за мен.

Тя потръпна.

— И това ще бъде бой, който си струва да се гледа.

— Пет!

— Първо трябва да спечелиш този — каза Тави.

Наварис наклони глава и очите ѝ отново се втренчиха в него.

— Шест!

— И аз съм любопитна — каза тя. — Ти наистина ли си принцепс Октавиан?

Тави ѝ отговори с копие на нейната лека усмивка.

— Ще го разберем съвсем скоро.

— Седем! — извика Налус.

Дишането на Наварис започна да се ускорява. Той видя как очите ѝ се разширяват и как по тялото ѝ и по цялата дължина на двете ѝ остриета пробяга поредица от нетърпеливи малки потръпвания.

Устата му пресъхна, но той се съсредоточи върху това, което му беше казал Арарис. Търпение. Контрол. Погледна убийцата и леко докосна острието с магия, вкарвайки света в ясен, спокоен фокус.

— Осем!

Наварис поотвори уста, тялото ѝ се разтресе странно, сякаш се канеше да се хвърли в битката, без да се допитва до краката.

— Девет!

Тави си пое дълбоко дъх.

Гласът на Кайтай звънна ясен и жив в тишината между броенето на Налус, отразявайки се многократно в камъните, така че всеки мъж, всяка жена, всяко дете да я чуе.

— Изпрати я при враните, алеранецо!

— Десет!

Първи алерански избухна в единен оглушителен рев, който разтърси всичко наоколо — легионът приветстваше своя командир.

Очите на Наварис блеснаха от внезапна похот и ярост, а устата ѝ се отвори в беззвучен вик на удоволствие, когато тя вдигна меча си и се стрелна към Тави.

ГЛАВА 55

Наварис беше бърза. Тя съкрати дистанцията за едно мигване на окото, а оръжията, кръжащи пред нея, се преплитаха с поредица от резки удари, непредсказуеми като удар на мълния.

Преди ревът на Първи алерански да утихне, тя беше нанесла на Тави около петдесет удара и той беше сигурен, че само бавното отстъпление и скорошните му интензивни тренировки с Арарис му позволиха да ги блокира.

Цветни искри се изсипваха всеки път, когато остриетата се удряха и блокираха толкова бързо, че Тави трудно виждаше през тях. Имаше чувството, че се сражават в буря от миниатюрни звезди.

Натискът ѝ беше неотслабващ, настойчив и прецизен. Всеки от нейните пестеливи, посичащи удари, достигнали до вдигнатото му оръжие, той усещаше в рамото си.

Но безспорно бяха лесни за отразяване. Стрелкаха се напред като двуглави змии, плавно, почти непредсказуемо и невероятно бързо.

Той блокира всеки от тях, но отговаряше само с най-традиционни контраатаки, насочени повече към това да я накара да се опасява от контраатаки, отколкото реално да ѝ пусне кръв.

Той пропусна следващия удар и беше принуден да се отдръпне настрана, извивайки гръб навън.

Мечът на Наварис изтръгна сноп искри по корема му и отскочи от бронята му, оставяйки тънка черна линия върху стоманата на легиона. Ако беше успяла да удари право, мечът ѝ щеше да мине през бронята му като през плат.

Два пъти Тави забеляза очевидни дупки в защитата ѝ, но Арарис го беше научил да не се подлъгва по подобно нещо. Това беше умишлено действие от страна на Наварис и ако той лекомислено беше преминал в контраатака, това можеше да му коства живота.

И тогава Тави го почувства — проблясък на изненада и безпокойство в Наварис, оцветил буйстващите в нея емоции, бликащи като фонтан от нея.

Тя увеличи темпото и силата на атаките си, но не достатъчно, за да получи Тави шанс да нанесе удар. Той беше принуден да отстъпи назад по-бързо и защитата му трепна за миг, преди да стане по-силна под урагана от стомана и светлина, заплашващ да го погълне.

— Работи с краката! — извика Арарис.

Тави не посмя дори за миг да погледне към краката си. Убийцата би го пронизала.

Той за секунда почувства, че балансът му се променя и осъзна, че Наварис го е избутала до ръба на стената — дясната му пета висеше в празното пространство.

Наварис отново се хвърли напред и Тави знаеше, че ако няма място за отстъпление, никога няма да издържи яростната ѝ атака.

Той призова вятъра и превърна целия свят в неясен, размазан образ. Остриетата му се стрелнаха, достигайки едновременно едното — нивото на шията, а второто — слабините.

Дори когато усети контакта, той черпеше сила през тежките камъни на стената, завъртя се и се изстреля във въздуха.

Усилената от фурии сила на краката му позволи да преодолее разстоянието от двадесет фута и да се приземи на покрива на най-близката сграда.

Приземи се тежко, но и не можеше да бъде различно, като се имаше предвид тежестта на бронята, и той веднага се претърколи, когато каменният покрив се срути под него и се сгромоляса в полуразрушената сграда. Той скочи на крака и наблюдаващата тълпа изригна в радостни викове.

Наварис погледна с леден поглед Тави, а после и надолу към стената. С бързо отработено движение тя хвана гладиуса с обратен хват и като се отпусна на колене, го заби няколко сантиметра в отвесната каменна повърхност на стената.

След това с дългия меч в дясната си ръка тя отстъпи назад, направи две малки крачки и скочи. Петите ѝ попаднаха точно на границата между дръжката и острието на забития в стената гладиус.

Гладиусът се огъна, след което пружинира с неестествена сила, изхвърляйки убийцата във въздуха. Тя направи салто във въздуха към Тави и приземявайки се на покрива на сградата, направи точно същото претъркуване като него.

С тази разлика, осъзна той със затаен дъх, че под тежестта на стройната жена в лека униформа покривът не се срути. Неговото положение не се подобри. На стената той поне знаеше къде има риск да падне.

Ако обикаля дълго време тук, той със сигурност ще попадне на слабо място и ще пропадне през покрива и полуизгнилите дървени подове вътре в сградата.

Наварис извади кинжал и се прокрадна напред. Тя се усмихваше и Тави разбра, че е стигнала до същите изводи за покрива.

Те отново се сближиха и водопади от блестящи искри избухваха след всеки контакт на остриетата. Макар ефективността на атаките на Наварис да намаля след загубата на гладиуса, Тави, принуден внимателно да избира опора за краката си, не можеше да се възползва от това.

Част от развалините заплашваше да се разпадне под краката му, а магическите лампи на стената бяха достатъчно далече, така че в сенките, хвърляни от тях, да се крият цели зони с вече срутено покрив.

Инстинктите на Тави крещяха за необходимостта да мине в настъпление и да измести битката от върха на покрива, но той знаеше, че това е равносилно на смърт.

„Търпение — беше казал Арарис. — Изчакай удобна възможност.“

Но Наварис не му даваше нито една.

Тави едва избегна умелата маневра, която трябваше да го обезоръжи, и удари с късото острие Наварис по ръката с кинжала.

Острието проблесна.

Атаката на Наварис беше спряна и двамата застанаха в готовност, почти достигайки се един друг с вдигнато оръжие.

Настъпи ужасна тишина, нарушавана само от тежкото дишане на Тави и неговата противничка.

Тънка струйка кръв се стичаше по ръката на Наварис.

— Ти ме достигна — каза тя, наклонила глава на една страна, и Тави усети внезапен и доста притеснителен интерес, — това не се беше случвало от много години.

Тави не помръдна, държейки гладиуса в протегнатата лява ръка, защитавайки долната част на тялото, а дългото острие — в дясната ръка и леко отпред, с острие, насочено към гърлото на Наварис.

Всяко преместване на тежестта или смяна на позицията биха го открили за удар, който едва ли би могъл да отрази. Но по същата причина и тя не можеше да мръдне, без да се подложи на риск.

Този удар беше резултат повече на късмет, отколкото на умения, и привлече вниманието на Наварис, така че сега тя ще бъде по-внимателна и ще бъде по-трудно да я достигне, тоест контраатаките му едва ли ще бъдат толкова успешни.

Тави стисна зъби. По някакъв начин трябва да я принуди да го атакува по-често и по-яростно. В противен случай той щеше да допълни списъка на убитите от Наварис с още едно име.

Но как? Нямахме на какво да играе. Тази жена и така вече живееше с единственото желание да причинява болка на другите, подсилена от натрапчивата идея постоянно да демонстрира уменията си.

Ако използва призоваване на земя, за да увеличи собствената си сила, най-вероятно ще пропусне нападението ѝ в опит да демонстрира, че е опасен.

Ако приложи призоваване на вятър, за да изостри атаките си, тя най-вероятно ще го наниже на острието, преди той да успее да я уплаши. Скоростта сама по себе си не беше ключът към успеха.

Но как иначе да я накара да премине към по-агресивни атаки и при това да не бъде убит в процеса?

„Надхитри я. Накарай я да се открие. Остриетата и фуриите не са опасни. Разумът и волята са опасни.“

Имаше още един начин да преодолее майсторството ѝ и уменията ѝ на призовател на метал — да преобърне собствените си представи за правилата на водене на бой, което можеше да се окаже фатално за Тави.

Подчинявайки се на тези правила и използвайки добре известни прийоми, той никога няма да успее да я победи в битка с мечове.

Но не всички оръжия са изработени от метал.

И неговата майка му го демонстрира.

Тави потисна вълната от възбуда и се съсредоточи върху водното призоваване.

Емоциите на лудата наемничка, а сега вече Тави изобщо не се съмняваше, че тя е напълно чалната, заляха съзнанието му,

пораждайки заплетено кълбо от усещания, които се преплитаха със собствените му възприятия за оръжията в ръцете ѝ.

— Наварис от Фригия — тихо произнесе Тави, без да сваля очи от центъра на фигурата ѝ. Движенията на ръцете могат да бъдат заблуждаващи, истинското движение винаги може да бъде проследено по преместването на центъра на тежестта.

Тя го гледаше.

За една жена всичко може да стане причина за лудост и мания, но някои неща в това отношение бяха извън конкуренция: най-приятните спомени и най-страшните душевни рани винаги имат корени в семейството.

Прозвището „от Фригия“, подобно на всеки друг метроним в Империята, показваше незаконен произход. Децата, които не бяха признати от бащите си и не получаваха името на неговия Дом, юридически ставаха членове на „града-дом“ и получаваха име в зависимост от това кой е Върховният лорд на мястото, където са родени.

Точно затова Макс беше Антилар. Неговият баща, Върховният лорд Антилус, така и не го призна официално. Не го прие. Откровено казано, често неадекватното поведение на Макс се обясняваше с несигурността на неговото положение и незарасналите душевни рани.

Самият Тави знаеше какво е да израснеш без баща. Неговата липса породи в ума му усещане за празнота, която сякаш нищо не можеше да запълни. И когато нещо му напомняше за него, то си беше истинско мъчение.

О, да.

Ако беше прав, то ще може да нарани Наварис.

Той можеше да я погуби, притежавайки само способността да диша.

— Ти няма как да спечелиш в този двубой — тихо каза Тави. — Ако ме победиш, тези стени няма да устоят под натиска на канимите. Всички ще умрат.

— Вероятно — отговори тя твърде спокойно. — Но първо ще се добера до Арарис.

— Дори и ако това стане смъртната ти присъда?

— Да.

— За какво? Какъв е смисълът?

— За да докажа, че съм най-добрата — отговори Наварис. — Най-добрият мечоносец в Алера за всички времена.

Тави се постара думите му да прозвучат естествено.

— Да докажеш на кого? — тихо попита той.

Наварис не отговори. Към потока от емоции, излъчвани от нея, се добави и болка.

— Аз също израснах без баща — каза Тави.

Наварис замръзна. Безумните емоции, родени от възпаления й ум и душа, се засилиха при думата „баща“.

Тави беше прав.

Той знаеше, че може да изпадне в ярост при най-малкото докосване на стари рани, ако не успее да се вземе в ръце. Наварис имаше същата рана, но за разлика от Тави, тя дори в най-добрите си времена не можеше да овладее бушуващия в нея ураган от ярост и омраза.

Да, волята й беше по-твърда от диамант, но Тави беше близо до това да я разбие, ако успее да нанесе удар под правилния ъгъл.

Двубоят беше приключил. Просто тя още не го знаеше.

— Знаеш, че нищо не можеш да докажеш на баща си — каза Тави. — Дори да победиш Арарис и мен, ти пак ще умреш тук. И историята за случилото се тук ще си умре тук.

Върхът на меча на Наварис затрепери.

— Той не е искал да те познава, Наварис. Мислиш ли, че планината от трупове зад гърба ти ще го накара да потърси възможност за повторно събиране? Мислиш ли, че би хукнал да прегръща нежно и с любов един кръвожаден убиец?

Очите на Наварис се разшириха, тя стисна зъби и от нея бликна още по-голяма вълна от страдания.

— Спри — прошепна тя с треперещ глас.

— Той никога няма да го направи — продължи Тави безпощадно и твърдо. — Никога. Ти си се превърнала в чудовище и не можеш да донесеш нищо друго освен срам в неговия Дом, както не можеш да донесеш нищо друго освен страдание в този свят.

Наварис започна бавно да клати глава, а широките й безумни очи изведнъж заблестяха.

Жената изпитваше болка, много стара болка, болка на наранено дете, което не може да разбере защо се случва и как да се избави от

нея. Тави знаеше какво е. Той беше изпитвал това през целия си живот и сега му беше трудно да каже къде приключват мъките на Наварис и започват неговите. Болката от Наварис сама се подхранваше, Тави почувства, че сърцето му се стяга от неволно съчувствие, но се принуди да продължи.

— Няма значение колко или кого си убила. Тези врати винаги ще са затворени за теб.

Дишането ѝ стана неравномерно и тежко, въпреки че никой от тях не помръдна.

— Твоето съществуване е просто резултат от грешка. Ти си грешка, Наварис.

Той понижи глас и тихо добави:

— Ти си нищо за него. Нищо, Наварис. Окаян бесен звяр, който трябва да бъде приспан.

Тя издаде гърлен рев и детската обида се сля с неистов гняв и ярост, като напълно унищожи самообладанието ѝ.

Случи се нещо странно.

Усилените от фуриите на метал и вода чувства на Тави се концентрираха едновременно и по-точно от всякога. Той видя следващото движение на Наварис преди тя да го предприеме, сякаш намерението ѝ се предаде чрез нейните емоции.

Тави не можеше да каже точно какво се е променило, но с абсолютна сигурност знаеше, че тя ще хвърли кинжала в лицето му, за да го разсее, след което да му нанесе удар с меч.

Призовал фурията на вятъра, Тави наблюдаваше как ръката на Наварис бавно се издига и се стрелва напред.

Кинжалът проблесна, завъртя се, но Тави, вече успял да вдигне гладиуса си, го пресрещна във въздуха. От гърлото на Наварис се изтръгна рев на неистова ярост, когато тя се хвърли напред, нанасяйки мълниеносен удар с острието, целяйки се в гърлото му.

Това беше откриването, което Тави чакаше.

Той беше отработвал този прием толкова много пъти, че нямаше нужда да мисли, тялото му се движеше с автоматична прецизност.

Веднага след като Наварис се втурна напред, Тави започна да отпуска тялото си, гмуркайки се под острието ѝ, и го постави под ъгъл спрямо линията на атаката ѝ. Щом лявата му ръка удари земята, той

изтегли дясната колкото се може по-назад и встрани, след което незабавно я изстреля напред в един смъртоносен тласък.

Мечът му с лекота премина през бронята и тялото ѝ.

Наварис ахна, безумните ѝ очи се разшириха. Тави усещаше как диша по движенията на меча в ръката му.

Тя обърна поглед към него и насочи меча си за удар, но Тави пусна дългото острие, пронизало тялото ѝ, и се претърколи, избягвайки атаката. Той веднага се изправи на крака, прехвърли гладиуса в дясната ръка и се приготви.

Наварис от Фригия направи крачка към него. После втора. Озъби се в гримаса на безумие и омраза, вдигна меча си...

... и се свлече на земята като празен чувал. За миг тя лежеше неподвижно с широко отворени очи, ръцете и краката ѝ потрепваха конвулсивно, сякаш все още вярваше, че продължава да се сражава.

После застина. Тави усещаше яростта и болката, мъката и ужаса, изливащи се като поток от нея.

След няколко секунди те вече течаха в тънка струйка.

После изтекоха напълно.

Тави погледна проснатия труп на убийцата. После се отпусна на колене и нежно затвори празните ѝ, широко отворени очи.

Той не помнеше някога да се е чувствал толкова уморен, но работата не беше завършена.

Тави се изправи тежко на крака и затвори очи. После вдигна глава към звездите и остави бризът да погали потната му кожа.

Вятърът духаше и тишина царуваше в нощта.

ГЛАВА 56

На Маркус не му беше трудно да стигне незабелязано до избраното за стрелба място.

Наоколо имаше достатъчно трева, храсти и дървета, за да може да използва призоваване на дървесни фурии и да създаде слаба завеса, както и достатъчно сянка, за да скрие онова, което призоваването не можеше да скрие.

През последните две седмици той успяваше незабелязано да напуска лагера през нощта, за да тренира с канимската балиста, и намери това оръжие достатъчно точно за своята цел.

След като се добра до мястото, той извади от чантата на пояса си две глинени делвички. Махна капаците и на двете, стараяйки се да държи носа и устата си колкото се може по-далеч от тях, и извади от джоба си тежък стоманен болт. Потопи върха на болта във всеки съд, след което махна с ръка, призовавайки земната си фурия, и двете делвички заедно с капаците си тихо потънаха надолу, под земята.

Той остави болта встрани. След това събра достатъчно сили, за да натегне балистата и да се подготви за стрелба. Това изискваше огромни усилия, дори и с увеличената му от фурии сила. Освен това трябваше да бъде внимателен и да се движи бавно, защото не искаше ръцете му да се приплъзнат или да изпуснат оръжието, издавайки позицията му, когато извитият в дъга огромен лък рязко се изправи.

Най-накрая той се справи, сложи отровния болт в улея на балистата и вдигна оръжието.

Възцари се тишина, въздухът сякаш се сгъсти в очакване.

Дуелът приключи.

Маркус внимателно вдигна оръжието си, замря и зачака да се появи победителят.

ГЛАВА 57

Исана си каза, че няма да отиде да гледа дуела, когато има толкова много ранени, които изискват грижи.

Тя напълно се потопи в работата, пропускайки своите чувства заедно с Рил през всяко ранено тяло.

Човек на име Фос, офицерът, отговарящ за корпуса на лечителите, погледна как тя оказва помощ на първия човек, когото доведоха, после кимна и веднага започна да раздава заповеди.

Исана скоро осъзна, че се занимава с мъжете с най-тежките и болезнени наранявания.

При един нещастник очите бяха брутално изрязани с някакво оръжие. Друг младеж беше пострадал от нещо, което приличаше на удар с копие в гениталиите му.

На трети лекуваха счупена гръдна кост, но той не дойде в съзнание — лечителят, който го беше лекувал преди това, не беше усетил нараняването на сърцето му — беше свършил работата си неуверено и немарливо.

Исана напълно се потопи в работата, лекувайки ранените в монотонен ритъм, след което ги потапяше в сън. Тя не знаеше на колко хора е помогнала, но в паузите между всеки ранен смътно разбираше, че би трябвало да е паднала от изтощение още след първата партида.

Разбира се, тя се чувстваше изморена, но започна да работи доста по-лесно и по-бързо, сякаш нейното „докосване“ изведнъж стана с порядък по-чувствително, което ѝ позволяваше да определя точно къде е нанесена щетата и да насочи лечебната сила на фурията си с по-голяма точност и изящество.

Всъщност не толкова способностите ѝ се бяха увеличили, колкото тя се научи да хаби по-малко енергия за същата работа.

— Последният — промърмори тя, отпускаяки още едно ранено младо тяло в лечебната вана. Това беше висок млад мъж с добре развита мускулатура, краката, коремът и гърдите му бяха покрити с ужасни изгаряния.

Исана потръпна и се зарадва, че бедният легионер е в безсъзнание. Такива изгаряния предизвикваха непоносима болка и ако способността ѝ да лекува беше нараснала, то издържането на страданието на другите оставаше за нея пак същото изпитание.

Легионерът беше поставен във ваната и когато Исана подхвана главата му, за да се увери, че той няма да се плъзне под вода, тя с изненада разбра, че познава този мъж.

Това беше Макс, приятелят на Тави.

Тя затвори очи и пристъпи към работа с твърда, решителна настойчивост. Изгарянията бяха едни от най-тежките рани за изцеление, тя би казала дори най-тежките, ако не беше имала опит в продължение на няколко седмици с почти неспирно изцеление на болен с инфекция, предизвикана от гранясало гарово масло, попаднало в раната.

Въпреки че изгарянията не приличаха на онзи гноен кошмар, те бяха достатъчно лоши и предвид огромната загуба на кръв състоянието на ранения Макс беше критично. Тя насочи вниманието си към осакатената плът и с помощта на Рил започна да възстановява плътта.

Тя продължи да обработва раните и да намаля щетите до степен, при която вярваше, че няма да останат отвратителни белези, но младежът прекалено отслабна и тя не посмя да натисне още.

След всички тези усилия Исана отстъпи назад и кимна уморено на санитаря. Веднага след като Макс беше сложен в леглото, тя се отпусна и избърса ръцете си с кърпа.

— Милейди — каза глас зад нея. — Ако някога се нуждаете от работа, мога да ви предложа длъжност старши подтрибун и веднага да ви назнача на максимална заплата.

Исана се обърна и видя наблюдаващия пренасянето на Макс Фос да клати глава.

— Врани — каза легионерският лечител. — В един идеален свят вие бихте получили моята длъжност.

Тя уморено се усмихна.

— Благодаря, трибун. Сигурна съм, че вие бихте направили същото.

Фос изсумтя.

— Вие върнахте очите на човека, милейди. Това е фина работа и аз съм срещал не повече от двама или трима лечители през целия си

живот, които биха могли да го направят. И една от тях е Върховна лейди. Вие свършихте повече работа от тримата ми лечители, взети заедно, при това за два пъти по-малко време. Вие притежавате забележителен дар — той сведе глава пред нея. — Благодаря ви.

Тя примигна няколко пъти и се почувства някак обърквана.

— Аз... винаги сте добре дошли.

Фос кимна и ѝ предложи ръката си.

— По-добре да вървим. Всеки момент ще започне.

— Ще започне? — попита Исана.

— Дуелът, милейди.

Исана се намръщи и потрепери. Докато работеше, тя почти беше забравила за дуела.

Може би се беше надявала, че ще е свършил до момента, в който тя приключи с лечението на хората.

Ако е така, помисли си тя, значи е разсъждавала грешно. Синът ѝ се готвеше да се бори за живота си, за живота на всички тях — и тя трябва да е там.

Двубоят беше най-окриляващият, екзалтиращ кошмар от всички, който някога е изпитвала. Емоциите на тълпата бяха като бушуващо море, като кипящ казан. Ако не беше работила до пълно изтощение, щеше с крясъци да избяга в най-близката тъмна дупка — което щеше да изглежда непристойно предвид обстоятелствата.

Докато стоеше, осем легионери чакаха пред палатката на лечителя, очевидно бяха определени за неин ескорт. Всеки от тях беше доста млад, но всички изглеждаха силни мъже, свикнали на война, доспехите на гърдите им бяха украсени не с червено-синия орел на короната, а със стилизирана черна врана.

Когато тя приближи, тълпата се раздели и тя усети всички около себе си, хората излъчваха вълнение и надежда, отчаяние и страх — и любопитство.

Към нея, в частност.

Лица се обръщаха към нея, а гласовете развълнувано трепереха.

Легионерите и придружаващите лагера се бутаха в опит да я видят и, което много я смути, да я подкрепят.

Масивните фигури на нейната охрана внимателно удържаха зяпачите на разстояние, но слаба фигура се промъкна между двамата начело и Ерен ѝ се усмихна.

— Милейди — каза той, като сведе глава и се приближи до нея.

— За бога — каза Исана и се огледа несигурно, — Ерен...

— Те знаят — каза той. — Всички в лагера знаят, милейди, сега всички получиха доказателства. Нито една толкова важна история не може да остане тайна за дълго.

— Разбирам — каза тя.

— Тави... — Ерен млъкна и поклати глава. — Октавиан ме помоли да бъда до вас.

— Ще се радвам на твоята компания — тихо отговори Исана. Тя продължи да върви, докато наоколо се събираха все повече и повече хора, гледащи я в мъгливата светлина на факлите и малките, битови магически лампи.

— Това е много странно изживяване.

— Мога да си представя — каза Ерен. — Но ако нещата вървят добре, това не е нищо в сравнение с това, което някой ден ще видите по улиците на Алера Империя.

— Ох, скъпи — каза Исана.

Те я изведоха на малка открита зона точно пред стената, където трябваше да се проведе дуелът.

Всички наоколо тихо говореха, но тя не обръщаше внимание. Съсредоточи се изцяло върху двамата мъже, които започнаха да се изкачват по стълбата.

Следващите няколко мига минаха в зловеща тишина, когато високият от двамата мъже започна да загрява и да се разтяга. Напрежението на тълпата постоянно нарастваше и Исана беше сигурна, че ако изведнъж изгуби съзнание, тя ще остане изправена там, където стои.

После синът ѝ последва Налус на стената и застана пред стройната жена, която се канеше да ги убие само преди няколко часа. Проведе се кратък разговор. Започна отброяване.

Гласът на Кайтай прозвуча с внезапно презрение и предизвикателство и събралата се тълпа изрева, изливайки своя страх, напрежение и очакване в прохладния нощен въздух.

Двамата бойци застанаха един срещу друг и Исана никога не беше виждала нещо толкова ярко, красиво и страшно.

Оръжията на Тави избухнаха в алени и лазурни искри, а от остриетата на Наварис те бяха с жълто-зелени отблясъци. Светлината

от тях беше ослепително ярка и всяка светкавица оставяше цветни петна пред погледа на Исана.

Никога не беше виждала някой да се движи толкова бързо, колкото Наварис от Фригия, и не можеше да повярва, че синът ѝ може да издържи на такава скорост и ярост.

Те се биеха с непрекъснати, грациозни движения, наподобяващи танц, и четирите смъртоносни остриета се въртяха, извиваха и сблъскваха като стоманени пръстени, придружени от светкавици, които растяха все по-бързо и по-бързо.

Тя можеше само да гледа с ужас и захлас и ако постоянно сгъстяващото се мълчание на тълпата беше някакво указание, то те чувстваха същото.

Наварис почти изблъска Тави от стената и сърцето ѝ подскочи в гърлото. Тогава тя го видя да се обръща и някак невъзможно да се изплъзва от острието на Наварис, след което се извъртя във въздуха като някаква котка, скочи няколко ярда и кацна на покрива на друга сграда.

Наварис го последва и двамата бойци изчезнаха от погледа на тълпата долу. Стомана звънесе в стомана толкова бързо, че приличаше на барабанен ритъм, който отекваше странно в руините.

Призрачна светлина проблесна във въздуха, предизвиквайки мъртвородени сенки, които изчезнаха толкова бързо, колкото се и появиха. Камъни с тежки, тъпи звуци се удариха в земята.

Исана не можеше да си поеме дъх. Тя смътно усети острата болка в ръцете си и някъде в подсъзнанието ѝ се мярна мисълта, че ноктите ѝ болезнено са се впили в дланите ѝ.

Нарастващото напрежение и вълнение на тълпата подсказваше, че първата кръв е била пролята. Тя хвърли поглед към покрива, като се надяваше и искаше всичко да е свършило.

Звънът на мечове престана. Отблясъците светлина престанаха.

Исана чу зараждащия се в гърлото ѝ стон.

Тишината продължаваше все повече и повече.

После се раздаде разярен рев, звук толкова първобитен, толкова изпълнен с безумие и ярост, че тя трудно можеше да повярва, че човешко гърло е способно да произведе нещо подобно.

Светлината проблесна още веднъж.

Настъпи тишина.

— Тави — чу Исана шепота си. — О, мой Тави.

Тълпата застина напълно, неподвижна като околните руини и още по-тиха. Това беше непоносимо за Исана, това напрежение, и тя започна да се люлее напред-назад, опитвайки се да сдържи сълзите, които замъглиха погледа ѝ.

— Тави — прошепна тя.

И тогава бойният вик на маратите изпълни въздуха.

Варварите надаваха радостен рев от своя покрив. Дивите свирепи кръсъци на хората гръмнаха над камъните. Исана гледаше, зашеметена, умът ѝ вяло долавяше значението на звуците, идващи отзад.

Тави.

Те приветстваха Тави.

Нейният син се появи на ръба на покрива и разрушеният град избухна във викове...

Алеранците закрепяха с пълно гърло. Легионерите започнаха да блъскат с юмруци по гърдите в единен гръмоподобен ритъм. Някъде в руините призивно зацвилиха коне.

Кучетата, живеещи в лагера, завиха в нестроен хор. Барабанистите на легиона радостно заудряха по своите инструменти, тръбачите веднага ги подкрепиха.

Шумът беше толкова силен, че повредената секция на стената близо до Исана затрепери и рухна.

Изгарящ ураган от възторг помете съзнанието на Исана, заплашвайки да я побърка. Тя затвори очи, за да го преодолее, и само подкрепата на Ерен ѝ позволи да не падне на колене.

Емоциите бяха прекалено изгарящи. Трябваше да бъдат изтласкани, насочени далеч от нея, преди да я подлудят. Тя отвори очи и се насили да се изправи.

— Аве! — извика тя. — Аве, Гай Октавиан!

Ерен я погледна, а след това подхвана вика ѝ.

— Аве, Гай Октавиан!

Заобикалящите ги легионери бяха следващите, подхванали вика.

— Аве, Гай Октавиан!

Викът се разпространи бързо, от руина на руина, от центурия на центурия, от улици към други улици.

— Аве, Гай Октавиан!

— Аве, Гай Октавиан!
— Аве, Гай Октавиан!

ГЛАВА 58

Обезумялата тълпа продължаваше да скандира името му и Тави беше готов да скубе косата си от отчаяние.

Арнос бягаше.

Сенаторът изчезна от мястото, където беше на стената, и Тави го забеляза сред тълпата, наметнал качулката на практичния кафяв плащ.

Това обясняваше защо беше облечен в прости дрехи за пътуване вместо скъпи одежди.

Тави посочи към него и започна да крещи на своите хора да хванат Арнос, но ревът на тълпата стана още по-силен. Никой не се втурна след него, въпреки че Арнос се намираше в самия център на тълпата.

Тави се обърна към Кайтай и изкрещя името ѝ.

По никакъв начин не би трябвало да го чуе, не и при такъв рев на тълпата, но тя се обърна към него с концентрирано изражение на лицето.

Тави ѝ показа знака на враг, за бягство и за преследване. После посочи към Арнос.

Очите на Кайтай се разшириха и тя обърна глава в посоката, посочена от Тави. Присви очи и извика нещо на маратите до нея.

Варварите се надигнаха и се втурнаха, скачайки по покривите и върховете на разрушените стени, гъвкави и пъргави като ловуващи котки.

Един от тях се приземи в пространството, разчистено от Бойните врани за майката на Тави, и извика нещо на Ерен. След това се втурна в тълпата.

Тави му сигнализира да остане и да защитава, поверявайки му охраната на Исана.

Ерен кимна и подаде ответен знак, че е разбрал, който много приличаше на поздрава на легиона, след което приближи към изглеждащата разстроена и объркана Исана.

И нищо чудно, помисли си Тави. Дори на покрива бурята от емоции сред тълпата отдолу дразнеше усещанията му. А майка му би трябвало да е почти припаднала.

Тави се обърна и погледна към стената, където чакаше Арарис. До тази вечер той никога не беше правил скок с такава дължина и досега способността му да скача беше чисто теоретична, докато не го направи.

Щеше да се изненада, ако успееше да го направи без гонещата го кървава маниачка зад себе си.

Но нямаше избор. Така или иначе нямаше как да мине по земята през все още ревящата тълпа.

И той се съсредоточи върху намерението си, набирайки сила от камъка под него и скорост от нощния бриз, след което отново прелетя през пространството между стените.

Приземи се твърде тежко и се блъсна в масивната каменен зъб на кулата, преди да успее да спре. Бронята частично смекчи удара и той се оттласна от камъка, докато Арарис приближаваше към него.

— Арнос! — изхриптя Тави.

Арарис кимна и очите му се съсредоточиха върху тълпата отдолу.

— Виждам го.

— След него — каза Тави.

Арарис хукна по зъбците и Тави го последва, като се взираше надолу, докато не видя фигура в кафяв плащ с качулка, грубо проправяща си път през тълпата в посока към разрушения град.

После Арнос рязко спря и започна да отстъпва. Тави погледна покрай него и видя двама марати, приклеknали на стената пред Арнос, а вятърът развяваше боядисаните им гриви.

— Насам! — каза Тави. Той се обърна към друга стълба, издълбана в стената, пробяга няколко стъпала, след това опря ботуши в краищата на стълбата и бързо се плъзна надолу, докато накрая скочи на земята.

Обърна се и преди да направи и две крачки, Арарис скочи на земята зад него. Сингуларът изтича покрай Тави, извади меч си и се втурна напред, мимоходом нанасяйки удари по камъните под краката си.

Всеки удар изтръгваше сноп искри, проблясъци светлина, а Арарис изрева в движение:

— Направете път!

Тълпата се раздели пред него.

Тави продължи напред, ориентирайки се по сигналите на маратите, които обграждаха Арнос с постепенно свиващ се пръстен в класическата ловна тактика.

Никой от тях, забеляза той, не предприемаше реални опити за задържане на сенатора. Строгото им отношение към чуждата собственост ги възпираше. Арнос беше преди всичко враг на Тави.

Исключвайки всякакви практически съображения, които могат да повлияят на ситуацията, те нямаше да оспорят правото на Тави да се разправи с него.

Тави настигна Арнос, когато задъханият сенатор се промъкваше през тълпа придружители, събори един старец и хвана някаква жена за ръката. Той я разтърси, като изръмжа нещо, което Тави от шума не успя да разбере.

— Гунтус Арнос! — изрева Тави.

Главата на Арнос рязко се обърна.

Той се озъби, погледът му излъчваше отчаяние, и повлече жената за косата, използвайки тялото ѝ като щит между себе си и Тави. После извади кинжал със свободната си ръка и го притисна към гърлото на жената.

— Не това беше планът! — извика Арнос.

Арарис направи няколко стъпки вляво, а Тави — вдясно.

В някакъв момент Тави отново извади меча си. Донякъде шокиран, той разпозна в жената приятелката на Първото копие. Шумът на легионерите и цивилните около тях стана объркан и започна да утихва.

— Всичко приключи, Арнос! — каза Тави. — Свали ножа!

— Не! — изплю Арнос. — Не искам! Това не би трябвало да приключи така!

— Вече приключи — отговори Тави. — Пусни жената.

— Безумие! — възкликна Арнос и разтърси юмука, в който беше стиснал косата ѝ. — Това е безумие! Не можеш да оставиш това да продължава! Ти не можеш...

Внезапно и Арнос, и жената потръпнаха, а стоманеният връх на огромен болт, изстрелян от канимска балиста, цъфна от гърдите ѝ.

Лицето на жената побеля и очите ѝ се завъртяха. Коленете ѝ се огънаха и тя бавно се плъзна към земята, ръцете ѝ бяха разперени в страни, а отворената ѝ уста се обърна към небето.

Арнос остана да стои зад нея, но кинжалът падна от ръката му. Той погледна кръвта, която се стичаше от дупката в гърдите му. Болтът беше пронизал и двамата.

После нададе вик, изпълнен с протест и ужас. Това беше задушавашъ вопъл, но само един, за друг нямаше сили, ръцете му зашариха по гърдите, сякаш смяташе, че може да отмие раната, ако действията достатъчно бързо.

Тави започна да се приближава към него, а Арарис — да пристъпва отзад.

Арнос започна да издава безнадеждни, тихи звуци, приличащи на хриплива кашлица, на устните му се появиха мехурчета кръв. Ръцете му продължиха да се движат, но пръстите сякаш не му се подчиняваха и само безсмислено размазваха кръвта, извираща от огромната рана, която канимското оръжие бе направило в гърдите му.

Тави подаде сигнали на маратите. Стрелец. Там. Намерете го.

Варварите хукнаха към руините, очите им искряха. Нощното им зрение нямаше да позволи на невидимия убиец да се скрие.

— Лечител! — извика Тави. — По-бързо!

Арнос хвърли поглед към Тави, изпълнен с жалка благодарност, и се опита да хване младежа с безполезните си ръце.

Тави отблъсна с едно движение ръцете на Арнос, а със следващото нанесе презрителен удар по лицето му с обратната страна на ръката си.

Арнос падна на земята и се стовари на страни, клатейки глава. Той се опита да говори, но кръвта заглуши всичко, което искаше да каже.

— За жената. Не за теб — Тави приклепна до Арнос и добави. — Правя ви подарък, който най-вероятно не заслужавате, сенаторе. Тази смърт е по-добра от онази, която канимите биха подготвили за вас.

Главата на Арнос потрепна и очите му се разфокусираха. Той направи няколко неконтролирани движения, изражението му се изкриви в агония.

Тави не искаше да изпитва ужаса, болката и объркването на мъжа, но все пак го направи. Логично е, че с действията си той

заслужаваше много повече, отколкото получаваше, но той все още си оставаше човек, сънародник на Тави, който в един идеален свят Тави би защитил от собствените му амбиции.

Арнос умря там, в локва от собствената си кръв, изплашен, самотен, сломен.

Тави не искаше да губи време да оплаква глупак, но изпитваше съжаление заради ненужната смърт на толкова много алеранци. Дори и на сенатора.

Такива неща не трябва да се случват на никого.

Тави придърпа плаща на Арнос над главата му, покривайки лицето, след което попита Арарис:

— Как е тя?

— Не е добре — отговори Арарис. Той беше откъснал парче от наметалото си, беше го сгънал няколко пъти и го беше притиснал към гърба ѝ. — Пулсът е много слаб. Мисля, че има дупка в белия дроб и може би там се натрупва кръв. Не смея да я преместя и... — Арарис замръзна за секунда, после се наведе напред, ноздрите му се разшириха.

— Какво?

— Мисля... мисля, че този болт е бил отровен.

Тави се наведе и подуши. От раната в предната част на тялото на перачката се усещаше слаб специфичен мирис на нещо остро, напомнящо миризма на лимон.

— Тук има белина — каза той. — Маестро Килиан ни научи да я разпознаваме. Тази отрова ускорява сърцебиенето на жертвата, докато то не се пръсне. А също и ослепява. Не знам каква е другата миризма.

— Гранясало гарово масло — каза Арарис.

— Само съм чел за него. Сигурен ли си?

— Повече от сигурен.

— Врани — каза Тави. — Това е жената на Първото копие.

Арарис поклати глава.

— Нямала е късмет, бедната.

— Насам! — извика зад тях Кайтай. Миг по-късно тя се появи, придружена от маратите и трима уморени лечители, включително трибун Фос.

Мечкоподобният трибун веднага прегледа раната и изслуша обясненията на Тави за отровата.

После той и другите лечители сложиха жената на носилка възможно най-внимателно и я отнесоха, а маратите заеха позиция около Тави.

Тави проследи носилката с поглед и разтри чело с ръка.

— Дайте ми два коня. Вържете покойния сенатор на единия от тях.

— Не можеш да отидеш при канимите — каза Арарис. — Те не играят честно. Само виж какво направиха с Арнос.

Тави поклати глава и се изправи. Вдигна хоризонтално ръка и каза:

— Арнос беше приблизително толкова висок.

— Да — съгласи се Арарис.

— А жената беше извита назад, темето ѝ беше на нивото на главата му.

— Да.

— Раната на Арнос беше в центъра на гърдите му. Нейната беше на същото място и същото ниво, но леко вдясно, защото стоеше малко встрани.

Тави нарисува права линия с пръст.

— Тоест болтът е летял по хоризонтална траектория и с достатъчна скорост, за да пронизе и двамата. А това означава, че е бил изстрелян от доста близко разстояние, а не извън градските стени.

Арарис се замисли над логичните му разсъждения.

— Значи не мислиш, че канимите са го направили.

Кайтай приближи и застана до Тави.

— Той смята, че алеранците са много по-способни от канимите, когато става дума за предателство и изстрели в гърба — каза тя тихо. — И е прав.

Тави намери топлата ѝ длан и здраво я стисна. Тя стисна ръката му в отговор.

— Това ни оставя с въпрос, на който нямаме отговор — допълни Тави.

Арарис кимна.

— Ако не са канимите — промърмори той, — тогава кой е бил?

ГЛАВА 59

Валиар Маркус стоеше с хората си на южните бойници и наблюдаваше как принципсът излиза от руините.

Втори кон, воден на повод, носеше увития труп на сенатор Арнос. Слънцето изгряваше и все по-ярко осветяваше земите около руините.

Балистата беше последвала делвичките с отрова. После стана рисковано, когато маратите се втурнаха да търсят скрития стрелец, но воалът му, създаден с помощта на призоваване, му послужи добре и той се изплъзна от тях.

Всичко отиде на враните, както често се случва с плановете. Маркус беше принуден да смени позицията си, когато сенаторът хукна да бяга.

Беше сигурен, че той ще се втурне към лейди Акватайн, давайки му шанс, но сенаторът избяга още преди края на дуела и Маркус трябваше да последва сянката му.

За щастие, това едва ли можеше да остане незабелязано в бъркотията около дуела и той успя да използва реакциите на ловуващите марати като пътеводител към сенатора.

Двойно благоприятната възможност, която най-накрая му се откри, беше като знак на съдбата, и той действа инстинктивно и моментално. Такива моменти не могат да бъдат предвидени и те никога не продължават дълго. Най-малкото колебание — и те отминават.

Беше чул, че „Давия“, която работила в легиона като перачка, е умряла в лечебна вана, когато отровата на болт накарала сърцето ѝ да бие в бясно темпо, разпространявайки с кръвта смъртоносна гарова инфекция по цялото тяло, докато животът ѝ просто не приключил.

Жалко, помисли си Маркус. Жената беше много способна. Можеше да принесе огромна полза на Империята, ако бъде ръководена правилно, и загубата на такъв потенциал за короната беше неприятна.

От друга страна, тя беше упорита. Той се съмняваше, че тя бързо и лесно щеше да се съгласи да сътрудничи. За себе си беше сигурен, че няма да е сред живите след всичко това, независимо какво е решила да направи.

Въпреки това. Уменията на могъщите родове на Алера бяха жизненоважни за оцеляването на Империята в дългосрочна перспектива и...

Усети как се усмихва. За момент разсъждаваше като курсор.

— За какво мислите, Първо копие? — попита трибун Келус.

Досадният млад офицер беше оцелял в битката и естествено отново се беше отклонил от изпълнението на своите задължения, за да дойде да се оплаква на Маркус.

— Сър? — вежливо попита Маркус.

Келус кимна към канимската армия, която беше обсадила руините.

— Мислите ли, че капитанът може да ни измъкне оттук?

— Трудно е да се каже, сър — отговори Маркус.

— Надявам се да може — промърмори Келус.

Маркус се съсредоточи върху дишането и мълчаливо преброи до три.

— Да, сър.

Принцепсът спря, когато група каними, в която имаше двама или трима бивши алерански роби, се отдели от вражеските редици, за да го посрещне.

Те спряха на разстояние около десет фута, след което двама роби, легионер в броня и чернокоса жена в сива рокля, пристъпиха напред, за да огледат тялото.

Жената погледна лицето и кимна, а след това вражеската група се оттегли, с изключение на един каним: огромен, с покрита с белези черна козина, който остана да стои пред принцепса.

Принцепсът слезе и застана срещу канима, който се извисяваше с почти три фута над него.

Канимът извади тежък меч от колана си.

Принцепсът повтори движението му.

Канимът обърна оръжието си и го хвана за острието. Принцепсът направи същото. След това те бавно, почти ритуално, размениха оръжия и се отдалечиха един от друг.

Канимът мушна гладиуса в колана си, сякаш беше кинжал. Принцепсът пхна масивното оръжие на канима през примка, хваната към седлото на коня.

Принцепсът скочи на коня си и двамата за момент застанаха лице в лице — вероятно си говореха. После принцепсът леко наклони глава на една страна.

Канимът неочаквано вдигна юмрук към гърдите си в алерански поздрав, след което наклони по-дълбоко глава настрани. После се обърна и се отдалечи.

Гръмнаха рогове и минута по-късно армията на канимите потегли.

Тя последва огромния каним обратно към Мастингс, далеч от руините на хълма.

Легионерите се ококориха, а след това, когато принцепсът тръгна обратно към стените, все още с тялото на Арнос, целият хълм избухна в радостни викове, звуци на рогове и барабанен грохот.

— Той го направи — закрепця Келус, тупайки Маркус по гърба. — Кървави врани и велики фурии, той го направи!

Маркус безмълвно издържа ударите и едва се сдържа да не избие няколко зъба на младия офицер.

— Да, сър — съгласи се той. — Струва му се, че вече му стана навик.

Ликуването продължаваше, когато принцепсът се върна на хълма, и след като се извини, Маркус се отдалечи, оставяйки своя старши центурион начело на кохортата. Имаше съвсем малко време.

Принцепсът ще иска незабавно да свика съвет.

Маркус стигна до палатката на лечителите и откри, че повечето от тях спят, проснати хаотично по земята, сякаш са били прекалено изтощени, за да се върнат обратно в леглата си.

Огледа се наоколо, намери Фос, сграбчи го за рамото и го разтърси.

— Ще те убия — уморено изстена Фос. Той отвори очи, премигна няколко пъти и каза: — О, Маркус.

— Бих искал да я видя — тихо прошепна Маркус.

— Нея? — промърмори Фос. После се намръщи и каза. — О, да. Аз... наистина съжалявам, Маркус. Направихме всичко възможно за нея, но...

— Случва се — уморено отвърна той. — Просто искам... да се сбогувам.

— Разбира се — произнесе Фос необичайно меко.

Той врътна глава в посока на завесите в задната част на палатката.

— Зад тях.

Маркус се върна при завесите и ги разтвори. Зад тях лежаха шест тела, покрити с окървавени савани.

Той започна да ги вдига, разкривайки мъртви, бледи лица с посивели устни. Петима се оказаха загинали легионери. Едната — възрастна жена.

Лейди Акватайн не беше сред тях.

Кръвта на Маркус изстина.

Той отстъпи назад към Фос, удари мъжа по рамото, за да го събуди, и попита:

— Къде е?

— Там, отзад — Фос протестиращо махна в посока на завесите. — Беше последната, по която работихме. Точно там е, отзад.

— Не — изръмжа Маркус. — Няма я.

Фос удивено го погледна, после се изправи и се затътри отзад, за да се увери лично.

— Хм — каза той, оглеждайки се. — Не разбирам. Беше точно ей там.

Той кимна към празното място в края на редицата тела.

— Бяха седем.

— Сега са шест — отвърна Маркус.

— Седем минус едно, да — раздразнено каза Фос. — Виж, Маркус, всички спяхме. Понякога семейства или приятели идват за убит слуга или придружаващ, за да го погребат отделно от общия гроб на легиона. Ти самият го знаеш.

Маркус поклати глава. Вълната на страха бързо премина, защото изтощението най-сетне го настигна. Знаеше, че трябва да открадне бърз кон и да бяга, за да спаси собствения си живот, но беше толкова уморен.

Освен това можеше да го направи по всяко време за едно мигване на окото. И той се отказа от бягството.

Размени няколко думи с Фос, след което напусна палатката на лечителите и се отправи към щабната палатка.

В крайна сметка каква разлика дали ще го убие точно това решение или последствията на някое от многото други, които могат да се появят в бъдеще, за да усложнят живота му.

Докато беше още жив, той имаше задача, която трябваше да изпълнява, и Империя, която трябваше да защитава — и капитан, на когото трябваше да служи.

ГЛАВА 60

Като цяло, помисли си Тави, можеше да бъде и по-зле.

Отне му около три часа, за да събере оцелелите офицери на трите легиона, да изясни точно с какви запаси разполагат и да ги постави там, където той искаше.

Той постави караули, уреди да се носи вода от кладенци, които не са отровени, и заповяда на всички, които не са заети с изпълнението на тези две заповеди, да поспят.

Подозираше, че последната заповед повече от която и да е от другите му позволи да получи подкрепата на офицерите от Сенатската гвардия.

После погребяха мъртвите, отдавайки им последна почит, а Първото копие направи проверка сред легиона и състави списък на мъртвите, което му отне половин ден.

Събуждането след онази нощ беше потискащо. Имаше твърде малко алкохол и твърде много липсващи братя, за да могат трезви легионери да забравят за тях. По-голямата част от лагера се събуди рано.

Следващите два дни бяха бъркотия, с приспособяване на формациите на оределите легиони, грижа за ранените, а също и създаване на по-подходящ лагер.

Първи алерански беше претърпял ужасни загуби, почти толкова големи, колкото в битката при Елинарх. Въпреки това той беше в по-добра форма от който и да е от двата легиона на Сенатската гвардия, въпреки че те бяха започнали кампанията с по-големи сили.

Капитанът на Първи сенаторски беше убит по време на военните действия, а следващият по старшинство се оказа трибунът на спомагателните войски, чиято конница беше отговорна за нападенията над няколко холта.

Този мъж не се върна от своя последен патрул или вече е бил в лагера и разбирайки някак в каква посока започва да духа вятърът, беше решил да не се задържа.

Никой от подчинените му офицери не беше готов да рискува да предизвика неговия гняв, като поеме командването, което по право му принадлежеше, и по този начин те мълчаливо подкрепиха всякакви обвинения, които биха могли да бъдат повдигнати срещу него.

Налус предложи на Тави да го назначи за командир на обединения легион, формиран от двата гвардейски, и Тави намери това за отлично решение.

Във всеки случай оцелелите от двата легиона едва стигаха за създаването на един пълноценен и Налус веднага обедини двата легиона на гвардията, „докато пристигналите подкрепления не направят разделението им отново целесъобразно“.

Междувременно Кайтай и нейните съплеменници тръгнаха да преследват виновния трибун и неговите убийци. Тя спечели това право, след като теглиха жребий.

Времето много странно се промени. Небето се покри със сива пелена и облаци, които изглеждаха като пълни със сняг, който по някаква причина не падаше.

На Тави му трябваша час-два, за да разбере, че това е пепел. Пепел от някакъв чудовищен пожар, който можеше да се обясни единствено с вулканично изригване.

Това също така обясняваше и яркочервената светлина в нощта на дуела и потреперването на земята, той беше сигурен в предположението си. След ден или малко повече валежите станаха по-редки, а след това спряха и на следващия ден небето се проясни. Въпреки това явлението си оставаше доста необичайно и развълнува почти всички.

След два дни на реорганизация, възстановяване и превъоръжаване на всички боеспособни войници на Първи алерански бяха формирани едва седем пълноценни кохорти.

Руините бяха старателно почистени от развалини и повечето дървета, поникнали сред тях. Инженерите бяха погълнати от работата по сградите, възстановявайки стените и покривите им, където можеха да го направят, или ги унищожаваша — там, където бяха безсилни.

Всеки здрав легионер им помагаше, включително самият Тави, поне през част от деня — те изнасяха боклука и разчистваха земята. Да се намери занимание на хората беше най-доброто, което можеше да се направи. Това позволи да се повдигне бойния дух и попречи на всяка

мисъл за безразсъдния поход към Мастингс, който все още беше пълен с враговете, които ги бяха смазали толкова лошо.

Тави командваше легионите от сградата, на чийто покрив спечели дуела с Наварис от Фригия.

Изгнилите дървени мебели бяха разчистени, оставяйки само празно, просторно помещение, и той се потопи в привычната рутина на командването, ако, разбира се, не се вземе предвид, че много познати лица вече ги нямаше, погребани в земята.

На четвъртия ден след дуела пристигна Първият лорд.

Гай Секстус влезе в сградата на командването без предупреждение и присви очи към Тави.

— Вън — промърмори той.

Сградата едва ли щеше да се изпразни по-бързо, дори да беше в пламъци.

Гай лениво щракна с пръсти, след като последният подчинен на Тави излезе, и порив на вятъра затръшна вратата. Гай задържа поглед върху Тави за един дълъг и мълчалив момент.

Тави вдигна брадичка, повече като знак на внимание, отколкото на агресия, надяна маска на учтив неутралитет и зачака. Тишината ставаше все по-тежка, но Тави не ѝ позволи да оказва натиск върху него и след известно време Гай изсумтя.

— А си мислех, че аз съм направил бъркотия — каза той накрая.

— Бъркотия ли, сър? — попита Тави.

Той съзнателно избягна почетното обръщение „Първи лорд“, което се използваше от цялата Империя, но не и от близки роднини. В същото време Тави не се чувстваше толкова смел, че да нарече стареца „дядо“.

— Не съм съвсем сигурен какво имате предвид.

— Не се прави на много умен, Тави — каза Гай.

За изненада на Тави, това прозвуча точно както когато в Бърнардхолт чичо му Бърнард го порицаваше след поредната му нестандартна идея.

— Магнус се е свързал с вас с помощта на монета? — попита Тави. — Предполагам, че е поел ролята на пазач по ваша заповед.

— Още щом се възстанових от шока — каза Гай.

Той мина покрай Тави, оглеждайки стаята.

— Кой ти каза? Арарис или майка ти?

— Арарис — каза тихо Тави.

— Мммм. Лошо — въздъхна Гай.

— Това, че знам?

— Начинът, по който си разбрал. Тя го криеше от всички. Арарис я подкрепи — той поклати глава. — Макар че кой знае. Може би това е за добро. Може би мълчанието те защитаваше по-добре, отколкото моята сила можеше да те защити. Въпреки че сега с всичко това е свършено.

— Сър?

— Трябва ясно да разбереш, Октавиан — тихо произнесе Гай, — че огромен брой хора няма да се зарадват от появата на наследник. Те ще те унищожат.

— Те ще се опитат — парира Тави.

Гай за миг го погледна внимателно, след което огледа наоколо.

— Нямаш фурии. Но си победил Наварис. И се усеща докосване... — той внимателно погледна Тави. — Твоите способности?

Тави спокойно кимна.

Гай пристъпи напред и внезапно се напрегна.

— Предполагах, че това може да се случи. Какво успя да овладееш?

— Смесено призоваване — каза Тави. — Земя, метал, вода, въздух.

Гай вдигна вежди.

— Но не и определено? Нямаш конкретна фурия, която да откликва на твоя призив?

Тави поклати глава.

— Това звучи обнадеждаващо. Предполагам, че способностите ти ще продължат да се развиват, но... в момента те може да не са достатъчни, за да те защитят.

— Досега се справях доста добре — засегна се Тави.

Гай се намръщи.

— Не бъди глупак. Досега ти беше малко неудобство и не беше лесно да те достигнат. А сега вече си цел — а никой не е недосегаем, Тави. Твоят баща не беше.

Гай спря и се закашля. Раздадоха се хрипливи звуци.

Тави се намръщи и наведе глава.

— Сър? Добре ли сте? Изглеждате малко... — искаше да каже „болен“, но бързо се поправи — ... бледен.

— Дали съм добре? — тихо повтори Гай. — Млади човече, аз ти заповядах да останеш тук и да наблюдаваш Арнос. Вместо това ти се държа като заблуден глупак, арестуваха те, избяга, свърза се с пирати, нападна проклетата Сива кула и измъкна най-важния затворник в цяла Алера.

— Сър — започна Тави, — разбирам как изглежда всичко...

Гай продължи, без да го слуша.

— И с това твоите истории не свършиха. Ти се върна тук, разкри произхода си на целия свят, предизвика проклетия старши сенатор на дуел и сякаш това не ти беше достатъчно, сключи примирие с врага, извършил най-мащабното нашествие в Алера за цялата ѝ история, който е поддържан от легион въоръжени бунтовници и хлапета!

Повишеният глас на Гай отекваше от стените на обширната стая с гръмотевично ехо.

— Играеш си на политика, без да мислиш как твоите действия ще се отразят на бъдещето! Ти разруши, не, потъпка законите на Империята! Изобщо осъзнаваш ли какви си ги надробил?

Осъзнаването, че Първият лорд е ядосан, караше всички да стоят по-далеч от стаята, неговият неприкрит гняв разтресе стените, а лампите затрептяха в унисон с обвиненията му.

Тави осъзнаваше, че всеки гражданин на Империята на негово място би свел поглед пред разярения Първи лорд. Благоразумието някъде в крайчеца на съзнанието на Тави му препоръчваше да направи точно това.

Но вместо това Тави изправи плещи, стисна зъби и безстрашно пристъпи напред, за да се окаже лице в лице с Първия лорд.

— Осъзнавам какво направих — спокойно каза Тави. — Следвах вашите заповеди, доколкото ми е във възможностите. Защитих невинни алеранци, които в противен случай щях да осъдя на смърт. Използвах най-добрия транспорт, за да измъкна затворник от Кулата — затворник, на който между другото и двамата дължим живота си и който бе несправедливо затворен в продължение на четири години, само за да се спазят формалности. После се върнах тук, заведох Варг на среща с командирите на канимите и използвах информацията, която ми предоставиха, за да отстраня един убиец, един предател-слайв от власт,

и видях нещо, което изглеждаше почти като тържество на справедливостта. А след това водих преговори, за да спечеля за съюзник на Империята най-голямата, най-обучената и най-разрушителна войска, които Алера някога е виждала.

Той замълча за момент, след което добави:

— Сър.

Лицето на Гай потъмня от гняв; той почти загуби дар слово. Отвори уста, отново я затвори, прехвърляйки нещо в ума си, и попита:

— Съюзници?

— Да, сър.

— Обясни.

Тави сподели своите съображения за причините, които са принудили Сари да оглави бягството на канимите от родината им, обяснявайки го с това, че според него и по мнението на самите каними, вордът е унищожил техния дом и този народ бил принуден да се сражава, за да спаси живота си и своята раса.

— Не виждам причина да им пречим да се убиват един друг — след като помисли малко, каза Гай. — Врагът на моя враг е мой приятел, нали?

— Ако вордът наистина представлява заплаха от такъв мащаб, каквато мисля, то бих предпочел да си имам работа с вече известен враг, отколкото да го сменям за някой подобен.

— Не е лишено от смисъл — промърмори Гай. — Но като цяло Алера едва ли ще се отнесе с разбиране към примирието с канимите.

— Това не е примирие — възрази Тави. — Те се предадоха. Те са пленници.

Веждите на Гай плъзнаха нагоре.

— Те са окупирали града. Те ви превъзхождат числено повече от пет пъти. И са се предали? Докато на тяхно разположение е отлично укрепен град, те са ваши пленници?

— Мои — уточни Тави — лични пленници, в качеството ми на принцепс на Алера. Те дадоха дума и аз я приех — той дари Гай с лека усмивка. — Империята е била свидетел и на по-изкусни фикции.

Устата на Гай потръпна.

— Хм. И какво им предложи? — попита той.

— Да им позволя да си тръгнат — каза Тави. — Да им осигуря достатъчен брой призователи, за да минат покрай левиатаните. И да им

дам войски, за да им помогнат да защитят родината си.

Гай се намръщи и започна да говори, но спря.

— Спомагателни войски. Свободните алерански легиони?

— Позволих си да подготвя декларация за обща амнистия за всеки в този регион, който е престъпил закона с цел да защити себе си и своето семейство — поради нашествието на канимите и бунтът на Калар — каза Тави и се насочи към масата, където лежах документите, — ако ще послужат на короната. Подготвих и официална декларация, обявяваща свобода за всички роби в земите на Каларан.

Гай прие двата документа и ги прегледа.

— Е, поне не си ги подписал и не си им дал ход.

— Естествено, че не — остро каза Тави. — Така бих надвишил правомощията си.

— Бих надвишил... — Гай поклати глава. — Сякаш нападението на Сивата кула не е достатъчно за смъртна присъда.

Той разпери ръце.

— Да докажеш произхода си не е трудно. Септимус предвиди това. Но твоите действия създадоха проблем, Октавиан. Ти, съдейки по всичко, си престъпник.

— И ако използвате властта си, за да ми простите — каза Тави, — това ще съсипе подкрепата, която ви е останала, както и ще подкопае моето собствено положение в очите на гражданите.

— Точно така — каза Гай. — Твоите действия ни поставиха в трудно положение.

Тави кимна.

— Освен ако не е възможно по някакъв начин да включим моите действия в масовата амнистия — един от многото алеранци, които са били простени във връзка с извънредните събития, като акт на добра воля.

Гай погледна Тави за една дълга, безмълвна секунда. После се загледа в документите в ръката си.

— Аз стигнах до същите изводи като вас — тихо каза Тави. — Щом из Алера се разнесе новината, че съществува принцепс, всеки главорез на Империята ще се задейства или хората, убили баща ми, отново ще се обединят, за да се отърват от мен.

— Един вече няма да може — тихо каза Гай.

— Калар?

— Надявам се на това — каза той. — Разбира се, няма доказателства. Но аз го знам.

Той наклони глава, изучавайки лицето на Тави.

— И така. Ти смяташ да напуснеш Империята, за да си извън обсега на убийците, както наемни, така и благородници — Гай се намръщи. — За какво?

— Първо — започна Тави, — за да се уверя, че канимите не използват своя флот за целите, от които се опасяваше Арнос — да нападнат най-слабата част на Империята.

— Мислех, че имаш по-високо мнение за понятието за чест на лидерите на канимите — каза Гай.

— Така е — каза Тави. — Но това не може да бъде извинение за някоя глупост, нали така?

Устните на Първия лорд трепнаха насмешливо.

— Продължавай.

— Второ — продължи Тави, — ще имам възможност да събера информация както за канимите, така и за ворда, а това вероятно ще е полезно за в бъдеще.

— Звучи разумно.

— И веднага щом върна канимите в родината им и се уверя, че те ще си останат там, мога да се върна у дома и да попадна под амнистията, която вие сте обявили, заедно с остатъците от Свободния алерански легион и може би още няколко мои хора...

Гай леко се усмихна.

— ... след което ще мога да се върна в Алера и в никой няма да възникне желание да ме вкара зад решетките.

— Междувременно — промърмори Гай — ще имаш възможност да развиеш своите призователски способности. А аз ще мога да осигуря подкрепа за принцепса на Алера. Което няма да е толкова трудно, като се има предвид всичко, което си направил и това, което е постигнала майка ти — той поклати глава. — Все пак трябва да отбележа, че ако те убият в този поход, целият план ще отиде при враните.

— Ако остана, ще ме убият — отговори Тави. — А ако изчезна, тогава най-малкото тези, които искат моята смърт, няма да могат да го направят.

— Въпрос — каза Гай. — Откъде ти хрумна, че аз няма да реша да те изпратя на юг, за да се разправиш с остатъците от силите на Калар.

— Вече щяхте да сте го направили — отговори Тави. — Щях да получа заповед още преди този разговор. И тъй като това не се случи, вярвам, че с бунта вече е приключено.

— Да — каза Гай.

— Вулкан? — попита Тави.

— Да.

Тави потрепери, чувайки безразличния, тих, лишен от човечност глас на Гай.

— Добре ли сте?

Беше сигурен, че Първият лорд ще игнорира въпроса. Гай обаче поклати глава и тихо каза:

— Не мисля. Но нямам нито време, нито право да се отдавам на съжаления. Колко дълго няма да те има?

— Мисля, че ще заминем преди края на лятото — отговори Тави. Ще прекараме зимата в родината на канимите. Ще се върна следващата пролет.

— Значи около година — заключи Гай. — Мисля, че ще се справя.

Той отиде до една от масите, взе перо, натопи го в мастило и сложи подписи в долната част и на двата документа.

— Копия?

Тави подаде на Гай дубликатите, подготвени от Ерен. Гай прочете всеки, преди да го подпише. После Тави попи с пясък пресните подписи и за известно време тази задача ангажира вниманието му.

Гай остави копие от всеки документ при Тави, взе останалите със себе си, уви ги на руло и ги пъкна в кожен калъф.

— Е, предстои ни много работа и на двамата. Приятен ден.

Първият лорд се обърна и тръгна към вратата.

— Дядо? — попита тихо Тави.

Гай замръзна. Той погледна през рамо и напрегна цялото си тяло. Тави поклати глава.

— Просто... опитвам думата. Никога не съм я казвал преди.

Гай кимна бавно.

— Внук — каза той тихо, сякаш размишляваше как звучи всяка буква.

За минута се възцари тишина.

— Знаеш ли, много приличаш на него — каза Гай. — Наистина много — той леко се усмихна на Тави. — Сигурен съм, че щеше да се гордее с теб.

— Изглежда не сте се разбирали много добре, нали? — попита Тави.

— Като правило, не много.

— Какво щяхте да направите, ако той беше дошъл при вас с майка ми.

Гай сви рамене.

— Мисля, че моята реакция не би била одобрителна.

— Тя е моя майка, сър — каза Тави. — Тя е била съпруга на вашия син.

— Да.

— Не се надявам, че ще я обсипете с обич — продължи Тави. — Но тя може да ви бъде от голяма полза. И заслужава вашето уважение.

— Ще взема предвид това — отговори Гай.

— Направете го — каза Тави с глас, лишен от заплаха или гняв. — В противен случай вие и аз също няма да можем да се разбираме, сър.

Гай демонстрира зъби на Тави.

— По-внимателно, внуче — двусмислено каза той и напусна сградата.

Тави се свлече на стола и отпусна глава. Замисли се какво ли е да израснеш с дядо.

Поклати глава и стана. Той също нямаше време за съжаления и му предстоеше да свърши сериозна работа.

* * *

Бърнард благополучно ги изведе от опасната зона.

Без значение какво ги беше преследвало, когато влязоха в Калар, то очевидно изчезна по време на разрушаването на града и надигналата се виелица от пепел.

Когато небето отново се проясни, Амара ги вдигна във въздуха. Това изискваше много повече усилия, отколкото ако летеше сама, но тя не се стремеше да поставя рекорд по скорост.

Но дори така един ден път им позволи да стигнат до земите, граничещи с Атика, и да продължат по един от павираните пътища.

Те бяха толкова мръсни след пътуването през блатата, че дори нямаха да им позволят да наемат стая, ако не бяха показали не само сребърни, но и златни монети, когато бяха помолени да покажат парите.

Първото нещо, което направиха, беше да си вземат вана. Облякоха дрехи, предоставени от хотела, докато техните ги почистваха, и за първи път от седмици хапнаха прилично.

След това изтощената Амара предложи да поспят.

Но Бърнард имаше друга идея.

Амара трябваше да признае, че мислите ѝ течаха в същата посока.

По-късно дойде и сънят. Но тя се събуди посред нощ и просто лежеше там, заслушана в ударите на сърцето на мъжа си.

— Той не ти остави кой знае какъв избор — промърмори Бърнард.

Амара не беше забелязала, че се е събудил. Отне ѝ известно време, за да събере мислите си.

— Ти знаеше ли какво се кани да прави?

— Подозирах — каза Бърнард.

— Не спомена нищо — каза тя.

— Не знаех със сигурност — отговори той. — И се надявах, че ще постъпи различно. Уверявам те.

— Чувствам се като глупачка — промърмори тя. — Той каза, че ще спре Калар с помощта на Велика фурия. Никога не ми е хрумвало, че смята буквално да я призове.

— Знам — каза Бърнард. Ръката му нежно стисна дланта ѝ.

— Ако знаех какво е имал предвид... не знам дали бих могла... не бих си позволила да бъда част от това.

— Знам — каза Бърнард. — И той също го знаеше.

— Какво направих? — прошепна Амара. — Аз наруших клетвата.

— Той те излъга, Амара — каза Бърнард.

— Той никога не би...

— Той те измами — безкомпромисно я прекъсна Бърнард. — Играеше си с думите така, че да получиш грешна представа за случващото се. Той знаеше какво прави. И знаеше как ще го възприемеш ти. Но въпреки това го направи.

Амара притисна буза към гърдите му.

— Той знаеше за нас. Че наруших закона.

— Амара — нежно я призова Бърнард. — Първите лордове отдавна са разбрали, че да забранят със закон брака между определени лица е най-лошото нещо, което могат да направят. Ние постъпихме така, както обикновено постъпват в легионите. Бяхме дискретни и продължихме да изпълняваме задълженията си. Той от своя страна си затваря очите. Добрите командири винаги се справят по този начин.

Той беше прав. Тя обмисли всичко, оцени мотивите, причините и логиката, на които се основаваше ситуацията.

А после всичко това се стовари върху нея.

Тя осъзна, че плаче и трепери, притисната към гърдите на Бърнард.

Ръцете му се плъзнаха около нея и той я притегли по-здраво към себе си, а тя се разрида още по-силно. Това беше твърде много, твърде тежко. Няколко седмици труд и опасности.

И ужасното унищожение, с което завърши пътуването. Тя все още виждаше миниатюрните, безпомощни фигурки, които безнадеждно бягаха от огнената смърт.

И без нейната помощ това нямаше да се случи.

Как можеше Гай да постъпи така с нея?

Болеше толкова много. Толкова жестоко. Тя му се довери.

Точно както се довери на Фиделиас.

Тя плачеше на гърдите на съпруга си, чувствайки се нещастна и глупава, и няколко минути не можеше да се успокои.

Когато най-накрая се взе в ръце, тя се чувстваше опустошена, измъчена, а умората започна да прониква в мислите ѝ.

Бърнард нежно я целуна по косата, само за да ѝ напомни, че е до нея.

— Какво ще правя? — прошепна тя. — Никога не съм правила нищо друго.

— Знам място, където би могла да си полезна — отговори Бърнард. — Малко е неуредено, но хората са добри. Там има един мъж и много заселници, за които на него му пука. На него ще му е добре дошла помощта на една умна, смела и талантлива жена.

Тя го прегърна здраво, просто попивайки топлината му.

— Наистина ли?

— Ммммм. Графиня Калдерон. Подхожда ти. А и си мечтая да те видя в моите цветове още откакто...

— Откога?

— Още откакто ти превързах глезена — отговори той.

— Предполагам, че ще ми трябва дрехи — каза тя сънливо. — Рокли, може би. Никога не съм имала повече от една.

— Мога да си ги позволя — каза той.

— Никога не съм мислила какво е това — каза тя. — Да съм съпруга.

— Съпруга с много враждебни вятърни фурии — каза Бърнард. — Да не говорим за пълен военен гарнизон, в чието управление ще трябва да помагаш. Страхувам се, че няма да има много време за плетене.

— Не мога да плета — отговори тя, прозявайки се. — Е, с изключение на ризници.

— За тези цели можем да наемем някого — той я целуна по челото. — Надявах се, че ще можем да бъдем заедно. Наистина заедно.

— Както и аз — прошепна Амара. — Но никога не съм мислила, че може да се случи.

— С потушаването на бунта — каза Бърнард — предстоят подобри времена. Подходящо време да се установим. Да създадем семейство. Най-накрая ще имаме време да опитаме отново.

Амара се усмихна.

— Ммммм. Добрата съпруга трябва да прави и най-досадната работа.

— Наистина ли? — промърмори Бърнард и премести ръка.

Сърцето на Амара трепна, а думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Не си ли уморен?

Очевидно не беше.

* * *

Исана наблюдаваше как Гай тръгва от сградата на импровизирания щаб от своите стаи в малкото, възстановено жилище от другата страна на разрушената улица.

Той се издигна във въздуха и изчезна с едно движение, сякаш се превърна във вятър. Само няколко души го видяха да заминава.

— Носеше някакви документи — тихо констатира тя.

— Тави предположи правилно — каза Арарис. Той стоеше на прага и я наблюдаваше.

Исана се обърна и притеснено погледна надолу към дрехата, с която беше облечена — тъмна строга рокля в приглушени тонове алено и синьо, съвсем подходяща за вдовицата на един принцепс и майка на друг, и беше най-богатата одежда, която някога е притежавала.

Импровизираният гардероб в стаята съдържаше няколко други тоалета, много по-скъпи и по-подходящи за майката на принцепса от нейната проста сива рокля.

Новите дрехи бяха подарък от Свободния алерански, което, подозираше Исана, в случая означаваше Варг и младия му помощник от лагера на алеранците Дуриас.

— Почти исках да е сгрешил — промърмори тя. — През морето. В обкръжението на каними. За да се изправи срещу ворда.

— Може би — каза Арарис. — А може би не. Лично аз се радвам. Тук няма да мога да го защитя. Не и от хората, които искат да го убият.

— Аз виждам смисъла във всичко това, Арарис — въздъхна Исана. — И знам, че той се е превърнал в нещо много повече от момчето, което отгледах, и че има дълг и задължения, но враните да ме отнесат, той все още е моето момче. Не искам да го виждам да напуска дома.

— Моя лейди — каза Арарис със закачлива строгост. — Жените с вашето положение не трябва да се изразяват така.

Исана му хвърли изпълнен с превъзходство поглед, а той ѝ се усмихна в отговор.

— Ще се грижа за него.

Не без усилие тя се усмихна слабо в отговор.

— Винаги си го правил.

Усмивката му избледня.

— По-притеснен съм за теб — каза той. — Първият лорд планира да те повика в столицата, за да помогнеш за подкрепата на Октавиан. И това няма да се хареса на лейди Акватайн.

Исана равнодушно махна с ръка.

— Тя ще се адаптира. В това отношение е доста практична.

— Сериозно говоря, Исана — каза Арарис. — Ще бъдеш в опасност.

— А кога е било по-различно? — попита тя, долавяйки в гласа си необичайно остри нотки. — Вярно е, Арарис. През целия си живот се страхувам от нещо и вече ми омръзна до смърт.

Арарис се намръщи, стиснал ръце.

— Някъде там има мъже и жени, които с удоволствие биха организирали убийството на моя син — продължи тя със същия тон. — Повечето от тях са същите, които са виновни за убийството на моя съпруг.

Във внезапен пристъп на гняв тя вдигна брадичка и решително подхвърли.

— Няма да го позволя.

Веждите на Арарис се вдигнаха.

— Завързах много приятелства, Арарис. Научих много за първите лица на Алера. Смятам да намеря отговорните за убийството на Септимус. Ще намеря тези, които искат да навредят на Октавиан. И великите фурии да са им на помощ, когато ги открия.

Гласът ѝ трепереше от силата на гнева ѝ.

— Не губи време да се притесняваш за мен. Аз ще ги намеря. И ще ги унищожа.

Той прекоси стаята, отиде до нея и докосна бузата ѝ с длан.

— Точно от това се страхувам — каза той.

Внезапната, изгаряща ярост на Исана се разпадна и тя сведе очи.

Той сведе глава и улови погледа ѝ. После се наведе и нежно я целуна, без да откъсва очи от нея.

— Не се превръщай в нещо, което не си, Исана.

Тя притисна буза към ръката му.

— Бих искала ние да...

Той се приближи още повече, прегърна я и тя с благодарност се притисна в него.

— Шшш — каза той. — Все още не е време. Ако се оженим сега, когато всички са научили за Октавиан, това може да създаде проблеми. В началото той ще се нуждае от цялата подкрепа, на която може да разчита. Ако се разпространят слухове за нашите отношения и как това може да е свързано със смъртта на Септимус, нещата ще приемат различен обрат.

— А те ще се разпространят — въздъхна тя. — Съжалявам.

— Всичко е наред — прошепна той. — Ще чакам. За теб ще чакам.

Тя осъзна, че се усмихва.

— Какво трябва да направя?

Той я притисна силно към себе си.

— Бъди нащрек. Не позволявай да те превърнат в една от тях.

Тя се притисна още по-силно към него и известно време те стояха прегърнати.

— По-добре да тръгвам — каза той тихо. — Не искам да го оставям дълго сам.

Исана кимна. Те отново се целунаха и Арарис побърза към Тави.

Исана го изпрати с поглед и прехапа устна, когато вратата към сградата на командването се отвори и тя мярна Тави.

Октавиан.

Исана внезапно си представи как го погребва и потрепери.

Това няма да се случи. И тя ще направи всичко по силите си, за да е сигурна в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.